

Giới thiệu Nữ Phụ Thay Đổi

Cô là sát thủ chuyên nghiệp lừng lẫy, những ai từng thấy mặt cô đều đã chết. Ngoài ra cô còn có chút tài lẻ về kinh doanh và thể thao. Cô một ngày rảnh rỗi thử tìm một cuốn tiểu thuyết Np,cô dành ra 2 ngày để đọc hết cuốn tiểu thuyết, cô chìm vào giấc ngủ thì đến khi tỉnh dậy cô cư nhiên xuyên đến TG ngôn tình cầu huyết a

TMD cô khinh, cô khóc không ra nước mắt, cô cư nhiên xuyên đến thành nữ phụ cơ đấy, nữ phụ có cái chết cực bi thảm, độc ác tàn nhẫn.

Không được, cô phải tránh xa tất cả, cô khinh, các nam chủ à! Nữ chủ ở ngay kia cơ mà, sao lại cứ bám theo cô vậy, cô chỉ là nữ phụ nhỏ bé, là một vai quần chúng thôi, cứ xem cô là người qua đường đi nhưng đường như ông trời không nghe lời cô gào thét :)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mộc Hy ngáp dài để cuốn truyện qua một bên rồi cô chìm vào giấc ngủ mà không hề hay biết rằng có một luồng sáng bao quanh lấy cô rồi biến mất

Trong giấc ngủ, Mộc Hy bỗng dưng cảm thấy cô đau nhức cả đầu, toàn thân như đứt từng khúc ra, bên tai cô còn có tiếng nước nở của một người phụ nữ, cô cảm thấy quái lạ, cô ở có 1 mình thôi mà? Chẳng lẽ có người ám sát cô? Nhưng Mộc Hy dần dần mệt mỏi mà lâm vào hôn mê

- Bác sĩ Từ, xin ông, xin ông cứu lấy con bé, nó nó nó

Người phụ nữ khóc càng ngày càng thảm thương, vị bác sĩ cười hiền hậu, ông vỗ vai bà

- Bà cứ yên tâm, Lục tiểu thư chỉ bị thương ở tay và đầu thôi chúng tôi sẽ cố gắng hết sức

Vị bác sĩ liền phân phó y tá đẩy 1 cô gái mặt trắng bệch, trán không ngừng chảy máu vào phòng cấp cứu

Sau 2 tiếng, cô được chuyển đến phòng bệnh

Mộc Hy dần dần mở đôi đồng tử màu đỏ máu ra, cô khẽ nhủ mày, trước mắt cô chính là trần nhà màu trắng mà cô nhớ rõ là phòng mình là màu xanh cơ mà, mùi thuốc sát trùng bay đến khiến cô khó chịu không thôi. Người phụ nữ bên cạnh tỉnh dậy vui mừng

- Con gái cuối cùng con cũng tỉnh

Mộc Hy khó hiểu nhìn bà, nhan sắc bà vô cùng xinh đẹp, cô biết chắc rằng dù nhìn bà thoát nhìn 30 nhưng tuổi tác đã hơn 40. NGười phụ nữ vui mừng đứng dậy không quên nói lại 1 câu

- Đề mẹ đi gọi bác sĩ

Mộc Hy hoàn toàn không hiểu, mẹ? Cô là cô nhi cơ mà, cô chợt thấy có gì không đúng, tóc cô rõ ràng màu đen của phương Đông cơ mà, tại sao từ khi nào trở thành màu vàng kim, tay cô nhỏ nhắn, trắng ngần nữa, cô cảm thấy rất nhiều nên đáng lý ra phải có vết chai chur. Mộc Hy hoảng hốt, cô vội bật dậy, liền choáng váng đầu, Mộc Hy cố điều chỉnh lại, cô bước đến trước gương trong WC liền kinh ngạc. Trong gương là một cô gái lạ, cô có mái tóc xoắn nhẹ màu vàng kim xoả dài, đôi mắt long lanh màu đỏ tươi, cánh mũi nhỏ nhắn thẳng tắp lai tây, môi hồng nhỏ mềm quyen rũ. Nước da trắng ngần không tí vết dù sắc mặt cô trắng bệch nhưng làm người khác cảm thấy yếu đuối cần che chở. Cô như một thiên thần diễm lệ lạc xuống trần gian, ánh mắt như viên Ruby toả sáng trong bầu trời đêm

Mộc Hy khẽ sờ lên mặt, cô khẽ néo má mình, có cảm giác, cô không nằm mơ. Đến giờ Mộc Hy mới nhìn tới, trên đầu cô là một dải băng đang quấn quanh, tay phải cô bị thương đau nhức. Một số ký ức ủa tới, trong trí nhớ, cô bị ngã cầu thang từ lầu một xuống lầu trệt liền bất tỉnh.

Mộc Hy nhớ đến là người phụ nữ khi nãy trong kí ức đã gọi cô là Tuyết nhi. Mộc Hy nhủ mày, Tuyết? Cô lại một lần nữa kinh ngạc, cô cư nhiên xuyên vào cuốn truyện nào tàn ấy, là trở thành Lục Hy Tuyết. TMD thật là cầu huyết, cô lại xuyên đến nhân vật bi thảm nhất trong lịch sử. Trong truyện được bà tác giả nào đó viết rằng Lục Hy Tuyết là cô con gái yếu ớt, chỉ vì cô yêu một trong những nam chủ trong hậu cung mà trở nên độc ác. Nữ chủ trong truyện bề ngoài thanh tú, dịu dàng như nước, nhu nhược yếu đuối cô ta luôn tìm cách thu phục từng nam chính và từng người một đều là những con người không thể chọc vào. Mộc Hy thờ dài, nếu cô đã đến đây thì sẽ thay cô ấy tiếp tục sống. Mộc Hy suy nghĩ, từ giờ cô sẽ trở thành Lục Hy Tuyết, đại tiểu thư Lục gia.Cô phải tránh xa từng nam chủ cùng nữ chính để có thể không có cái chết bi thảm, các người cứ ở một bên đầu tranh nha, Mộc Hy à không Lục Hàn Tuyết tôi sẽ ở một bên xem kịch vui. Từ bên ngoài, Lục phu nhân Dương Linh bước vào cùng một vị bác sĩ già, bà không thấy con gái trên giường liền lo lắng

- Tuyết nhi con đi đâu rồi?

Lục Hy Tuyết giặt mình, cô bước ra khỏi WC, Dương Linh liền vội vàng đi tới đỡ cô đến bên giường một bên cầu vồng. Lục Hy Tuyết thấy ấm áp trong lòng. Lúc trước nàng là cô nhi, không biết tình thân là gì, đến khi đến đây lại được một người mẹ xinh đẹp hết lòng yêu thương, dù cô có lỗi với bà nhưng cô sẽ thay Lục Hy Tuyết yêu thương bà. Cô nằm lên giường, vì bác sĩ kia kiểm tra sức khỏe cho cô liền nói kết quả rằng không còn gì đáng ngại. Bà liền thở phào nhẹ nhõm, vì bác sĩ lui ra

- Mẹ, con con... con quên một số chuyện rồi. Mẹ có thể nói lại cho con không?

Bà kinh ngạc lại thờ dài, Dương Linh kể lại tất cả mọi chuyện cho cô nghe

Lục Hy Tuyết sau khi đến Lục gia liền âm thầm cảm thán, trong truyện tác giả có viết Lục gia thành lập nên Lục thị từ rất lâu rồi, Lục thị kì thực là một gia tộc cổ đến ngay cả nữ chính cũng không biết, Lục gia giấu chuyện này rất kĩ chỉ có rất ít người biết. Lục thị phát triển nhanh chóng trở thành một trong những công ty kinh tế số một số hai toàn nước. Mà Lục Hy Tuyết lại là cô gái không biết gì về kinh doanh nên sau này anh trai cô tiếp quản nó. Lục Hy Tuyết được đỡ lên phòng, Dương Linh mỉm cười dịu dàng nói

- Nghỉ ngơi đi, 3 ngày nữa mới tháo băng được

Lục Hy Tuyết khẽ gật đầu, cô nằm xuống giường chìm vào giấc ngủ, Dương Linh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng để lại không gian yên tĩnh cho cô. Lục Hy Tuyết 3 ngày sau được tháo băng liền vui vẻ, hiện giờ cô nhìn mình trước gương liền vui mừng, thân thể này tuy yếu nhưng với khuôn mặt thiên thần như thế này mà lại có một thân hình quyến rũ như thế. Ngực 40C, eo thon cùng vòng 3 khiến người khác ghen tị mà cô chỉ mới 18 tuổi

Lục Hy Tuyết gạt gù, cô hiện tại quần quanh mình chiếc khăn tắm, những đường con như ẩn như hiện, cô liền bấm dây số trên cửa. Thế giới trong truyện có khác, công nghệ nơi đây tiến bộ vượt bậc hơn thực tế rất nhiều, mấy ngày qua nhờ mẹ cùng người hầu chỉ dẫn cô mới biết sử dụng, Lục Hy Tuyết bĩu môi, cô cảm thấy cô như người nguyên thủy vậy

Vì mấy ngày qua hoạt động khó khăn nên người hầu hoặc mẹ cô lấy đồ cho cô mặc bây giờ tận mắt chứng kiến toàn bộ quần áo đều kinh hãi, nguyên 1 căn phòng to lớn đều là đồ của cô. Lục Hy Nguyệt đành chọn một cái đầm ren trắng mặc vào, cô bước ra khỏi phòng thì thấy mẹ cô đang nói chuyện cùng cha cô, mẹ cô còn cười dịu dàng mà ba cô Lục Vĩ đang xoa mi tâm. Dương Linh thấy con gái đi xuống liền gọi cô đến, Lục Hy Tuyết mỉm cười đi đến gần ba cô

-Ba, mẹ

Lục Vĩ cười ôn nhu xoa đầu con gái, Dương Linh liền thông báo cho cô một chuyện làm cô kinh hoàng

- Sắp tới con sẽ có một người anh trai lớn hơn 6 tuổi, vì quá khứ đen tối của ba nên...

Cô mỉm cười lắc đầu, lòng lạnh đi. Nữ chính bắt đầu xuất hiện a, cùng nam chủ đầu tiên. Năm xưa Lục Vĩ vì tuổi trẻ nông nổi mà có con với một người phụ nữ gian xảo, bà ta quyến rũ ông, ông cứ ngỡ là yêu bà ta, nhưng Lục gia không đồng ý, liền cho ba kết hôn cùng mẹ cô. 2 người sau khi kết hôn, ông chỉ lạnh nhạt làm tròn bổn phận 1 người chồng với bà, dần dần bà yêu ông rồi 1 thời gian sau bà cùng người kia có thai. 1 ngày bà đang mang bầu ra ngoài mua chút đồ thì gặp ngay cảnh tượng hạnh phúc kia liền đau khổ rồi động thai khí mà sinh non. Lục Vĩ hốt hoảng khi nghe tin bà sinh non liền vội vàng chạy đến bệnh viện mà hối hận, ông nhận ra ông yêu bà biết chừng nào cũng từ đó Lục Hy Tuyết được sinh ra chỉ mới 7 tháng còn yếu ớt nên bay giờ thể chất không như bao người khác và cả Dương Linh cũng vậy nên 2 người không dám sinh thêm. Sau này biết tin người đàn bà kia mang thai kì thực không phải của ông, Lục Vĩ nể tình xưa mới cho bà ta một số tiền lớn đến nước ngoài sinh sống. Bây giờ bà ta vì bệnh tim mà chết, mà người con kia là con của ông nên đưa về đây, nữ chính là Hạ Thanh là đứa bé kia nhưng ông bắt buộc đi đưa cô ta về chỉ có điều không phải là tiểu thư của Lục gia. Người anh kia chính là 1 trong những nam chủ trong hậu cung cô ta là Lục Dật Thần, bắt chấp là anh trai nhưng anh ta vẫn yêu cô ta. Lục Hy Tuyết khinh, đúng là cầu huyết.

- Dù gì mọi chuyện cũng đã qua, ba cho qua đi

Cô nhẹ nhàng an ủi ông, Lục Vĩ lại khẽ thở dài, ông thật có lỗi với mẹ con cô. Câu sau mới khiến cô phát hoảng

- 1 tiếng nữa nó đến đây...

Cô khẽ nhủ mầy, không ngờ 2 con người kia cuối cùng đã tới nhanh như vậy. Không được cô phải tránh xa

- Ba con không khỏe muốn hít thở không khí ba cứ ở đây nhé

Rất nhanh, cô chuẩn bị rất nhanh, còn hận không thể mọc thêm 1 chân mà chạy. Cô phải trốn trong góc nào đấy vì có ra ngoài cô cũng chẳng biết đường. Thế là cô ra sau nhà kính của Lục gia ngồi đó đọc sách, 1 ngày trước cô biết được nơi này liền yêu thích không thôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bây giờ tại phòng khách Lục gia, ngoài quản gia, gia chủ và phu nhân Lục gia ra còn có 1 người đàn ông cùng một thiếu nữ 18 tuổi. Người đàn ông lạnh lùng, khuôn mặt điển trai, mày rậm đôi mắt màu đen lầy, mái tóc màu vàng kim sáng ngời, mũi cao như người phương Tây, da trắng, khỏe miệng khẽ nhếch lên nụ cười như có như không. Thân hình cao lớn như người mẫu, bộ vest Tây đen ôm sát cơ thể càng nổi bật lên thân hình chuẩn kia. Cô gái tuy không phải đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành mà thanh tú dịu dàng như nước, còn có vẻ nhu nhược yếu đuối. Lục Vĩ mỉm cười nói với Lục Dật Thần

- Con chào ba

Lục Dật Thần lạnh nhạt nói nhưng bên trong giọng nói còn có một phần tôn kính, Dương Linh dịu dàng cười nói

- Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, ngồi trên máy bay lâu rồi chắc cũng mệt. Diệp quản gia, ông đưa thiếu gia lên lầu 3 đi, có 1 phòng trống bên phòng Tiểu Tuyết còn vị tiểu thư này thì ở phòng trong cùng lầu 1. À quên, đây là đại thiếu gia Lục Dật Thần lớn hơn Tiểu Tuyết 6 tuổi, đây là Hạ Thanh bằng tuổi Tiểu Tuyết.

Khi Dương Linh nói đến Hạ Thanh nữ chính đây lại là lạnh lùng xa cách như người ngoài. Lục Dật Thần khẽ nhếch mép ẩn hiện đầy khinh thường, hắn luôn luôn ghét cô em gái giả tạo đầy hám lợi. Lục Dật Thần đứng dậy xin phép đi vòng quanh đây, hắn phải hít thở bầu không khí trong lành, chứ ngồi kế bên Hạ Thanh chắc chết ngột vì mùi sơn phấn trên người cô ta. Hạ Thanh cực kỳ khó chịu, cô tại sao lại bị khinh thường thế này? Tại sao cô ta cũng là con gái của Lục Vĩ ông ta mà cô ta cũng chẳng bằng con gái ông ta? (nữ chủ chưa biết cô ta không phải là con gái Lục Vĩ)

Lục Dật Thần ra đằng sau biệt thự, Lục gia này thật lớn. Hắn chợt thấy một nhà kính lớn bên trong là một khu vườn đầy hoa hồng, cùng những hoa trà rực rỡ như lạc vào một thế giới khác. Lục Dật Thần kinh ngạc nhìn người con gái đang ngủ giữa khu nhà kính kia. Cô như một thiên thần đã ngủ quên dưới tán gian, cô như không có thực trên đời, cô mặc đầm trắng thuần khiết, mái tóc xõa dài mềm mượt trên tay còn cầm một cuốn sách cô ngủ thiếp đi. Thật đẹp. Lục Dật Thần cẩn thận đến bên Lục Hy Tuyết, hắn chạm nhẹ vào má cô, thật mịn, hắn lại khẽ vuốt mái tóc rơi xuống trán cô lên. Lục Hy Tuyết giật mình, cô dụi mắt nhủ đây là mơ. Lục Hy Tuyết ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt đây, âm thầm tán thưởng, tên này thật đẹp trai nha~ nhưng hắn lại lạnh lùng còn có vài phần giống cô kia liền biết được đây là ông anh cùng cha khác mẹ trong truyền thuyết nhà

Lục Dật Thần nhìn đến đôi mắt cô cô không như bao cô gái khác thấy hắn là si mê là sáng rực mà lại ngạc nhiên tán thưởng rồi lạnh lùng không cảm xúc nhìn hắn. Không hắn sợ không để cô lạnh lùng với hắn như vậy

- Anh là ai?

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào vang lên bên tai hắn, cô dù biết hắn là ai nhưng vẫn giả ngu hỏi hắn. Đùa à, có gặp bao giờ đâu mà biết hắn về mọi thứ là lộ hết

- Tôi là Lục Dật Thần, em là?

- Vậy sao? Chào anh trai

Khỏe môi cô mỉm cười nhàn nhạt nhưng lại xa cách hắn, Lục Dật Thần nhíu mày. Người con gái trước mắt này là Lục Hy Tuyết? Em gái hắn? Vì sao?

- Tôi đi trước, anh muốn làm gì thì làm

Lục Hy Tuyết vội vàng bỏ chạy, ở gần hắn thật lạnh nha. Lục Dật Thần nhìn theo bóng lưng bỏ chạy của cô mà tim đập lạc một nhịp

Lục Hy Tuyết chạy lên phòng thì trên hành lang lại va phải Hạ Thanh, cô ngược đầu lên thì than trời, số cô đúng là số con rệp. Hạ Thanh tức giận chưa ngoa nói lớn

- Cái cô kia, mắt mũi để đâu vậy? Làm bẩn tiểu thư ngã rồi này

Hạ Thanh đứng dậy nhìn đến Lục Hy Tuyết thì lại thập phần ghen tỵ, tại sao nữ nhân này lại đẹp hơn cô ta chứ! Lục Hy Tuyết chán ghét nhìn nữ chủ, cô ta cứ như mấy bà bán cá ngoài chợ vậy

- Cô là người hầu đúng không? Thật là ... cô chính thức bị sa thải, cô có biết tôi là ai không? Từ giờ tôi sẽ là tiểu thư Lục...

- Đầu ra? Cô nghĩ cô là ai? Sa thải? Cô có tư cách đó hả? Cô nên nhớ cô không mang họ Lục và cô ở đây gào lên làm gì? Thật là xấu hổ, ra ngoài đừng tự nhận mình là Lục gia người nếu không thật khiến chúng tôi xấu hổ

Diệp quản gia vừa nghe tiếng chưa ngoa tự cao tự đại đang chửi mắng đại tiểu thư liền tức giận quát lên. Hạ Thanh định phản bác lại thì Lục Vĩ từ đâu đi đến mặt lạnh băng nhìn cô ta đầy khinh thường

- Cô dám quát thẳng vào đại tiểu thư Lục gia? Đúng là người vô học

Lục Hy Tuyết cười lạnh, thật là đây là nữ chủ đầy dịu dàng hiền lành thế ư? Thông minh à? Sao cô không thấy vậy?

- Ba con về phòng nghỉ ngơi đây, chút nữa con sẽ xuống ăn trưa

Lục Hy Tuyết cười rạng rỡ mà làm nũng ôm lấy Lục Vĩ, ông cười cười

- Cái con bé này, suốt ngày ngủ, phải hoạt động chứ

- Thôi, con đi đây ba

Lục Hy Tuyết lon ton chạy về phòng, Lục Vĩ lắc đầu nhưng khi nhìn lên Hạ Thanh đầy miệt thị

- Cô tự biết thân biết phận đi, cô không có quyền gì đâu

Lục Hy Tuyết lăn lộn trên giường, cô hét to vào gối. Lục Hy Tuyết quyết định đi tắm để giải tỏa buồn phiền

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lục Hy Tuyết nằm trong bồn tắm mà miên man suy nghĩ, theo như trong truyện nguyên chủ vì yêu một người là thanh mai trúc mã, tên này trở thành đế vương trong làng giải trí, hẳn được nhiều người yêu thích thì lần đầu gặp được nữ chính chỉ sinh ra hứng thú lần 2 thì hẳn tình cờ giúp đỡ cho cô ta rồi dần nảy sinh tình cảm. Nguyên chủ biết được liên ghen tỵ cùng đau khổ tìm cách níu kéo lấy hắn nhưng vô ích, từ 1 cô gái hiền lành lại vì tình yêu mà trở nên độc ác tàn nhẫn nhưng sâu trong đó lại là nỗi sợ hãi cùng đau khổ. Lục Hy Tuyết thở dài, làm vậy có đáng không? Chỉ vì người đàn ông đó mà hãm hại nữ chủ, đón nhận đau khổ cùng những lời nói độc ác đầy lạnh lùng từ hậu cung của cô ta? Lại còn có ba mẹ bên cạnh nữa mà. Lục Hy Tuyết cô sẽ thay đổi số phận, những tên nam chủ kia không liên quan đến cô nữa

- Đại tiểu thư, đã đến giờ rồi ạ. Mọi người đang đợi cô đây

Diệp quản gia từ bên ngoài nói vọng vào, Lục Hy Tuyết đứng dậy rời khỏi nhà tắm mặc đồ vào

- Được rồi, cháu sẽ xuống liền ngay

Lục Hy Tuyết chọn một áo thun xanh cùng quần short đen ngang đùi, mái tóc cột lên thành đuôi ngựa, cô mỉm cười xuống nhà

Từ dưới nhà Lục Vĩ cùng Dương Linh đang nói chuyện vui vẻ cùng Lục Dật Thần chỉ mỗi mình Hạ Thanh lẻ loi ngồi cách xa cả 3 người, mặt cúi gằm xuống không biết cô ta đang nghĩ gì. Lục Hy Tuyết vui vẻ đi tới, những người làm đều ngo ngắc nhìn cô, dù có hàng ngày thấy Lục Hy Tuyết nhưng người làm vẫn không hết bị cô làm cho mê mẩn

- Ba, mẹ, anh trai

Lục Hy Tuyết ngồi xuống bên Dương Linh, cô lướt nhìn qua những món ăn lại bĩu môi. Lục Dật Thần ngẩng người nhìn cô, hẳn không ngờ khi cô cười lên lại đẹp đến thế và cô chẳng bao giờ chịu cười với hắn chỉ lạnh lùng nhìn hắn đầy xa cách. Lục Dật Thần hồi thần, rất nhanh trở lại đáng vẻ lạnh lùng như bình thường, hẳn lại nhũn mảy khi thấy cô gầy nhỏ người, hẳn phải vỗ cô mập lên mới được

- Mẹ con không ăn thịt bò với đậu đâu

Lục Hy Tuyết rất ghét 2 món này a, cô đành ăn qua loa mấy món khác, Dương Linh lại càu nhàu cô kén ăn, cô lại làm nũng

- Mẹ, con không ăn 2 thứ đó đâu

- Vậy thì uống sữa

- Không đâu, con uống nước ép

- Tiểu Tuyết, em uống sữa đi

Lục Dật Thần lạnh nhạt nói, cô ăn ít như thế gầy là phải, cô phải uống sữa. Lục Hy Tuyết dựng hết tóc gáy lên, anh ... anh ta vừa gọi cô. Lục Hy Tuyết từng mất nhìn hắn, lúc này Hạ Thanh im lặng giờ mới lên tiếng

- Em gái, em uống sữa đi

- Ai là em gái cô? Nhận nhầm người rồi. Tôi họ Lục chứ không phải họ Hạ

Lục Hy Tuyết khinh thường nói, hừ đừng nhận vợ cô là người thân với cô ta. Hạ Thanh khóc đến thảm thương nhưng không một ai chú ý đến cô ta

- 2 ngày nữa Lục gia sẽ đãi tiệc để mừng anh trai con trở về và nói cho mọi người biết là người Lục gia chúng ta. Sáng hôm sau ngày tổ chức tiệc ba và mẹ sẽ đi du lịch 2 tháng, công ty thì anh trai con sẽ quản lý trong thời gian đó, nhớ đó, nghe lời anh trai con đó. Không được quậy phá hiểu chưa?

Lục Vĩ sùng nịch dặn dò Lục Hy Tuyết, cô gật đầu như gà gật

- Vâng thưa ba, con sẽ chăm sóc Tiểu Tuyết thật tốt

Lục Dật Thần vẫn là lạnh nhạt, trong mắt anh hiện lên tia tính kế nhưng rất nhanh biến mất. Dương Linh lạnh lùng nhìn Hạ Thanh

- Còn cô liệu hồn đó, cô mà làm tổn hại đến Tiểu Tuyết cùng Lục gia thì chờ nhận được hình phạt đi

Hạ Thanh cúi đầu không lên tiếng, khóe môi Lục Hy Tuyết hiện lên nụ cười lạnh, cô quay qua Lục Vĩ âm áp cười nói

- Ba, cho con đi học nha, học gia sư tại nhà thật là ngọt ngào quá nga~

- Bây giờ con đang học đại học dự định sẽ học khoa nào?

Lục Vĩ cười tràn đầy ôn nhu, ông rất yêu thương đứa con gái này, cô hiền lành lại hiểu chuyện chỉ mỗi tội không bao giờ giao tiếp với người ngoài

- Kinh doanh đi ạ, dù sao Lục gia đang mở một công ty về giải trí với nhiều nghệ sĩ nổi tiếng mà

- Được, 2 ngày nữa con sẽ đi học thôi

- Ba...

- Tôi không phải ba cô

Hạ Thanh yếu ớt gọi Lục Vĩ, ông tắt ngấm nụ cười lạnh lùng khinh thường ngắt ngang lời cô ta, Lục Dật Thần cũng đầy chán ghét nhìn cô em gái ngu ngốc này

- Con.... cho con đi học với ạ

Hạ Thanh nhu nhược như sắp khóc nói, ông chỉ đáp ứng qua loa

- Ba mẹ, chút nữa cho con đi đến TTTM nha, con phải chuẩn bị đồ để mà đi học

- Được thôi

- Để anh đưa em đi

Lục Dật Thần lúc này lên tiếng, cô định từ chối thì Dương Linh mỉm cười nói cô cùng đi chung với hấn, Lục Hy Tuyết bất đắc dĩ phải đồng ý thôi. Lục Dật Thần khoe miệng khẽ nhếch lên tràn đầy hài lòng, Lục Hy Tuyết hừ lạnh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

- Lên xe đi

Lục Dật Thần lịch sự mở cửa xe cho Lục Hy Tuyết, cô nhìn Lamborghini Aventador màu nâu sẫm mà tặc lưỡi, chắc chắn đúng là nhà giàu có khác. Lục Hy Tuyết cùng Lục Dật Thần lên xe, hấn quay qua cài dây an toàn cho cô, như cố ý lại như vô tình môi hấn lướt nhẹ qua má cô, Lục Hy Tuyết vẫn không hề hay biết cô vừa bị hôn trộm, Lục Dật Thần cười nhạt lại thờ dãi trong lòng đến bao giờ cô gái này mới chú ý tới hấn đây. Cả 2 rất nhanh tới TTTM Tân Thắng, Lục Hy Tuyết ngược nhìn tòa nhà khổng lồ trước mặt liền hưng phấn

- Anh trai vào thôi

- Phải xuống hầm gửi xe chứ

Lục Dật Thần ẩn hiện đầy sùng nịch. Sau đó, cô cùng Lục Dật Thần đi vào Tân Thắng khiến mọi ánh mắt nhìn đến. Lục Hy Tuyết cười vui vẻ ngo ngoác, nha không hổ danh là thế giới trong truyện. Mọi người thấy một cặp nam nữ đẹp đến nỗi không một ngôn từ nào diễn tả. Cô gái có mái tóc vàng kim thướt tha được buộc lên tóc đuôi ngựa, khuôn mặt như thiên thần, đôi mắt một màu đỏ mị, làn da trắng hồng mềm mịn, áo thun xanh cùng quần short đen, một bộ dáng năng động. Cô như thiên thần thuần khiết. Nam nhân bên cạnh cô cao lớn, thân hình cồng nổi bật, tóc vàng kim, khuôn mặt lạnh lùng, đẹp trai, mày rậm, mắt đen lấy tính lạnh, mũi cao, khóe môi còn có nụ cười nhàn nhạt, quần Tây đen, áo sơ mi trắng. Cả 2 như có vẻ đẹp lại Tây (khuyết cha Lục Hy Tuyết là người lai Anh - Trung, mẹ là người Trung, nên cả 2 anh em nhà này lại có mái tóc vàng kim, mắt LHT giống Lục Vĩ, LDT mắt lại là gen lạnh của ông)

- Anh trai, đi mua quần áo đi

Lục Hy Tuyết cô quên mất cô lại là nữ phụ mà đang hào hứng quá, cô nắm lấy tay áo . Lục Dật Thần cười khề, hần cảm thấy cô rất đáng yêu. Lục Hy Tuyết và Lục Dật Thần đến từng nơi một, nhưng có vẻ như Lục Hy Tuyết lại cũng kén chọn quần áo, nếu là các tiểu thư khác đến giờ sẽ đầy túi hàng hiệu mà cô chỉ mua 2 đôi giày, 1 đầm, 2 bộ quần áo, 1 váy (T.T ít nhĩ). NGười cảm chúng lại là Lục Dật Thần, cô cũng không ngờ có người cảm giúp thì để người ta cảm đi. Đi chán cô cùng hần mua kem

- A anh trai, cái này thật ngon nha

Lục Hy Tuyết cười híp mắt, Lục Dật Thần nhìn cô ăn kem lại nghĩ đến một ý nghĩ, hần cúi xuống Lục Hy Tuyết chưa kịp phản ứng liền ăn ngay chỗ cô vừa ăn, Lục Hy Tuyết sững sờ lại tức giận

- Anh trai a, ai cho anh ăn kem, có tiền tự đi mà mua

Lục Hy Tuyết bĩu môi, giành lấy cây kem cầm cách xa hần. Lục Dật Thần cười nhạt

- Ngon thật

Hần khề cười, Lục Hy Tuyết thầm chửi rủa, tên này tiếc tiền hay sao mà không mua cây khác, mà cô lại ngây thơ cho rằng hần giành ăn với cô nhưng thật ra là Lục Dật Thần cố ý. Mọi người xung quanh liền có ánh mắt ghen tỵ có hăm mộ cũng có si mê, ai cũng nghĩ cả 2 là một cặp tình nhân. Lục Dật Thần mỉm cười, rất hài lòng về suy nghĩ này

- Anh trai, đi về thôi

Lục Dật Thần cùng Lục Hy Tuyết ra khỏi Tân Thắng, Lục Hy Tuyết cô không hề hay biết là từ đằng xa có người luôn nhìn theo cô, ánh mắt hần âm trầm nhìn đến Lục Dật Thần. Thiên thần cô là của hần

Nửa ngày cô và hần đã đi vòng quanh Tân Thắng rồi cùng nhau ăn tối mới trở về. Lục Dật Thần lái xe về nhà, Lục Hy Tuyết vì một mối cũng buồn ngủ cô ngủ đi lúc nào không hay. Xe dừng trước cửa biệt thự Lục gia, Lục Dật Thần định gọi cô dậy nhưng lại không muốn đánh thức cô dậy. Nửa ngày cô và hần đã đi vòng quanh Tân Thắng rồi cùng nhau ăn tối mới trở về. Từ khi xuyên đến đây hễ khi nào ngủ là Lục Hy Tuyết ngủ say đến nỗi dù trời có sập cũng không biết. Lục Dật Thần lấy điện thoại ra chụp hình, hần còn lén lút khụ chính là lén lút hôn lên môi cô. Thật ngọt, hôn đến khi Lục Hy Tuyết nhúu mày hần mới buông ra. Lục Dật Thần thở dài, cô gái này thật là làm hần cũng phải bó tay. Lúc này cửa biệt thự mở ra, Lục Dật Thần lái xe vào rồi bẻ cô lên phòng nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, lại hôn lên trán cô. Lục Hy Tuyết ngủ vẫn không hề hay biết cô lại bị ăn nhiều đậu hũ đến vậy. Lục Dật Thần rời khỏi phòng cô, hôm nay là một ngày đáng nhớ của hần. Hần lại thở dài, khi lần đầu nhìn thấy cô hần lại đem lòng yêu cô em gái cùng chảy chung giọt máu này nhưng hần sẽ không bỏ cuộc, dù là anh em thì sao? Hần vẫn sẽ bắt chấp, dù xã hội, mọi người, gia tộc có ngăn cản hần vẫn sẽ không buông tay cô. Lục Hy Tuyết sẽ phải thuộc về Lục Dật Thần, sẽ là người phụ nữ của hần.

Tại Lăng thị, một người đàn ông đang đứng nhìn xuống toàn thành phố trong màn đêm lấp lánh ánh đèn. Bóng lưng hần thẳng tắp, khoác trên người bộ vest đỏ rượu, khuôn mặt yêu nghiệt trắng e lệ, hoa ngai ngừng xấu hổ, một vẻ đẹp không ít người ghen tỵ, như là báu vật của trời, quyến rũ mà mị như yêu khiến không biết bao nhiêu phụ nữ đỏ gục, mái tóc cũng màu đỏ rượu, đôi mắt phượng hẹp dài màu vàng cam sáng rực trong màn đêm nhưng lại đầy ý cười cùng ôn nhu. Hần là Lăng Mộ Hần, cả người toát lên khí thế vương giả kiêu ngạo, hần lại chính là tổng tài của một công ty lớn chuyên về bất động sản, là người đàn ông nắm trong tay 1/3 tài chính của đất nước. Giờ đây khỏe mỗi hần hiện lên nụ cười nhạt, tay cầm ly rượu vang tao nhã, giọng nói âm trầm vang vọng trong màn đêm

- Thiên thần, em là của tôi. Để xem làm thế nào tôi bắt được em

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, tại một căn phòng được thiết kế theo thập niên 90 của Pháp, cả ăn phòng một màu trắng xanh thanh nhã quý phái. Trên chiếc giường rộng lớn đang có một thiên thần ngủ say, dù cô chỉ lộ 1 nửa khuôn mặt nhưng vẫn làm say lòng người. Lục Dật Thần gõ cửa nhưng không một ai trả lời đành mở cửa đi vào, hần ôn nhu nhìn Lục Hy Tuyết đang ngủ, khi cô ngủ lại nhìn âm áp hơn. Lục Dật Thần vỗ nhẹ lên vai cô, hần lên tiếng đánh thức cô dậy

- Tiểu Tuyết, dậy đi, sáng rồi. Mọi người đang chờ dưới kia kìa

Vốn dĩ là Diệp quân gia sáng nào cũng gọi Lục Hy Tuyết dậy nhưng Lục Dật Thần hần ngăn cản, hần muốn sáng nào người đầu tiên cô thấy chính là Lục Dật Thần (đồ sên sủa T^T sau này ta ngược anh để thỏa mãn sở thích biến thái của ta :)))) Nếu Lục Hy Tuyết mà biết được suy nghĩ này của tên nam chủ này sẽ khinh thường nhìn hần, lại cảm thán rằng rốt cuộc Lục Dật Thần lạnh lùng đâu rồi

Lục Hy Tuyết cuộn tròn người lẩn qua tránh xa người đang gọi cô dậy, càng lẩn xa nhưng chiều rộng của chiếc giường cũng có giới hạn dù nó to lớn đến đâu. Lục Dật Thần vội níu cô lại nhưng vô ích, chỉ có thể nghe tiếng một vật nặng rơi xuống sàn

- Cần thận

- Đau quá

Lục Hy Tuyết cô rớt như thế này cũng không ngủ được, Lục Dật Thần vội bế cô lên giường, hần cần thận xem cô có bị thương chỗ nào không, chỉ thấy trên trán cô hiện lên vết sưng nho nhỏ, an tâm

- Không sao rồi, đã gọi em dậy rồi mà không nghe

Lục Dật Thần mắng cô, hần xoa trán cô đầy dịu dàng. Lục Hy Tuyết nhũm mày, hất tay hần ra lạnh lùng nhìn người anh trai trước mắt

- Không cần anh quan tâm, mời ra khỏi đây

Lục Hy Tuyết đi thẳng vào nhà tắm, cô dựa cửa mà đỏ mặt, lúc này mặt hần rất gần nga~ Cô nhớ lại, hơi thở hần phả vào trán cô thôi, rồi lúc hần bế cô từ người Lục Dật Thần có mùi bạc hà nhẹ nhàng thanh dịu. Lục Hy Tuyết lắc đầu, không được, cô là nữ phụ, số phận nữ phụ sẽ rất bi thảm nếu đụng tới các nam chủ và nữ chủ

Lục Dật Thần gây người, Lục Hy Tuyết vừa hất tay hần? Cô không thích hần cùng cô thân thiết hay sao? Cô không muốn hần yêu thương cô? Lục Hy Tuyết, em phải chấp nhận tôi. Ánh mắt Lục Dật Thần trở nên sắc bén cùng tính toán, hần nhìn về phía cửa nhà tắm, tay nắm chặt thành quyền nổi đầy gân xanh. Cũng từ đó bánh xe số phận lại lệch đi một hướng khác, con đường tranh giành cũng như đầy ác liệt đang chờ phía trước. Lục Dật Thần lạnh lùng đứng dậy bỏ đi, hần phải thực hiện kế hoạch đầy tỉ mỉ mới được, Lục Hy Tuyết cô chỉ có thể yêu hần, bên cạnh hần mãi mãi, hần sẽ làm cô phải yêu hần

15 phút sau Lục Hy Tuyết bước ra từ nhà tắm, trên người cô chỉ quấn quanh mỗi một khăn tắm, đó là thói quen của cô mà không biết thói quen này lại làm nhiều người thích, khu đó là sau này a.

Hài lòng nhìn trong gương mình chọn quần áo, Lục Hy Tuyết hất cằm cười tự ki, Lục Hy Tuyết cô sao mà đẹp quá vậy, ai thật là yêu quá đi.... (tự động lược bỏ hàng ngàn từ). Lúc này vì thấy cô chưa xuống Diệp quản gia gõ cửa

- Đại tiểu thư, mời tiểu thư xuống dùng bữa sáng

- A được rồi, cháu xuống liền

Lục Hy Tuyết giật mình, cô mở cửa cùng Diệp quản gia xuống. Dương Linh đang cùng Lục Vĩ bàn về chuyến du lịch của 2 người. Lục Dật Thần 1 bên ngồi đọc báo, Hạ Thanh thì cứ lấy lòng 2 vị phụ mẫu. Lục Hy Tuyết bước xuống mỉm cười

- Chào buổi sáng ạ

- Chào buổi sáng Tiểu Tuyết

Dương Linh dịu dàng nói, Lục Vĩ cũng mỉm cười. Lục Dật Thần lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô. Lúc này Hạ Thanh dịu dàng, nhu nhược lên tiếng

- Chào buổi sáng mọi người

Lục Hy Tuyết nhũm mày, cô lạnh lùng rét lạnh nhìn đến cô ta, Hạ Thanh rùng mình, cô (LHT) thập phần đáng sợ

- Cô thật đúng là ảo tưởng. Ai là mọi người của cô? Đừng nhận bừa, tôi cũng chẳng có máu mủ gì với cô

Lục Hy Tuyết chán ghét, trời ạ, sáng nào cô ta cũng nói cô là người thân của cô. Có đánh chết cô cũng không thềm, Hạ Thanh rơi nước mắt, một bộ dáng đáng thương yếu đuối

- Sao.... Sao em lại có thể nói như thế chứ?

Lục Hy Tuyết nhếch mép cười lạnh đầy khinh thường, Lục Vĩ tức giận, ông chưa kịp lên tiếng thì Lục Hy Tuyết thẳng tay không do dự hất ly nước vào mặt Hạ Thanh. Mọi người bất ngờ nhưng rất nhanh lại lạnh nhạt không ai can thiệp hay đồng cảm. Từ lúc Hạ Thanh bước vào Lục gia mỗi khi gia chủ cùng phu nhân không có ở đây liền ức hiếp người làm, hoàn toàn tự coi mình là tiểu thư Lục gia không để ai vào mắt. Lục Dật Thần tán thưởng nhìn Lục Hy Tuyết, Dương Linh sai người lấy ly nước khác, Lục Vĩ không nhìn đến. Hạ Thanh trừng mắt to nhìn Lục Hy Tuyết

- Tôi nghĩ cô cần rửa mặt khi khóc xong nên tiện tay lấy ly nước rửa giúp cô. Đây là tôi nghĩ cho cô đó

Lục Hy Tuyết cười đầy châm chọc trước bộ dáng chật vật lòi thối của Hạ Thanh. Lại quay qua dùng bữa như người vừa hất ly nước vào mặt Hạ Thanh kia không phải là cô. Người làm thầm khen cô, đại tiểu thư thật soái nga~

Hạ Thanh nắm chặt vật áo, cô ta nghiêng răng ắn nhằn tức giận nhìn Lục Hy Tuyết. Lục Dật Thần nhũm chặt mày khi hần nhận ra trong mắt Hạ Thanh xẹt qua tia độc ác đối với Tiểu Tuyết của hần. Xem ra hần phải để cho Tiểu Tuyết cách xa người đàn bà lòng dạ rắn rết này ra, không thể để cô nhiễm phải

cô ta mà trở thành ác ma, mất đi tâm hồn thuần khiết kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nam chính thứ 3 đã lên sàn :))) anh thứ 3 lại ngược lại với hình dáng của anh ấy. Chính là đừng xem mặt mà bắt hình dong :))))

Hôm nay là ngày Lục Dật Thần đến Lục thị nhận chức phó tổng, trước kia khi ở nước ngoài hắn là tổng giám đốc của chi nhánh Lục thị bên ấy mà hắn làm việc hiệu suất rất cao, về điểm này Lục Vĩ cùng cả gia tộc vô cùng hài lòng. Lục Dật Thần tiêu sái lạnh lùng như một bậc đế vương bước vào Lục thị khiến cho tất cả nhân viên nữ đều si mê si cuồng còn hắn một bộ dáng không quan tâm. Nếu hắn biết hôm nay là ngày mà mọi người trên khắp cả nước biết được Lục Hy Tuyết trở thành tiêu điểm chú ý, là mỹ nhân thu hút đông đảo fan và càng thêm nhiều tình địch đều mù mịt, thân phận không vừa thì hắn sẽ không đến Lục thị mà nhốt cô ở nhà, Lục Hy Tuyết mà biết cô cũng không dám vác mặt ra đường mà ngồi xem TV. Nhưng rất tiếc số phận đã được sắp đặt nên từ lâu đã không còn theo như nguyên tác

- Mẹ mẹ mẹ cho con đi công viên giải trí chơi đi. Mẹ mẹ cho con đi đi mà

Lục Hy Tuyết đang xin phép mẹ cô cho đi chơi nhưng bà lại không đồng ý, lần trước cho cô đi Tân Thắng là do có Lục Dật Thần đi theo nhưng lần này lại không có ai nên cô không được đi. Lục Hy Tuyết hiện giờ đang khóc nháo nhào lên nói thẳng ra chính là ăn vạ (:)) Dương Linh xoa xoa 2 bên huyệt thái dương, cái con bé này

- Con 18 tuổi rồi chứ có ít đâu mà ăn vạ như thế

- Tại mẹ không cho con đi, con muốn đi chơi a, đi chơi

Lục Hy Tuyết chu môi, Dương Linh thở dài, từ khi nó tỉnh dậy đến giờ lại luôn ồm ồm như thế nhưng thật sự rất đáng yêu. Dương Linh đành thỏa hiệp nếu không bằng lại bị banh lỡ tai ra quá

- Được được, nhưng với 1 điều kiện

- A dạ được, con đồng ý mà

Lục Hy Tuyết mắt sáng rực lên, cô biết mẹ là nhất mà

- Phải có 2 vệ sĩ đi cùng đấy có biết không!

- Sao chứ? A không được, như vậy dễ gây chú ý lắm

- Vậy thì thôi, nhin đi...

- A hi hi hi, mẹ đại nhân, con đồng ý mà

Lục Hy Tuyết cười nịnh nọt, Dương Linh như thật sự nhìn thấy tai mèo với đuôi mèo đang vẫy đàng sau cô, bà bật cười xoa đầu cô đầy yêu thương

Lục Hy Tuyết rất nhanh thay một bộ đồ liền được 2 anh vệ sĩ lái xe đến công viên giải trí. Không lâu sau đó Lục Hy Tuyết xuống xe nhìn toàn bộ công viên mà hưng phấn. Từ lúc Lục Hy Tuyết xuống xe đã thành công thu hút nhiều ánh mắt hướng đến, có người còn khoa trương dụi mắt. Lục Hy Tuyết mặc kệ, cô chạy tới chạy lui, chơi một vòng quanh công viên giải trí lại nhìn tàu lượn siêu tốc mà mắt sáng rực lên. 2 vệ sĩ thấy thế vội lên tiếng

- Tiểu thư, người đừng chơi trò đó a

- Đứng đứng, thân thể tiểu thư....

- A, tôi đuổi việc các anh bây giờ, tôi quyết định rồi tôi chơi cái đó

Lục Hy Tuyết trừng mắt, các chạy nhanh đi mua vé, 2 vệ sĩ liếc nhìn nhau, 2 người họ không nói, tiểu thư cũng không nói thì chắc phu nhân sẽ không biết đâu ha. 2 vệ sĩ đành nhắm mắt mở cho qua. Lục Hy Tuyết vui vẻ ngồi trên tàu lượn mà la hét. Người ta la hét vì sợ nhưng cô lại la hét vui vẻ hào hứng. 2 tên vệ sĩ âm thầm lau mồ hôi trán, tiểu thư khác người thật

- Vui quá

Lục Hy Tuyết bước xuống cười rạng rỡ, nhưng chưa gì đã thấy chóng mặt, thân thể này đúng là không khỏe mà. Lục Hy Tuyết ngồi xuống ghế đá gần đó

- Anh đi mua ly nước giùm tôi nha

Lục Hy Tuyết ôm mặt, 1 trong 2 tên vệ sĩ nhanh nhẹn đi mua ly nước về, Lục Hy Tuyết mới thấy thoải mái hơn. Lục Hy Tuyết rời khỏi công viên, cô đi bộ trên đường, từ đằng xa cô thấy một người đàn ông đang ôm một đứa bé đang cố gắng xin lỗi một cô gái ăn mặc sang trọng nhưng lại thấy rất phản cảm, mọi người chỉ trò xì xào mà không ai dám can thiệp vào. Cô ta đang chửi mắng với 2 người họ, Lục Hy Tuyết nhủ mảy

- Các người có biết nhìn đường không? Có mắt mà như mù vậy hả? Thật là dơ hết quần áo tôi rồi, cái bộ đáng lem luốc kia của 2 người thật đúng là hợp với loại dưới đáy xã hội

- Chị, chị hãy ăn nói cho đàng hoàng

- Tiểu Nam, đừng nói vậy

- Mày dám lên mặt với tao?

Cậu bé kia tức giận nói, cậu không cho ai sỉ nhục cha, nghèo thì sao? Cũng là con người cả mà, người cha vội ngăn con trai nói. Cô gái kia chanh chua rít lên, cô ta giờ một tay chuẩn bị giáng xuống mặt cậu nhóc kia một bạt tai. Chợt có một bàn tay rắn ngạnh nhỏ nhắn cầm lấy tay cô ta, giọng nói rét lạnh vang lên

- Cô dừng lại cho tôi

Lục Hy Tuyết hất bàn tay cô gái kia ra khiến cô ta lui vài bước, Lục Hy Tuyết cúi xuống trước mặt cả 2 cha con, cô cười ảm áp

- 2 người có sao không?

- A cha, con nói là có thiên sứ trên đời mà

Cậu bé ngờ ngác lại reo lên, người cha giật mình. Ông kinh ngạc nhìn Lục Hy Tuyết, cô bật cười, xoa đầu đứa trẻ

- Chị là người, hahaha... nào...

- Đúng là giả tạo, cô đúng là không biết xấu hổ. Cô biết tôi là ai không mà dám làm thế

Cô gái kia chanh chua cười đầy khinh thường, cô ta ghen tỵ khi nhìn thấy Lục Hy Tuyết, tại sao có người còn đẹp hơn cô ta. Mọi người xung quanh âm thầm lắc đầu, cô gái này dù đẹp dù lương thiện nhưng lại chộc tới Lạc đại tiểu thư Lạc Hải Vy. Lục Hy Tuyết đứng dậy, cô cười lạnh

- Cô là ai tôi không quan tâm, cô nói tôi xấu hổ? Câu đó là phải do tôi nói mới đúng. Cô nghĩ xem một cô gái như cô lại như không có giáo dục hay sao? Cô không biết kính trên nhìn dưới à? Chú này đáng tuổi ba cô đấy, cậu bé này lại cũng như là em trai cô đó. Một người có giáo dục, có đạo đức thì sẽ không bao giờ quát mắng hay chấp nhặt những việc nhỏ nhặt như thế này. Đáng lẽ ra cô phải giúp đỡ họ, không, cô không làm vậy mà ngược lại chê họ nghèo hèn? Cô từ thế kỉ nào đến vậy? Bây giờ là bình đẳng, ai cũng như nhau cả thôi trừ khi cô không phải con người

Mọi người xung quanh cười vang lên, Lục Hy Tuyết nói rất đúng, đều là con người cả thôi. Lạc Hải Vy giận đến run người, cô ta chưa bao giờ mất mặt đến thế

- Cô nhớ đó, tôi sẽ làm cô còn hơn như ngày hôm nay

Lạc Hải Vy xoay người rời đi, Lục Hy Tuyết quay qua 2 cha con mà nhẹ nhàng nói

- Em trai, em làm rất tốt. Bảo vệ cha không cho người khác làm nhục

- Cảm ơn chị ạ

- Thật sự cảm ơn tiểu thư, tôi tôi biết ơn cô nhiều lắm... khụ khụ ...khụ

Người cha rớt rít cảm ơn nhưng ông lại ho rất nhiều, khuôn mặt trắng bệch lên, Lục Hy Tuyết lo lắng, quát lớn kêu vệ sĩ chở cả 2 đến bệnh viện

Từ đằng xa, một người đàn ông mỉm cười nho nhã, hần cảm điện thoại giá trị không nhỏ lên lưu lại từng cử chỉ của Lục Hy Tuyết

- Cô gái, em lấy mất trái tim tôi rồi. Em là ai?

Người đàn ông cả người lịch sự nho nhã, làm cho đối phương cảm thấy ảm áp, một thân vest xám càng làm hắn trở nên cao quý lịch thiệp, ôm sát thân hình 6 múi rõ ràng. Khuôn mặt tuấn tú, mắt đen láy tựa như mặt hồ phẳng lặng hiện lên đầy sự ôn hòa khi dõi theo chiếc xe limo mà Lục Hy Tuyết rời đi. Cánh mũi thẳng tắp, bờ môi quyến rũ câu nhân, làn da trắng hoàn hảo (sao toàn da trắng thế này). Đằng sau là một người đàn ông cung kính nhỏ nhẹ, chuyên nghiệp

- Bạch tổng, chúng ta chuẩn bị có cuộc họp khẩn

- Được rồi, đi thôi

Bạch Hàn Dương lạnh nhạt quay người lên xe BMW màu bạc số lượng có hạn lao vút đi hòa mình vào dòng xe. Bạch Hàn Dương là chủ của công ty nhà hân, Bạch gia cũng là một trong tứ đại gia tộc cổ. Tứ đại gia tộc cổ gồm có đứng đầu là Dạ gia, thứ 2 là Lăng gia, đến Bạch gia cùng Lục gia ngang nhau, toàn nước thì bốn đại gia tộc này khiến bất kì ai cũng phải e dè kiêng nể, cả 4 đại gia tộc này thế lực trải dài trên bạch đạo từ trong nước lẫn ngoài nước, hắc đạo thì Lục gia lại đứng thứ 7 toàn nước thế lực ngầm theo đó lan ra nước ngoài nhưng không bằng 3 gia tộc kia cùng vài thế lực ngầm lớn mạnh khác. Dạ gia luôn luôn đứng đầu kể cả bạch hay hắc đạo, vì chủ tử người cầm quyền cực kì lớn mạnh.

Song song ở hắc đạo còn có 1 thế lực ngang hàng với Dạ gia, cả 2 đều nước sông không phạm nước giếng, Lăng gia cũng có 1 thế lực khác ngang hàng và xếp thứ 2, còn 4 thế lực mạnh hơn Lục gia. Bạch đạo càng gay gắt hơn.

Mình định cho 9 nam chủ, khu mấy nàng muốn bao nhiêu, thân phận thế nào thì cứ cmt mình bk, mình có thể sẽ thêm vào. Bạch Hàn Dương đã lên sân, như mình đã nói đừng dựa vào cái sự ôn hòa của anh mà bị lừa :))))))

Chương sau lại 1 nam chủ xuất hiện, lưu ý anh này tuy thân phận không vừa nhưng không tham gia hắc đạo

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Nhanh, đỡ chú ấy vào bệnh viện

Lục Hy Tuyết vội vàng dắt tay cậu bé cùng vệ sĩ đỡ người cha vào. Cả 4 đều ngoài phòng cấp cứu

- Chị thiên sứ, cha em có sao không? Nhưng... nhưng... nhưng... tiền thì em không có

Lục Hy Tuyết cười dịu dàng, xoa đầu đứa bé

- Không sao, cứ để chị lo, yên tâm đi. Cha em sẽ không sao mà, chú ấy rất yêu thương em nên sẽ khỏe lại thôi

- Thật sao?

- Ừ mà em đừng gọi chị là thiên sứ, chị tên Lục Hy Tuyết, em cứ gọi chị là chị Hy Tuyết cũng được

- Vâng

Một nữ y tá từ phòng cấp cứu ra, nữ y tá nhìn xung quanh, hăm mộ nhìn Lục Hy Tuyết nhỏ nhẹ lên tiếng

- Ai là người nhà của bệnh nhân Lâm Vệ?

- Dạ là em, em là Lâm Gia Nam ạ

- Em còn quá nhỏ...

- Nhà em không còn ai cả...

Lâm Gia Nam cúi đầu, đáng thương nói, Lục Hy Tuyết vỗ vai cậu bé

- Tôi là người nhà chú ấy

- A, được, tình trạng của chú ấy đang bị mắc bệnh viêm phổi, cần theo dõi và phải nằm viện một thời gian để điều trị, cũng may là chú ấy mới hơn 40 và được phát hiện kịp thời nên có thể chữa được trong một thời gian

- Vậy sao? Chú ấy sẽ nằm viện điều trị

Lục Hy Tuyết gạt đầu, Lâm Gia Nam an tâm hơn đôi chút nhưng tiền viện phí thì sao. Cậu bé xụ mặt xuống

- Không sao, chị nói chị sẽ lo tiền viện phí mà

Lục Hy Tuyết xoa đầu cậu, một người đàn ông khoác áo blouse trắng, hần sững sờ, rất nhanh hần bình tĩnh lại. Nữ y tá thấy hần từ xa bước đến ngại ngừng xấu hổ, hần khinh thường nhìn y tá, phụ nữ cũng chỉ có thể luôn si mê hần (đồ ảo tưởng)

- Có chuyện gì vậy?

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, trước mặt cô là một người đàn ông trẻ tuổi, cả người có thể ngang bằng Lục Dật Thần, khí chất thanh thuần, nghiêm túc, thư sinh. Chắc thể giới thật không công bằng khi có người đàn ông này. Đôi mắt màu xanh đen trầm tĩnh, thêm cặp kính vàng làm hần càng trở nên tri thức, mũi cũng hoàn hảo, môi hần hồng tự nhiên khẽ nhếch lên đầy lạnh lùng, mái tóc bạch kim có chút rối nhưng lại tăng vẻ đẹp uy nhã của hần. Lục Hy Tuyết nếu đoán không lầm vị bằng sơn mỹ nam này tuy cũng lạnh lùng nhưng hoàn toàn trái ngược Lục Dật Thần, lại là bác sĩ thì chắc chắn là Hiên Viên Triệt. Tên này là một trong những nam chủ của Hạ Thanh, hần bề ngoài là bác sĩ kì thật hính là viện trưởng của nhiều bệnh viện lớn có tiếng, đoạt vô số giải thưởng về y học, là thiên tài của y học thể giới, hần còn có một ít bar chuyên dùng để thu thập thông tin và cung cấp cho những tên trùm hắc đạo. Haizz, chưa gì cô lại gặp thêm một nam chủ nữa, thật sự là quá chán

- Có một bệnh nhân vừa được chuyển đến. Vị tiểu thư này cho chú ấy nhập viện để điều trị

- Được rồi sắp xếp một phòng bệnh cho ông ấy đi

Hiên Viên Triệt lạnh nhạt ra lệnh, hần xoay người vào phòng cấp cứu tiến hành các bước cơ bản, nữ y tá nhìn đến Lâm Gia Nam nhắc nhở

- Cậu bé, em đi thay đồ đi, như vậy sẽ không tốt cho mọi người đâu

Lâm Gia Nam muốn nói gì thì Lục Hy Tuyết lên tiếng

-Em đi về với chị, ở đây có người này bảo vệ cho cha em rồi, ngoan như vậy người ta mới cho em thăm bệnh

Lâm Gia Nam gật đầu, Lục Hy Tuyết trừng mắt đe dọa 1 tên vệ sĩ rồi lại lôi kéo tên còn lại rời khỏi bệnh viện, đùa à, cô có biết đường đâu nên phải có người đi cùng. Trên đường đi, cô có ghé vào một số cửa hàng quần áo để mua cho Lâm Gia Nam, cậu bé càng ngày càng cảm kích cô, càng ngày xem cô là chị ruột. Lâm Gia Nam kinh ngạc nhìn biệt thự Lục gia, đây chính là như một tòa lâu đài đi. Lục Hy Tuyết bật cười, xoa đầu thẳng bé sắp xếp một căn phòng trên lầu 2. Căn phòng này càng đẹp hơn, sang trọng hơn phòng Hạ Thanh rất nhiều. Hạ Thanh nhìn thấy liền tức giận, cô ta cảm thấy nụ cười của Lục Hy Tuyết thật ngứa mắt, tại sao? Cô ta chẳng bằng một góc của thẳng bé nghèo hèn kia?

-Lục Hy Tuyết cô dám xem thường tôi? Cô... thật...

-Hạ Thanh, cô không có tư cách lên mặt với tôi

Lục Hy Tuyết coi Hạ Thanh như người vô hình mà lướt qua, Lâm Gia Nam càng ghét Hạ Thanh vì cậu bé cảm thấy cô gái trước mắt này thật ngu ngốc, càng là giả tạo còn hơn cả Lạc Hải Vy ít nhất Lạc Hải Vy không giả tạo như cô ta. Lâm Gia Nam đi theo sau Lục Hy Tuyết. Cậu bé thấy Lục Hy Tuyết mới là xinh đẹp nhất, được sự đồng ý của Dương Linh, Lâm Gia Nam được ở lại đây và được đi học như bao đứa trẻ khác, Lục gia trả tiền viện phí cho Lâm Vệ, cả 2 người cảm động đến rớt nước mắt, Lâm Vệ ái ngại, ông xin làm việc để trả nợ, Dương Linh liền đồng ý cho ông làm vườn, cũng cho ông một căn nhà nhỏ cho 2 cha con ngay trong biệt vườn rộng lớn của Lục gia (biệt thự Lục gia = hơn 1 nửa cái siêu thị T.T) . Đó là sau này Lâm Vệ khỏi bệnh

Lúc này Lục Hy Tuyết dẫn cậu nhóc vào viện, cô đến phòng bác sĩ chịu trách nhiệm chữa bệnh cho Lâm Vệ. Lục Hy Tuyết gõ cửa đến khi nghe tiếng trả lời mới bước vào văn phòng chỉ thấy 1 người đàn ông đang làm việc, cô thăm than, tên này thật sự quá soái a, Hiên Viên Triệt ngẩng đầu nhìn cô

- Lục tiểu thư, cô có việc gì vậy?

- A, anh là người chữa bệnh cho chú Lâm, tôi chỉ muốn nghe tình hình của chú ấy

Lục Hy Tuyết giật mình, cô lạnh nhạt nhỏ nhẹ lên tiếng, cái tên này đứng gần hần quá áp lực đi. Hiên Viên Triệt gật đầu, hần kiên nhẫn nói lại bệnh tình của Lâm Vệ, đưa cho cô xem những tấm chụp CT,v.v... (mình ngu về y học lắm đừng ném đá :)), hần giảng giải cho cô hiểu rồi nêu những điều cần lưu ý. Hiên Viên Triệt quan sát khuôn mặt cô đang đắm chìm suy nghĩ, khóe môi hần cười nhạt, đây là lần đầu hần gặp một cô gái không si mê hần (Có ông anh giai soái thể kia đã miễn nhiễm rồi anh à)

- Tôi hiểu rồi, mong thời gian tới anh thật tình giúp đỡ chú ấy

- Lục tiểu thư, xin hỏi vì sao cô lại giúp đỡ Lâm Vệ? Ông ấy đâu có quen biết gì cô

- Tại vì tôi thấy tình yêu thương của chú ấy dành cho Tiểu Nam, và cậu bé làm tôi nhớ đến một người

Lục Hy Tuyết cười ôn nhu, trước kia cô cũng có một người cha yêu thương cô nhưng mà ông ấy lại mất trong một tai nạn giao thông khi cô 7 tuổi, mẹ cô bỏ đi từ sớm, bỏ lại 2 cha con cô. Cũng từ đó cô trở thành sát thủ, tạo nên một vỏ bọc lạnh lùng thị huyết để bảo vệ bản thân. Hiên Viên Triệt ngạc nhiên nhìn cô, từ cô lại có ưu thương cô đơn đến thế. Không hiểu sao hần lại muốn cô cười, muốn nói với cô rằng có mọi người bên cô và còn có.... hần bên cạnh. Hiên Viên Triệt giật mình với suy nghĩ đó, nhưng đó là tất cả hần muốn. Cũng từ đó, trong trái tim hần lạnh lẽ này mầm từ một hạt giống nhỏ mọc lên một cây mang tên tình yêu (sến quá ~) Hiên Viên Triệt chưa biết mình đã làm gì thì hần đã kéo tay Lục Hy Tuyết, ôm cô vào lòng. Lục Hy Tuyết bất ngờ, đầu cô đập vào vòm ngực rắn chắc khiến đầu cô chóng mặt. Hiên Viên Triệt hồi thần nhưng hần lại không buông cô ra. Hiên Viên Triệt ghét nhất là tiếp xúc với phụ nữ, vì hần nghĩ phụ nữ đều ham lợi, chỉ vì khuôn mặt cùng gia thế của hần, lại là những người lòng dạ rắn rết ngu ngốc ngoài mẹ hần ra. Đến hôm nay Hiên Viên Triệt gặp được Lục Hy Tuyết không phải vì vẻ ngoài của cô mà chính là tâm hồn của cô, cùng với tấm lòng, những hành động

xuất phát từ tấm lòng đối với cha con Lâm Vệ, cô cũng không chua ngoa, ngông cuồng như bao tiểu thư khác, Lục Hy Tuyết cô khác biệt hoàn toàn với bao nữ nhân ngoài kia

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lục Hy Tuyết ngơ ngác, từ người Hiên Viên Triệt thoang thoảng mùi thảo mộc êm ái, cô lại nhớ đến tình tiết như trong truyện tác giả đã viết rằng người gây nên cái chết không tốt đẹp ấy là do những tên nam nhân của Hạ Thanh gây nên. Lục Dật Thần cướp hết mọi thứ từ tay ba, giết hại ba mẹ cùng những người trong gia tộc chán ghét Hạ Thanh, 3 tên đứng đầu gia tộc trong tứ đại gia tộc thì nhốt cô trong ngục tối hành hạ thể xác lẫn tinh thần đến thảm hại, lại cùng 2 tên khác cười nhạo phi báng đăng lên cho xã hội cùng thế giới biết là cô độc ác, dâm dăng, một con người ghê tởm khiến người đời sỉ nhục lăng mạ. Tên Hiên Viên Triệt này lại tiêm vào người cô một loại virus rồi bị quăng đến luyện ngục của tên nam chủ khác, sau cùng lại bị đưa đến phòng thí nghiệm của tên nam chủ biến thái nhất hậu cung, chưa dừng ở đó, cô chết đi xác cô bị người đàn ông mà nguyên chủ yêu, đã từng là thanh mai trúc mã quăng vào trong rừng mặc dã thú dày xéo, ánh mắt của hắn hoàn toàn không có tia thương cảm mà ngược lại đầy tàn nhẫn cùng khinh thường. Lục Hy Tuyết ở trong ngục Hiên Viên Triệt không ngừng run lên, cô hoảng sợ giãy giụa muốn thoát đi, ánh mắt màu đỏ tà mị dần trở nên lạnh thấu tâm can, ai cũng nói màu đỏ như máu của ngọn lửa nóng rực nhưng ánh mắt cô tuy lại là màu đỏ nhưng lại lạnh đến gai người, ánh mắt đầy thị huyết. Theo bản năng cũ là một sát thủ thường hay lạnh lùng bảo vệ mình khỏi cái chết cùng những mối nguy hiểm, Lục Hy Tuyết đẩy mạnh Hiên Viên Triệt đập vào tường, hắn kinh ngạc nhìn cô. Bàn tay như điêu khắc, mềm mại nhưng lập tức bóp chặt lấy cổ hắn. Hiên Viên Triệt vẫn chưa hết kinh ngạc, hắn nhìn khuôn mặt cô, đặc biệt là huyết mâu kia. Hắn đang ôm thân thể mềm mại như không xương của cô vào lòng cảm thấy thật ấm áp nhưng đột nhiên không hiểu sao cô lại run lên dẫy dụa, hắn còn cảm thấy cô đang sợ hãi một điều gì đó, rồi cô lạnh lùng đẩy mạnh hắn vào tường, cả người hắn đau nhức. Hàn khí cùng sát khí vây quanh lấy cô ngày một dày đặc, cô tựa như tu la đến từ địa ngục khát máu, lại tựa như một nữ vương độc tài lạnh lẽo không cảm xúc. Hiên Viên Triệt nhìn đến khuôn mặt cô, giọng nói bình thường ngọt ngào nhỏ nhẹ không còn thay vào đó là lạnh đến đáng sợ như làm đổi phương lạc đến đáy vực của địa ngục lạnh giá, hơi thở không còn như một thiên thần mà giờ đây lại như thần chết đến đoạt mạng người đi. Vẻ đẹp thánh khiết nhẹ thiên thần của cô giảm đi thay vào đó là sự kiêu diễm cao ngạo khó lòng với tới và tăng thêm quyền rũ động lòng người. Nếu là vài phút trước cô lại như thiên thần tọa lạc trần gian mờ mờ ảo ảo lại có vẻ muốn được người khác cưng chiều, ấm áp nhưng giờ phút này thì ngược lại là vẻ đẹp mị hoặc của bóng tối đầy lạnh giá

- Hiên Viên Triệt tôi cảm anh đến gần tôi, nói cho anh biết, anh đừng có mà nói chuyện hay thân thiết gì với tôi. Những điều đó càng khiến tôi chán ghét anh, càng khiến tôi thấy anh thật sự ghê tởm

Lục Hy Tuyết kiêu ngạo nói, khóe môi cô như có như không nhếch lên một nụ cười lạnh

Không hiểu sao hắn vừa đau lòng vừa tội lỗi bao trùm, Hiên Viên Triệt không hoảng sợ mà bàn tay to trắng ngần đầy ấm áp dịu dàng vuốt lấy má cô, ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng đau lòng, yêu thương

- Vì sao em lại ghét tôi đến thế? Đừng như vậy, tôi sẽ đau lòng. Hy Tuyết, xin em đừng nói như thế, dù tôi không biết tại sao em lại bài xích tôi nhưng nếu em nói tôi sẽ sửa đổi

- Nực cười, viện trưởng Hiên Viên, tôi đây rất là bài xích anh, trong lòng tôi càng cảm thấy anh như một tên ích kỷ. Tôi mãi mãi chán ghét anh. Thế nên phiền anh đừng gọi tôi thân mật như thế, tôi không thân quen gì anh đâu. Cái ánh mắt đó là sao đây? Tôi mới gặp anh thôi đó, anh dễ dàng rung động thế ư? Nhưng e rằng tôi phải bóp nát cái tình cảm ấy từ trong trứng nước rồi. Ngoài chuyện của chú Lân ra, tôi mong anh đừng lại gần tôi

Lục Hy Tuyết nghiêng đầu tránh bàn tay kia, cô buông tay xoay lưng bỏ đi. Đứng trong văn phòng hắn cô hít thở không thông. Lục Hy Tuyết mệt mỏi, cô rời khỏi bệnh viện thần thò đi trên đường

Hiên Viên Triệt nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi rời đi, hắn nhớ lại từng lời nói của cô mà như có hàng vạn con dao đâm vào tim hắn. Lại nốt nụ cười chế giễu, hắn rất ghét nữ nhân nhưng cho đến hôm nay khi hắn động lòng thì hắn lại phải nếm trải cảm giác bị chán ghét. Cô dịu dàng vui vẻ cười nói với những người khác, vì sao vì sao chỉ riêng một mình anh lại khác biệt đến như vậy? Lục Hy Tuyết, em đợi đấy tôi sẽ bẻ từng cái gai trên người em để em toàn tâm toàn ý bên tôi, em cho rằng như thế sẽ khiến tôi bỏ cuộc sao? Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi cô gái à. Khóe môi Hiên Viên Triệt nhếch lên đầy tự tin cùng kiên định

Lúc này trên trang mạng xã hội được nhiều người tham gia đang rầm rộ bức ảnh một người có mái tóc vàng kim uốn quăn phiêu dăng trong gió tóc mái được cột lên trên bằng một chiếc nơ màu đỏ, làn da trắng như gốm sứ, lông mày lá liễu xinh đẹp, đôi đồng tử màu đỏ ấm áp, hàng mi cong như hai cánh bướm vỗ vè, trong mắt tràn đầy ý cười. Mũi hoàn hảo, bờ môi hồng tự nhiên con lên tạo thành nụ cười diễm lệ. Cô mặc một đầm ren màu kem không rườm rà đơn giản nhưng tinh xảo, túi quai chéo màu đen nhỏ nhắn bên hông, đôi giày búp bê cùng màu. Cô thật thanh nhã thoát tục mà tỏa sáng dưới ánh mặt trời hoàng hôn. Cô gái ấy đang xoa đầu đầy dịu dàng một cậu bé có hoàn cảnh khó khăn. Khi thấy được khung cảnh này như đằng sau lưng cô có một đôi cánh thiên thần trong suốt đang ăn cần giúp đỡ mọi người

Người đàn ông chỉ có mỗi một khăn tắm ngang hông, làn da trắng, thân hình 6 múi, cơ ngực, cơ bắp đều quyền rũ. Mái tóc ngắn màu đen tuyền ướt, từng giọt nước trong suốt rơi trên thân hình hắn, khuôn mặt nho nhã cao quý. Bạch Hàn Dương nhìn những dòng bình luận đầy áp sẹ hăm mộ cùng khen ngợi, có người còn khoa trương “oa thiên sứ có thật a, ai đó hãy cho tôi biết nàng đang ở đâu?“. Bạch Hàn Dương đã thử điều tra coi nhưng mọi thông tin lại không có mà hắn đoán khi hắn đã điều tra không được nhất định cô là người một trong tứ đại gia tộc hoặc những thế lực khác đang song song với bọn

họ. Về phần Lạc Hải Vy sau khi cô ta rời đi thì Bạch Hàn Dương đã cho người làm Lạc thị phá sản, cả gia tộc nhỏ nhoi ấy đều bị giết chết, Lạc Hải Vy thì tuyệt vọng không còn đường lui liền tự vẫn. Từ đó cho thấy được tốc độ làm việc của Bạch Hàn Dương cũng như Bạch gia thật sự rùng mình đáng sợ. Bạch Hàn Dương khéo miệng khề nhếch, hẳn thật chờ mong có người biết cô hoặc cô thấy được hình của mình nha

Tại Lăng gia thư phòng, người đàn ông đứng đầu vừa buồn bực vừa chờ mong, buồn bực vì giờ đây mọi người đều biết đến sự hiện diện của cô, chờ mong vì sẽ biết được cô là ai. Lăng Mộ Hàn nhìn đến bức tranh lớn treo trên tường hẳn sùng nịch cười đầy phong tình vạn chủng, khuôn mặt càng trở nên yêu nghiệt mê người. Bức tranh là hẳn tự tay vẽ tài hội họa của hắn khiến không ít người trầm trồ khen ngợi, trong bức tranh là một thiên thần đẹp đến động lòng người, như cuồng như si, nguyên bóc hết thảy trong tay đều muốn theo nàng. Cô mái tóc vàng kim óng ánh, khuôn mặt như ảo như thật, đôi cánh trắng đen, phải là trắng đen hòa hợp với nhau, đang tay ôm một người đàn ông yêu nghiệt mỉm cười (đồ tự kỉ o^o)

- Jayson, in tấm hình này ra treo trong phòng ta

- Khụ,... vâng

Jayson bắt ngờ, lại ho khan tuân mệnh dù cho có nghi hoặc đến đâu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

2 tiếng trước, Lục Dật Thần từ phòng họp trở về cùng với thư ký trưởng, khi hắn đi qua 2 cô thư ký nhỏ kia, 2 người đều bàn luận xôn xao về một bức hình trên mạng, hắn liền dừng lại nhú mày

- Các cô đang làm gì đó? Không lo làm việc mà còn ở đây nói chuyện? Chê công việc ít sao

Lục Dật Thần lạnh lùng nói, khí thế vương giả của hắn chèn ép lên 2 thư kí kia. Thư kí trưởng liền thờ dài, phó tổng mới đến này thật sự rất khó tính nhưng hắn lại rất giỏi mà còn là con trai của Lục tổng nữa, khi hắn đến đây liền đã đuổi việc 3 người rồi, 1 tiếp tân, 2 nhân viên tổ kế toán mà hắn cũng khiến người ta ngộp thở như đối mặt với đế vương lạnh giá

- Thưa thưa...ngài chúng ... tôi...

2 thư kí run rẩy lắp bắp, Lục Dật Thần nhú mày, hắn nhìn vào màn hình máy tính nhận ra tấm hình trên ấy chính là Lục Hy Tuyết

- Tấm hình này ở đâu ra?

- Dạ... Chú... Chúng tôi không biết

- Mộ Sang, bây giờ là mấy giờ?

- Thưa ngài hiện tại đã 4h30 giờ chiều

- Hôm nay cho cô nghỉ sớm 60 phút. Còn 2 người, tăng ca đến 9h tối cho tôi, sắp xếp lại các tư liệu, kiểm tra lại danh sách tuần trước với tuần này cho tôi. Không xong là chuẩn bị đơn từ chức đi

Lục Dật Thần lạnh lùng ra lệnh, hắn rời khỏi Lục thị, lái xe đi thẳng về hướng Lục gia

- Lục Hy Tuyết em thật sự muốn câu dẫn nhiều người sao?

Lục Dật Thần nghiêng răng nghiêng lợi, trong xe dày đặc mùi giấm chua

Lục Hy Tuyết vẫn đi trên đường, cô không biết mình đang đi đâu. Trời đã tối đen, đột nhiên một nguồn ánh sáng sáng chói xuất hiện, tiếng động cơ gào lên cùng tiếng thảng xe chói tai. Đường như người kia đã dừng không kịp lúc, Lục Hy Tuyết giật mình, chân không thể di chuyển vẫn đứng nguyên tại chỗ

“Tách, tách”

Hai hạt thủy châu long lanh rơi xuống. Cô vừa mới đến đây thôi mà, còn ba mẹ yêu thương và gia tộc luôn bảo vệ cô kia, còn phải bảo vệ Lục thị cùng họ khỏi Lục Dật Thần chứ. Hình như trời cao đã nghe được ý nguyện của Lục Hy Tuyết, cô bị một lực kéo đi và vào bức tường thật rắn chắc, hơi ẩm làm cô bình tĩnh hơn, thoang thoang mùi bóng tối lạnh nhưng dễ chịu, mang đến cảm giác an toàn. Lồng ngực phập phồng như đang căng thẳng, người đó ôm chặt cô

- Cô có sao không?

Hắn dịu dàng mở miệng, thật lo sợ nếu cô bị đụng trúng nha. Lục Hy Tuyết giật mình ngẩng đầu, đập vào mắt cô là khuôn mặt tuấn dật mang vẻ đẹp của bóng tối sâu thẳm. Mày kiếm tinh tế, đôi mắt hẹp dài màu tím biếc lạnh đậm hàng mi dài, cánh mũi cao thẳng, bạc môi lạnh lùng, da hân hơi ngăm quỳnh rũ. Mái tóc tím sẫm bay tán loạn trong gió. Thân hình cao lớn, mạnh mẽ hoàn hảo. Hắn điểm lệ trong màn đêm, giọng nói trầm thấp như ma quỷ. Trái lập với vẻ đẹp của Lục Dật Thần hay Hiên Viên Triệt nổi bật giữa ánh sáng thì người này lại như ác ma, lại mang màu của bóng tối sâu thẳm. Lục Hy Tuyết hồi thần, cô thoát khỏi lồng ngực ấm áp kia, khẽ cúi đầu yếu ớt nói

- Cảm ơn anh đã cứu tôi

Lục Hy Tuyết định xoay lưng rồi đi nhưng trước mắt cô tối sầm ngất xỉu. Cô còn không quên chửi thầm trong lòng, thân thể này yếu không tưởng huống chi hôm nay cô chạy tới chạy lui lại còn dùng hết sức đẩy Hiên Viên Triệt ra bốp cô hất. Người đàn ông vừa cứu cô kia nhanh chóng ôm cô, hân nhủu mày

- Cô gái, tỉnh dậy

-...

Hắn thờ dài, bế cô lên xe mình hạ lệnh đến biệt thự của hắn

Hắn đặt cô xuống giường của mình. Kì lạ, đây là lần đầu hắn dẫn một cô gái về chưa hề là lần đầu có người khác nằm trên giường hắn. Mà khi bế cô, ôm cô lại có mùi hoa trà dịu nhẹ không như những nữ nhân khác tràn đầy mùi son phấn cùng nước hoa nồng nặc

- Will gọi bác sĩ đi

Đang sau hắn không có người nhưng trong màn đêm lại có người nhận mệnh. Không bao lâu sau vị bác sĩ được mời đến, ông ta cẩn thận xem xét, kiểm tra Lục Hy Tuyết rồi báo cáo lại cho người đàn ông kia

- Thừa Dạ chủ, cô gái này khá yếu, hiện giờ kiệt sức nên mới ngất đi, tạm thời truyền nước biển cho cô ấy

- Được rồi lui ra

Hắn gật đầu, vị bác sĩ biết điều nhanh chóng lui ra. Hắn quan sát Lục Hy Tuyết, bàn tay đầy vết chai vì cầm súng dịu dàng vuốt má cô

- Nhanh tỉnh

Hắn khẽ nói, hôn trán cô. Ngay từ lúc đầu hắn nhìn cô vô hồn bước đi trên đường, quan sát cô từ xa, từ cô hình như đang sợ hãi, cô đơn còn có đau thương phảng phất, cô vẫn bước đi dù không biết phía trước là đâu. Lần đầu tiên thấy cô, hắn như thấy thiên thần lạc lõng, một mình đến thế giới này, có lẽ hắn như bóng tối, lạc vào bóng tối quá lâu mà cô lại như là ánh sáng, một ánh sáng trong trẻo, ánh sáng và bóng tối như là 2 thái cực khác nhau, hút nhau như 2 nam châm nên hắn mới dõi theo cô. Khi cô cận kề nguy hiểm, tim hắn như ngừng đập, nhanh chân vọt tới bên cô kéo cô thoát khỏi, hắn cứ ngỡ lúc ấy đã đánh mất đi một thứ quan trọng cứ như mất đi cả thế giới. Thật may khi cô không sao, nghe được giọng nói của cô gần đó như là bản nhạc nhẹ nhàng du dương lại cũng như bản ballad buồn, cô ngất đi, hắn lo lắng tới cùng. Hắn nhủu này, tại sao lại có những cảm giác này? Cảm giác này là thế nào?

Sau 2 tiếng, hàng mi như hai cánh bướm khẽ rung, đôi mắt màu ruby đỏ dần mở ra, hắn ngồi gần đó xử lí công việc lại thêm chăm sóc cho cô, lần đầu hắn thấy được có người mang đôi mắt màu đỏ kia, hắn thấy thật đẹp

- Ư...

Tiếng rên đau khẽ vang, Lục Hy Tuyết choáng váng đầu, người đàn ông kia ngẩng đầu đến bên cô đỡ cô ngồi dậy

- Đây ... là đâu?

- Là nhà tôi

- Anh là ... ai?

- Dạ Diễm

Dạ Diễm nhận nhặt trả lời, Lục Hy Tuyết nhủu mày, lại gặp thêm một nam chủ? Đúng là xúi quẩy, nhưng hiện tại không thể đi được, cô còn rất mệt. Dạ Diễm ra bếp nấu một bát cháo cho cô, hắn ôn nhu dịu dàng vuốt hai hàng lông mày đang nhủu chặt của cô

- Làm gì mà căng thẳng vậy

Lục Hy Tuyết lạnh nhạt né tránh, Dạ Diễm thu tay, hắn hất hắng nhìn cô. Không lâu sau, quần gia mang lên một chén cháo nóng lên cùng một ly sữa, ông cung kính đưa cho Dạ Diễm, hắn ngồi xuống bên mép giường dịu dàng múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi bớt nóng rồi đưa tới bên môi Lục Hy Tuyết

- Không ăn

- Mở miệng ra

Dạ Diễm không quan tâm đến lời cô, hất bá đạo như ra lệnh

- Tôi không quên anh

- Trước sau gì cũng sẽ quen. Nào mở miệng

Lục Hy Tuyết tức giận, hất nghi hất là ai? Cô hất mạnh muỗng đi rơi xuống sàn. Đây là nam chủ thứ 3 cô hát đi rồi, trong lòng thâm than mắng mình ngu ngốc. Dạ Diễm lạnh lẽo nhìn cô, hất lại kêu quản gia lấy muỗng khác lên, dọn dẹp. Xong xuôi hất nhìn sang Lục Hy Tuyết

- Xem ra tôi phải bón cho em ăn

Dạ Diễm khoe miệng cười nhạt, hất múc một muỗng cháo lên cho vào miệng, nấn lấy ót Lục Hy Tuyết hôn lên miệng cô, Dạ Diễm bá đạo cạy miệng cô ra đưa cháo qua (cái gì thế này). Lục Hy Tuyết cứng người, cô tròn mắt, Dạ Diễm trong mắt lóe lên tia sáng, hất bắt cô nuốt xuống, cô đành nuốt. Cứ tưởng đã ngưng rồi nhưng hất càng hôn sâu hơn, cắn quết khắp nơi, Lục Hy Tuyết không còn sức để phản kháng cô cắn lên lưỡi hất. Dạ Diễm biết được ý đồ của cô liền né tránh, hôn đến khi cô hết đường khí mới buông ra. Dạ Diễm cười nhạt, nhìn môi cô có chút sưng mà hài lòng, hất bên tai cô phả hơi nóng, giọng nói khàn khàn quyến rũ

- Sao? Em thích ăn bằng cách nào? Tôi lại hy vọng em ăn bằng cách sau hơn

Dạ Diễm tà mị nói, hất cắn nhẹ lên tai Lục Hy Tuyết khiến cô run lên

- Vô sỉ, tôi ... ăn là được chứ gì. Anh tránh ra

Dạ Diễm cười nhạt, Lục Hy Tuyết lại thấy hất thật đáng đánh đòn tên này không ngờ lại vô sỉ đến mức ấy, a thật tức chết mà. Sau này Lục Hy Tuyết hối hận, đáng lẽ ra cô không nên nói hất như vậy để mà mỗi lần hất đè cô xuống nói cho cô thấy sự vô sỉ là như thế nào, cô thật khóc không ra nước mắt. Lục Hy Tuyết được Dạ Diễm ân cần dứt cháo cho (khụ là bằng muỗng). Mặt cô đỏ lên, Dạ Diễm mắt tràn đầy ý cười dù hất có chút thất vọng. Môi cô rất mềm nga

Vậy là Dạ Diễm đã xuất hiện rồi :))) chương sau là thanh mai trúc mã của chị ấy xuất hiện, các nàng có muốn ngược tên này nhất k? Ta là khoái nhất ngược tên này nhất đây

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

- Dạ Diễm, tôi có thể tắm không?

Sau khi được Dạ Diễm dứt cháo cho ăn, Lục Hy Tuyết buồn bực khó chịu, cô gạt tay áo hất ngược mắt nhìn. Dạ Diễm cười nhạt

- Kêu Diễm

- Không

- Diễm

- Không

- Em dám chống đối tôi?

Dạ Diễm nhướn mày nhìn cô, àn khí từ hất chèn ép Lục Hy Tuyết, cô bĩu môi không cam lòng nấp máy môi

- Diễm

Lục Hy Tuyết đỏ mặt quay đi, cái tên chết tiệt này, hất ý mình mạnh hơn cô sao? Hừ. Dạ Diễm nhìn Lục Hy Tuyết ngại ngùng thì xoa đầu cô. Mặt Lục Hy Tuyết chảy dài 3 vạch hắc tuyến, tên này coi cô là ai vậy

- Đây...

- Em tên gì?

-...

Hiện giờ mặt Lục Hy Tuyết đen như đất nòi, hần ăn đậu hủ cô nhiều như vậy, mang cô về nhà như thế bây giờ mới hỏi tên? Lục Hy Tuyết hừ lạnh cô nhìn hần đầy khinh thường

- Lục Hy Tuyết

Dạ Diễm gật đầu, hần lơ đi ánh mắt Lục Hy Tuyết dành cho mình, người Lục gia sao? khỏe mới hần nhẹ nhàng tạo thành một nụ cười nham hiểm, Lục Hy Tuyết rùng mình, dù hần không có ác ý gì với cô nhưng nụ cười này của hần làm cô bất an a

- Em có thể tắm

Nụ cười càng tăng thêm sự nguy hiểm càng tăng thêm nét đẹp tà mị như ma quỷ hơn, Lục Hy Tuyết ngờ ngác nhìn hần. Dạ Diễm thấy được cô đang nhìn mình ngẩn người liên hải lòng, hần biết hần đẹp mà (-_-). Lục Hy Tuyết vui mừng, cô giật phất dây truyền nước biển, Dạ Diễm đen mặt cốc lên đầu cô

- Đau

- Em cũng biết đau à?

Lục Hy Tuyết bĩu môi, cô đi vào nhà tắm, đóng chặt cửa lại. Sau khi cô đóng cửa, Dạ Diễm thu lại ánh mắt ôn nhu trở nên lạnh lùng. Hần nhếch mép, xem ra hần phải hào hào xây dựng một mối quan hệ tốt rồi. Trong tương lai, Lục Hy Tuyết chạy trốn khỏi đám nam nhân kia thì cô bị 4 đại gia tộc cùng những tên có quyền có thế khác truy đuổi đến muốn học mẫu

Lúc này Lục Hy Tuyết đang nhàn hạ ngâm mình trong bồn tắm lớn thì tại Lục gia đang căng thẳng nháo lên thành một đoàn. Lục Vĩ đi qua đi lại trong phòng khách, Dương Linh thì đang khóc như mưa, Lục Dật Thần đang chạy khắp nơi trong thành phố đi tìm Lục Hy Tuyết, Hạ Thanh vẫn bình thản chơi điện thoại trong phòng, cô ta còn hy vọng Lục Hy Tuyết đi luôn không trở về cũng được, mấy ngày này cô ta dù số tiền lớn nhưng lại không bằng những bạn bè cô ta chơi, không đủ cho cô ta tiêu sài mà rất buồn bức. Tại sao cũng là con gái mà Lục Hy Tuyết lại được sài tiền thỏa thích còn cô ta thì không? Diệp quản gia cũng đang lo đến sốt vó lên, ông gõ cửa phòng tức giận nói Hạ Thanh ra khỏi phòng, cô ta mở cửa hờ hững nhìn ông

- Cô đi xuống đi. Ít ra cô cũng phải lo cho Lục tiểu thư chứ?

- Mặc xác cô ta

Hạ Thanh khinh bỉ, cô ta đóng mạnh cửa phòng. Hừ muốn cô ta lo cho Lục Hy Tuyết đúng là điên mà nhưng Diệp quản gia đã nói nếu cô ta không xuống Lục Vĩ sẽ trừng phạt. Hạ Thanh nghiêng răng nghiêng lợi theo sau Diệp quản gia

Một người đàn ông vô cùng điển trai, hần có mái tóc bạch kim, làn da trắng mịn còn hơn cả nữ nhân, đôi mắt xanh như bầu trời bao la tỏa sáng, cánh mũi thẳng tắp, cánh môi quyến rũ mỏng không son vẫn hồng, thân hình càng khôi phải nói. Hần như một vị thần trong thần thoại Hy Lạp Apollo, như ánh mặt trời

- Chào dì, chào chú

Hần cười rạng rỡ, Hạ Thanh thấy được hần thì si mê, tại đất nước này cùng thế giới ai chả biết hần. Hần là Thượng Quan Mặc, diễn viên hạng S, đế vương của làng giải trí. Hần là diễn viên, người mẫu đắt giá nhất hiện nay. Đồng thời hần là bạn thanh mai trúc mã của Lục Hy Tuyết, cha mẹ hần là bạn thân của Lục Vĩ, mẹ hần đã từng là đệ hậu nổi tiếng không may bà uọa đòi trong một tai nạn giao thông cùng với chồng là đạo diễn nổi tiếng và cũng là nhà sản xuất phim. Cả 2 qua đời khi hần mới 8 tuổi. Sau khi cha mẹ hần mất, hần được Lục Vĩ nhận nuôi là chú cháu chứ không phải cha mẹ. Hần từ đó ở lại Lục gia như là con cháu trong nhà. Lần đầu hần gặp Lục Hy Tuyết khi cô mới chỉ 5 tuổi, cô vui vẻ làm quen hần, còn hần vẫn một mực lạnh nhạt. Đến khi 15 tuổi hần bắt đầu tham gia đóng phim vì kế thừa tài năng của cha mẹ nên hần rất nhanh trở thành ngôi sao và không ngừng vươn lên cho đến nay đã được 6 năm, chỉ với sáu năm liền trở thành đế vương của làng giải trí. Hần luôn lạnh nhạt với Lục Hy Tuyết và mỉm cười với mọi người nhưng Lục Hy Tuyết thừa biết hần chỉ đang cười giả tạo mà thôi. Khi Lục Hy Tuyết 8 tuổi, cô biết được thành tích học tập đáng nể của hần hâm mộ hần, rồi dần dần từ hâm mộ trở thành thích rồi đến yêu lúc nào không hay. Thượng Quan Mặc tất nhiên là biết được tình cảm của Lục Hy Tuyết trong mắt chứ nhưng háng lại không yêu cô, hần hèn hỏ với nhiều người mẫu, những ca sĩ, diễn viên nổi tiếng nhưng hần không thể phủ nhận được một điều là Lục Hy Tuyết có gia thế không ai sánh bằng, có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành không ai bì nổi, những người nổi tiếng đó mà đứng gần cô lại ảm đạm đi rất nhiều. Thượng Quan Mặc bước vào phòng khách thấy mọi người đều lo lắng căng thẳng thì nhủ mảy

- Chú, có chuyện gì sao?

Giọng hần dịu dàng như nước vang lên, Lục Vĩ lắc đầu, Dương Linh trả lời thay cho ông. Thượng Quan Mặc nghe xong thở dài, cô gái này không biết lại đi đâu. Hần bỗng dừng nhìn thấy HẠ Thanh trong lòng nổi lên chút hứng thú

- Ai vậy dĩ?

- Đừng quan tâm, cũng chẳng phải con cháu Lục gia. Hạ Thanh con rơi của người phụ nữ kia

Lục Vĩ khẽ run, ông cảm thấy chột dạ nha. Thượng Quan Mặc khòe miệng khẽ nhếch lên. HẦN nhìn Hạ Thanh hứng thú còn cô ta cứ nghĩ mình xinh đẹp được hần nhìn tới lại mặt hơi hồng, bày ra nhu nhược yếu đuối

Lục Dật Thần trở về, người hần lồi thối chật vật chưa từng thấy, quần áo xốc xếch mái tóc rối bù. Dương Linh nhanh nhẹn hỏi, hần lắc đầu. Chết tiệt Lục Hy Tuyết, em đi đâu? Từ lúc hần trở về từ Lục thị vẫn chưa thấy cô về, được kể lại sự việc buổi chiều thì hần đến bệnh viện nhưng Lâm Gia Nam nói cô đã về lâu rồi, cậu bé ở lại chăm sóc cha cùng 2 người vệ sĩ được Lục Hy Tuyết ra lệnh ở lại. Lâm Gia Nam cũng lo lắng cho cô nhưng bất lực. Lục Dật Thần lòng nóng như lửa đốt đi tìm cô đến tận tối vẫn chưa tìm được. Lục Dật Thần nhìn người đàn ông trẻ tuổi, hần biết tên này là ai, nhưng tại sao ở đây thì không biết. Dương Linh chỉ nói tóm gọn giới thiệu 2 người với nhau, Lục Dật Thần lạnh lùng còn có ẩn ẩn tia chán ghét với Thượng Quan Mặc. Vì sao hần lại chán ghét? Vì hần lớn lên, gần gũi với Lục Hy Tuyết nhất còn hần thì không. Nếu Lục Hy Tuyết biết được lại cười lạnh, theo nguyên tắc đáng lẽ ra phải là ngược lại mới đúng, Thượng Quan Mặc sẽ ghen với Lục Dật Thần khi lớn lên, thậm chí được nhìn thấy Hạ Thanh chào đời nhưng giờ lại khác đi

Tại biệt thự của Dạ Diễm (hần ở riêng không sống với cha mẹ và to bằng biệt thự Lục gia nhưng biệt thự 1 mình hần cùng quản gia, 7 người làm ở mà người làm ngủ chung 1 phòng, quản gia một nên tính ra chỉ có 3 phòng để sử dụng), Lục Hy Tuyết sau khi tắm xong phát hiện ra cô nhưng không có đồ để mặc mà lại nhớ đến Dạ Diễm cười nguy hiểm như vừa rồi liền biết được vì sao. Lục Hy Tuyết loay hoay một hồi đành quần khăn tắm đi ra, dù gì người hần khụ khụ “lấn lõi, hoạt động” là Hạ Thanh nên cô sẽ không thu hút được hần. Lục Hy Tuyết mở cửa, cô thò đầu nhìn quanh thì thấy Dạ Diễm đã ra khỏi phòng, cô mừng ôm khăn tắm cổ che đi hết đi tìm đồ thì đang chuyển chú tìm đồ, Dạ Diễm vào phòng, hần nhìn Lục Hy Tuyết chăm chăm. Mái tóc vàng kim óng ánh ướt sũng, trên người chỉ quần quanh độc một khăn tắm nhưng không che hết được những đường cong mà quý của cô. Từ khi xuyên đến đây với sự ăn không lại ngủ lại ăn thường xuyên tập vài động tác cùng yoga mà cô chỉ 18 tuổi còn đang phát triển về 3 vòng eo càng thon gọn, tính ra là 93 - 58 - 76 (cái này là chém) mà chiều cao lại chỉ có 1m62 làm Lục Hy Tuyết buồn bực không thôi. Khăn tắm ngăn ngang đùi, phía trên lại gần như lộ hết ra ngoài, da trắng như gốm sứ còn có những hạt thủy châu lỏng lẻo trên làn da càng tăng thêm vẻ quyến rũ câu nhân. Lục Hy Tuyết nghe tiếng mở cửa liền giật mình mặt cô cứng đờ nhìn Dạ Diễm ngay lập tức hết lên

- Aaaaaaaa..... đại biến thái

Dạ Diễm lạnh nhạt nhìn cô nói ra một câu cô lập tức im bặt

- Đây là nhà tôi, là phòng ngủ của tôi

Dạ Diễm giọng khàn khàn, hần còn cố ý nhấn mạnh từ “phòng ngủ”, ánh mắt nóng rực, miệng đắng lưỡi khô, hần cư nhiên phản ứng a. Từ bao giờ hần đã kìm chế kém như thế?

- Anh...Anh... Anh... có bộ...đồ nào không?

Lục Hy Tuyết lấp bắp ngượng ngùng, cô cố gắng che đi nhưng vô ích, Dạ Diễm xoay người từ phòng quần áo lấy một áo sơ mi tím sẫm của hần đưa cho cô

- Mặc đi, khụ khụ.... đợi tôi đi tìm thêm đồ cho em

Dạ Diễm rời khỏi phòng, Lục Hy Tuyết kì lạ nhìn hần, cô cảm thấy Dạ Diễm kì thực rất tốt chỉ mỗi tội hần vô sỉ, phúc hắc quá mà thôi. Nếu như thuộc hạ của Dạ Diễm mà biết được liền cười lăn ra đất, chủ tử của bọn hần lạnh lùng mưu mô xảo quyệt lại còn tàn nhẫn về mặt quanh năm 4 mùa chỉ có lạnh lùng mà vô sỉ ở đâu? khụ phúc hắc cũng có thể. Không lâu sau Dạ Diễm trở về, trên tay còn có quần thể thao khi hần lúc 12 tuổi (kính người quá đáng tên kia). Lục Hy Tuyết đen mặt, hần..... CU' NHIÊN CÒN CÓ ĐỒ LÓT NỮ!!!!!!!!!!!!!! Nhưng đó không phải vấn đề mà là..... QUẦN KHỰ..... ĐÓ

Dạ Diễm mặt không đỏ, tim không đập, đưa đồ cho Lục Hy Tuyết

- Chỉ có nhiều đây, người làm cũng may có đồ mới nhưng lại không có số đo 93 như em nên đành vậy

- Anh... Anh.... Anh.....

Lục Hy Tuyết nửa ngày chỉ tay vào mặt Dạ Diễm chỉ một từ ”anh....” Ai nói cho cô biết có cái lỗ nào để chui không, hần cư nhiên vừa nhìn thân hình cô liền biết được số đo thân thể đó. Dạ Diễm mặt kiên nhẫn, hần lạnh nhạt nói dù hần cũng muốn nhưng sẽ làm kinh động đến cô mà chạy mất

- Giờ em muốn tôi mặc hay em tự mặc?

- Anh... Tôi tự mặc

Lục Hy Tuyết giật lấy, đi vào nhà tắm. Dạ Diễm khóe môi cười đầy tà mị

Có vẻ như chương này Thượng Quan Mặc khá mờ nhạt và mình thấy thiên vị anh Diễm quá :))) 2 chương liền đó nha :))

Sau 8 anh xuất hiện sẽ có H và lúc đó sẽ quyết định xem lần đầu của chị Tuyết dành cho ai = cách bầu phiếu và trong chương H ai giành đc tem là sẽ đc lần 2 của chị tuyết là ai và còn j nữa thì chưa biết đc :))) nhớ nha, mình thông báo rồi đó :*** mn nhanh tay hen :))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hiện tại mới chỉ có 6 nam chủ, còn 2 nam chủ nữa là đến cảnh H rồi nga~ Khụ từ đây tới đó hãy cùng nhau bàn luận xem anh nào có đc chị đầu tiên :))) còn 2 anh nha, anh này không vừa đâu

TQM thì tất nhiên tên này k thể là ng đầu tiên :)))

Dạ Diễm hần phải đi ngâm nước lạnh, cảnh vừa rồi làm hần miệng đắng lưỡi khô lại còn nhẫn nhịn đi tìm quần áo cho cô. Lục Hy Tuyết sau khi mặc đồ đã không thấy Dạ Diễm đâu mà cô cũng chẳng để ý, cô leo lên giường ngủ. Dạ Diễm trở về phòng đã được hạ hỏa, hần thấy Lục Hy Tuyết đang yên giấc ngủ. Dạ Diễm nằm xuống cạnh cô, trong lòng hần cảm thấy ngọt ngào, khi cô gọi 'Diễm' lòng hần như ngứa ngáy, vui vẻ, khi cô bị hần trêu chọc lại như con mèo xù lông hần cảm thấy rất đáng yêu. Dạ Diễm ôm Lục Hy Tuyết vào lòng chìm vào giấc mộng cùng cô

“ - Tôi chính là chán ghét cô Lục Hy Tuyết. Từ lúc nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ yêu hay thích cô cả

- Thượng Quan Mặc, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em còn yêu anh hơn cô ta cơ mà

Thượng Quan Mặc lạnh lùng khinh thường nhìn cô, hần không quan tâm người con gái đang khóc đến đâu lòng kia, lòng hần vẫn một mực chỉ có một hình bóng nhu nhược là Hạ Thanh

- Lục Hy Tuyết, cô là em gái tôi thì sao? Đừng nghĩ rằng chỉ dựa vào như thế mà tôi bỏ qua cho cô khi cô đã hại Thanh nhi ra nông nỗi này

- Xin con, xin con hãy tha cho Tiểu Tuyết, xin con đó

Lục Vĩ quý gối dưới chân Lục Dật Thần, ông bỏ hết tất cả lòng tự tôn của mình chỉ vì muốn hần buông tha cho Lục Hy Tuyết

- Ba, ba không cần làm vậy. Loại người như hần chính là tuyệt tình mà

- Tiểu Tuyết con đừng nói nữa

Dương Linh đau lòng nhìn đứa con gái của mình chẳng chịt vết thương mà đau lòng, bà càng sợ con gái lại chọc tức Lục Dật Thần thêm

- Hạ Thanh tôi hận cô. Dạ Diễm tôi hận anh, Bạch Hàn Dương anh là tên giả tạo. Tại sao chứ? Lăng Mộ Hàn tôi đã làm gì? Lục Dật Thần anh là tên khốn, anh dám giết cha mẹ tôi cùng Diệp quản gia. Các người.... các người đi chết đi, tôi nguyện rửa các người vĩnh viễn không được hạnh phúc.... AAAAA Hiền Viên Triệt, anh.... anh..... anh tiếm cái gì cho tôi?

- Hahaha... chỉ là một loại dược sẽ khiến cô trở nên điên loạn thôi

- Lăng ... Lăng Mộ Hàn anh anh dẫn tôi đi đâu. Bỏ ra

- Tôi đưa cô đến chỗ Sở Hiền thôi, sau đó cô sẽ được đến nơi huấn luyện của anh em nhà Long Ngao thôi

- Buông tôi ra, Cố Minh Hạo, anh.... anh định làm gì?

- Tôi sẽ cho cô biết thế nào là những vết thương do cô gây ra cho Thanh nhi

- Biển đi... biển đi... Tần Mặc,.... anh là tên biển thái.... anh anh.... AAAAAAAAAA...

- Yên tâm đi, tôi chỉ là tiến hành thí nghiệm thôi mà, trời ạ, tên Hiền Viên Triệt này biết rõ tôi ghét nhất nữ nhân, một bọn tạp nham không đáng sống, cũng chỉ có Tiểu Thanh là đẹp nhất

- Cô biết không Lục Hy Tuyết đừng nghĩ rằng tôi ôn nhu mà sẽ nhìn cô, bây giờ cả thế giới đều biết cô là con người đáng khinh cỡ nào. Nên nhớ tôi là Tiêu Thư Ly là Hacker đó nha, cũng là tổng tài của Tiêu thị đó với việc như thế thì chẳng nhằm nhò gì đâu

Từng giọng nói, từng hành động tàn nhẫn bọn hần đối với Lục Hy Tuyết khiến cô đau khổ không dứt, ánh mắt họ nhìn cô đầy lạnh lùng cùng khinh thường. Tại sao chứ? Cô chỉ muốn níu kéo Thượng Quan Mặc thôi mà, làm vậy là sai sao? Các người không phải là con người, ba mẹ con sai rồi, Diệp quản gia thật xin lỗi

- Cô ta chết rồi, giờ xử lí sao đây?

12 nam chủ họp nhau, bọn hần hiện lên tia tàn nhẫn khi nhắc đến Lục Hy Tuyết, lúc này Thượng Quan Mặc im lặng thì lên tiếng

- Để tôi ném cô ta vào rừng cho dã thú ăn đi

Bọn hán nhìn nhau rồi nhất trí”

- Không.... đừng... không...các người

Lục Hy Tuyết giãy giụa, cô bật khóc nức nở, hai hàng nước mắt thi nhau tuôn ra. Dạ Diễm tỉnh dậy, hán lo lắng lay người cô dậy

- Lục Hy Tuyết tỉnh dậy, tỉnh dậy đi

Lục Hy Tuyết giật mình tỉnh dậy, lưng cô ướt đầm mồ hôi, mặt trắng bệch đến đáng sợ, cô không ngừng khóc, không ngừng sợ hãi. Dạ Diễm vuốt lưng cô thì nhũn mảy, cô nằm mơ thấy gì mà lại ra nông nổi này. Lục Hy Tuyết giật mình, cô thấy Dạ Diễm gần ngay trước mắt, lại nhớ tới trong mơ thấy những điều hán đã làm cùng những người kia. Dù chỉ thấy rõ Dạ Diễm, Lục Dật Thần, Thượng Quan Mặc cùng Hiến Viên Triệt, những người còn lại đều không thấy được chỉ mờ mờ ảo ảo. Lục Hy Tuyết run lên, cô đẩy mạnh Dạ Diễm, lùi về sau, tránh xa hán. Dạ Diễm kinh ngạc nhìn Lục Hy Tuyết, cô có lạnh lùng, có sợ hãi mà càng có oán hận nhìn hán, khuôn mặt cô trắng bệch đầy nước mắt, môi cắn chặt đến bật máu. Lòng Dạ Diễm như vỡ ra

- Lục Hy Tuyết, em sao thế?

- Anh.... Anh Anh tránh ra..... Tôi... không cần... tránh ra..... Tôi.... hận các người....

Lục Hy Tuyết càng khóc tê tâm liệt phế

- Hy Tuyết, em sao vậy? Bình tĩnh

- Không.... không.... đừng nói nữa.... Đều là.. do các người mà ra. Tôi ghét anh Dạ Diễm

Lục Hy Tuyết gào lên, hai tay run rẩy bịt chặt hai tai lắc đầu. Dạ Diễm ánh mắt tức giận, cô chán ghét hán? Giọng hán càng âm trầm, nghiêng răng gằn từng chữ

- Lục Hy Tuyết, em dám ghét tôi?

- Đừng lại đây

Lục Hy Tuyết hoảng loạn, cô chạy ra khỏi phòng, vội vàng chạy ra hành lang, Dạ Diễm đuổi theo cô, hán đã mất bình tĩnh mà dọa cô. Rất nhanh Dạ Diễm đuổi kịp Lục Hy Tuyết, ôm chặt cô dịu dàng mặc cho cô phản kháng

- Buông ra...

- Tuyết nhi, đừng như vậy nữa. Ngoan, tôi sẽ không hại em, đừng đẩy tôi ra xa như vậy

Lục Hy Tuyết run lên, Dạ Diễm ôn nhu thì thầm bên tai cô, một tay ôm lấy eo, một tay vuốt lên mái tóc dài óng ánh. Lục Hy Tuyết cảm thấy được Dạ Diễm ôn nhu, ngực hán tràn đầy cảm giác ấm áp cùng an toàn nhưng tất cả chỉ thuộc về Hạ Thanh, còn cô chỉ là một người lót đường cho nữ chủ. Lục Hy Tuyết càng khóc càng thương tâm nhưng nỗi sợ đã giảm xuống. Dạ Diễm buông, bàn tay thô ráp lau đi những giọt nước trên mặt cô

- Không sao cả rồi

- Anh.... sẽ không hại tôi chứ? Mãi mãi?

- Ừ

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu nhìn vào tử mâu đầy dịu dàng kia, trong mắt hán phản chiếu lại hình bóng của cô đầy yêu thương. Lục Hy Tuyết ôm hán, Dạ Diễm đưa cô về phòng

- Giờ ngủ tiếp đi. Có tôi bên cạnh em mà

Dạ Diễm ôm cô, Lục Hy Tuyết đem mặt chôn sâu vào ngực hán, giọng nói trầm khàn nhưng lại quyến rũ như đang đưa cô chìm vào giấc ngủ. Dạ Diễm nghe tiếng thở đều đều của cô biết được cô đã ngủ, hán lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô

- Lục Hy Tuyết tôi hình như đã yêu em thật rồi

Chương này hình như đã huy hình tượng của các anh nam chủ rồi :)))))) ái chà chà, viết truyện mà thích Dạ Diễm ghê cơ ;;;;;;;;;;vvvv

Chương trước là hơn 2k từ đấy mấy bạn, tính ra là 2 chương đó :)))) mỗi chương mình đăng đc có hơn 1100 từ à

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Dạ Diễm đưa Lục Hy Tuyết về Lục gia, suốt cả đường đi không ai lên tiếng. Chiếc xe limo dừng trước cửa biệt thự, Lục Hy Tuyết không nói lời nào mở cửa xe đi thẳng vào nhà. Tâm trạng cô bây giờ rất rối cùng hoảng loạn, giấc mơ như đang báo trước cho cô tương lai, dù sao cô cũng chỉ là một nữ phụ bi thảm mà thôi. Lục Hy Tuyết vô hồn bước vào nhà, cô thấy mọi người đang lo lắng đến sốt vó lên. Khi thấy được trong phòng khách ngoài ba mẹ cùng Diệp quân gia ra còn có 3 người mà cô chán ghét nhất. Lục Hy Tuyết lạnh nhạt nói

- Chào ba mẹ

- Con gái, con đi đâu vậy? Làm ba lo lắng có biết không?

- Con không sao

- Sao mặt lại trắng bệch thế này?

- Mẹ con không sao, con đi nghỉ đây

Lục Hy Tuyết từ đầu tới cuối không nhìn lấy Lục Dật Thần thậm chí là Thượng Quan Mặc chứ đừng nói đến nữ chủ Hạ Thanh

- Tiểu Tuyết...

Lục Dật Thần khẽ gọi, không khó nhận ra trong đó còn có sự mệt mỏi. Lục Hy Tuyết làm như không nghe thấy, cô đi lên phòng để lại bóng lưng đau thương. Lục Vĩ thở dài, tuy không hiểu vì sao con gái lại như vậy nhưng ông cảm thấy cô muốn ở một mình đánh im lặng. Dương Linh đã sống với ông bao nhiêu năm rồi thì sao bà lại không hiểu được ý ông. Lục Dật Thần nhíu mày hôm nay Lục Hy Tuyết rất lạ. Hạ Thanh không quan tâm tới Lục Hy Tuyết, cô ta đang thể hiện ra dáng vẻ mà đàn ông nào cũng phải xiêu lòng. Thượng Quan Mặc hẳn không hiểu nhìn theo Lục Hy Tuyết, bình thường khi cô thấy hắn là vui vẻ dù đang buồn rầu cũng lập tức mỉm cười nhưng bây giờ lại khác. Thượng Quan Mặc nhìn qua Hạ Thanh, hẳn thấy cô ta đang bày ra nhiều trò để quyến rũ mình, xem ra sắp tới hắn lại có đồ chơi mới đây

Sau khi đóng cửa phòng, Lục Hy Tuyết người như mềm nhũn trượt dài ngồi xuống. Những hình ảnh trong mơ không ngừng tái hiện, cô run lên, dù đã từng là sát thủ nhưng cô vẫn chỉ là một cô gái. Những lời nói tàn nhẫn muốn đâm qua trái tim, những nụ cười châm chọc cùng với cảnh tượng ba mẹ, gia đình bị giết máu chảy thành sông, tiếng la hét, tiếng van xin của gia tộc không ngừng vang vọng. Lục Hy Tuyết run lên, tay nắm chặt vạt áo màu kem, vẫn là bộ đầm hôm qua tươi sáng nhưng giờ đây vì nỗi đau đớn của chủ nhân nó mà trở nên thâm lương. Lục Hy Tuyết lao vào nhà tắm, cô xả nước lạnh từ đầu tới chân để mình thêm tỉnh táo. Lục Hy Tuyết mệt mỏi ngồi trên đất. Tại sao cô lại bị như vậy? Các người có còn là xon người không. 10 phút sau, Lục Hy Tuyết lê tấm thân mệt mỏi ngấm vào bồn tắm, hiện giờ cô không dám ngủ vì sợ con ác mộng đó lại tới đè nén cô. Lục Hy Tuyết ra khỏi nhà tắm, cô lựa đại một chiếc đầm tím, ngoài trời bắt đầu tối đen rồi tiếng mưa rơi mưa rơi như tâm trạng u ám của cô. Lục Hy Tuyết đeo tai nghe nhạc ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài kia, ánh mắt như không có tiêu cự mà như nhìn thấy một khoảng xa xăm vô định. Ngoài cửa phòng, Lục Dật Thần mang bữa trưa vào phòng cô, hẳn thấy cô cô đơn cuộn người. Lục Dật Thần để bữa ăn lên bàn, hẳn nhẹ giọng gọi Lục Hy Tuyết

- Tiểu Tuyết...

Lục Hy Tuyết vẫn không nghe hắn, cô cũng chẳng buồn nhìn hắn, Lục Dật Thần cảm thấy bất an hẳn định mở miệng thì Lục Hy Tuyết đã cướp lời hắn, giọng nói đầy sự oán hận cùng lạnh lùng đến vô cảm vang lên bên tai Lục Dật Thần

- Đi ra ngoài

- Tiểu Tuyết...

- Tôi không quen anh, làm ơn biến đi dùm tôi

Lục Hy Tuyết ánh mắt vô hồn nhìn thẳng Lục Dật Thần, lòng hắn chấn động. Lục Hy Tuyết đứng dậy lạnh nhạt nói

- Nếu anh không đi, vậy tôi đi

Lục Hy Tuyết từng bước chân lướt qua người Lục Dật Thần, hắn cầm tay cô lại, vịn phần bắt đực đi ra ngoài

- Mang theo

Lục Hy Tuyết đặt khay thức ăn lên tay hắn rồi lạnh lùng đóng cửa. Cô định lên giường nằm thì nhìn thấy khung hình trên kệ sách gần đó, lúc đầu cô không quan tâm đến nó nhưng bây giờ thấy nó lại tràn đầy chán ghét. Lục Hy Tuyết cầm khung hình lên, trong đó có một bé gái khoảng 10 tuổi mặc một chiếc đầm hồng, mái tóc được búi lên gọn gàng, đôi mắt màu đỏ long lanh hồn nhiên, khuôn mặt xinh đẹp mới nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, chân đi đôi giày búp bê hồng, cô bé vô cùng đáng yêu. Bé gái ấy đang khoát tay một cậu bé cỡ tầm 12 tuổi, cậu đã toát lên được vẻ tuấn đạt đầy lạnh nhạt dường như không khó nhận ra rằng cậu đang vô cùng khó chịu. Lục Hy Tuyết sao còn không nhận ra được đó là cô và Thượng Quan Mặc. Nhớ đến người đàn ông vô tình kia mà lòng lạnh đi, cô tức giận ném xuống sàn nhà vỡ tan ra. Nước mắt rơi xuống, cô nằm xuống giường trùm kín chăn

Lục Dật Thần thờ dài mang bữa ăn xuống, Lục Vĩ hỏi hần lúc đầu. Dương Linh nhìn đến Thượng Quan Mặc

- Tiểu Mặc, cháu có thể giúp Tiểu Tuyết ăn không? Nó cũng chỉ nghe một mình cháu

-... Vâng thưa dì

Thượng Quan Mặc âm thầm tức giận, có trời mới biết hần ghét Lục Hy Tuyết cỡ nào nhưng chỉ vì Dương Linh cùng Lục Vĩ lại như người thân hần nên hần đành nghe theo. Thượng Quan Mặc cầm bát cháo nóng hồi lên phòng Lục Hy Tuyết, Lục Dật Thần nhìn theo bóng lưng hần mà tay nắm chặt thành quyền, hần nghe được từng chữ một từ Dương Linh không sót một chữ nào, vì sao hần không bằng Thượng Quan Mặc? HẠ Thanh nghe được lại nắm chặt váy, cô ta đã định Thượng Quan Mặc là của cô ta rồi.

Thượng Quan Mặc bước vào phòng Lục Hy Tuyết, hần đã gõ cửa nhiều lần nhưng không một ai trả lời hần đành đi vào. Bên trong phòng trang nhã dịu mát nhưng lại khá tối chỉ có một đèn ngủ bên cạnh giường là sáng, trên sàn nhà là một khung hình vỡ thành từng mảnh, Thượng Quan Mặc tiến tới bên giường, hần thấy Lục Hy Tuyết đang nhắm mắt nhìn lên trần nhà

- Dậy ăn cháo đi

Giọng nói không một chút độ ấm bên tai cô. Lục Hy Tuyết ngồi dậy dựa lưng vào đầu giường, Thượng Quan Mặc ngồi bên mép giường

- Anh đi ra

Hần kinh ngạc, cô chưa bao giờ đuổi hần đi. Lục Hy Tuyết căm ghét nhìn hần

- Cút đi

- Lục Hy Tuyết, tôi là bạn thuở nhỏ của cô đó

- Vậy sao? Tôi mới biết, Thượng Quan Mặc anh cút đi. Tôi chính là chán ghét anh

Lần đầu Thượng Quan Mặc nói hần là bạn cô đó, thật buồn cười

- Lục Hy Tuyết, rốt cuộc cô có chịu nghe không?

- Anh nghĩ anh là ai tôi phải nghe? Từ bây giờ trở đi tôi với anh là người xa lạ, mặc kệ anh được Lục gia yêu thương quý trọng gì nhưng không có tôi. Thật tình lúc trước vì sao tôi lại yêu anh nhưng bây giờ xem như nó không tồn tại bao giờ đi

Từng lời từng chữ khắc sâu vào lòng hần, từng hình ảnh khi gặp cô lần đầu, hàng ngày cô đều cười nói vui vẻ bên hần, cái gì cũng nghĩ đến hần đầu tiên, rồi dần dần cô yêu hần, tìm mọi cách để hần có thể yêu cô nhưng từ đầu tới cuối hần vẫn lạnh nhạt, không một cảm xúc gì. Đến hiện tại, Lục Hy Tuyết cô nói lên muốn cắt đứt hết tất cả, cô còn ghét hần, giọng nói đầy xa cách. Thượng Quan Mặc như đã đánh mất một thứ vô cùng quan trọng trong đời hần, cô thay đổi, cô thật sự thay đổi rồi. Lần đầu tiên sau lần cha mẹ ra đi, lòng hần chấn động, gọn sóng dữ dội

- Hy Tuyết

- Đừng gọi tên tôi

Thượng Quan Mặc rũ mắt, trong lòng hần không biết sao lại đau đớn đến tận cùng. Hần cười gượng

- Lục... Cô ăn cháo đi

Thượng Quan Mặc múc một muỗng cháo tới bên miệng cô, Lục Hy Tuyết cười lạnh, cô hất mạnh bàn tay hần ra làm cho cháo văng lên người hần. Thượng Quan Mặc im lặng, hần không nói gì xoay lưng dọn dẹp rồi bỏ đi, trước khi đóng cửa hần còn thấy nụ cười đầu ché giấu trên môi cô. Rốt cuộc tại sao hần lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Trên mạng xã hội đang ráo riết tìm kiếm Lục Hy Tuyết, Bạch Hàn Dương vẫn mong chờ từng dòng bình luận, cho đến hôm nay đã 2 ngày rồi thì một người đã gây sự chú ý của hần

“A đây chẳng phải con gái của tổng tài của Lục thị sao?”

“Người biết nàng?”

“Sao lại không, ta là thư kí của ngài mà, trên bàn làm việc có khung hình là vợ chồng ngài cùng con gái ngài”

“Oa thật sao?”

.....

Bạch Hàn Dương khoe mỗi nhếch lên một nụ cười như gió xuân. Tại Lăng thị, Lăng Mộ Hàn vừa kết thúc cuộc họp, thuộc hạ báo cáo với hắn đó là Lục Hy Tuyết thiên thần mà hắn tìm mấy ngày nay. Lăng Mộ Hàn cười đến phong tình vạn chủng, nụ cười khiến trái tim đôi phương đỏ mặt không thôi. Hiên Viên Triệt nâng cặp kính lên, xem ra hắn phải đề nghị Lục gia để trở thành bác sĩ riêng của cô rồi, hắn hoàn toàn tự tin rằng họ sẽ nhận hắn vì tài y học của hắn không một ai là không biết

Ba đại gia tộc đều nhận được thiệp mời đến dự tiệc của Lục gia, và những thế lực song song với tứ đại gia tộc cũng nhận được thư mời. 4 người đàn ông không hẹn mà cùng có chung một ý nghĩ sẽ gặp lại Lục Hy Tuyết, bọn hắn sẽ làm cô yêu mình nhưng có vẻ như sẽ gian nan lắm đây

Thượng Quan Mặc không hiểu vì sao từ lúc hắn nghe câu nói kia của cô là đau lòng, hắn tắm rửa rồi đến quán bar ngay tại trung tâm thành phố. Tiếng nhạc xập xình đỉnh tai nhức óc, những con người điên cuồng nhảy nhót chen chúc nhau, những ánh đèn laser nhiều màu khắp mọi nơi. Muốn vào được quán bar này thì chỉ có 3 loại:

_ Tiền

_ Dục Vọng

_ Rượu

Tại phòng Vip yên tĩnh lạ thường, một người đàn ông tuấn dật, hắn đẹp như một vị thần mặt trời nhưng giờ lại say khướt, áo sơ mi bung 3 nút trên lộ ra cơ ngực quyền rũ, mái tóc bị hắn vò đến rối bù. Từ hắn toát lên sự đau đớn mãnh liệt, hắn điên cuồng uống rượu. Trong miệng hắn mơ hồ nghe được “xin lỗi” cùng cái tên làm hắn đau lòng đến cùng “Lục Hy Tuyết”. Từng hình ảnh trong quá khứ lướt qua đầu hắn, cách hắn đối xử đầy lạnh lùng với cô. Hạ Thanh từ ngoài bước vào, cô ta giả vờ hốt hoảng, vội ngăn hắn nốc thêm rượu

- Anh Mặc, đừng uống nữa

Hạ Thanh giành lấy chai rượu từ tay hắn, cô ta cố ý lại như có như không ép ngực mình lên người Thượng Quan Mặc, cô ta luôn tự tin vào thân hình quyến rũ của mình. Thượng Quan Mặc trong đầu chỉ có hình ảnh của Lục Hy Tuyết, nhớ đến lời nói tuyệt tình kia hắn điên lên, khuôn mặt vặn vẹo đau khổ hất mạnh tay đẩy ngã Hạ Thanh không chút thương tiếc

- Cô cút đi

Hắn lại nốc thêm một chai rượu, Hạ Thanh sắc mặt khó coi đứng dậy, trên người cô ta mặc đồ không hề phù hợp với mình, đầm thiếu vải bó sát vào thân hình, đàn ông tất nhiên sẽ thêm khát nhìn cô ta nhưng không bao gồm người đàn ông này vì hắn đã gặp không ít người mẫu cùng những nghệ sĩ nổi tiếng đẹp hơn cô ta rất nhiều. Thượng Quan Mặc gần từng chữ

- Lục Hy Tuyết

Hắn ném chai rượu trong tay vào tường từng mảnh vỡ văng đầy ra sàn, chất lỏng tràn ra. Thượng Quan Mặc ôm đầu, đúng là trời tru làm sao, lúc có được thì con người ta không giữ lấy quý trọng đến khi mất đi rồi lại điên loạn lên, hối hận không kịp dù níu kéo đến đâu cũng đã vượt mất khỏi tầm mắt mà trở nên xa vời. Một giọt nước long lanh rơi xuống từ khóe mắt hắn, ai cũng nói đàn ông rất ít khi khóc, phụ nữ có thể khóc vì nhiều thứ nhưng đàn ông duy chỉ có một chính là vì một chữ TÌNH. Khi yêu, phụ nữ chịu rất nhiều thiệt thòi, đàn ông như một phương trình, phụ nữ cứ mãi tìm cách giải xuyên suốt thời gian dài cho đến khi tìm ra được lại phát hiện hóa ra đến cuối cùng lại là vô nghiệm. Và đến khi nhận ra người đàn ông đã bỏ lỡ đi một người đã vô cùng yêu họ nhưng họ lại không màng tới. Hạ Thanh nắm chặt tay, cô ta tức giận bỏ đi mà căm thù Lục Hy Tuyết. Hạ Thanh rời đi thì một người đàn ông thanh tú, bước vào phòng Vip nói Thượng Quan Mặc ngồi đó. Người đàn ông thờ dãi nhìn bộ dạng chật vật của Thượng Quan Mặc

- Mặc đừng uống nữa

- Việt, tôi đến tốt cùng làm sao vậy? Cô ấy cứ xuất hiện trong đầu tôi. Tại sao cô ấy lại muốn cắt đứt hết tất cả trong suốt mười mấy năm qua chứ? Cậu biết không? Cô ấy cười rất lạnh lùng, cô ấy nói tình cảm đó coi như chưa bao giờ xảy ra

Thượng Quan Mặc gào lên, hắn vò tóc, lòng đau khổ vô cùng

- Mặc cậu say rồi, cậu ngồi đây từ sáng tới chiều rồi

Trần Việt là quản lí của Thượng Quan Mặc, cả 2 quen biết đã lâu và là bạn thân của nhau thì tất nhiên quá khứ của Thượng Quan Mặc biết hết kể cả chuyện Lục Hy Tuyết yêu hắn

- Mặc, đã quá muộn rồi, cậu đã không trân trọng tình cảm của cô ấy mà luôn đẩy cô ấy ra xa. Cô ấy đã quay lưng đi rồi. Có lẽ cậu không biết, đã từ lâu Thượng Quan Mặc cậu yêu Lục Hy Tuyết chẳng qua cậu chôn vùi nó sâu quá không thể nhận ra, cậu vì sợ một lần nữa vĩnh viễn mất đi người mà cậu

yêu thương mà thôi. Mặc, tôi nói cho cậu biết, khi cậu ốm, bệnh đến mơ hồ, cậu biết cậu đã làm gì không? Cậu đã gọi tên cô ấy. Cậu hẹn hò với nhiều người nhưng luôn có vài điểm chung với cô ấy, nói cách khác cậu luôn tìm kiếm hình bóng Lục Hy Tuyết và những con người đó như là vật thể thân. Cậu có thể không hiểu nhưng tôi hiểu được rằng cậu luôn yêu Lục Hy Tuyết

Trần Việt thở dài nói ra tất cả sự thật trong lòng hắn. Thượng Quan Mặc lúc này tỉnh táo hơn bao giờ hết, hắn cười lớn nhưng trên mặt vẫn khóc

- Tôi đã làm gì thế này? Hy Tuyết.... Hy Tuyết... em đừng đi...

- Về thôi Mặc, đủ lắm rồi

- Không

Thượng Quan Mặc gầm nhẹ, hắn bị Trần Việt lôi đi về đến Lục gia. Thượng Quan Mặc lao đảo bước vào phòng khách, hắn thấy Lục Hy Tuyết trên tay cầm ly nước không nhìn lấy hắn một lần, lạnh lùng đi qua hắn. Thượng Quan Mặc nắm lấy cổ tay cô, Lục Hy Tuyết xoay người nhủ chặt mày

- Buông

- Hy Tuyết...

- Đừng có gọi tôi, tôi không quen anh

- Thật... xin lỗi

“Ào”

Lục Hy Tuyết hất ly nước vào mặt hắn, cô cười châm chọc

- Quá trễ rồi, vậy nên anh biến đi

- Đại tiểu thư...

Diệp quân gia hốt hoảng ông vội lên tiếng khi thấy Lục Hy Tuyết lãnh đạm đến như thế. Thượng Quan Mặc trầm lặng, đã quá trễ sao? Ánh mắt hắn đã không còn một màu xanh đầy sức sống mà nó đã ảm đạm như bầu trời u ám. Lục Hy Tuyết giật tay, cô đưa ly không cho Diệp quân gia xoay lưng lên phòng. Thượng Quan Mặc đứng đó, tim hắn như vỡ vụn ra từng mảnh, hắn đã hiểu được cảm giác lúc trước của cô rồi, hắn cười châm biếm, nụ cười hết sức khó coi so với khóc càng tệ hơn. Thượng Quan Mặc đứng trước cửa phòng Lục Hy Tuyết, hắn ngồi bệt xuống đất, mái tóc rũ xuống che đi khuôn mặt hắn. Thượng Quan Mặc hắn phải làm sao để cô có thể tha thứ hắn? Hắn sẽ cùng cô bắt đầu lại từ đầu mà, lần này hắn sẽ trân trọng cô, yêu cô nhiều hơn nhưng có lẽ Lục Hy Tuyết sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, những vết thương hắn gây ra đã không thể lành lại mà thành vết sẹo lớn vẫn đau nhức khi cô đơn. Thượng Quan Mặc hắn sẽ làm tất cả hắn sẽ bù đắp cho cô, khiến cô lại yêu hắn dù cho cô tuyệt tình đến mức nào. Cứ thế người đàn ông đứng trước cửa phòng cô cho đến khi trời tối đến gần 7 giờ hắn mới đứng lên rời đi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cả ngày hôm đó, Lục gia trôi qua êm đềm, Lục Dật Thần đứng trước cửa phòng Lục Hy Tuyết muốn gõ cửa lại thôi, hắn trở về phòng làm việc. Lục Hy Tuyết ngủ không được cô mới đành dựa vào thuốc ngủ mới hết sợ hãi. Thượng Quan Mặc hắn ngồi trên tay là khung hình cô và hắn đứng cạnh nhau, khung hình đã bị phủ bụi, dường như đã quá lâu rồi chủ nhân không động tới. Thượng Quan Mặc cẩn thận lau đi lớp bụi như đó là một bảo vật vô giá, hắn nhớ lúc hắn đem cháo lên cho cô, tấm hình đã bị cô đập xuống sàn dù cho thiếu ánh sáng hắn vẫn nhận ra cô đã xé nó tùy ý vứt đi. Tấm hình còn lại hắn giữ nhưng đã quá lâu rồi hắn không màng tới để giờ đây đã phải hối hận. Ngón tay thon dài vuốt khuôn mặt cô luôn mỉm cười tươi sáng còn hắn vẫn lạnh nhạt bất cần. Nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt hoàn hảo của hắn. Xem ra hình phạt này mà ông trời ban cho hắn phải kéo dài mãi. Thượng Quan Mặc ngủ quên đi nhưng trong vô thức hắn vẫn ôm chặt lấy tấm hình, môi khẽ mấp máy tên cô

Sáng hôm sau Lục Vĩ cùng Dương Linh bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc, Lục Hy Tuyết không chịu đi cùng mẹ đến Tân Thắng mua đồ, cô cười gượng

- Mẹ trong phòng còn nhiều bộ mới, không cần mua thêm đâu

Dương Linh thở dài, bà không nói gì chỉ nhắc nhở cô ăn uống cho đúng giờ. Lâm Gia Nam mới từ bệnh viện chăm sóc cha về, cậu nhóc đã tắm rửa lại chạy ngay đi tìm Lục Hy Tuyết. Cô vui vẻ đùa giỡn với cậu nhóc, đây là lần đầu tiên Lục Hy Tuyết cười vui vẻ nhất kể từ khi gặp con ác mộng kia. Thượng Quan Mặc trên tay là bữa sáng dành cho Lục Hy Tuyết, hắn muốn bù đắp lại từ đầu. Lục Hy Tuyết ngẩng đầu kinh ngạc nhưng rất nhanh lại trở nên vô cảm

- Phiên anh ra khỏi đây. Mang nó đi đi, tôi không có thói quen ăn đồ của người lạ. Huống chi anh ghét tôi thì ai biết được trong đó có độc không?

Lục Hy Tuyết cười nhạt. Thượng Quan Mặc cắn răng chịu đựng từng lời nói vô tình kia của cô như từng cây kim đâm vào trái tim hần. Thượng Quan Mặc gượng cười, ánh mắt đau thương chỉ tồn tại hình bóng Lục Hy Tuyết

- Em... sáng đi, với thân thể của em không thể nhịn bữa sáng được

Thượng Quan Mặc rũ mắt xuống đi ra khỏi phòng cô. Hần lái xe lao vút biến mất vào sương sớm. Lục Hy Tuyết không quan tâm, nhưng trong trái tim cô cũng có một chút đau lòng, đây là cảm xúc còn lại của nguyên chủ. Lục Hy Tuyết mỉm cười xoa đầu Lâm Gia Nam, cậu nhóc kéo tay cô ăn sáng. Cậu thấy được mọi cảm xúc của Thượng Quan Mặc nha chỉ là không hiểu rõ vì sao mà thôi, chú ấy hình như rất buồn. Lâm Gia Nam cùng Lục Hy Tuyết đến bệnh viện thăm Lâm Vệ. Lục Hy Tuyết âm thầm tắc lưỡi, gia tài của gia tộc họ Lục thật đáng sợ, nhìn dãy xe mà Lục gia sở hữu mà cảm thán, toàn là xe số lượng có hạn không nha. Lục Hy Tuyết nhớ được đường đến bệnh viện, cô để xe dưới tầng hầm dắt tay Lâm Gia Nam đi vào

“Cạch”

- Cha, cha khỏe không?

Lâm Gia Nam cười vui vẻ, cậu nhóc chạy đến ôm Lâm Vệ, Lục Hy Tuyết mỉm cười, cô đặt cặp lồng lên bàn kê giường bệnh

- Chú Lâm, chú ăn sáng đi. Cháu có mua ít cháo cùng trái cây cho chú rồi

- Lục tiểu thư cô không cần làm vậy. Tôi đã nọ cô nhiều lắm

- Gì chứ? Chú nói vậy sao được, cháu là cháu đã giúp thì phải giúp cho chót. Ôn nghĩa gì? Cháu không giấu chú, cháu có quen một người có hoàn cảnh như 2 cha con chú, cô ấy là bạn thân cháu mà

Lục Hy Tuyết cười ảm áp, Lâm Gia Nam và Lâm Vệ cảm động không thôi, hai người họ như thấy được một đôi cánh thiên thần trong suốt

- Chị

Lâm Gia Nam bật khóc ôm lấy Lục Hy Tuyết, cô cười xoa đầu cậu nhóc

- Nào, ăn sáng thôi không sẽ nguội mất

Ba người vui vẻ cười nói, mọi buồn phiền của cô tạm thời quên đi. Hiện Viên Triệt biết cô đến đây, hần ở ngoài cửa phòng bệnh nhìn vào bên trong. Mắt hần dụ dằng nhìn Lục Hy Tuyết. Hiện Viên Triệt đi vào, nụ cười của Lục Hy Tuyết cứng lại. Hần đẩy gọng kính gạt đầu với Lâm Vệ xem như chào hỏi

- Lục tiểu thư, cô có thể cùng tôi nói chuyện một chút?

- Chuyện gì?

- Là tình hình của chú Lâm

- Được

Lục Hy Tuyết lạnh nhạt gạt đầu, ánh mắt cô không một chút ảm áp nào cả. Cô cùng Hiện Viên Triệt đến văn phòng hần. Hiện Viên Triệt nghiêm túc nói tình trạng của Lâm Vệ

- Vậy là chú ấy không sao?

- Đúng vậy

- Cảm ơn bác sĩ

Ngữ điệu Lục Hy Tuyết tràn đầy xa cách, cô xoay người định bước đi thì giọng nói trầm ấm lên tiếng

- Lục Hy Tuyết, sao em lại cứ đối xử với tôi khác vậy?

- Bác sĩ này anh hình như đã lạc đề rồi. Vậy nên tôi sẽ không trả lời

Lục Hy Tuyết vẫn không quay đầu, cô bỏ đi bỏ lại Hiện Viên Triệt đứng nhìn theo. Có phải hần đã làm gì sai? Cô làm sao lại thế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Rất nhanh đã đến tối, biệt thự Lục gia bắt đầu đón tiếp khách. Lục Vĩ cùng Dương Linh mỉm cười đón khách ở cửa nhà. Từng người từng người vận cho mình những bộ trang phục đắt tiền, gây sự chú ý bằng những chiếc xe sang trọng. Càng ngày càng nhiều người đều là những người có địa vị trong xã hội, những tai to mặt lớn và cả những nguyên lão của cả tứ đại gia tộc

Lăng Mộ Hàn vận cho mình bộ vest đen, càng tôn lên vẻ đẹp yêu nghiệt của hắn, mái tóc đỏ rượu của hắn được vuốt ra đằng sau như người đàn ông trưởng thành thành đạt, đôi mắt vàng cam sáng rực trong màn đêm đầy phong tình vạn chủng, khóe môi còn có nụ cười nhạt hiện hữu, làn da trắng nổi bật không kém. Lăng Mộ Hàn đưa mắt tìm kiếm xung quanh không thấy bóng dáng Lục Hy Tuyết thì có chút hụt hẫng

- Xin chào Lăng tổng, thật vinh hạnh khi ngài đến đây

Lục Vĩ nhận ra nhân vật lớn này nhanh nhẹn đi đến tiếp đãi. Lăng Mộ Hàn gật đầu

- Chào Lục tổng, đến đây tham dự thật sự tôi rất vui

Vui vì gặp được con gái ngài a, tương lai ngài chính là cha vợ nga

-- Hahaha... Mời Lăng tổng

Lục Vĩ đưa tay mời hắn vào, Lăng Mộ Hàn vừa vào tới đại sảnh đành lui vào một góc nhưng do bề ngoài hắn quá nổi bật nên thu hút không biết bao ánh mắt phụ nữ càng là những người trên thương trường muốn hợp tác cùng hắn. Phải biết hắn chính là một trong những 15 người đàn ông hoàng kim của đất nước a

Lăng Mộ Hàn chán ghét, hắn tỏa ra phong thái của một bậc đế vương khiến người ta ngợp thờ nên bây giờ không ai dám cả gan lại gần hắn

Sau Lăng Mộ Hàn tới, Bạch Hàn Dương cũng xuất hiện. Hắn nho nhã, lịch sự, khuôn mặt tuấn tú đôi mắt đen láy không một chút cảm xúc, mái tóc nâu sẫm không như Lăng Mộ Hàn mà được vuốt keo gọn gàng, miệng cười nhạt như gió xuân, thân hình được tôn lên những đường cong hoàn hảo nhờ áo sơ mi đen, caravat trắng cùng vest trắng. Bạch Hàn Dương lịch thiệp đầy cao quý bước vào. Những nữ nhân tham dự không khỏi hừng hực, họ hôm nay đến đây thật sự quá lời. Bạch Hàn Dương tuy lịch thiệp nhưng xa cách, mang đến cho đối phương cảm thấy không thể với tới. Hắn vẫn luôn không ngừng tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé kia nhà

Một lúc sau, một chiếc BMW đen sang trọng quý hiếm dừng trong biệt thự Lục gia, một người đàn ông điển trai thư sinh trẻ tuổi, khí chất thanh thuần nhưng lạnh như băng tản mát ra không khí, đôi mắt xanh đen không còn gợn kính vàng trước mắt, càng làm đôi mắt hắn trở nên sáng hơn, âm trầm hơn. Mái tóc bạch kim phát phơ trong gió, khoác lên người là áo sơ mi trắng, caravat đen cùng áo vest xanh đen. Hiên Viên Triệt gật đầu với 2 người Lục Vĩ rồi tiến bước đi vào. Trong biệt thự, Thượng Quan Mặc từ trên lầu bước xuống. Hắn vận cho mình bộ trang phục xám, áo sơ mi trắng bụng 1 hàng nút trên cùng lộ ra xương quanh xanh hoàn hảo, hắn như vị thần tuấn đạt âm áp nhưng lại phảng phất nét u buồn. Đôi mắt xanh như biển cả nhìn mọi người xung quanh với nét hờ hững. Những nữ nhân mắt sáng rực lên, họ đã được chứng kiến đế vương giải trí nga.

Một chiếc xe Lamborghini màu bạc xuất hiện trước Lục gia, lại thêm một người đàn ông khiến bao phụ nữ cuồng si, hắn có mái tóc tím sẫm, một bên được vuốt ra sau, bên kia che phủ vàng trán, đôi mắt tà mị màu tím, làn môi quyến rũ. Hắn phong phạm như một đế vương trong bóng tối, quanh người là hàn khí dày đặc khó gần. Một thân cao quý với sơ mi xám lộ ra cơ ngực nam tính, vest cùng màu với mái tóc hắn. Hắn có vẻ đẹp của bóng tối, tà mị như ma, diễm lệ như yêu. Dạ Diễm cùng 2 người Lục Vĩ cùng một số nguyên lão Lục gia đi vào. Những người ở đây âm thầm gào thét, đã có 5 người đàn ông hoàng kim trong top 15 của đất nước tề tụ ở đây. Mỗi người đang một bên khiến người khác cảm thấy chói mắt khó lòng với tới

Hạ Thanh từ trên lầu bước ánh mắt sáng rực nhìn từng người, những người đàn ông này phải của cô ta. Hạ Thanh nhếch mép, nhanh chóng thay đổi. Mọi người nhưng không bao gồm 5 người kia đều dõi mắt theo cô ta. Hôm nay cô ta vận cho mình một bộ váy vàng dài ngang đầu gối, những bông hoa được trang trí trên ấy như những cánh hoa rực rỡ màu tím biếc, trên đầu còn có hoa hồng vàng nổi bật. Mái tóc đen tuyền dài bay trong gió, làn da trắng, đôi mắt đen dịu dàng, cánh mũi nhỏ nhắn môi mềm được tô thêm chút son đỏ. Trên cổ trắng ngần là sợi dây chuyền vàng gắn viên đá nhỏ long lanh, đó là kim cương đắt tiền. Hạ Thanh dịu dàng như nước, xinh đẹp như hoa, như một bông hoa nhu nhược cần có một lồng kính bảo vệ

Hạ Thanh trong lòng cười đắc ý, mọi ánh mắt đều dõi theo cô ta có ghen tỵ có hâm mộ. Cô ta biết là đáng vẻ xinh đẹp này làm cô ta rất tự hào. Nhưng có vẻ như cô ta phải thất vọng, không một người đàn ông hoàng kim kia dù một cái liếc mắt cũng không có. Lục Vĩ cùng Dương Linh đi vào, tiếp khách giao lại cho Diệp quản gia. Hai người tay cầm ly rượu đến trước mặt từng người giao tiếp. Một số người đến trước mặt Hạ Thanh cười nịnh nọt

- Kia, là Lục đại tiểu thư đúng không?

Hạ Thanh cười nhẹ nhàng

- Đúng thế, tôi là Lục đại tiểu thư. Cô là?

- Tôi là Trần phu nhân, còn đây là con gái tôi Trần Nghiên

- Rất vui được làm quen Lục đại tiểu thư

Lục Hy Tuyết đứng trên lầu nhìn thấy một màn của Hạ Thanh thì cười khinh thường, cô ta là cô khi nào thế? Lục Hy Tuyết không thấy 5 người đàn ông nào đó mà chỉ hướng về phía Hạ Thanh

- Em sao còn chưa xuống dưới?

Lục Dật Thần đến bên cạnh Lục Hy Tuyết ôn nhu hỏi. Trong mắt hắn si mê và sùng nịch nhìn cô. Cô thật đẹp, thật muốn giấu cô đi không cho người khác dòm ngó tới, Lục Hy Tuyết lạnh lùng không nhìn hắn nên không thấy được ánh mắt kia

- Chút nữa sẽ xuống. Không phải anh cũng nên xuống chứ?

- Anh đang chuẩn bị xuống đây. Có muốn đi cùng không?

- Không đâu

- Vậy anh xuống trước đây

Lục Dật Thần cười. Lục Hy Tuyết vẫn không nhìn đến hắn, Lục Dật Thần bước xuống, làm mọi người ngạc nhiên. Người như hắn có thật sao? Và đều có chung một câu hỏi là hắn là ai?

Mọi ánh đèn tắt đi, trên cao Lục Vĩ bên cạnh là Dương Linh đứng trên đó. Lục Vĩ cười nhạt

- Xin chào tất cả mọi người, cảm ơn mọi người đã dành một ít thời gian đến đây tham dự buổi tiệc, bên cạnh tôi đây người mà ai cũng biết đó là vợ tôi Dương Linh. Mục đích tôi tổ chức bữa tiệc này chính là muốn giới thiệu cho mọi người biết đó là con trai tôi Lục Dật Thần đã từ nước ngoài trở về, cũng cho mọi người biết là Lục gia chúng tôi chỉ có 2 người con là Lục đại thiếu gia Lục Dật Thần và Lục đại tiểu thư Lục Hy Tuyết

Lục Vĩ vừa dứt lời thì Lục Dật Thần bước lên, hắn lạnh lùng gật đầu

- Kính chào tất cả mọi người, tôi là Lục Dật Thần là con trai của Lục Vĩ. Tôi mới từ Anh trở về đây chưa bao lâu, mong mọi người giúp đỡ

Lục Dật Thần không thua kém gì 3 gia chủ của 3 đại gia tộc kia, ai cũng đoán được hắn sẽ trở thành gia chủ. Lục Dật Thần vừa dứt lời, Lục Hy Tuyết từ trên bước xuống khiến cho mọi người trở nên im lặng dõi theo cô. Mái tóc vàng kim óng ánh uốn quăn tùy ý xõa như thác nước, bộ váy cúp ngực bằng ren, lụa dài màu xanh như biển ca lộ ra xương quai xanh tinh xảo ôm sát ngực cùng eo, những đường cong như ma quỷ càng quyến rũ, làn váy bay lượn tuyệt đẹp, một tầng mỏng lấp lánh trên váy cùng những họa tiết tinh xảo, những con bướm trên váy như đang bị cô thu hút. Trên cổ trắng ngần là sợi dây chuyền bạc được đính thêm những viên đá quý màu đen, những viên đá này đến hàng triệu đô. Khuôn mặt càng hoàn mỹ hơn, đôi mắt đỏ sáng rực trong màn đêm đẹp đến ma mị, cánh mũi thẳng tắp lại Tây, cánh môi hồng tự nhiên chỉ thêm son dưỡng càng bóng càng thu hút nhiều người. Cô tay là chiếc lắc bạc lấp lánh. Lục Hy Tuyết như mờ mờ ảo ảo, cô như thiên thần tọa lạc trần gian. Khí chất cao quý, tinh khiết, quanh người ảm áp nhưng khó lòng với tới. Làn váy theo từng bước chân cô vờ về như cánh bướm. Lục Hy Tuyết cười nhạt nhưng càng rực rỡ đứng bên cạnh Lục Dật Thần. Hắn ôn nhu nhìn cô

- Chào tất cả mọi người, tôi là Lục Hy Tuyết, đại tiểu thư Lục gia

Giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên như một bản tình ca nhẹ nhàng. Nguyên lão cùng gia tộc họ Lục đầy tự hào, họ có một vị thiên thần bên cạnh họ. 5 người đàn ông bên dưới ánh mắt nóng rực hướng về phía cô có cùng chung một suy nghĩ thật muốn giấu cô đi. Mọi ánh đèn được bật lên trở lại, mọi người bùng tình bản tán, những người đến làm quen Hạ Thanh thì khinh thường nhìn cô ta

- Đúng là không xem lại bản thân mình mà nhận là Lục đại tiểu thư. Đúng là không biết xấu hổ

- Trời ạ, xem người ta cao quý đến đâu kia

Bao lời sỉ nhục đều hướng đến Hạ Thanh, cô ta nắm chặt tay, ánh mắt căm phẫn nhìn Lục Hy Tuyết. Tất cả đều tại Lục Hy Tuyết, nếu không có cô thì những gì bây giờ cô đang có là của cô ta

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Mấy ngày qua vì quá lười nên chỉ ra nhiều đó

Mình xin đổi lại tên nam chủ cuối cùng xuất hiện là Tần Mặc vì trùng tên (mà k trùng họ) sang Vân Luật nga~ hay ai có nghĩ ra dc cái tên nào thì nhớ cmt ;) và trc chap H lần đầu của c Tuyết mình sẽ làm 1 cuộc vote cho ai là lần đầu của c ấy và trc mắt là Dạ Diễm dẫn đầu :))) còn 2 nam chủ nữa sẽ xuất hiện nên chưa bk dc ;) mình tính ngược Hiên Viên Triệt mn có thấy dc k?

Lục Hy Tuyết đến bên bàn đầy thức ăn mà khoe môi mỉm cười, cô không hề hay biết rằng gần đó có 6 con sói đang nhìn con dê béo bở là cô. Lục Hy Tuyết lấy bánh pudding trà xanh, cô hào hứng ăn, không khí màu hồng bay phấp phới. Trên môi của 6 người đàn ông kia hiện lên nụ cười sùng nịch. Thượng Quan Mặc đến gần cô, hắn cũng lấy một phần pudding như cô. Lục Hy Tuyết cảm thấy như có nhiều ánh mắt ghen tức đều hướng về phía mình, nếu ánh mắt có thể giết người thì bảo đảm cô đã chết rất nhiều lần. Nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, Thượng Quan Mặc đang ăn như cô cả người đều nhấc tay lên là tao nhả. Ánh mắt lạnh đi

- Anh làm gì ở đây?

- A Hy Tuyết, anh đang ném thử pudding này giống em nha. Thật ngon

Thượng Quan Mặc cười cười nhìn cô. Lục Hy Tuyết khinh thường, cô quay lưng không thèm quan tâm hắn nữa, dù gì hắn ăn gì cũng là quyền của hắn. Lục Hy Tuyết tiếp tục ăn xong phần pudding thì Hiên Viên Triệt đi tới hắn cười dịu dàng gấp thức ăn cho cô

- Ăn cái này đi, sẽ rất bổ đấy

- Hiên Viên Triệt, anh làm gì ở đây?

- Tôi sao? Từ giờ tôi là bác sĩ riêng của em

- Ai cần?

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô nhú mày đi đến chỗ khác, Thượng Quan Mặc âm thầm đối diện Hiên Viên Triệt

- Anh là ai? Định làm gì? Hy Tuyết là của tôi rồi

- Của anh? Thật là một chuyện cười thú vị. Hình như Tuyết không hề nhìn đến anh

Hiên Viên Triệt cười khẩy, hắn lướt qua người Thượng Quan Mặc. Thượng Quan Mặc nắm chặt tay, như Hiên Viên Triệt đã nói đúng sự thật không sai chút nào

Bên này Lục Hy Tuyết đang ngồi một chỗ nhâm nhi ly rượu, Lăng Mộ Hàn bắt chuẩn thời cơ đến trước mặt cô

- Xin chào Lục đại tiểu thư, tôi là Lăng Mộ Hàn. Rất vui được làm quen với cô

- Ủ, chào. Nhưng tôi không vui khi gặp anh

Lục Hy Tuyết lạnh lùng nói, cô phải tránh xa bọn nam chủ ra, vì mạng sống nhỏ nhoi cùng gia tộc. Lăng Mộ Hàn thở dài, xem ra khó khăn đây

- Tiểu Tuyết em làm gì ở đây? Dự tiệc cùng anh chứ?

Lục Dật Thần nhanh nhẹn xuất hiện, hắn phải ngăn cản nếu không lại xuất hiện một tình địch đáng gờm. Lục Hy Tuyết trong lòng thở dài, tại sao cô muốn yên tĩnh mà bọn người này không buông tha cô là sao

- Anh trai, em không thích bữa tiệc này

Lục Hy Tuyết một lượt lướt qua từng người một đang đứng đây, toàn 1 bọn người giả tạo chán chết. Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô khó chịu quay đi. Lăng Mộ Hàn định đuổi theo thì Lục Dật Thần cản lại

- Không biết Lăng tổng đây định nói gì? Tôi có thể nói lại cho tiểu Tuyết

Lăng Mộ Hàn nhú mày, ánh mắt sắc bén, Lục Dật Thần không hề thua kém, ánh mắt lạnh lẽo nơi đáy vực

- Hình như Lục đại thiếu gia đây là anh trai cô ấy? Và sso tôi có thể cảm thấy anh hình như không phải mà lại vượt qua?

- Lăng tổng đây là ý gì?

- Chẳng phải tôi đây đã nói rất rõ. Anh không có luận thường đạo lý à?

- Vậy luận thường đạo lý của Lăng tổng ấy, anh cứ giữ cho anh đi. Tôi cũng không quan tâm

Lục Dật Thần cười lạnh, Lăng Mộ Hàn híp mắt nguy hiểm nhìn hắn. Cả 2 âm thầm tuyên bố chiến tranh (làm như có 2 a v :)) ng đáng gờm nhất vẫn là Dạ Diễm đấy :) độc giả đã bình chọn rồi :3)

Lục Hy Tuyết đang đi đụng phải bức tường thịt vững chắc, mùi hương hoa nhài không lẫn vào đâu phẳng phất trong không khí

- Dạ Diễm, tránh ra

- Tuyết nhi, em thật làm anh đau lòng

- A cái đồ vô sỉ, anh... coi như anh mặt dày đi. Tôi có việc

- Em phải gọi là Diễm

- Nằm mơ

Dạ Diễm tà mị cười, hần thì thắm vào tai cô, còn có khế cắn tai cô. Dạ Diễm nhìn đôi tai trắng đang dần đỏ ửng thì hài lòng

- Xem ra em vẫn thế nhỉ

- Không liên quan đến anh. Sao anh không đi chỗ khác mà nói chuyện gì đó đi

- Không được, anh thấy Tuyết nhi của anh thu hút quá nhiều ong bướm đi, phải giành lại, hay em trở thành phu nhân Dạ tổng đi. Đến lúc đó sẽ không ai dám làm phiền đâu nha. Tất nhiên trừ chồng em ra là anh đây

- Đúng là bệnh hết cả lũ

- Em nói gì đó? Em chê anh bệnh hả? Hay là em vào kia kiểm tra xem anh có bệnh không nha. Anh sẽ tận lực hợp tác với em

Dạ Diễm càng nói mặt Lục Hy Tuyết càng đen như đất nôi. Nếu ai hỏi cô vô sỉ đâu thì xin nói là người đàn ông này

- Dạ Diễm, anh bớt điên đi. Tôi không muốn nói nữa

- A em ngại? Không sao đâu anh sẽ chịu trách nhiệm

- Dạ Diễm, nếu anh còn nói nữa tôi móc họng anh ra đó

- BÀ xã thật bạo lực

Một câu này khiến Lục Hy Tuyết suýt nữa té ngửa ra đất. Cô trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Anh là ai? Tôi không quen anh

- Ai nha....

- Này Dạ Diễm, anh tránh qua một bên coi

- Dạ tổng, xin chào. Không ngờ anh ở đây

Một giọng nói nho nhã nhưng ẩn ẩn tia nguy hiểm cùng lạnh lẽo vang lên. Dạ Diễm nhú mày, Lục Hy Tuyết lòng càng lạnh đi. Mấy tên này ăn không ngồi rồi hay sao mà cứ tìm cô? Hạ Thanh cũng không có ở đây đi. Cô ta đâu rồi? LÂm on xuất hiện cứu rồi cô với. Lục Hy Tuyết không biết dù cho có 10 Hạ THanh ở đây thì 6 người đàn ông cũng lười liếc mắt nhìn đến cô ta

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Bạch tổng hình như anh cũng rảnh rồi nhỉ?

Dạ Diễm lạnh lẽo, cả người toát lên sự băng lãnh của bóng tối, Lục Hy Tuyết âm thầm tắc lưỡi, trở mặt thật nhanh. Hần vừa ở đây tà mị vô sỉ vậy mà giờ đã khác. Nhưng Lục Hy Tuyết biết chính khuôn mặt này giống như trong con ác mộng kia. Cô gạt mình, lùi ra sau

- Các người cứ ở đây, tôi đi trước

Giọng nói tràn đầy lạnh lùng, xa cách. Bạch Hàn Dương cùng Dạ Diễm đồng thời nhú chặt mày, sao bọn họ cảm thấy cô ở ngay trước mặt nhưng lại xa vạn trượng?

- Lục đại tiểu thư, có thể cho tôi làm quen không?

Bạch Hàn Dương cười như gió xuân, trong mắt hần tràn đầy ý cười. Lục Hy Tuyết nghi hoặc, cô có nhìn lầm không? Đây là lần đầu tiên cô gặp hần mà, Lục Hy Tuyết không quan tâm tới quay người bỏ đi thì tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng bắt đầu, mọi người biết là bắt đầu khiêu vũ rồi. 6 người đàn ông

xuất hiện lần lượt dồn ép cô vào một góc. Hiền Viên Triệt là người đầu tiên, hần cười lảng tử

- Hy Tuyết, em có thể khiêu vũ với anh chứ?

- Không. Tôi không muốn

Lục Hy Tuyết tìm cách trốn thoát thì Lục Dật Thần ôm eo cô

- Tiểu Tuyết, em nhảy cùng anh trai chứ?

-.... Nhưng....

- Dạ tổng, tôi có thể làm bạn nhảy với anh không?

Dạ Diễm định tiến lên giành lại thì Hạ Thanh xuất hiện, cô ta dịu dàng nhu nhược nói. Một bộ dáng yếu đuối xinh đẹp chọc đàn ông muốn che chở cho cô ta nhưng tiếc là cô ta đã chọn nhầm đối tượng. Dạ Diễm trong lòng cười lạnh, hần nhủ mảy khinh thường không liếc mắt lấy một lần. Hạ Thanh nghiêng rằng, tại sao chứ?

Lục Hy Tuyết trong lòng hò hét, nữ chính đây rồi, cuối cùng cô ta đã đến cứu cô. Thượng Quan Mặc khẽ nói

- Tuyết,....

Lục Hy Tuyết nhủ mảy, cô thở dài, xoay người mỉm cười với Lục Dật Thần

- Anh trai, chúng ta khiêu vũ đi

Dù gì cô nhảy với anh trai nên mọi người sẽ không dị nghị gì đâu. 5 người còn lại kinh ngạc, tức giận nhìn Lục Dật Thần. Lục Dật Thần vui mừng, hần cầm tay cô nhẹ nhàng cùng nhau khiêu vũ

- Tuyết nhi a...

- Tuyết....

- Hy Tuyết à....

- Tuyết Tuyết...

- Tuyết nhi

Mỗi người đồng loạt gọi, họ nhanh chóng thay đổi cách xưng hô 1 cách chóng mặt. Lục Dật Thần nghe được mặt lạnh dần, Lục Hy Tuyết khinh thường, cô không thân quen với bọn họ a

Lục Hy Tuyết khiêu vũ cùng Lục Dật Thần thu hút nhiều ánh mắt. 2 người đều đẹp đến mờ ảo. Bóng lưng lạnh lùng, mái tóc vàng kim óng ánh cũng như Lục Hy Tuyết, khuôn mặt hoàn hảo không tì vết cùng với bộ vest đen ôm sát thân hình mê luyện hòa hợp với váy của Lục Hy Tuyết. Bàn tay thô ôm lấy eo nhỏ vì váy lưng trần nên hần chạm đến làn da của cô như bị điện giật, bàn tay còn lại cầm lấy tay mềm mại của cô. Lục Dật Thần mong muốn thời gian ngừng trôi. Cả 2 khiêu vũ dưới ánh đèn vàng như một bức tranh sinh động mà đẹp đẽ. 5 người đàn ông cảm tức nhìn 1 màn trước mắt. Lục Dật Thần cười khẽ, thì thầm bên tai Lục Hy Tuyết

- Tiểu Tuyết, em thật đẹp. Anh rất vui khi em đồng ý lời mời của anh đây

- Anh trai, chúng ta không nên thân thiết đến mức này

Lục Hy Tuyết lạnh lùng nhắc nhở hần, khóe môi Lục Dật Thần kéo lên một nụ cười tính kế

- Sao chứ? Anh sẽ làm em bỏ đi cái luân thường đạo lý đó. Và em sẽ là người phụ nữ của anh vĩnh viễn. Anh sẽ giết những ai dám cản đường đó

Lục Hy Tuyết rung mình, tên nam chủ này là tên tuyệt tình nhất trong hậu cung đó a. Có vẻ như Lục Hy Tuyết cô đã quên một điều rằng theo như trong nguyên tác để chiếm được Hạ Thanh hần đã một tay khống chế những người quan trọng trong gia tộc chứ không phải không chỉ có giết, hần còn có một thể lực lớn đằng sau làm ai ai cũng phải kiêng nể chỉ là chưa bao giờ ra mặt. Lục Dật Thần trong lòng thầm tính toán, hần phải chiếm được Lục thị cùng gia tộc thì sẽ không một ai ngăn cản được cả. Lục Dật Thần quan sát khuôn mặt người hần yêu, cô chính là thiên thần của riêng hần, nếu cô dám bỏ đi thì hần sẽ tìm mọi cách làm cô mất đi tự do để chỉ có thể bên hần mà thôi

- Lục Dật Thần, chúng ta là anh em cùng chung huyết thống đó. Anh cũng sẽ không còn yêu tôi nữa đâu. Anh sẽ giống như những người kia

Lục Hy Tuyết cười lạnh, cô liếc mắt qua 5 người kia. Phải, chỉ 2 năm nữa thôi thì Hạ Thanh sẽ làm bọn hần yêu cô ta, cô ta có thể tiến tới với Lục Dật Thần vì vốn dĩ cô ta chính là con cưng của tác giả, sao cô có thể quên được chứ. Đến lúc đó cũng chỉ có mình cô thôi

- Lục Hy Tuyết, em nói cái gì? Anh sẽ luôn yêu em. Đừng lo, có anh bên cạnh em rồi

Lục Dật Thần nhủ mày, cô nói vậy là ý gì? Bây giờ trái tim hần chỉ tràn ngập hình bóng cô, không thể dứt ra được nữa vì hần đã lún vào quá sâu. Thiếu đi Lục Hy Tuyết thì Lục Dật Thần hần sẽ không thể sống được nữa vì cô chính là trái tim hần

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, hần.... sẽ không bỏ cô ư? Không thể nào, cô cũng chẳng thể chống lại bàn tay vàng của tác giả. Lục Hy Tuyết rũ mắt xuống, che giấu mọi cảm xúc hỗn loạn trong lòng cô. Lục Hy Tuyết không biết rằng trong lòng cô đang có một thứ lặng lẽ mà nhẹ nhàng tràn vào trái tim

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: (H nhẹ)

Khiêu vũ kết thúc, Lục Hy Tuyết khẽ đẩy Lục Dật Thần, cô lạnh nhạt bỏ đi. Lục Dật Thần ngược nhìn bóng lưng cô, hần cảm thấy bóng lưng thật cô đơn. Thượng Quan Mặc đã bỏ đi từ bao giờ, còn lại 4 người đàn ông, mỗi người lần lượt ra về. Lục Hy Tuyết ra sau vườn, cô ngồi xuống xích đu gần đó, ánh mắt hướng lên trời cao, lặng lẽ rơi nước mắt. Cuối cùng bọn hần cũng sẽ bỏ đi cả thôi, và chỉ còn lại một mình cô. Làn gió bay đến làm Lục Hy Tuyết khẽ run, một áo khoác khoác lên người cô. Lục Hy Tuyết ngẩng đầu lên nhìn, Thượng Quan Mặc ngồi xuống bên cạnh cô. Lục Hy Tuyết đưa tay gạt nước mắt đi, định đứng dậy rồi đi thì một bàn tay ấm áp kéo tay cô lại. Lục Hy Tuyết mắt đã ngã vào lồng ngực rắn chắc. Thượng Quan Mặc ôm chặt lấy cô, hần nhẹ giọng nói

- Hy Tuyết, đừng đi. Anh... thật sự đã sai cả rồi, đáng ra anh không nên đối xử với em như vậy. Đừng như vậy mà, anh sẽ không chịu nổi

Giọng nói đầy ân hận, Lục Hy Tuyết kinh ngạc, cô giả vờ muốn thoát đi thì Thượng Quan Mặc càng ôm chặt hơn. Giả vờ vô ích, Lục Hy Tuyết đành mặc cho hần ôm

- Hy Tuyết... Thật ra đã từ lâu anh yêu em rồi nhưng vì chôn vùi tình cảm đó quá sâu trong tim đến ngay cả bản thân cũng không nhận ra và anh sợ, sợ một lần nữa sẽ mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời giống như cái ngày cha mẹ ra đi vĩnh viễn đó. Anh quen với nhiều người nhưng đó cũng chỉ là muốn tìm kiếm hình bóng em, khi anh bệnh người mà đầu tiên anh nhớ đến cũng chỉ có em. Cho đến ngày em muốn cắt đứt hết anh đã rất buồn, Trần Việt cũng đã nói lên sự thật trong lòng anh anh mới nhận ra rằng anh không thể không có em. Vậy nên Hy Tuyết cho anh 1 cơ hội nữa được không?

Thượng Quan Mặc nhỏ nhẹ nói, cả không gian chìm vào im lặng chỉ có tiếng gió cùng nhịp đập của trái tim. Lục Hy Tuyết trong lòng hỗn loạn, sao hần lại nói như vậy? Chẳng phải hần rất ghét cô sao?

- Thượng Quan Mặc anh đang nói gì vậy?

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt trong xanh của hần dưới bầu trời đêm càng thêm đẹp, cô ngơ ngác nhìn. Thượng Quan Mặc mỉm cười

- Hy Tuyết, anh thật sự yêu em nhiều lắm nên anh sẽ theo đuổi em đấy

-.... Nhưng....

Thượng Quan Mặc vuốt mái tóc dài của cô

- Nhưng tôi sợ lại bị tổn thương một lần nữa và đến cuối cùng anh vẫn sẽ quay lưng bỏ đi cùng người con gái khác cả thôi. Đến lúc đó người bị bỏ rơi và người đau vẫn là tôi

- Không, anh sẽ không làm em bị tổn thương nữa. Anh sẽ luôn bên cạnh em nên có chuyện gì vẫn còn có anh. Hy Tuyết, anh sẽ không bỏ đi đâu vì trong tim anh vẫn mãi chỉ có em mà thôi kể cả trong quá khứ đến hiện tại hay tương lai thì anh vẫn sẽ yêu em, nên tin anh nếu không có em thì anh sẽ không còn trên đời này đâu

Lục Hy Tuyết lắc đầu, cô nhàn nhạt nói, nở nụ cười đầy ân hận. Thượng Quan Mặc nhủ mày. Hần nắm lấy gáy cô, đặt môi lên môi Lục Hy Tuyết. Cô trợn mắt bất ngờ, vô thức nhắm mắt lại vụng về đáp lại hần. Thượng Quan Mặc bất ngờ, hần vui vẻ càng hôn sâu hơn. Không bao lâu sau Lục Hy Tuyết giật mình, cô đẩy hần ra, soi chỉ bạc kéo xuống bờ môi cô. Thượng Quan Mặc nuốt khan, phải biết bây giờ Lục Hy Tuyết rất quyến rũ. Khuôn mặt đỏ lên, huyết mâu mê ly bối rối, bờ môi hơi sưng khẽ mở. Thượng Quan Mặc lại cúi xuống hôn lên, lần này không còn ôn nhu mà trở nên thô bạo hơn, Lục Hy Tuyết chóng mặt, bên tai cô vang lên giọng nói trầm khàn quyến rũ. Khuôn mặt tuần dật của Thượng Quan Mặc phóng to, đôi mắt xanh khép hờ

- Hy Tuyết, em là của anh, Hy Tuyết, em thật đẹp

Lưỡi Thượng Quan Mặc cuốn lấy Lục Hy Tuyết, hần trong miệng cô không bỏ qua một nơi nào. Thượng Quan Mặc rời khỏi môi cô dời xuống cổ trắng ngần hôn lên để lại những trái dấu nhỏ

- Ừm..

Lục Hy Tuyết hoàn toàn trống rỗng, từ trong cô khẽ ngấm, Thượng Quan Mặc càng điên cuồng hơn, hần hôn lên xương quai xanh tinh tế của cô, bàn tay

thô ráp từ eo thon của cô xoa lấy tấm lưng trắng của cô. Thượng Quan Mặc si mê, hần tham lam hít sâu mùi hương hoa trà dịu nhẹ của cô, tay hần nhẹ nhàng kéo làn váy xuống lộ ra một mông nhỏ, Thượng Quan Mặc lướt qua từng nơi đều để lại dấu hôn nho nhỏ. Nhìn đến đôi gò bồng no đủ của cô, trong hòng hần găm nhẹ. Cúi xuống găm nút một bên, một bên dùng lực xoa nắn, trong miệng Lục Hy Tuyết kiều mị rên, đầu cô hiện thời trống rỗng không thể suy nghĩ được gì. Thượng Quan Mặc cắn nhẹ lên khiến thạch anh dựng đứng lên, Thượng Quan Mặc cười khê. Dưới ánh trăng cô càng trở nên quyến rũ. Thượng Quan Mặc không buông tha, hần lại cắn nút bên còn lại, lưỡi vòng quanh, hai tay Lục Hy Tuyết vòng qua cổ hần, khiến nó trở nên ướt át. Thượng Quan Mặc ngẩng đầu lại hôn lên môi cô. Tại góc vườn vì là góc khuất nên không ai nhìn thấy nhưng Thượng Quan Mặc biết là nên dừng lại nếu không Lục Hy Tuyết sẽ sợ hãi mà rời xa, hần cần rằng chịu đựng dục hòa nóng rực nơi hạ thân. Hần buông tha Lục Hy Tuyết, chỉnh lại quần áo cả hai người. Thượng Quan Mặc ôm cô vào lòng, Lục Hy Tuyết từ trong con mê giật mình hồi thần, mặt dần đỏ lên. Chết tiệt, sao cô lại bất cần như thế

- Thượng Quan Mặc, anh buông ra

Cô thật sự muốn và cho mình hai bạt tai vậy mà vừa nãy cô cùng hần..... Thượng Quan Mặc dịu dàng hôn lên trán cô, mặc kệ cô phản kháng mà bế cô lên đi bằng cửa sau của biệt thự rồi vào phòng cô, đặt cô lên giường

- Hy Tuyết, anh xin lỗi, anh sẽ không làm gì em nữa đâu

Thượng Quan Mặc rũ mắt xuống, hần rời khỏi phòng cô để lại bóng lưng thẳng tắp. Lục Hy Tuyết ngơ ngác, cô lúng túng không hiểu rốt cuộc trong lòng mình tại sao lại nhói lên? Hôm nay cô là bị làm sao vậy? Nhớ đến từng chữ một, Thượng Quan Mặc yêu cô ư? Hần có thật đã yêu cô không? Hần sẽ luôn ở bên cô sao?

Mọi câu hỏi của Lục Hy Tuyết chỉ có thể để thời gian trả lời, vĩnh viễn con người không thể đoán trước được tương lai nhưng sẽ có một điều không thể thay đổi là Thượng Quan Mặc hần vẫn luôn yêu cô dù rằng đó là ở đâu thì không một ai có thể thay thế được cô. Hần đã quá chìm vào tình cảm, không một cách nào dứt ra được vì hần vẫn yêu cô vĩnh viễn

Mình thấy ngược TQM quá dành cho anh một chút lời vậy :))) khụ lần đầu viết H nên còn rất sơ sài, mình đang cố khụ đi học hỏi cách viết nên vẫn đang cố gắng

Có ai hài lòng không?

*Trailer:

Chương sau sẽ có 1 nam chủ lên sân anh này chính là hồ ly và 1 nam chủ nữa nhưng nhỏ tuổi hơn LHT nhưng hần lại học cùng lớp với cô. Cả 2 tên này 1 ng có tính cách rất giống bề ngoài của mình còn 1 ng hoàn toàn ngược lại

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lục Hy Tuyết sau khi tắm xong nằm trên giường suy nghĩ phải làm sao để Lục Dật Thần không làm tổn hại đến Lục gia? Những lời hần thì thầm trong lúc khiêu vũ nữa. Rốt cuộc hần muốn gì đây? Lại nhớ tới lúc ở cùng với Thượng Quan Mặc, cô bất giác đỏ mặt lên, a thật xấu hổ mà. Lục Hy Tuyết lần qua lần lại mà bỏ quên đi những người đàn ông kia mà trong đầu tràn ngập hình ảnh Thượng Quan Mặc. Lục Hy Tuyết thiếp đi lúc nào không hay

Sáng hôm sau, Lục Dật Thần tới trước cửa phòng Lục Hy Tuyết, hần định gõ cửa thì Thượng Quan Mặc xuất hiện. Lục Dật Thần mắt lạnh, Thượng Quan Mặc cũng chẳng thua kém sắc bén nhìn Lục Dật Thần

- Không biết để anh Thượng Quan Mặc đây đứng trước cửa phòng tiểu Tuyết làm gì?

- Còn Lục đại thiếu gia đây là sao?

Hai người ánh mắt xẹt tia điện, chiến tranh giữa cả hai bùng nổ, thuốc súng bay mù mịt trong không khí. Cả hai định lên tiếng thì cửa phòng được mở ra, Lục Hy Tuyết nhú mảy nhìn 2 người đàn ông đẹp đến nỗi mắt người ta

- Hai người ở đây làm gì? Nếu muốn tình tứ thì vui lòng tìm một căn phòng nào đấy

Lục Hy Tuyết lạnh nhạt nói, Thượng Quan Mặc cùng Lục Dật Thần suýt nữa thì té ngửa

- Hy Tuyết, sao em lại nói như vậy?

Thượng Quan Mặc lạnh lẽo khinh thường Lục Dật Thần. Lục Dật Thần nhú chặt mày, sao tên này lại gọi tiểu Tuyết thân mật đến như vậy?

- Thật phiền phức, hai người tránh ra. Cho tôi đi ăn sáng rồi đi học. Hôm nay là ngày tôi nhập học rồi

Lục Hy Tuyết bực tức lạnh giọng quát, hai người đàn ông không hèn mà cùng lùi ra sau. Lục Hy Tuyết len qua giữa cả hai mà hừ lạnh

Lục Hy Tuyết vội vàng ăn sáng, một bên Lục Dật Thần cùng Thượng Quan Mặc đồng thời nhủ mày khó chịu. Cô ăn vậy sẽ dễ bị ghen á nga~ Hạ Thanh từ sáng sớm đã không thấy đâu và dĩ nhiên sẽ không ai quan tâm tới cô ta. Dương Linh cùng Lục Vĩ đã từ tối hôm qua sau khi kết thúc bữa tiệc đã tình tình tứ tứ đi du lịch khiến mọi người thật sự ngàn chằm

- Tiểu Tuyết ăn từ từ thôi không ghen. Còn sớm mà

Lục Hy Tuyết lau miệng đứng dậy xách cặp nhưng Thượng Quan Mặc níu cổ tay cô lại

- Hy Tuyết để anh chở em đi

Thượng Quan Mặc vội vàng nói, Lục Hy Tuyết trầm ngâm suy nghĩ dù gì cô cũng chẳng biết trường ở đâu lại cần người giúp đỡ liên gặt đầu. Lục Dật Thần mặt càng lạnh nhưng hấn bắt lực vì hôm nay Lục thị có cuộc họp đại cổ đông nên hấn không thể đưa cô đi được đành khó chịu trong lòng. Thượng Quan Mặc dù hôm nay có buổi ghi hình nhưng hấn có tiếng trong làng giải trí nên có thể đẩy lùi được một chút

Thượng Quan Mặc lái xe dừng trước cửa biệt thự đợi Lục Hy Tuyết ra, cô chạy đến lại cảm thán, toàn một bọn nam chính nhà giàu có điều kiện, nhìn chiếc xe Lamborghini của hấn là biết, lại còn là xe mới ra cách đây không lâu là biết. Lục Hy Tuyết ngồi vào ghế phụ lái, cô định tự tay thắt dây an toàn thì Thượng Quan Mặc nhanh tay hơn cài dây cho cô. Khuôn mặt hấn ở rất gần dường như chỉ cần cử động nhẹ là có thể chạm vào môi người kia. Lục Hy Tuyết nhớ đến tối qua thì mặt bất giác đỏ lên, Thượng Quan Mặc liếc nhìn cô thấy vậy khẽ cười. Tối qua sau khi đưa cô về phòng thì hấn phải ngâm nước lạnh đến gần sáng mới đi ngủ. Hôm qua cô mở lòng với hấn hơn khiến hấn rất vui

Chiếc xe dừng trước cổng trường thu hút rất nhiều ánh mắt, một cô gái xinh đẹp diễm lệ như không thuộc về thế giới này bước xuống. Cô có mái tóc dài vàng kim sáng chói dưới ánh mặt trời, làn da trắng như gôm sứ, hàng mi cong dài e ấp che chở cho huyết mâu xinh đẹp, mũi thẳng tắp lai tây, cách môi hồng tự nhiên được phủ thêm lớp son dưỡng vàng thêm căng mịn quyến rũ. Thân hình khiến không ít phụ nữ thần phục cùng ghen tỵ, khoác trên mình là áo sơ mi tay ngắn cùng váy caro đỏ trên vai là chiếc ba lô màu kem, chân đi một đôi giày bệt màu đen. Lục Hy Tuyết mỉm cười nhìn ngôi trường to lớn phía trước. Thượng Quan Mặc không muốn rời xa cô nhưng cô phải đi học a, Thượng Quan Mặc lái xe rời đi. Lục Hy Tuyết bước vào trường, đột nhiên mọi người không hèn mà cùng hét lên

- A đó chẳng phải thiên thần trên mạng đó sao?

- Cô ấy còn đẹp hơn cả trong hình nữa a

- Tôi....tôi thật sự được học cùng trường nha

- Không biết là cô ấy tên gì học lớp nào khoa nào a?

Bao nhiêu lời bàn tán xung quanh, có một số người tiến lên muốn chụp hình cùng Lục Hy Tuyết, cô tuy không hiểu đang xảy ra chuyện gì cũng theo phép lịch sự chụp hình cùng. Chụp được vài tấm thì chuông reo lên, hôm nay là ngày khai giảng đầu năm, cả trường phải dự lễ và nghe buổi diễn thuyết chán ngắt. Lục Hy Tuyết ngồi ở hàng thứ hai gần trên đài cao, mọi người đều tranh giành nhau để cùng ngồi bên cạnh cô thì một người đàn ông cực kì đẹp trai, hấn ôn nhu như ngọc, dịu dàng thanh thoát, phiêu dật như tiên. Lục Hy Tuyết vẫn không biết kể bên có người đang chú ý tới cô mà ngồi xuống bên cạnh. Khóe môi hấn nhẹ nhàng câu lên thành một nụ cười nhạt nhưng phiêu dật, đôi mắt đen sáng rực nhìn chăm chú vào Lục Hy Tuyết. Cô vẫn đang đọc sách chuyên chú, bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp lật qua từng trang sách

- Vị tiểu thư này, cô là ai?

Hấn hỏi một câu đang là câu hỏi chung của mọi người (bữa tiệc tối qua không hề có cánh nhà báo)

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu nghi hoặc nhìn người đàn ông bên cạnh

- Anh là?

Giọng nói ngọt ngào trong trẻo nhưng nhẹ nhàng vang lên, mọi người chìm vào im lặng. Hấn cười nói

- Tôi là Tiểu Thư Ly, rất vui được làm quen

- Tiểu Thư Ly? Lục Hy Tuyết

Lục Hy Tuyết nhủ mày, lại một tên nam chủ nữa xuất hiện, chẳng phải tên này kém cô một tuổi nhưng hấn rất tài giỏi, một mình điều hành một công ty lớn chuyên về công nghệ thông tin đồng thời còn là lập trình viên và cũng là Hacker trong thế giới ngầm. Đừng tưởng hấn ôn nhu nhưng thực ra không phải, chính hấn nắm trong tay mọi mạng lưới dù người có ở đâu thì chỉ cần những công nghệ như điện thoại, camera... của người hay người khác thì hấn vẫn biết được người ở đâu. Hấn chuyên đi xâm nhập mọi mạng lưới của chính phủ, của những tên thế giới ngầm, nên từ chính phủ mọi quốc gia cùng những người thế giới ngầm cũng phải nể hấn 6 phần kể cả tư đại gia tộc nếu không hấn sẽ phá hủy mọi thứ không do dự. Lục Hy Tuyết mặt lạnh

- Anh đừng đến gần tôi

Hàn khí xung quanh cô chèn ép hần đến khó thở, trong lòng hần kinh ngạc, chưa một người nào làm hần bị chèn ép như thế này có cũng chỉ có hần mà thôi. Thú vị đây, xem ra cô không những si mê hần và còn đây chính là con người thật của cô, lạnh lùng tàn nhẫn nhưng điểm lệ tuyệt đẹp. Tiêu Thư Ly nhếch mép cười, hần sẽ từ từ tìm hiểu cô. Lục Hy Tuyết sao? Hần sẽ nhớ kĩ

Lục Hy Tuyết không quan tâm tới hần, tiếp tục đọc sách thì trên đài cao xuất hiện một người đàn ông vô cùng tuấn tú, hần như để vương cao cao tại thượng, đôi mắt hồ ly màu trà lướt qua sân trường rộng lớn, nhiều nữ nhân thấy hần cùng Tiêu Thư Ly xuất hiện mà hồ hết si mê. Hần đưa tay ra hiệu im lặng

- Chào tất cả các bạn, chào mừng các bạn đến với đại học X nhất là các bạn năm nhất. Tôi xin tự giới thiệu tôi là Cố Minh Hạo sẽ là giáo sư chuyên về ngành kinh tế, kinh doanh. Tôi cũng là cố vấn cho các bạn trẻ sắp ra trường đây

Hần vừa dứt lời nhẹ nhàng nhếch mép cười lạnh. Mọi ánh mắt si mê cùng hâm mộ này hần đã quá quen thuộc, chợt hần khựng lại nhìn đến bóng dáng nhỏ nhỏ kia, cô gái đó lại không nhìn đến hần mà cũng chẳng si mê người bên cạnh không thua gì hần và hần cũng biết người đó. Cố Minh Hạo hí mắt hồ ly gian xảo, xem ra sắp tới hình như sắp thú vị đây

1 Chương ms :)))

*trailer:

Cô học trò này của hần thật sự rất đáng yêu (Cố Minh Hạo)

hết chương sau sẽ có điều ai cũng muốn hehehe nhưng trc hết sẽ làm cuộc tổng duyệt các anh

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lục Hy Tuyết cảm thấy có một ánh mắt nóng rực, cô rùng mình. Lục Hy Tuyết ngẩng đầu lên nhìn thấy Cố Minh Hạo đang như có như không nhìn đến hướng cô. Lục Hy Tuyết biu môi, đúng là có bàn tay vàng của tác giả là muốn có sắc là có sắc, muốn có tiền là có tiền nhưng điều kiện là người có được bà tác giả yêu chiều hay không (tự nhiên nhột :))). Cố Minh Hạo khác so với những nam chủ kia, Dạ Diễm tà mị phúc hắc mang vẻ đẹp của bóng tối, Lăng Mộ Hàn thì yêu nghiệt phong tình vạn chủng như yêu, Bạch Hàn Dương nho nhã lịch thiệp nhưng đầy âm trầm, Lục Dật Thần điềm tĩnh lạnh lùng sáng chói, Thượng Quan Mặc thì âm áp nhưng xa cách tuấn đạt như ánh mặt trời, Hiên Viên Triệt tùy ý thanh thuần thư sinh trầm lặng mà lạnh như băng, Tiêu Thư Ly ôn nhu như ngọc tươi cười âm áp nhưng lại quyết đoán lạnh nhạt, còn Cố Minh Hạo chính là hồ ly tái thể, đôi mắt màu trà hẹp dài sắc sảo, mũi cao thẳng tắp, cằm thon nhọn, bạc môi lạnh lùng nhếch mép tạo thành độ cong gian xảo, làn da màu đồng quyền rũ, mái tóc đen tuyền gọn gàng chính chắn, cả người kiêu ngạo cao cao tại thượng như trên vạn người. Lục Hy Tuyết lười biếng dựa người vào ghế tiếp tục đọc sách. Tiêu Thư Ly bên cạnh kinh ngạc, cứ tưởng cô không mê hần thì không ngờ có nghĩa là không mê tên kia ai ngờ cô lại rất hồ hững. Hần đã thấy tấm hình của Lục Hy Tuyết trên mạng nhưng hần không thể không khen ngợi đúng là co bên ngoài thực tế còn đẹp hơn. Mỗi nữ nào đây không biết trong tương lai mình lại trở thành miếng mồi béo của 1 hồ ly cùng 1 sắc lang

Buổi khai giảng kéo dài đến 2 giờ đồng hồ, Lục Hy Tuyết vươn vai, thật mệt mỏi a. Cô đã được nói là mình học lớp nào nên không cần coi danh sách, nhưng điều quan trọng là cô nhưng không biết lớp học ở đâu nha. Lục Hy Tuyết nhử mày nhìn 1 đám chen tới chen lui xem sơ đồ trường, muốn cô mò từng lớp đùa à, ngôi trường này thuộc diện trường top cả nước mà còn giàu có chỉ có 2 loại học sinh đó là con nhà giàu hoặc con nhà bình dân học giỏi giành học bổng, đứng nhìn thấy nhà giàu là nghĩ họ không học thực chất toàn một bọn IQ cao. Lục Hy Tuyết kéo tay một bạn nam, giương ánh mắt long lanh lên khiến người ta chảy cả máu mũi mà chạy đi, một đàn quạ bay qua đầu cô. Lục Hy Tuyết khó hiểu nghiêng đầu, cô bĩu môi lại kéo tay một bạn nữ khác người ta lại giật mình chạy đi. Bộ cô đáng sợ lắm sao? Tiêu Thư Ly phì cười hần lên tiếng gây sự chú ý của Lục Hy Tuyết

- Cô đang làm gì vậy?

Cô không biết cô rất xinh đẹp khiến người ta xấu hổ cùng ngại ngùng hay sao. Lục Hy Tuyết nhàn nhạt quay qua hỏi tên nam chủ nào đó

- Này, lớp 1A khoa kinh tế ở đâu?

Trường này được chia làm nhiều ngành, mỗi ngành sẽ có 6 khối: A, B, C, D, E, F, mỗi khối có 6 lớp 50 học sinh, vì Lục Hy Tuyết có giấy chứng nhận IQ cao, học giỏi lại thuộc diện gia thế hiển hách nên đưa vào lớp A còn Hạ Thanh cô ta không học kinh tế nhưng lại học về nghệ thuật nhưng vì không được Lục gia công nhận cộng thêm IQ trung bình nhưng vào trường này lại bị xếp là ngu ngốc nhất nên bị đưa vào khối F (đáng, bà là con cưng của t.g kia chứ không phải tôi)

Tiêu Thư Ly cười nhạt, hần dẫn cô đi cùng, dù hần không muốn học đại học nhưng bị bắt buộc nên hần mới đi mà hần cũng chung lớp với cô nên thuận tiện dẫn cô đi cùng. Trên lầu, người nào đó cười nhạt, xem ra cô học trò này của hần cũng khá là đáng yêu. Cố Minh Hạo nhận dạy ở lớp Lục Hy Tuyết làm bọn con gái la hét điên cuồng nháo thành một đoàn chưa kể còn có thêm tên Tiêu Thư Ly kia vào, bọn con trai lại si mê cũng nháo lên vì có Lục Hy

Tuyết. Cô chán nản muốn gục, tại sao tên điên Tiêu Thư Ly ngồi cùng bàn và còn kề bên cô? Tại sao tên hồ ly xảo quyệt Cố Minh Hạo lại là giáo sư dạy môn học mà nhiều tiết nhất? Ông trời không để cô sống mà. Tiết học đầu tiên là của một bà xử nữ đã gần 40 nhưng chưa một mối tình nào vượt qua được một tháng thì người ta đã xách dép chạy, bà ta nhạt nhẽo giảng cho bài học đầu tiên nhưng Lục Hy Tuyết đã từng học qua cô đã tự mình học, Lục Hy Tuyết chống cằm hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, thật là buồn ngủ quá đi. Tiêu Thư Ly không phải nói, tên này còn làm biếng hơn cả mỗ nữ nào đó, hẳn chính thức gục xuống bàn ngủ luôn, nào có bà cô dám chọc hấn trừ khi đã chê mình sống đã lâu. Tiết học trôi qua, Cố Minh Hạo mắt đeo gọng kính đầy lạnh lùng mà uy nghiêm, hánq bước vào lớp hấn nhìn đến chỗ ngồi của Lục Hy Tuyết, cô vẫn lạnh nhạt không liếc hấn lấy một cái. Tiêu Thư Ly khoe miệng càng cong, cô gái này hình như rất chán ghét bọn hấn thì phải?

- Tất cả lấy sách vở ra, hôm nay tôi sẽ kiểm tra vài điều

Cố Minh Hạo nghiêm túc nói, hấn hướng về phía Lục Hy Tuyết, cô đứng dậy lu loát trả lời mọi câu hỏi của hấn khiến cho mọi người ngạc nhiên, cô nhưng lại rất giỏi. Trong mắt Cố Minh Hạo lóe lên tia sáng rất nhanh biến mất vô tung vô ảnh. Buổi học nhanh chóng kết thúc, cả ngày Lục Hy Tuyết ở trên trường đầy mệt mỏi, trưa cô cũng ăn cơm tại căn tin. Lục Hy Tuyết buồn chán không có việc gì thì chuông điện thoại cô reo lên báo hiệu có tin nhắn từ Hạ Thanh. Cô ta hẹn Lục Hy Tuyết đến một quán bar nếu như không muốn Lâm Gia Nam đang bị bắt cóc, mọi ngôn từ cô ta gửi đều chứng tỏ cô ta đang rất cảm phiền cô. 2 phút sau hình Lâm Gia Nam bị trói gửi đến cho Lục Hy Tuyết khiến cô cuống lên, Thượng Quan Mặc hấn không thể tới đón cô vì hấn đang ở ngoại thành quay phim, Lục Dật Thần càng không thể, hấn đang rất bận rộn ký hợp đồng nên không bắt máy. Lòng Lục Hy Tuyết nóng như lửa đốt cô bắt một chiếc taxi tới địa điểm hẹn

Đã xong :)))

*Trailer

Hức..... Sao anh..... lại ở đây? (LHT)

- Em say rồi về thôi (???)

Chương sau a chương sau a muaahahahahahaha *cười lớn*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vote nào :)))

Ai sẽ là ng đầu tiên vs c Tuyết a

- Dạ Diễm

- Lăng Mộ Hàn

- Bạch Hàn Dương

- Lục Dật Thần

- Thượng Quan Mặc

- Hiền Viên Triệt

Các bạn hãy cứ cmt cho đến 10h30 sáng ngày mai mình sẽ tổng hợp lại, dẫn đầu hiện tại vẫn là DD

*LƯU Ý

Ai cmt bóc đc tem ở chương H sau sẽ là ng quyết định lần 2 của c Tuyết là của nam chủ nào (nếu có xuất hiện thêm nam chủ và khi có chương H trc đó sẽ có trailer há há)

Vậy nên nhanh tay nhé :))) mình đã ns xong *chào quân đội*

Đến nơi đã là trời tối, Lục Hy Tuyết ngược đầu nhìn căn nhà có chút cũ kĩ. 2 người mặt mày bặm trợn lượn lờ gần đó, Lục Hy Tuyết không lạ gì, đây là bar làm ăn bất hợp pháp, bề ngoài chủ yếu là đánh lừa cảnh sát mà thôi. Lục Hy Tuyết nhẹ nhàng thân nhiên bước vào, trước mắt cô là một căn phòng khách đơn sơ, đi sâu vào thì xuất hiện một người đàn ông, hấn ta hờ hững nhưng đe dọa cô

- Cô gái, cô đến đây có việc gì?

Lục Hy Tuyết đưa hân xem tin nhắn, tên to con đó rề qua một ngõ khác, Lục Hy Tuyết biết ý đi theo. Hân ta dừng trước một giá sách trên đó có một bức tượng con chó bằng đá cẩm thạch, hân ta lật đầu nó lên bấm vào nút nhỏ trên ấy. Lục Hy Tuyết đi vào, cô biết đây là dưới lòng đất, lại quẹo vào một ngõ rề thì tiếng nhạc ồn ào đình tai vang dội. Những con người điên cuồng nhảy nhót, những tên bặm rệu vừa ôm mỹ nhân vừa uống rượu cười thô bỉ làm Lục Hy Tuyết cảm thấy ghê tởm. Hạ Thanh từ dòng người kia xô đẩy đi đến, trên người cô ta mặc một bộ váy ôm sát người, cổ áo chữ V khoét sâu lộ ra một mảnh ngực trắng no đủ, khuôn mặt trang điểm sắc sảo, mùi nước hoa nồng nặc. Hạ Thanh cười khinh thường

- Sao nào? Một đại tiểu thư như cô lần đầu đến đây?

- Người đâu?

-Ha haha... đi theo tôi

Hạ Thanh cười lớn, Lục Hy Tuyết khó chịu nhưng cũng theo sau cô ta. Hạ Thanh dẫn cô vào một căn phòng nhỏ nhưng cửa vẫn mở, Lâm Gia Nam bị trói chặt cách đó không xa. Hạ Thanh rót một ly rượu đưa đến trước mặt cô

- Uống đi, mày phải uống hết chai rượu này

Lục Hy Tuyết cắn răng, cô cầm lên ly rượu nốc hết xuống cổ họng, vị đắng nghét nhưng lại rất cay xông lên, cô nhăn mày, đây chính là rượu mạnh. Cô nuốt xuống kìm chế lại cơ thể bắt đầu say. Hạ Thanh cười lạnh cô ta ra hiệu, những tên đàn ông mặt mày xấu xí mập ú đi vào, bọn họ cười thô bỉ. Lục Hy Tuyết trong lòng lạnh đi, không xong rồi trong rượu có xuân dược dù rất nhẹ nhưng kết hợp với rượu mạnh làm cô mơ màng. Lâm Gia Nam khóc nước mắt rơi đầy mặt, cậu nhóc lắc đầu kịch liệt nhưng vô ích. Hạ Thanh ngông cuồng cười vang

- Tao sẽ làm mày trở nên ghê tởm và những người đàn ông kia là của tao

Lục Hy Tuyết không ngờ bộ mặt thật của nữ chính lại độc ác đến vậy. Cô lạnh lùng nhìn mấy tên đàn ông kia, Hạ Thanh mở cửa bước ra ngoài không quên để máy quay lại. Lục Hy Tuyết khẽ liếm bờ môi, bọn người kia sau khi thấy được Lục Hy Tuyết thì ánh mắt sáng rực cười thô bỉ đến chói tai

- Đây chính là cực phẩm nha

Lục Hy Tuyết dùng tốc độ mắt thường không thể thấy, cô đập vào bụng một trong hai khiến tên kia té ngửa

- Khốn kiếp, con này mày ngon lắm

Hân ta như heo bị chọc tiết quá lớn. Tên kia rút con dao bên người lao vào tấn công. Lục Hy Tuyết khinh bỉ, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vận ngược ra sau cướp đi con dao của tên kia, Lục Hy Tuyết giọng nhẹ như bông nói với Lâm Gia Nam

- Tiểu Nam, nhắm mắt lại. Bình tĩnh đã có chị đây rồi. Hãy quên đi cảnh ngày hôm nay

Lâm Gia Nam vội vàng làm theo lời cô, Lục Hy Tuyết thở dài cô thả tên kia ra, cô đánh vào gáy Lâm Gia Nam làm cậu bé bất tỉnh

- Xin lỗi, tại chị

Cô không biết trong tương lai Lâm Gia Nam vì hôm đó quyết tâm trở nên mạnh mẽ và lạnh lùng chỉ để bảo vệ người mình yêu thương, đêm đó cậu rất biết ơn cô và dạy cho cậu được một bài học

Lục Hy Tuyết lưu loát nhanh nhẹn như chớp mắt đâm vào trong trái tim đối phương một cách chuẩn xác, cô rút con dao ra, dòng máu đỏ tươi ghê tởm phun ra ngoài bắn lên gương mặt lạnh lùng mê ly của cô. Tên còn lại hoảng sợ càng lùi ra sau, hân ta chỉ thấy Lục Hy Tuyết như chính là Tula đến từ địa ngục, sát khí dày đặc bao phủ, màu mắt đỏ như máu tràn đầy thị huyết

- Dừng.... dừng.... xin cô..... tha... tha ...

“RẦM”

Một bóng dáng tà mị nhưng cảm phần phá tan cửa, cánh cửa lung lay bật mở. Từ màu lạnh lùng gợn lên những tia máu đáng sợ, Lục Hy Tuyết kinh ngạc, hân làm gì ở đây nhưng tiếc là thuốc đã phát tác, cô cũng chẳng kiểm chế được nữa mà mơ hồ nhìn xung quanh. Dạ Diễm lạnh lùng phản phó thuộc hạ

- Jack phá tan nơi này, Zack nhốt hai tên này vào cùm ngực, Kay mau đi tìm ả đàn bà đó, Vid mang cậu bé kia đi

Từng người từng người làm theo mệnh lệnh của hân, không dám chần chừ, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chủ tử lại tức giận như thế

Lục Hy Tuyết lao đảo, cô lách đầu tiên nguầy nguậy. Dạ Diễm vội vàng tiến lên đỡ lấy cô. Lục Hy Tuyết ngẩng đầu nghi hoặc

- Hức..... sao anh lại...ở đây?

- Em say quá rồi

- Hức.... còn...tiểu Nam?

Lục Hy Tuyết mơ màng nấc cục, Dạ Diễm nhíu mày, hần thở dài rồi nhấc bổng cô ra khỏi chỗ này nhưng người nào đó vẫn cứ làm loạn cả lên làm hần tức giận vỗ mạnh lên mông Lục Hy Tuyết

- Á đau. Cái...tên này

- Lái xe đến biệt thự đi

Dạ Diễm lơ đãng, hần ôm chặt cái người hạnh kiểm xấu này

Chiếc xe dừng trước biệt thự, Dạ Diễm cực khổ bế Lục Hy Tuyết đang gầy gầy không yên

- Dạ... Diễm.... Thật...nóng

Lục Hy Tuyết mơ màng, hai tay đang tháo nút áo

- Tuyết nhi... em yên một lát

Dạ Diễm gầm nhẹ, hần vội vàng bế cô lên phòng mình. Lục Hy Tuyết bị quăng lên giường đầu choáng váng, định ngồi dậy nhưng Dạ Diễm ấn vai cô nằm xuống

- Yên đây, Will xem cô ấy thế nào

Dạ Diễm nói trong không khí, một người đàn ông trẻ tuổi thanh tú xuất hiện từ bóng tối, hần ta đến gần kiểm tra tình trạng của Lục Hy Tuyết. Trong mắt hần ta khi thấy cô liền kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất. Will nhíu mày, xoay người báo cáo

- Thưa chủ tử, cô ấy bị trúng xuân dược tuy nhẹ nhưng lại kết hợp với rượu mạnh nhưng cần phải giải ngay nếu không sẽ rất nguy hiểm

Dạ Diễm trầm lặng, hần phát tay ra hiệu cho Will lui xuống. Dạ Diễm thở dài nhìn cô đang không ngừng nhăn nhó, bàn tay thô ráp vuốt lên khuôn mặt trắng mịn như da em bé, đưa tay tắt đèn, trong phòng chỉ còn lại ánh trăng chiếu sáng từ ngoài cửa sổ

- Tuyết nhi, yên tâm, anh sẽ bảo vệ em

Dạ Diễm cúi bỏ từng y phục trên người Lục Hy Tuyết. Không lâu sau thân hình ma quỷ hiện ra trước mắt, ở dưới ánh trăng càng rung động lòng người. Dạ Diễm hít một hơi lạnh, hần phải kiềm chế chưa thể vội vã

- Dạ Diễm,... nóng...quá

Lục Hy Tuyết vận vẹo, y phục bị thoát đi không những không lạnh mà còn nóng hơn. Dạ Diễm áp môi lạnh lên môi nóng rực của cô, hần hôn tràn đầy ôn nhu

Lục Hy Tuyết cảm thấy mát lạnh khi chạm vào hần, cánh tay vòng qua cổ hần vụng về đáp trả. Nhưng sự vụng về đó càng khiến Dạ Diễm điên cuồng hơn. Hần buông ra ngắm nhìn cô, khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt đỏ rực đã sớm bị sương mù bao phủ càng đẹp, thân hình vừa trắng mịn vừa hồng dưới ánh trăng mờ ảo càng hoàn mỹ. Dạ Diễm gầm nhẹ, từ hạ thân truyền đến nóng rực tạo thành một túp lều nhỏ (T/////T), hần thô bạo hôn lên môi cô, mút lấy môi mềm ngày đêm hần khao khát, lưỡi rất nhanh lượn vào trong khoang miệng, nuốt hết tất cả những gì thuộc về cô, càn quét bên trong, không chừa lại một nơi nào. Lục Hy Tuyết mê man, kiều mị rên khẽ

- Ừm... Ngó....

Tiếng rên như là nguồn sức mạnh thúc đẩy hần, hần càng hôn tới tấp đến khi cả hai không còn đường khí. Dạ Diễm đến bên tai Lục Hy Tuyết cắn lên để lại mờ mờ dấu răng, giọng nói trầm khàn quyến rũ tràn đầy lửa nóng thì thầm

- Tuyết nhi.... gọi tên anh.... Diễm..

Như có ma lực Lục Hy Tuyết nhu nhược làm theo lời hần

- Diễm....

Dạ Diễm hài lòng, hôn lên má cô lại dời xuống cổ trắng ngần hôn lên, mỗi nơi hần đi qua đều để lại dấu hôn đỏ ngùn. Dạ Diễm si mê nhìn đôi gò bồng căng đầy no đủ của cô. Hai bàn tay dùng lực nắn bóp, cảm xúc mềm mại truyền đến trái tim hần. Dạ Diễm cúi xuống ngậm lấy nụ hoa, một bên không ngừng nắn bóp ra đủ mọi hình dạng. Tiếng “chậc chậc” ái muội vang lên khắp phòng. Lục Hy Tuyết thoải mái rên rỉ, phía dưới không ngừng chảy ra mật dịch

- A....um... A Diễm..

Hai chân không ngừng cọ xát vào nhau, vô tình lướt qua chỗ nào đó. Dạ Diễm rung mình. Nụ hoa trở nên ướt át dựng đứng lên hần chuyển qua bên kia mê luyến, một bàn tay đang ở trên ngực Lục Hy Tuyết, ngón tay thô bóp lên nụ hoa. Lục Hy Tuyết khẽ hừ nhẹ, Dạ Diễm cười tà mị

- Tuyệt nhỉ, em thật nha

Lục Hy Tuyết mơ hồ không nghe được hắn nói gì, cô tron người lên càng muốn hắn “chăm sóc” đôi gò bồng. Dạ Diễm vuốt ve bên đùi cân xứng của cô, hắn dòi xuống bụng phẳng lì, lưỡi liếm lên rốn tinh tế, lại để lại nhiều vết hôn trên người Lục Hy Tuyết. Quần áo hắn xóc xếch đến khó chịu, Dạ Diễm thô bạo gạt phẳng đi trở ngại, giờ đây hai thân thể không một mảnh vải quấn lấy nhau, da thịt nóng rực ma sát. Một ngón tay đi vào trong hoa kính đang không ngừng chảy ra dâm dịch. Ngón tay hắn nhẹ nhàng cào lên, trong miệng Lục Hy Tuyết càng rên lên, khoái cảm đánh úp lên người cô

- Ân... Diễm.. Ân

- Tuyệt nhỉ, mới có một ngón tay mà em đã thỏa mãn?

- Ân Đừng nói...nữa

Lục Hy Tuyết đỏ mặt, Dạ Diễm lại luồn thêm một ngón tay vào, tốc độ càng ngày càng nhanh, lại thêm 2 ngón vào. Lục Hy Tuyết nhắm mắt

- A..... Không...được

Dạ Diễm gầm nhẹ, bên trong cô thật nhỏ, tưởng tượng đến lúc hắn tiến vào hắn càng nhanh hơn

- Tuyệt nhỉ.... nhanh... cho anh vào

Phân thân nóng rực ma sát trước hoa kính, hai ngón tay tách hai miếng hoa thịt ra chơi đùa. Dạ Diễm đã không thể chịu nổi, hắn đưa cây gậy nóng rực bành trướng nổi đầy gân xanh đến đáng sợ. Hắn thúc sâu vào bên trong xuyên qua một tầng tường mỏng làm nó rách toạc. Lục Hy Tuyết cong người, nước mắt chảy dài

- Đau..... không cần nữa.... ra....ngoài

Dạ Diễm chảy mồ hôi, cô kẹp chặt chết hắn. Dịu dàng hôn lên môi sưng lên của cô, hai bàn tay nắm hai bên đùi sức

- Ngoan, thả lỏng

Dạ Diễm bên tai thì thầm quyến rũ, Lục Hy Tuyết cảm nhận được khoái cảm dâng lên, sự đau đớn đã giảm xuống

- Ừm.. A.... Diễm.... cho em

Lục Hy Tuyết khó chịu vịn vẹo, Dạ Diễm hít sâu, tà mị cười

- Cho gì?

Hắn nhin xuống, trêu chọc cô. Lục Hy Tuyết bị nhấn chìm trong dục vọng, cô giờ đây chỉ muốn được lấp đầy. Lục HY Tuyết nói lên những lời khiêu gọi

- Diễm.. Em muốn... muốn anh a... ra vào a....

- Tiểu yêu tinh

Dạ Diễm khẽ quát, hắn hôn lên môi cô, bên dưới bắt đầu hành động, ra vào mãnh liệt. Rút ra lại đâm vào càng ngày càng sâu cạnh ngày càng nhanh. Trong hòng hắn rên rỉ, bên trong tường thịt bao chặt lấy cơn thịnh thật âm thật mềm. Mỗi một lần là sâu vào tận trong cùng tử cung. Lục Hy Tuyết ôm chặt lấy cô Dạ Diễm, hắn đặt hai chân cô lên vai để tiến vào sâu hơn, mật dịch cùng chất lỏng đỏ tươi không ngừng tuôn ra theo động tác ra vào

- Ừm...A.... Diễm.... Chậm...Đừng....a...Không được.... không...

Dạ Diễm thờ dốc, hắn biết đã đụng tới điểm G, nhếch mép cười, hắn càng đâm mạnh vào đấy, Lục Hy Tuyết không ngừng rên, móng tay cào lên lưng hắn, mặt chôn vùi trong ngực hắn khiêu khích, cắn mút làn da hắn. Dạ Diễm không quan tâm, trong mắt hắn giờ chỉ có dục vọng, phải chiếm lấy Lục Hy Tuyết

- Tuyệt nhỉ..... a..... Tuyệt nhỉ..... hừ....ân... em thật tuyệt a.....

Dạ Diễm không ngừng, hắn nghe cô rên rỉ còn có gọi tên hắn khiến hắn càng điên cuồng. Cánh tay cường tráng giữ lấy eo cô theo từng nhịp, đôi gò bồng không ngừng nảy lên xuống. Lâu sau, mọi tinh dịch tràn vào trong tử cung Lục Hy Tuyết. Cả hai thỏa mãn rên

- Ân Tuyệt nhỉ...

-... A...Úm...

Nhưng Dạ Diễm chưa hề có dấu hiệu mềm đi, hắn vẫn cương cứng bên trong Lục Hy Tuyết. Cô nhịu mảy, tên này là quái vật hả? Giọng nói trầm khàn đầy tà mị vang lên trong phòng ngập mùi hoan ái

- Chưa xong đâu Tuyệt nhỉ... Là do em cầu xin nên anh sẽ hết sức phục vụ em

Một câu này vừa dứt, Dạ Diễm rút ra lật người Lục Hy Tuyết làm cô bám vào thành giường. Hắn tiếp tục hung hăng sát nhập, môi hôn lên lưng không tí vết, hai tay xoa bóp nơi đầy đặn của cô. Lục Hy Tuyết cảm nhận được như có gì va đập vào người cô. Lồng ngực cường tráng nóng rực áp lên lưng cô

Cả căn phòng tràn đầy tiếng rên rỉ của nữ nhân, tiếng thỏa mãn gầm lên của nam nhân cùng những lời nói đầy tà mị, tiếng “bành bạch” ra vào ái muội. Cho đến mặt trời ló dạng, người đàn ông rút ra, nằm xuống ôm nữ nhân mình vào lòng trên môi hắn là nụ cười ảm áp

- Tuyết nhi, em bây giờ là của anh

Dạ Diễm trong lòng vui vẻ, hắn là người đàn ông đầu tiên của Lục Hy Tuyết và cô cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn. Cả hai chìm vào giấc ngủ, Dạ Diễm không quên nói lại một câu

- Tuyết nhi, em sẽ là vợ anh, và chúng ta sẽ có những thiên thần bé nhỏ

Hừ các nàng à, mình đang muốn ngắt đây. Viết H thật tốn chất xám. Oa oa oa lần đầu viết H nên nó không hay và còn lủng củng. Th đi tiếp máu đây. Hết tiền điện thoại r O.O

CHúc các nàng giành được tem, hehehe. Chết đây. Dạ Diễm anh thật là dũng mãnh làm em viết hơn 2k 700 chữ :(

*Trailer:

- Vết hôn này là sao?

Hiên Viên Triệt mắt hiện đầy tia máu, hắn căm tức nhìn Lục Hy Tuyết, mắt đi về thanh thuần thư sinh mà như ác ma bước ra từ địa ngục cô hoảng sợ lùi ra sau. Chính là khuôn mặt này đã tàn nhẫn với cô

Ta da :))) á hihili tiếp tục ngược

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Mặt trời đã lên cao nướng khét lẹt, ánh nắng len vào căn phòng như nhảy múa trên người ma mị. Lục Hy Tuyết nhũn mảy, hàng mi như cánh bướm vỗ về dần lộ ra huyết mâu xinh đẹp, mái tóc vàng kim dài tán loạn. Lục Hy Tuyết cảm thấy cả thân thể như đứt ra từng khúc, bị xe ủi ủi vài lần. Nhất là nơi hạ thân truyền đến đau đớn. Lục Hy Tuyết gượng dậy, mặt cô trắng bệch khi thấy cả căn phòng tràn đầy vết hoan ái, trên giường càng nhiều hơn những tình dịch, mặt dịch cùng máu xù nữ. Bên cạnh không có ai chỉ để lại một mẩu giấy nhắn. Lục Hy Tuyết hắt chần ra, trong mắt càng hoảng sợ, cả người cô đầy vết bầm cùng hôn ngân, bụng phẳng lì đã nhô lên một chút, hạ thân không ngừng chảy ra chất lỏng trắng đục. Từng hình ảnh đêm qua ủa về. Lục Hy Tuyết run rẩy, cô cùng Dạ Diễm làm chuyện kia... mà cô lại tỉnh nguyên... Càng nghĩ Lục Hy Tuyết càng hoang mang, cô cố gắng cắn răng chống người dậy vào nhà tắm tẩy sạch đi nhưng những vết hôn ngân vẫn còn đó. Lục Hy Tuyết bật khóc, tại sao chứ? Cô đã cố gắng tránh thoát bọn họ nhưng bọn họ cứ lại tới gần cô, giờ thì hay rồi, mọi chuyện càng rối bà phức tạp hơn. Lục Hy Tuyết quán khăn tắm bước ra, cô cầm lên mẩu giấy mà tên kia để lại

“Tuyết nhi, anh có việc đi sớm, có gì cần em cứ nói quản gia. Quần áo em anh đã chuẩn bị, nó nằm trên ghế sofa trong phòng

Dạ Diễm (chồng em a)”

Lục Hy Tuyết nắm chặt tờ giấy trong tay, nó nhàu lại. Trong mắt cô tràn đầy hận ý. Lục Hy Tuyết mặc lấy quần áo mới do Dạ Diễm chuẩn bị. Cô cố gắng lết đi từng bước, quản gia nhìn thấy cô từ trên bước xuống, tiến lên cung kính hỏi

- Phu nhân có cần gì không ạ?

- Tôi không phải phu nhân của các người

Lục Hy Tuyết lạnh lùng nói, quản gia sững sờ, chủ tử đã dặn ông là cô sẽ trở thành chủ nơi đây, lại nhớ đến khí chất của cô thì rất phù hợp. Quản gia nhìn theo bóng lưng rời đi của cô âm thầm thở dài, xem ra sắp tới sẽ phải đau khổ lắm đây và ông biết tối qua đã xảy ra chuyện gì chỉ không ngờ thật sự quá nhanh mà chủ tử càng thêm gắn chặt lấy cô

Lục Hy Tuyết rời đi, cô vô hồn bước đi trên đường. Bây giờ đã là buổi trưa, trong bụng tuy trống rỗng nhưng lại không thấy đói. Điện thoại thì toàn cuộc gọi nhờ của Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc còn có Diệp quản gia nhưng Lục Hy Tuyết chẳng muốn nói chuyện cùng ai. Từng hình ảnh tối qua cứ như thước phim chiếu đi chiếu lại trong đầu cô. Đến khi cô không chú ý mà va phải một lồng ngực cường tráng thoang thoang mùi thảo mộc. Lục Hy Tuyết cúi đầu xin lỗi, cô không biết va phải ai

- Xin lỗi anh

- Tuyết Tuyết

Lục Hy Tuyết thần thờ ngẩng đầu thì trước mắt cô chính là băng sơn mỹ nam Hiên Viên Triệt. Đồng tử lập tức co rút lại, sao lại gặp hán ở đây?

Hiên Viên Triệt nghi hoặc nhìn cô, bỗng cả người hán khựng lại, cả người càng ngày lạnh lẽo

- Tuyết Tuyết em đi đâu?

Hiên Viên Triệt gần giọng, Lục Hy Tuyết hồ hững cười lạnh, nụ cười này càng làm hán chướng mắt hơn

- Không liên quan đến anh

Hiên Viên Triệt lạnh lùng cầm cổ tay Lục Hy Tuyết kéo đi vào xe hán. Xe hán từ bên ngoài không thể nhìn vào trong xe chỉ có từ trong nhìn ra, xe lại rất rộng rãi. Hán nhét cô vào xe, Lục Hy Tuyết nhìn đau từng mắt

- Anh bị thần kinh à?

- Vết hôn này là sao?

- Anh... tôi không nói

Lục Hy Tuyết vẫn ngang ngược, bàn tay thon dài của hán kéo cổ áo cô xuống. Lục Hy Tuyết quát lên nhưng hán không quan tâm, vô số vết hôn nổi bật giữa làn da trắng ngần đầy chói mắt

Hiên Viên Triệt mắt hiện đầy tia máu, hán căm tức nhìn Lục Hy Tuyết, mắt đi về thanh thuần thư sinh mà như ác ma bước ra từ địa ngục cô hoảng sợ nhích người ra sau. Chính là khuôn mặt này đã tàn nhẫn với cô, cả người không ngừng run rẩy. Giọng nói như tula đến từ địa ngục vang lên

- LỤC HY TUYẾT em trả lời mau

- Anh hỏi làm gì? Chỉ cần biết không phải anh làm là được

Hiên Viên Triệt tức giận, nắm chặt lấy cổ cô đến đỏ lên

- Em nói lại một lần nữa xem?

- Nói thì nói sợ gì. Không phải do anh

Hiên Viên Triệt càng bùng lửa giận, không ngờ trưa nay hán ra ngoài hẹn ở nhà hàng gần đây lúc ra thấy cô đang yếu ớt bước đi trên đường hán liền cảm thấy nghi hoặc, hán tiến gần cô thì sau đó đã biết. Nghĩ đến cô bị người đàn ông khác tước đoạt đi, nằm dưới thân hán ren rĩ thì hán không thể bình tĩnh được

- Lục Hy Tuyết, em chỉ có thể yêu tôi

- Anh nằm mơ đi, tôi không rảnh để nói với kẻ điên như anh. Và tôi sẽ không bao giờ yêu anh. Tôi chính là chán ghét anh đến tận xương tủy

Lục Hy Tuyết càng bức tức, bọn hán nghĩ bọn hán là ai? Dù cho có là nam chủ thì sao? Cô đây cũng không cần

- Quên nữa, anh cắt đứt cái hy vọng đó đi, tôi sẽ tìm một người đàn ông tôi yêu và anh ta yêu tôi trọn đời. Mỗi mỗi không bao giờ là anh Hiên Viên Triệt

Lục Hy Tuyết mở cửa, cô bỏ đi. Hiên Viên Triệt âm trầm nhìn theo cô đến khi khuất dần trong biển người ngoài kia. Hán híp mắt lạnh lẽo

- Lục Hy Tuyết em đừng mơ tưởng sẽ thoát được tôi. Em chỉ có thể là của tôi. Em dám lên giường với người khác? Giỏi lắm. Tôi sẽ cho em thấy phải hối hận dù có là bất kỳ thủ đoạn nào

Ánh mắt hán gần lên, lái xe rời đi lao vút trên đường. SÓNG gió đã bắt đầu, từ đây kế hoạch của Hiên Viên Triệt bước đến đoạn đầu tiên

Ai nghĩ chương này có H nào :))) muaahahaha

MÀ chương trc thật sự lần đầu mình viết H a chỉ là ngôn tình nam nữ th chứ đam đã viết H 2 lần r :)) nhưng cả 2 đam vs ngôn khác nhau nha. Hổ hỏ mà chả ai tin chương trc là lần đầu viết :l viết mà cứ cầm điện thoại canh chừng k dám viết = máy tính :) ôi thật là gay cần kịch tính, cứ nghĩ đã rút tìm ra mấy chục lần

*Trailer:

Lục Dật Thần, anh chờ đó tôi sẽ bảo vệ mọi thứ của Lục gia và tôi sẽ luyện lại thân thể như kiếp trước

- Nguyên lão, xin ông cho tôi gia nhập luyện ngục của tứ đại gia tộc
- Lục Hy Tuyết cô chắc chứ?
- Chắc chỉ cần đừng nói cho ai biết là được
- Nhưng sẽ phải mất 1 năm mới hoàn thành nếu cô thật sự xuất sắc

Là lá lá

~~ các nàng chờ nha, mình sẽ sắp xếp xem làm sao 1 năm sau các anh nam chủ vẫn yêu chị Tuyết :)) nhưng khỏi cần lo HVT, LDT, DD, TQM, LMH còn mấy tên kia thì chưa bk chứ mấy a trên rất chung tình :3 yêu chết được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lục Hy Tuyết đứng trước biệt thự Lục gia mà thở dài, đây là lần thứ 2 cô qua đêm bên ngoài mà chết tiệt đều là ở bên tên vô sỉ kia. Lục Hy Tuyết cố gắng bình tĩnh đi vào. Vừa vào tới cửa thì một người nhanh như chớp ôm chặt lấy cô, hân run lên

- Tuyết cuối cùng em cũng về

Hân sợ, sợ cô biến mất. Lục Hy Tuyết lúng túng, cô không muốn lặp lại tình trạng như Hiên Viên Triệt mà bị nghi ngờ. Lục Hy Tuyết nhân cơ hội hân buông tay thì chạy đi mất. Thượng Quan Mặc bất ngờ, hân khó hiểu hôm nay Lục Hy Tuyết rất lạ

Lục Hy Tuyết ở trong phòng thở dài, cô phải đi tắm để chà sạch những dấu hôn trên người khiến cô khó chịu. Lục Hy Tuyết chà đến nổi da gần như rách đi mới ngưng, cô nằm trong bồn tắm mà khóc. Tất cả là do nữ chính, nếu không có cô ta thì đêm qua đã không xảy ra chuyện gì. Trong đầu cô bỗng nhớ đến 1 chuyện, tứ đại gia tộc ở thế giới này ai nhìn vào cũng nghĩ họ đấu tranh ác liệt nhưng các bậc trưởng bối lại rất hòa hợp thân thiết với nhau, ngoài ra bọn họ trong thế giới ngầm đào tạo ra những con người lợi hại, thân thủ linh hoạt. Từng người của mỗi gia tộc sẽ vào đó mà được huấn luyện khắc nghiệt, 4 tên nam chủ từ bé đã vượt qua 1 cách xuất sắc nên bây giờ bọn hân mới cường hân như thế. Lục Hy Tuyết nhủ mày, xem ra cô phải vượt qua được đề có thể tự bảo vệ bản thân cùng những gì cô yêu quý. Lục Hy Tuyết nhắm mắt, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. 1 giờ sau, cô tỉnh dậy quần khăn tắm ra khỏi, thay quần áo đến gặp trưởng lão. Thượng Quan Mặc muốn đi cùng cô nhưng bị cô lạnh lùng cự tuyệt, hân đành im lặng. Lục Hy Tuyết gọi điện cho Lục Vĩ

-” Alo?”

- Ba con có chuyện muốn nói
- “Tiểu Tuyết đó hả? Con có chuyện gì?”
- Ba, cho con tham gia luyện ngục của tứ đại gia tộc đi
- “Không được, con không thể”

Lục Vĩ nghe lời cô tức giận quát, Lục Hu Tuyết im lặng, cô lại thở dài, cô biết Lục Vĩ cũng chỉ vì lo cho cô mà thôi

- Ba con muốn mạnh mẽ hơn chứ yếu đuối quá sẽ chẳng làm được gì. Ba muốn con gái mình bị ức hiếp hả?
- “Nhưng....”
- Ba à
- “Thôi được rồi, con phải nói với các vị nguyên lão, bọn họ sẽ sắp xếp cho con”
- Vâng nhưng ba phải giữ bí mật đừng nói ai biết kể cả mẹ
- “Được, ba sẽ sắp xếp trong 1 năm con phải giả vờ là đi du học, chuyện đại học thì mỗi kì thi con cứ việc tham gia thi là được”
- Vâng

Lục Hy Tuyết mỉm cười, cô không để ý rằng từ đằng tuy nói rất nhỏ nhưng từng lời vẫn lọt được vào tai hắn. Hắn cười nhàn nhạt, ánh mắt sắc bén nhìn cô rồi bỏ đi

Lục Hy Tuyết lái xe theo bản đồ đến căn cứ của Lục gia nơi có những nguyên lão. Cô bước vào bọn họ nghi hoặc nhìn cô

- Không biết đại tiểu thư đến đây có việc gì?

Một trong những nguyên lão đứng đầu lên tiếng, ánh mắt uy nghiêm sắc bén hướng thẳng về phía cô. Lục Hy Tuyết vẫn bình tĩnh lạnh nhạt

- Tôi có chuyện muốn nói

Vị nguyên lão tán thưởng nhìn cô, phải biết ánh mắt lão đã khiến không ít người sợ hãi thậm chí là mềm nhũn người, tất nhiên trừ 4 tên khủng bố kia ra

Lục Hy Tuyết nhớ đến Lục Dật Thần sẽ chiếm lấy từng thứ một mà căm phẫn. Người cô lạnh lẽo đi, 10 vị nguyên lão kinh ngạc, từ cô nhưng lại rất giống nữ vương cao ngạo lạnh lùng đi?

Lục Dật Thần, anh chờ đó tôi sẽ bảo vệ mọi thứ của Lục gia và tôi sẽ luyện lại thân thể như kiếp trước

- Nguyên lão, xin ông cho tôi gia nhập luyện ngục của tứ đại gia tộc

- Lục Hy Tuyết cô chắc chứ?

- Chắc chỉ cần đừng nói cho ai biết là được

- Nhưng sẽ phải mất 1 năm mới hoàn thành nếu cô thật sự xuất sắc

- Được tôi chấp thuận

- Tốt, đi theo ta làm kiểm tra năng lực nào. Đừng nghĩ là con của gia chủ thì ta sẽ xem nhẹ? Không có chuyện đó đâu, trong mắt ta chỉ có năng lực mới quyết định được tất cả. Nghe nói cô bị sinh non?

- Không sao, chỉ cần tập luyện thì sẽ tốt lên

Lục Hy Tuyết nhàn nhạt nói, cô nhìn thẳng vào mắt lão. 10 vị nguyên lão đều hài lòng, đây đúng là con cháu Lục gia bọn họ

Lục Hy Tuyết bắt đầu một trang mới, cô ngày đêm tập luyện, lâu lâu mới về Lục gia, Lục Vĩ giấu đi chuyện này, ông chỉ nói cô đi du học 1 năm sẽ trở về. Lục Dật Thần cùng Thượng Quan Mặc tuy khó hiểu nhưng Lục Vĩ đã nói thế thì không nói gì. Dạ Diễm sau ngày hôm đó đều tìm cô và hắn cũng bắt đầu mối quan hệ tốt với Lục gia nhưng nghe nói cô đã đi du học đành chờ đợi cô trở về mà hắn lại không ngừng nhớ cô. Lăng Mộ Hàn vì công việc của gia tộc mà bận bịu đầu, hắn đã nghe thuộc hạ báo lại cũng như Dạ Diễm mà chờ đợi. Hiên Viên Triệt từ hôm gặp được cô thì đã mất tích một cách thần bí. Những tên nam chủ khác cũng theo đó im hơi lặng tiếng. Dạ Diễm đã bắt được Hạ Thanh và đưa cô ta vào hộp đêm trong thế giới ngầm ngày đêm bị những tên kinh tế làm nhục. Cô ta nghiện rượu cũng ngày một hận Lục Hy Tuyết mà 1 năm sau Hạ Thanh trốn thoát được ra khỏi nơi đó nhờ một người đàn ông trẻ tuổi, hắn ta chỉ bắt cô làm người hầu trong căn nhà rộng lớn

1 năm cứ thế trôi qua, đã đến lúc cuộc huấn luyện như địa ngục kết thúc, Lục Hy Tuyết giờ đây đã khác trước rất nhiều

Chương này hơi nhàm, mà mình đang buồn ngủ đây :))) tối nay không bk có ra đc chương ms k, hnay vs ngày mai phải chạy tới chạy lui nộp hồ sơ r nên có lẽ sẽ bận

*Trailer:

Lục Hy Tuyết bước vào Lục gia, cô mỉm cười rạng rỡ

- BA mẹ, mọi người con về rồi

Lục Dật Thần từ trên lầu nhìn cô đầy kinh ngạc, cô nhưng đã trở về và ngày càng đẹp hơn. Thượng Quan Mặc hắn cũng đã chờ đợi cô lâu rồi, hắn ngăn người nhìn cô. Lục Hy Tuyết chạy đến ôm lấy Lục Vĩ cùng Dương Linh

Chán quá nha :((buồn ngủ là k làm đc j :((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

- Lục Hán Kỳ, ông lại làm gì tiểu Tuyết?
- A tôi chỉ cùng con bé đi giới thiệu với cháu trai tôi thôi mà
- Ông giới thiệu? Tụi nó đâu rồi?
- Đi ăn tối rồi

Lục Hán Kỳ vẫn chớp chớp mắt, bằng hữu lão cười phá lên. Lão khó hiểu

- Sao vậy?
- Nếu ông không muốn cháu mình phải nhập viện thì mau mau gọi nó về. Cháu trai của lão tam và ngũ bị rồi đấy

Lục Hán Kỳ mở to mắt há hốc mồm nhìn Lục Kiên. Cả hai lão nhân này là trong những 10 nguyên lão Lục gia, Lục Hán Kỳ là lão cửu, Lục Kiên là lão tứ

Tại một nhà hàng sang trọng, Lục Hy Tuyết bước vào gây rất nhiều sự chú ý. Mái tóc vàng kim uốn quăn được vén qua 1 bên, khuôn mặt xinh đẹp muốn phần vạn chủng, không đơn giản chỉ có thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành nữa nhất là huyết mầu lạnh lùng, cánh môi quyền rũ đỏ hồng không son. Bộ váy đen cổ tròn, phần trên ôm sát người, vòng ngực cùng vòng eo hoàn hảo, phần dưới xòe ra ngang đùi, lộ ra đôi chân thẳng tắp cân đối. Chân mang giày cao gót đen. Cả người khí chất thoát tục, trưởng thành hơn, quyến rũ hơn. Người đàn ông là cháu trai lão cửu si mê nhìn cô đến ngẩn người. Lục Hy Tuyết ngồi xuống đối diện anh ta

- Chào anh

Giọng nói trong trẻo lạnh nhạt mang 3 phần uy nghiêm vang lên, làm đôi phương hồi thần

- Thất lễ, xin chào tiểu thư, tôi là Lục Kiên
- Vâng. Vào luôn vấn đề, bây giờ anh ra về luôn hay muốn ăn cháo hàng ngày gặp mỹ nhân chăm sóc tận tình?

Lục Hy Tuyết chậm chạp nói, tên kia khó hiểu nhìn cô

- Đúng là.... tôi đi đây, anh đã không hiểu thì thôi vậy

Lục Kiên định gọi với theo nhưng ánh mắt sắc bén khiến hắn không dám. Lục Hy Tuyết đứng dậy xoay người thì một khuôn mặt nho nhã lịch thiệp mà lại rất điển trai. Hắn vẫn mặc bộ vest đen ôm sát người, bên cạnh là một đại mỹ nhân ăn mặc nổi bật, cô ta mặc chiếc đầm đỏ ôm sát người hiện ra 3 vòng chuẩn, mái tóc đen được búi cao. Lục Hy Tuyết hồ hững. Mọi người ở đây đều biết cô gái kia dù có xinh đẹp cỡ nào thì đứng gần Lục Hy Tuyết vẫn bị lu mờ. Bạch Hàn Dương kinh ngạc nhìn cô, không ngờ 1 năm cô biệt tích thì càng trở nên hoàn mỹ hơn. Hắn bối rối buông tay người phụ nữ bên cạnh, vẫn luôn nhìn vào Lục Hy Tuyết nhưng đáng tiếc cô một cái liếc mắt cũng không hề cho hắn

- Tuyết...
- Xin lỗi, tôi không quen anh

Lục Hy Tuyết cũng không quay đầu cô cười lạnh bỏ đi

- Bạch thiếu à...

Nữ nhân ghen tỵ, cô ta òng ẹo bên cạnh Bạch Hàn Dương. Hắn nhủ mầy, lạnh lùng hất tay cô ta. Bạch Hàn Dương không nói không rằng bỏ đi. Lục Hy Tuyết mỉm cười lái xe trở về Lục gia. Lục Hy Tuyết nhìn căn biệt thự vẫn như xưa mà trong lòng âm ảm. Cô bấm chuông, một giọng nói hiền từ vang lên từ trong thiết bị gần ngay đây

- Xin hỏi ai vậy?
- Diệp quản gia, ông không nhớ cháu sao?
- Đại tiểu thư

Diệp quản gia vui mừng, ông nhanh chóng mở cửa ra đón tiếp. Lục Hy Tuyết ôm chầm lấy ông

- Thật nhớ a
- Hahaha Chào mừng tiểu thư trở về

- Chúng ta vào nhà đi. Ba mẹ đâu rồi?

- Gia chủ cùng phu nhân đang uống trà trong phòng khách

Diệp quân gia cười cười xách hành lý hộ cô.

Lục Hy Tuyết bước vào Lục gia, cô mỉm cười rạng rỡ

- BA mẹ, mọi người con về rồi

Lục Dật Thần từ trên lầu nhìn cô đầy kinh ngạc, cô nhưng đã trở về và ngày càng đẹp hơn. Thượng Quan Mặc hần cũng đã chờ đợi cô lâu rồi, hần ngăn người nhìn cô. Lục Hy Tuyết chạy đến ôm lấy Lục Vĩ cùng Dương Linh hoàn toàn không chú ý tới Thượng Quan Mặc đang ở gần đó

- Tuyết, chào mừng em trở về

Thượng Quan Mặc ôn nhu cười nói, hần nhắc nhở cô ở đây cũng có hần. Lục Hy Tuyết gượng gạo gật đầu. Dương Linh bắt đầu cần nắn. Từ trên lầu Lục Dật Thần đi xuống, hần 1 năm qua đã trở nên lạnh lùng hơn, thành công hơn. Lục Dật Thần nói

- Tiểu Tuyết mừng em quay lại

- Chào anh trai. Mẹ, Hạ Thanh đâu?

Cô ta đâu? Đề cô còn tính nợ. Dương Linh khinh thường khi nhắc đến

- 1 năm nay không về, không biết lạc đi đâu rồi. Mặc kệ đi

Lục Hy Tuyết bất ngờ, cô ta bỏ đi dễ dàng vậy ư? Lục gia tối hôm đó tràn đầy âm áp cùng tiếng cười. Lục Hy Tuyết nhìn căn phòng mình ở vẫn không thay đổi chỉ sạch sẽ hơn. Mà ngày mai cô lại tiếp tục đi học năm 2. Mà cô đã xin được vào Lục thị làm việc, sáng đi học, chiều đi làm. Lục Hy Tuyết hứng khởi, Lục Dật Thần chờ đó, Lục Hy Tuyết cô sẽ lật ngược tình thế không để cho hần có được tất cả của Lục gia

Tại thư phòng của Lục Dật Thần, trên màn hình laptop đang có cuộc gọi video, hần đang cùng thuộc hạ thân cận thảo luận, Thượng Quan Mặc hần cũng ở gần đó, kê bên là một cái vali bạc, bên trong là một ông dung dịch không màu. Lục Dật Thần lạnh lùng hỏi

- Có thật thuốc này sẽ có tác dụng?

- Vâng thưa ngài, chỉ cần bỏ vào thức ăn thì sẽ không sao và cũng không hề có mùi hay vị gì

- Tốt lắm, thực hành tiếp nhiệm vụ đi

Lục Dật Thần phát tay, bây giờ hần đã hoàn toàn nắm trong tay thế lực ngầm của Lục gia rồi. Chỉ còn bạch đạo hần vẫn chưa thấu tóm được thôi, một phần hắc đạo Lục Vĩ nương hần, một phần là nhờ năng lực của chính bản thân hần. Thượng Quan Mặc một bên nhíu mày, đôi mắt xanh biếc như biển cả híp lại cực kỳ nguy hiểm

- Sẽ không sao chứ?

- Không sao nhưng e là tiểu Tuyết sẽ phản kháng nhưng không còn cách nào khác, cô ấy...

- Được

1 năm qua cả 2 nhận ra Lục Hy Tuyết không hề nhìn đến bọn hần dù chỉ 1 lần cũng chẳng bao giờ ôn nhu âm áp cứ như bọn hần là người xa lạ mà hình bóng cô trong trái tim ngày một lớn dần lên. LẠI 1 đêm 1 năm trước, nghe thuộc hạ báo cáo lại cô cùng Dạ Diễm... thật sự khiến bọn hần tức giận nhưng cô lại ra đi. Lục Dật Thần 6 tháng trước cầu kết với Thượng Quan Mặc sẽ cùng nhau có cô, ngăn cản người khác dòm ngó tới, bọn hần căn răng chịu đựng, thà chỉ có 2 còn hơn thêm nhiều người khác vào (quá trẻ r mấy cung, c đã xđ r :)))

Cũng từ đó tất cả kế hoạch của các nam chủ bắt đầu theo đuổi nữ phụ của chúng ta (trừ tên CMH, TTL 2 tên này ms chỉ có hứng thú chưa có yêu c Tuyết,)

Là là là

~~ hắc hắc.... sắp có r a :) như ng đã bóc đc tem trong sẽ có màn 3P. Chậc TQM và LDT bk ngay sẽ cùng 1 đội mà :) ái chà chà, chương H sẽ có hơi lâu vì ngày mai mình bận từ sáng tới trưa hoặc chiều r :p

* Trailer:

Lục Hy Tuyết mắt đỏ dần, cả người như bị rút cạn sức lực nhưng cô vẫn bỏ chạy. Vô ích, cả người không còn sức bị nhấc bổng lên, mùi bạc hà mát lạnh quanh mũi cô

- Lục Dật Thần anh chính là anh trai tôi đó. Rồi cuộc anh đã bỏ gì vào trà? Thật sự con mẹ nó, anh là đồ bỉ ổi

Lục Hy Tuyết được không kìm được tức giận mà nói tục, Lục Dật Thần cười lạnh

- Anh thì sao? Tôi sẽ khiến em cùng tôi ăn phải trái cấm. Tôi sẽ kéo em theo cùng

Hắc hắc hắc các nàng đoán xem :))) muahahaha kịch tính đây :3 lần 3 sẽ do trảm quyết định *cười gian* lần 3 hơi nặng lắm á :) màn 3p sau cũng sẽ như vậy nhưng 3P chưa viết bao h nên sẽ có sơ sót. Khụ có ng nói Hàn Tuyết, Hy Tuyết lẫn lộn cả trong chap 1 thì lúc đầu tên c ấy là Hàn Tuyết á nhưng sửa lại và còn vài chỗ không thấy nên nó ms v, chap 21 cũng quên cảnh báo H. Các nàng nhớ nhắc nha. Cô là đề ns LHT còn cô ta là ns những nv khác nhé, vì đề không bị lẫn. Đặc biệt trong văn phong của mình sẽ k có “....” là suy nghĩ nội tâm đâu mà nội tâm viết vào lun trong ấy, đó là cách viết của mình. Về vấn đề nữ phụ văn thì thể loại này cx là lần đầu mình viết. Mà trí nhớ kém chính là khuyết điểm lớn nhất của mình. Th dài quá ngưng đây

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: (h - 3p)

Chương này là mình tặng cho ChuHong175 vì đã giặt đc temng này canh đúng thời điểm đăng truyện ghê :))), bạn ấy muốn 3P LHT vs LDT và TQM

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết đã dậy từ rất sớm, cô mỉm cười nhìn mình trước gương, 1 năm qua ở luyện ngục ngày đêm vất vả vượt qua mọi thử thách, quả không hổ danh luyện ngục của tứ đại gia tộc. Nhờ có Lục Vĩ cùng các vị nguyên lão nên cả 4 tên nam chủ vẫn không hề hay biết, Lục Vĩ cũng có nhiều lần đến thăm cô, ông giúp đỡ cô rất nhiều. Lục Hy Tuyết trong lòng ấm áp, có người thân thật tốt. Trong luyện ngục 1 năm, thân thủ như kiếp trước cũng đã trở lại và cô cũng học được nhiều điều mới mẻ, tuy cầm súng dao khá nhiều nhưng thể giới này phát triển hơn, có một đôi găng tay linh hoạt còn giữ gìn được đôi tay đẹp, thân hình Lục Hy Tuyết khỏi phải nói, 1 năm trước đã rất hoàn mỹ và bây giờ càng hoàn mỹ hơn, vòng eo vẫn là số đo không thay đổi chỉ có khuỷu vòng ngực càng phát triển. Lục Hy Tuyết mặc đầm xanh đen ôm sát ngực, phần hông có một vòng thắt lưng trắng, phần dưới là 2 lớp vải lụa mỏng dài đến đầu gối, mái tóc dài được cột lên bằng sợi ruy băng trắng. Lục Hy Tuyết đi xuống, vợ chồng Lục Vĩ đang ngồi chờ cô, Thượng Quan Mặc từ sớm đã phải ra ngoài đến studio, Lục Dật Thần đến Lục thị. Cô thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười tỏa nắng

- Ba, mẹ, buổi sáng tốt lành

- Con gái buổi sáng tốt lành

- Ăn sáng đi, còn đi học

- Vâng

Cả bữa sáng, cả 3 người đều trò chuyện vui vẻ. Lục Hy Tuyết nhìn đồng hồ, cô bật dậy vội chào 2 người rồi lái xe sang trọng lao vút đi

Chiếc xe dừng trong nhà xe trường học, Lục Hy Tuyết cảm thán, đúng là nhà giàu có khác, cứ như 1 đoàn điều hành siêu xe. Lục Hy Tuyết thản nhiên đến lớp, không ít người dõi theo cô

- Đó là ai vậy? Thật lạ nha. Học sinh mới chăng?

- Không biết nhưng đẹp quá đi

.....

Lục Hy Tuyết bước vào lớp, mọi người nhìn cô chằm chằm rồi loạn lên

- A đó không phải Lục đồng học đó sao. Cô ấy đi học lại kìa

- Cuối cùng cô ấy cũng trở về nha

~....

Lục Hy Tuyết khẽ lắc đầu, bộ cô lạ lắm sao? Vẫn là cuối lớp cạnh cửa sổ, đây lại là chỗ trống không ai ngồi, Lục Hy Tuyết cảm thấy rất lạ. Từ cửa lớp Tiêu Thư Ly đang cười nói với một nữ nhân, hân hoan ôm eo cô ta vào lớp. Mọi người đang tranh luận xôn xao liên im bặt, Lục Hy Tuyết từ đầu đến cuối vẫn đọc sách. Tiêu Thư Ly sững sờ nhìn cô, cả người hân như hóa đá. Dung nhan cô ngày càng đẹp, ngày càng hoàn hảo không tì vết, mái tóc vàng kim sáng rực dưới những tia nắng mặt trời nhẹ nhàng trong gió, sợi ruy băng trắng như những con sóng vỗ về, tóc mái cắt xéo gọn gàng che đi 3/4 trán. Cô đang chuyên chú đọc sách mà hai hàng lông mày lá liễu nhíu lại. Khí chất thanh nhã, cao quý, thoát tục lại không thiếu phần thành thực quyến rũ. Cô

như tiên tử lại như thiên thần dưới trần gian. Tiêu Thư Ly ngẩn người nhìn cô, không gặp cô cư nhiên lại tỏa sáng hơn trước rất nhiều. Cô gái bên cạnh hồi thần, cô ta ghen ghét, khó chịu khi hắn lại cứ chăm chăm vào cô

- Thư Ly, em muốn ngồi kế anh. Giống bữa trước đó

- Lục Hy Tuyết....

Hắn chợt nhớ đến tên này, hắn cười như gió xuân đến gần cô. Lục Hy Tuyết nhũn chặt mày hơn

- Tránh ra

- Cô còn nhớ tôi không? Tôi là Tiêu Thư Ly, đồng học năm ngoái với cô đó

- Tôi không nhớ. Anh tránh ra, thật phiền phức

- Cô kia....

- 2 người hết chuyện để làm rồi hay sao mà che hết ánh sáng của tôi?

Tiêu Thư Ly cố gắng làm quen Lục Hy Tuyết nhưng có vẻ phải thất vọng rồi. Cô gái kia thấy Tiêu Thư Ly thay đổi thái độ, nhưng Lục Hy Tuyết tỏ ra khó chịu, cô gái định quát cô. Mọi người trong lớp không ngừng khinh bỉ cô ta. Cô ta không nghe thấy từ họ Lục hả? Lục Hy Tuyết lạnh lùng cao ngạo hỏi nữ nhân kia

- Cô là ai?

- Ha, tôi là Triệu Tâm đây

- Triệu thị sao? Một gia tộc nhỏ nhoi đấy mà lên mặt với tôi?

Lục Hy Tuyết cười lạnh, cô ta tức giận định quát lên thì Tiêu Thư Ly cảnh cáo liếc mắt. Lục Hy Tuyết thấy thật phiền phức, cô đeo tai nghe vào không quan tâm tới 2 con người kia. Lúc này chuông reo vào học vang lên, tất cả đều vào chỗ ngồi ngay ngắn, Tiêu Thư Ly lại ngồi cùng bàn với cô, Triệu Tâm cắn răng tức giận ngồi phía trước 2 người. Cả buổi học Lục Hy Tuyết không hề nhìn đến Tiêu Thư Ly mặc cho hắn vẫn cố bắt chuyện với cô. Lục Hy Tuyết đến Lục thị sau khi học, Lục Vi đã nói Lục Dật Thần sẽ sắp xếp công việc cho cô dù cô muốn ông là người quyết định hơn. Vừa vào đến cửa, tiếp tân ngăn cô lại, cô ta khinh thường nhìn cô. Lục Hy Tuyết cười lạnh

- Cho hỏi tiểu thư đến đây làm gì?

- Tôi tìm Lục Dật Thần

- Cô là ai mà dám gọi thẳng tên phó tổng?

Nữ tiếp tân khó chịu, giọng điệu không tôn trọng. Lục Hy Tuyết vẫn lạnh nhạt

- Xin mời cô về cho dù có yêu thích phó tổng đến mấy cũng không được ngang ngược như vậy

-....

Lục Hy Tuyết không nói gì, cô nhận ra trong mắt cô ta là ghen ghét. Lục HY Tuyết gọi điện

- Cô về đi

- Alô? Lục Dật Thần, anh mà không ra tôi về

-” Em chờ đấy, mà sao không lên?”

- Lên được đã lên rồi còn chờ anh làm gì. Ngủ giấc

Lục Hy Tuyết hừ lạnh cô thẳng thừng nói làm Lục Dật Thần bên đầu dây kia đen mặt. Hắn ra khỏi phòng làm việc xuống dưới

- Cô làm ơn đi đi. Tôi không rảnh đâu

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô không quay đầu lại bỏ đi ra cổng. Nữ tiếp tân kia cười đắc ý bỗng đứng sau lưng cô ta lạnh lẽo dần

- Phó tổng

Mọi nhân viên cúi gập đầu, Lục Dật Thần vội vàng đuổi theo cô. Lục Hy Tuyết bị một lực đạo kéo mạnh về làm cô đau ở cổ tay

- Anh bị điên à?

- Đã nói là chờ rồi

Lục Dật Thần kìm nén tức giận, cô mà bỏ đi thì mọi kế hoạch của hắn đi tong à. Lục Hy Tuyết xoa cổ tay, cô khinh thường

- Có người không cho tôi vào thì đứng đây làm gì?

- Là ai?

Lục Dật Thần hí hóp đôi mắt đen lạnh lùng, hắn đưa cô vào Lục thị

- Là cô ta

Lục Hy Tuyết không do dự chỉ vào nữ tiếp tân. Cô ta kinh ngạc, phó tổng có quan hệ với cô gái này? Lục Hy Tuyết vừa dứt lời, Lục Dật Thần lạnh lẽo liếc mắt

- Cô chính thức bị sa thải. Các nơi khác mà nhận cô ta vào làm chính là tuyên bố đối đầu với Lục thị

- Phó tổng...

Cô ta nghe thế như sét đánh ngang tai, khuỵu xuống, cô ta mất việc thì làm sao mà sống. Lục Hy Tuyết lười liếc mắt, Lục Dật Thần quay qua, vẻ lạnh lùng đã hoàn toàn mất đi. Mọi nhân viên âm thầm ghi nhớ, không nên chọc vào cô a

- Đi lên phòng làm việc, anh sẽ bàn giao công việc

Lục Hy Tuyết lạnh nhạt gật đầu, cô không chú ý trong đôi mắt đen kia lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt

Lục Hy Tuyết theo sau Lục Dật Thần đi vào, cô quan sát mọi thứ xung quanh, cả căn phòng đều lấy chủ đạo là đen trắng đơn giản nhưng lạnh lùng. Lục Hy Tuyết ngồi xuống đối diện Lục Dật Thần

- Anh định giao cho tôi công việc gì?

- Phi thư ký, pha trà

Lục Dật Thần như làm lơ đi câu hỏi của cô, hắn ra lệnh cho một nhân viên nam. Anh ta nhanh chóng pha trà đem đến. Không biết sao Thượng Quan Mặc từ đâu xuất hiện đi vào. Lục Hy Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, lúc cô quay đầu (chỗ ngồi của LHT quay lưng vs cửa ra vào) Lục Dật Thần rất nhanh từ trong túi quần lấy ra một lọ thủy tinh đổ chất lỏng vào ly trà của cô rồi nhanh chóng tan dần. Thượng Quan Mặc thấy được Lục Dật Thần hành động lưu loát, cười ôn nhu với cô

- Tuyết, sao em ở đây?

Hắn giả vờ kinh ngạc, mang danh đế vương làng giải trí mà không thật thì thật có lỗi. Lục Hy Tuyết vẫn không nhận ra có gì bất thường, cô hồ hững hồ lại Lục Dật Thần

- Anh suy nghĩ xem nên sắp xếp làm sao

Thượng Quan Mặc ngồi xuống kế bên Lục Hy Tuyết, cô nhui mày

- Anh trai anh phải làm từ trước chứ

- Sao nóng quá nha?

Thượng Quan Mặc than, Lục Hy Tuyết đúng là cảm thấy rất nóng, không hiểu sao bên ngoài thì đang mát mẻ lúc vào đây trở nên nóng như thế?

Lục Dật Thần nhếch mép, trước khi Lục Hy Tuyết đến hắn đã bật lò sưởi mà hắn cũng vừa đi kiểm tra tổ kế toán nên không ở trong đây, đến lúc cô đến thì lò sưởi đã được tắt đi. Lục Hy Tuyết cảm thấy khát nước, cô uống hết một nửa ly trà, khóe môi Thượng Quan Mặc cùng Lục Dật Thần đồng thời nhếch lên. Lục Hy Tuyết đột nhiên đầu choáng váng, cô ngước đầu nhìn lên hiểu ra. Lục Hy Tuyết đứng dậy, chưa đợi 2 người kia phản ứng cô nhanh chóng tông cửa chạy đi, Lục Dật Thần cùng Thượng Quan Mặc đuổi theo. Lục Hy Tuyết mất dờ dẩn, cả người như bị rút cạn sức lực nhưng cô vẫn bỏ chạy. Vô ích, cả người không còn sức bị nhấc bổng lên, mùi bạc hà mát lạnh quanh mũi cô

- Lục Dật Thần anh chính là anh trai tôi đó. Rốt cuộc anh đã bỏ gì vào trà? Thật sự con mẹ nó, anh là đồ bỉ ổi

Lục Hy Tuyết được không kìm được tức giận mà nói tục, Lục Dật Thần cười lạnh

- Anh thì sao? Tôi sẽ khiến em cùng tôi ăn phải trái cấm. Tôi sẽ kéo em theo cùng

- Thực con mẹ nó Thượng... Quan...Mặc... anh cùng hắn....

Lục Hy Tuyết không một chút sức lực nào gào lên thêm nữa. Lục Dật Thần bế cô đặt lên giường rộng lớn trong phòng nghỉ sát vách phòng làm việc, Thượng Quan Mặc khóa cửa bên trong. Hai người đàn ông nhìn nhau, đồng loạt cởi bỏ quần áo của mình và cô. Bấy giờ bầu trời ngập trong sắc cam màu hoàng hôn, căn phòng chỉ mỗi đèn ánh vàng gần đó. Thân thể câu nhân ma mị, trắng nõn càng đẹp dễ, mái tóc vàng kim che đi một nửa khuôn mặt Lục Hy Tuyết, huyết mâu long lanh mờ màng. Lục Dật Thần không thể kiềm chế, hôn lên môi nhỏ hồng. Thật ngọt a, hân mút lấy cánh môi, dường như không thỏa mãn, Lục Dật Thần cắn môi dưới Lục Hy Tuyết làm cô phát đau theo bản năng mở miệng la lên thì lưỡi hắn xâm nhập cuốn lấy lưỡi cô, bàn tay to nắm lấy ót cô bắt cô phải đáp trả lại. Lục Hy Tuyết nhũ mảy, dưới sự bắt buộc của hân vụng về hôn lại. Lục Dật Thần trong mắt đầy ý cười, một bàn tay khác mò xuống bóp lấy một bên căng tròn, tay giữ ót cô dúi đi vuốt ve bên đùi. Thượng Quan Mặc thấy được hai người hôn nhau triền miên thì tức giận gia nhập vào sâu thẳm nhục dục, hân cùng Lục Dật Thần đỡ cô ngồi dậy. Hân đằng sau lưng cô hôn lên gáy trắng nõn kia, hai bàn tay như điều khiển mò đến phía trước mà bóp lên đôi gò bông đầy đặn. Lục Hy Tuyết rùng mình, từ khe hở giữa miệng liền lộ ra sợi chỉ bạc mà rơi xuống ngực. Lục Dật Thần ánh mắt càng nóng, hai ngón tay thô xoa vòng vòng nơi cửa động. Thượng Quan Mặc hôn xuống sống lưng, để lại vô số vết hôn nổi bật. Lục Hy Tuyết bất giác rên rỉ

- Ừm.... dừng...

- Tiểu Tuyết...

Lục Dật Thần trầm khăn gọi tên cô, bên dưới hoa huyết không ngừng chảy ra mật dịch, hân cười khê, Lục Hy Tuyết quay đầu qua phải lắc đầu, hai chân kẹp chặt không cho tiếp tục, Lục Dật Thần tức giận, hân tách hai chân cô ra, lộ liễu trong không khí

- Dừng a.... Thượng.... QuanMặc... dừng.. Ừm....ngô....

Thượng Quan Mặc hôn lên môi cô thô bạo. Lục Dật Thần đưa ngón tay dính đầy mật dịch lên miệng khê liếm (:((((đồ BT)

- Thật ngọt a...

Bên tai nghe được lời hân, Lục Hy Tuyết càng đỏ mặt. Lục Dật Thần cúi xuống liếm mút hết mật dịch nơi cửa động, lưỡi hân luồn vào bên trong, không chứa một giọt, hoa huyết như đang cuốn lấy lưỡi hân, Lục Dật Thần càng chìm vào hố sâu. Lục Hy Tuyết kiều mị rên, cô đỏ mặt càng nhiều

Còn tiếp..... :))

Có ng k hài lòng hoặc k thích truyện mình viết, có thể bạn thích hay k là chuyện của bạn nhưng nếu bạn đã k thích thì cảm phiền back hoặc đừng đọc chứ k nên dùng những lời lẽ k hay. Có thể mình viết k hay và bạn muốn nx mình cũng chẳng ý kiến j nhưng hãy ns chuyện lịch sự đi. Ns như thế thì bạn hãy thử ns vs n ng khác xem họ có tức giận hay k? Nếu bạn đã k chấp nhận đc nữ 9 trong truyện thì th đừng đọc. Hãy cư xử mình là ng có văn hóa và lịch sự. Tuy viết truyện k bao lâu và kinh nghiệm ít nhưng bạn ns thể mình k khuyến khích bạn đọc nữa đâu ha. Đừng chạm đến giới hạn của ng khác, đã k thích nv hay tình tiết thì mời click back, còn nhữ ng khác ở đây chứ k phải 1 mình bạn. Viết truyện là đam mê của mình, là chia sẻ nó cho nhữ ng chứ k phải để chà đạp nó rõ chưa? Ai cũng có quyền cmt hay ngôn luận nhưng hãy thể hiện nó 1 cách hợp lí đi, đừng bao giờ ăn ns bất lịch sự như vậy. Ở đây ns những ng đã dùng lời lẽ k hay và mih qên cảnh báo trong phần nd K. Thic Mời Click Back ha. Mình đã ns chuyện từ tể r đây, có phê bình j thì hãy ns cho lịch sự và ngôn từ hợp lí. Hết (k bao quát mn nên đừng ném gạch mình nhưng thật sự có ng như vậy đấy)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: (h - 3p)

Lục Dật Thần không báo trước, hân thấy cô đã đủ ẩm ướt, hân đi vào. Lục Hy Tuyết cong người, trán đỏ mồ hôi lạnh

- Đau quá....

- Ngoan nào Tuyết, em nỡ bỏ quên anh nga

- Thả lỏng đi tiểu Tuyết...

Lục Dật Thần nhũ mảy, dù đây không phải lần đầu nhưng cô vẫn nhỏ như vậy. Lục Dật Thần hôn lên đôi gò bông, cắn mút nụ hoa làm nó trở nên ướt át đỏ rực. Lục Hy Tuyết bắt đầu thả lỏng

- Ừm a.... Thần... anh trai... cho ...em

Cô bị Lục Dật Thần đưa vào trong hố sâu của dục vọng, huyết mâu một tầng sương mù bao phủ. Lục Dật Thần bắt đầu lướt động, hân hung hăng rút ra lại đâm vào

- Ừm...Ân....Ngô....không

Lục Dật Thần bây giờ trong tâm trí bị bao phủ đi, hoa huyết mềm ẩm không ngừng bao chặt lấy côn thịt hần, hần không ngừng thờ dốc

- A...tiểu Tuyết....thật tuyệt.....ân....

Thượng Quan Mặc một bên bấu môi nhìn 2 người đã bỏ quên hần. Hai bàn tay Lục Dật Thần giữ chặt lấy eo thon của cô để có thể đuổi theo từng động tác của hần, đôi gò bồng cũng theo đó không ngừng vẽ ra một vòng cung. Thượng Quan Mặc nhìn cảnh dâm nỹ trước mắt mà cương cứng lên, hần từ sau ôm chặt lấy Lục Hy Tuyết cùng Lục Dật Thần tiến vào trong thân thể cô chỉ có điều hần là tiến vào cục huyết. Lục Hy Tuyết mở to mắt, nước mắt chảy dài, đôi lông mày tinh tế nhíu chặt

- Đau.... chết tiệt....

- Thì ra là lần đầu tiên a, Hy Tuyết, ân.... cục huyết là lần đầu nha

Thượng Quan Mặc nói ra những lời dụ hoặc, khoái cảm cô mang đến khiến hần điên cuồng luật động. Thượng Quan Mặc cùng Lục Dật Thần rút ra lại đâm vào, cả hoa huyết cùng cục huyết đều bị trừu sáp. Tốc độ ngày càng nhanh, ngày càng mạnh, mật dịch ra càng ngày càng nhiều, từ đùi cân xúng chảy xuống ga giường. Thân thể nhỏ nhoi bị kẹp giữa 2 thân cường tráng, Lục Hy Tuyết bị khoái cảm làm mờ lí trí, cô vòng tay ôm sát Lục Dật Thần, 2 người đàn ông thờ dốc, bọn hần chỉ cảm thấy bên trong cô thật tuyệt. Lục Hy Tuyết dường như không chịu nổi, cô cào lên lưng Lục Dật Thần, miệng không ngừng rên

- Ừm.... Chậm... A..... Thần..... Em.... Không chịu.....nổi....ngô....

- Tiểu Tuyết.....ân....a.....tiểu Tuyết của.....anh

Lục Dật Thần hưng bạo hôn lên môi cô, Thượng Quan Mặc vừa rút ra lại đâm vào vừa hôn lên khắp người cô, hần mê man, hai bàn tay bóp mạnh lên đôi gò bồng, sau đó hai ngón tay khẽ dùng sức nắn lấy nụ hoa trước ngực

- A....Đừng....ân

2 người đàn ông đâm sâu vào thêm nữa, Lục Hy Tuyết không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt từ hai lỗ nhỏ mà khẽ cong người, lại siết chặt hơn khiến Thượng Quan và Lục Dật Thần đồng thời gào lên thỏa mãn, dòng chất lỏng nóng rực phun vào tận bên trong cùng thân thể Lục Hy Tuyết

- A....

- Tiểu Tuyết....

- Đừng...

Lục Hy Tuyết mệt mỏi, tựa vào lồng ngực cường tráng của Thượng Quan Mặc, dưới ánh đèn vàng cả người đỏ hồng lại đầy mùi vị hoan ái càng mà mịn xinh đẹp hơn, cô như thiên thần lạc vào vực vọng sâu thăm nhân gian, khiến cho 2 mỡ sói nào đây lại cương cứng trở lại. Lục Dật Thần cười khẽ, ánh mắt dục vọng nóng rực hơn trước. Hần thì thâm bên tai Lục Hy Tuyết

- Tiểu Tuyết a, em phải chịu trách nhiệm với tiểu Thần a...

Hơi thở nóng rực phả vào tai cô, hần dùng răng nanh cắn nhẹ lên vành tai trắng nõn

- Ân....?

Lục Hy Tuyết mơ màng khó hiểu, Lục Dật Thần vỗ vào nơi căng lên tròn trịa

- A....

- Dùng miệng...

Lục Dật Thần nắm lấy vai cô ấn xuống, trước mặt cô là côn thịt to lớn bành trướng thêm nổi đầy gân xanh. Hần thô lỗ đưa côn thịt vào trong miệng cô. Lục Dật Thần thờ nhẹ, bên trong miệng cô thật ẩm áp nga

- Mau, mút nó nhanh

Lục Hy Tuyết lại một lần nữa rơi vào nơi sâu thăm, cô ngoan ngoãn dùng miệng lên xuống, hần thấy cô vụng về mà chậm chạp, ấn đầu cô, côn thịt vào sâu tận trong họng khiến cô đau rát. Lục Dật Thần trầm khàn chỉ bảo cô

- Dùng lưỡi đảo vòng quanh

Lục Hy Tuyết làm theo lời hần. Lưỡi vô ý lướt qua đỉnh. Lục Dật Thần run rẩy bắn hết vào trong miệng cô. Lục Hy Tuyết nhíu mày, mùi vị tanh nồng đầy trong miệng nhưng Lục Dật Thần vẫn ấn đầu cô xuống. Thượng Quan Mặc bên cạnh đó tách hai chân cô ra càng lớn, hần đâm sâu vào hoa huyết ẩm ướt, rút ra lại đâm vào mạnh bạo, làm thân thể Lục Hy Tuyết đung đưa theo từng nhịp, côn thịt Lục Dật Thần càng vào sâu trong miệng

- Ngô....A...

- Tuyết....ha...bên trong...ân...

- Tiếp tục....

Lục Dật Thần quát khẽ, Lục Hy Tuyết vẫn mím. Đạt tới cao trào, và hai lại tiếp tục bắn hết vào trong cơ thể cô. Mặt cùng cả người Lục Hy Tuyết đều dính chất lỏng trắng đục, bọn hắc vẫn chưa buông tha cô, Lục Dật Thần bế xốc cô lên, tấm lưng trắng áp vào lồng ngực nóng rực không ngừng phập phồng của hắn, Thượng Quan Mặc hôn lên đôi môi sưng đỏ, lại dúi xuống cô lại để lại nhiều trái dấu tây, một bên vú bị hắn bóp đến nhiều hình dạng, hắn lại cắn lên nụ hoa bên kia, cắn mím, trong cổ họng không ngừng gầm gừ, bên dưới cũng chưa bao giờ buông tha, trừu sáp vào tận sâu bên trong tử cung. Đứng sau Lục Dật Thần nắm lấy eo cô tiến thẳng vào cục huyệt ra vào

- Tiểu Tuyết,...ân....aha... thật muốn... ân... kéo dài a.... anh muốn nhiều hơn...

- A....um.....ân... đừng....Mặc...đừng....Thần....a

Hai tay Lục Hy Tuyết cấu chặt bờ vai rộng của Thượng Quan Mặc, hai người bọn hắc cùng nhau, lại cùng nhau ra vào trong cơ thể cô từ lần này tới lần khác. Thỏa mãn lại đôi trước sau không dừng lại, Lục Hy Tuyết mệt mỏi mặc kệ bọn hắc thay phiên nhau chiếm đoạt. Cả căn phòng nóng rực, cảnh tượng vô cùng dâm mỹ, hai người đàn ông ưu tú cường tráng như hai con sói hùng dũng đang cùng nhau sa đọa vào bể dục cùng thiên thần quyến rũ. Tiếng nữ nhân rên rỉ, la lớn cầu xin, cùng tiếng thở dốc cùng những lời nói đầy dục vọng chiếm hữu vang lên khắp căn phòng. Đêm nay còn rất dài.....

Cái này gọi là giết ng k dao này :((viết mà chết lên chết xuống vì mất máu. Oa oa 3P còn gấp đôi :((huhuhu còn 2 nam chủ anh em một nhà lại nghĩ đến mình lại viết thêm càng muốn đập đầu vào gối a. Đé đây, chết đây....

****AI KHÔNG THÍCH CLICK BACK****

Từ h sẽ có câu này

*Trailer:

Lục Hy Tuyết đi trên đường, cô nhưng hết lần này đến lần khác lại nằm dưới bọn hắc? Lục Hy Tuyết ngồi xổm xuống, cô cúi gầm mặt, trong lòng không ngừng dằn vặt, cô giận chính bản thân mình, giận đến kinh tởm. Khóc lâu sau, cô bình tĩnh lại đứng dậy tiến về phía trước. Đột nhiên cô đi ngang qua chứng kiến một cảnh đẫm máu, một người đàn ông thân mặc đồ đen, mái tóc nâu rối bời, khuôn mặt dính đầy máu, đôi mắt nâu tràn đầy lạnh lùng cùng những tia máu đáng sợ. Hắn như diêm vương đến đoạt mạng người. Hắn lạnh lùng không một chút ảm áp giết từng người một một cách lưu loát. Đến khi không còn ai mới ngồi xuống, cạnh những xác chết chết không toàn thây. Lục Hy Tuyết nhàn nhạt xoay lưng bỏ đi thì giọng nói trầm ổn vang lên bên tai cô

- Cô thật sự vô tình bỏ mặc tôi đến vậy sao?

Ánh mắt hắc nhìn đến gương mặt thiên thần dưới ánh trăng thì kinh ngạc, trong lòng dần gọn sóng nhẹ nhàng ăn mòn mờ lối vào trái tim hắc đến nỗi không thể nhận ra. Thật sự có thiên thần tồn tại?

Đây chính là Trailer của cả 2 chương H này nên sẽ dài. Hắc hắc ai đoán ra là ai nào? Anh này mình hơi bị cuồng đó nha, bản tính ngược lại mấy nam chủ kia đó :)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Ánh nắng gay gắt của buổi trưa len vào căn phòng, trên chiếc giường rộng lớn có một nữ nhân đang say sưa giấc ngủ, 3000 tóc buông xõa, đôi môi sưng đỏ càn mị, cô nằm giữa 2 người đàn ông, một người thì như một vị thần, một người lạnh lùng cao ngạo, chần mề đã che hết nửa người bọn họ. Lục Dật Thần ôm lấy eo Lục Hy Tuyết, Thượng Quan Mặc tay nhưng lại ôm xuống phía dưới. Lục Hy Tuyết mặt chôn sâu lồng ngực cường tráng của Thượng Quan Mặc. Hàng mi run run dần dần mở ra, cô mơ màng nhưng từ hạ thân truyền đến những cơn đau nhức không thể di chuyển được, bụng lớn hơn bình thường, bắp đùi không ngừng chảy ra tinh dịch cùng mật dịch dính dính. Tay cô còn đau đến nỗi không nhấc lên được. Lục Hy Tuyết nhớ đến ngày hôm qua mà mặt cô tái mét. Lục Dật Thần bên cạnh siết chặt tay ôm cô chặt hơn, giọng nói lạnh nhạt khàn khàn còn chưa tỉnh vang lên

- Tiểu Tuyết ngủ thêm một lát đi

- Anh....

Lục Hy Tuyết cắn răng, Lục Dật Thần đem mặt vùi vào hõm vai cô

- Ngủ đi, sẽ không ai dám làm phiền em đâu

Thượng Quan Mặc mắt mở ra, không khó nhận ra tâm trạng hôm nay rất tốt (ăn sạch ng ta đến mẫu xương cũng chẳng còn k vui tôi làm con ông liền :vvv)

Nghe vậy không hiểu sao Lục Hy Tuyết mắt lại nặng trĩu chìm vào giấc ngủ

Lục Hy Tuyết tỉnh lại lần nữa đã là buổi tối, cô khó nhọc ngồi dậy, đau đớn đã giảm bớt nhưng lại vẫn còn đau. Chất lỏng trắng đục đã khô, còn nhom nhóp khiến Lục Hy Tuyết cực kì khó chịu. Cô bám vào tường len theo mà vào phòng tắm. Lục Dật Thần đã ra ngoài mua chút đồ cho cô, Thượng Quan Mặc đã từ sớm đi quay phim. Lục Hy Tuyết tắm rửa, nhân lúc Lục Dật Thần còn chưa về cô bỏ đi, đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, người bán hàng tràn đầy khinh thường vì nghĩ rằng chỉ mới mười mấy tuổi đã mua thuốc này làm gì? Lục Hy Tuyết trong lòng cười châm chọc, cô rũ mắt xuống che đi huyết mâu buồn bã. Tất cả không phải là điều cô muốn, bọn họ làm vậy để được gì? Lục Hy Tuyết chỉ là do mày, phải, tất cả là do mày không cảnh giác đề rồi giờ thì sao? Vui rồi, từng người từng người một. Đi qua từng căn nhà, lướt qua từng đôi người, Lục Hy Tuyết giương mắt nhìn, một nam một nữ cứ thế tay trong tay cười nói vui vẻ đi qua, bọn họ đều cảm thấy mình ấm áp, cô lại một thân một mình đứng đây, muốn có 1 người yêu mình say đắm không lợi dụng, không toan tính, luôn yêu thương và che chở cho cô, chưa bao giờ buông ra những lời độc ác càng không phong lưu. Nhưng dường như đã là không thể. Lục Hy Tuyết bước trên con đường dài vô tận, từ đằng xa, một đôi mắt màu xám tro luôn dõi theo cô, ánh mắt hằn nhưng là ấm áp và còn có đau lòng vì cô

- Về thôi

Chiếc xe đen lao vút đi biến mất khỏi màn đêm như nó chưa từng ở đó. Lục Hy Tuyết cảm thấy có người nhìn cô, cô xoay lưng lại thì đã không còn ai, tưởng mình đã lầm, cô xoay người đi trên con đường hoang vắng. Những đoạn kí ức 1 năm trước rồi đến hôm nay lướt qua trong đầu, không một khoảng khắc nào là cô quên đi. Lục Hy Tuyết đi trên đường suy nghĩ, cô nhưng hết lần này đến lần khác lại nằm dưới bọn họ? Lục Hy Tuyết ngồi xổm xuống, cô cúi gầm mặt, trong lòng không ngừng dằn vặt, cô giận chính bản thân mình, giận đến kinh tởm. Khóc lâu sau, cô bình tĩnh lại đứng dậy tiến về phía trước. Đột nhiên cô đi ngang qua chứng kiến một cảnh đẫm máu, một người đàn ông thân mặc đồ đen, mái tóc nâu rối bời, khuôn mặt dính đầy máu, đôi mắt nâu tràn đầy lạnh lùng cùng những tia máu đáng sợ. Hắn như diêm vương đến đoạt mạng người. Hắn lạnh lùng không một chút ấm áp giết từng người một một cách lưu loát. Đến khi không còn ai mới ngồi xuống, cạnh những xác chết chết không toàn thây. Lục Hy Tuyết nhàn nhạt xoay lưng bỏ đi thì giọng nói trầm ôn vang lên bên tai cô

- Có thật sự vô tình bỏ mặc tôi đến vậy sao?

Ánh mắt hằn nhìn đến gương mặt thiên thần dưới ánh trăng thì kinh ngạc, trong lòng dần gọn sóng nhẹ nhàng ăn mòn mở lối vào trái tim hằn đến nỗi không thể nhận ra. Thật sự có thiên thần tồn tại? Lục Hy Tuyết nhủ mày, cô vẫn bước tiếp. Người kia nói với theo

- Cô vô tâm đến độ thấy chết mà không cứu?

- Phải xem lại hoàn cảnh và người đó là ai và càng thêm người đó bị thương mới chính là vấn đề nhưng anh chỉ bị vết thương ngoài da

- Vậy sao? Cô gái, tôi tự hỏi tại sao cô lại không sợ?

Bình thường người khác đã hét toáng lên hoặc ngất xỉu chứ còn cô lại chỉ bình thản đến đáng sợ. Lục Hy Tuyết không lạnh không nhạt

- Vì sao tôi phải cứu anh? Trong khi anh nhưng chưa mất miếng thịt nào. Anh với tôi không là gì cả. Chỉ như người đứng xa lạ mà thôi

Lục Hy Tuyết bước tiếp thì người kia ho dữ dội, trực tiếp ngất đi. Cô thờ dãi coi như tích đức đi để mai này hắn nợ ân tình mà tha mạng cho cô. Trong tương lai cô muốn đánh mình, nợ cái gì mà nợ, hắn cư nhiên còn nói dùng cả đời để trả và sẽ làm mình “hạnh phúc” thật tức chết. Nhưng tương lai không một ai biết được (á hí hí hí)

Lục Hy Tuyết cất lực đỡ hần dậy đi ra đường lớn bắt taxi về Lục gia, dù gì Lục Dật Thần nghe nói sau khi hắn trở lại là mua thức ăn cho cô là đi công tác, ba cùng mẹ sang Anh ký hợp đồng mà Thượng Quan Mặc 1 tuần này phải ở phim trường để hoàn thành mấy cảnh quay. Lúc này Lục Hy Tuyết thở hồng hộc đến cửa, Diệp quản gia kinh ngạc

- Đại tiểu thư, cô đang làm gì vậy? Người này là ai?

- Quản gia, ông nhanh đỡ tên này lên phòng giúp cháu, tiện thể nấu bát cháo cùng mang một thau nước ấm

Diệp quản gia làm theo lời cô, đặt hắn lên giường ngủ của mình, không bao lâu sau Diệp quản gia mang lên những thứ cô cần

- Quản gia, ông gọi bác sĩ đi

- Ừm... không được

Không biết người kia tỉnh từ bao giờ, lúc đầu, Lục Hy Tuyết bắt đầu đi thử dãi, cô lại dặn ông không được nói cho ai biết. Cẩn thận cởi áo hắn, mở tủ đồ gần giường lôi ra hộp cứu thương, những khăn vào nước ấm lau người tên kia mặt cô không đỏ không ngượng (xì c thấy bao nhiêu thân hình r còn đâu, ngay cả ảnh để cũng thấy r). Tên này thân hình cũng hoàn hảo không kém a, cẩn thận lau những vết máu trên mặt hắn. Sau khi sạch sẽ Lục Hy Tuyết tặc lưỡi, tên này mang hơi thở lạnh đậm bất cần, tóc nâu hạt dẻ mềm mại, đôi mắt nhắm lại, làn da màu mặt ong nam tính, mũi cao thẳng, cánh môi mỏng có

chút nhọt nhọt. Đơn giản như vậy lại trầm ổn uy nghiêm. Băng bó vết thương cho hắn, Lục Hy Tuyết mệt lả, cô nằm xuống kế bên hắn nhưng cách xa, dù gì chiếc giường cũng rất rộng cô cũng chẳng muốn ủy khuất mình. Người bên cạnh dần dần mở mắt ra lộ ra đôi con ngươi màu nâu, hắn âm áp nhìn cô đến chính hắn cũng không nhận ra, đây là lần đầu tiên hắn bị thương mà không phải tự bản thân băng bó mà cũng là lần đầu tiên có người giúp hắn. Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi giật mình

- Sao mình lại hôn cô ta?

Hắn lắc đầu nằm xuống chìm vào giấc ngủ

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết dậy từ rất sớm, cô mang cháo lên phòng, người kia vẫn chưa tỉnh, cô nhú mày

- Này, dậy đi

Hắn nheo mắt, đồng tử nâu hiện ra. Hắn ngược đầu, ngồi dậy

- Sao vậy?

Giọng nói lạnh tanh, Lục Hy Tuyết đưa bát cháo đến trước mặt hắn

- Ăn đi

- Cô tên gì?

- Lục Hy Tuyết. Giờ anh có ăn không?

- Được

Hắn bắt đầu ăn hết bát cháo, Lục Hy Tuyết chuẩn bị đi học, hắn tò mò

- Cô đi đâu?

- Tôi với anh đâu là gì sao phải báo cáo?

Lục Hy Tuyết khó chịu, cô rời đi. Hắn nhìn theo bóng lưng cô đến khi khuất hẳn, ánh mắt trở nên lạnh lùng cũng theo đó mà đi khỏi chỉ để lại 1 mẩu giấy nhỏ trong phòng cô

Mấy ngày qua đi chơi nên k ra chap ms đc :)) mà hnay cũng đang chuẩn bị đi chơi đến chiều. Hqua là k có đi chơi nhưng lại bận học, từ h mình học vào buổi chiều tối đến 9h ms về và nếu có giải lao thì sẽ đăng truyện v :)) có thể k. T7 vs CN sẽ có ngày đăng hoặc k đăng mà h đang ham hồ có dự định viết thêm 1 truyện nữ phụ văn nọ mà khác vs truyện này k bk có nên k? Nếu v thì mình sẽ viết song song và sẽ k bỏ bê truyện này truyện kia

*Trailer:

Lục Hy Tuyết lên sân thượng vào giờ nghỉ, cô mỉm cười hít sâu vào mà không biết ở gần đó có một bóng dáng đang chăm chú nhìn cô. Trong mắt hắn lại là yêu chiều cùng sủng nịch, không biết lúc đầu gặp cô chỉ là hứng thú tìm hiểu nhưng ai ngờ cô biến mất 1 năm ngay cả hắn cũng tra không ra, sau đó cô xuất hiện lại càng diễm lệ hơn khiến người khác chưa từng rời mắt được. Lục Hy Tuyết nhận ra có người đằng sau cô nhú mày quay lại thì thấy hắn, huyết mâu lạnh lẽo hắn đi. Khi thấy được ánh mắt cô không chút độ âm lại như là con dao đâm vào tim đau nhói. Hắn đã làm gì cô mà sao cô chưa từng âm áp lấy 1 lần?

Chap sau hơi bí :))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Lục Hy Tuyết vừa bước vào lớp, cô im lặng ngồi xuống bàn gục ngủ. Tiêu Thư Ly không lâu sau đó cũng đã đến lớp, hắn mỉm cười như gió xuân ngồi xuống bên cạnh cô

- Lục Hy Tuyết chào buổi sáng

-....

Vẫn là sự im lặng đáp lại hắn, Tiêu Thư Ly chưa bỏ cuộc

- Cô làm bài tập chưa? Hình như hôm qua có bài tập đấy

....

Cứ như vậy một người tĩnh lặng một người nói không ngừng nghỉ kể cả trong giờ học. Hôm nay có tiết học của Cố Minh Hạo, năm 2 hắn lại dạy lớp này thêm một năm làm cô chán chết. Giáo sư thì giảng bài bên dưới Tiêu Thư Ly nói là chuyện của hắn, Lục Hy Tuyết trán nổi đầy gân xanh, chẳng phải trong nguyên tác bà tác giả nói hắn tuy ôn nhu nhưng không hề thích nói nhiều sao!!! Đâu ra chữ tên bên cạnh lại từ hành tinh nào đến. Lục Hy Tuyết gằn lên từng chữ đè thấp âm thanh

- Tiêu Thư Ly bộ anh đàn bà lắm hay sao mà nói nhiều vậy?

- Ô.... không hề nha.... chỉ là tôi muốn nói chuyện với cô thôi

- Tôi không thích nên anh cút ra xa. Đừng khiến tôi buồn nôn

Nghe từng lời từng chữ thốt ra từ miệng ngọc nhưng lại chẳng hề ám áp hay cảm xúc gì, Tiêu Thư Ly nhủ mày. Lục Hy Tuyết quay đầu không quan tâm tới hắn nữa. Tiêu Thư Ly tay nắm chặt thành quyền, trong mắt hắn chính là tức giận phẫn nộ, sao cô luôn luôn hờ hững khó chịu với hắn như thế chứ? Cả buổi học chìm vào im lặng. Đến khi Cố Minh Hạo bước vào lớp, không khí nặng nề bao trùm, hắn nhủ mày, mắt hồ ly lướt qua lớp chợt dừng lại nơi Lục Hy Tuyết đang ngồi, cô không hề nhìn tới hắn chỉ hướng ánh mắt phía xa nơi cửa sổ. Cố Minh Hạo lên bục giảng

- Chào cả lớp, lại 1 lần nữa gặp lại

Khỏe môi hắn nhếch lên nhàn nhạt, thủy chung đôi mắt vẫn nhìn cô, cô biết là ai đang nhìn mình vẫn may mắn không hề quan tâm tới. Tiêu Thư Ly hí mắt khi thấy được ánh mắt hướng về Lục Hy Tuyết. Tiết học bắt đầu, Cố Minh Hạo gian xảo đặt ra câu hỏi lại kêu cô trả lời, mỗi câu trả lời đều đúng đến hoàn hảo, hắn thật không ngờ. Lục Hy Tuyết sau khi nghe chuông reo kết thúc, xách cặp lên rời đi. Lục Hy Tuyết muốn ở một mình, cô phải lên kế hoạch phòng thủ, nếu bọn hắn tấn công thì cô cứ phòng thủ thôi. Điều mà cô thắc mắc nhất hiện giờ Hạ Thanh đang ở đâu? Sao cô ta biến mất không một dấu vết? Đồng thời tâm trạng hôm nay rất xấu, cần phải giải tỏa đi. Lục Hy Tuyết đi lên sân thượng rộng lớn, cô đề cập xuống đất dang tay. Bầu trời trong xanh, dù là trưa nhưng lại không có chút nắng nào, ngược đầu nhìn những đám mây trắng trôi bồng bềnh trên đầu mà cô ghen tỵ, mây nhưng được tự do trên bầu trời không chút phiền muộn, lại cũng chẳng có những toan tính, âm mưu. Lục Hy Tuyết lên sân thượng vào giờ nghỉ, cô mỉm cười hít sâu vào mà không biết ở gần đó có một bóng dáng đang chăm chú nhìn cô. Trong mắt hắn lại là yêu chiều cùng sùng nịch, không biết lúc đầu gặp cô chỉ là hứng thú tìm hiểu nhưng ai ngờ cô biến mất 1 năm ngay cả hắn cũng tra không ra, sau đó cô xuất hiện lại càng thêm lạ hơn khiến người khác chưa từng rời mắt được. Lục Hy Tuyết nhận ra có người đằng sau cô nhủ mày quay lại thì thấy hắn, huyết mầu lạnh lẽo hắn đi. Khi thấy được ánh mắt cô không chút độ ấm lại như là con dao đâm vào tim đau nhói. Hắn đã làm gì cô mà sao cô chưa từng ấm áp lấy 1 lần?

- Lên đây làm gì?

- Sao cô luôn hắt hủi tôi như vậy?

- Bởi tôi là chán ghét anh

Lục Hy Tuyết cười lạnh, Tiêu Thư Ly nhủ mày, từng bước từng bước tiến gần cô, dù cô lớn hơn 1 tuổi nhưng hắn lại cao hơn cô. Lục Hy Tuyết lạnh nhạt lùi về sau cách xa hắn, Tiêu Thư Ly lại tiến lên cho đến khi cô mất kiên nhẫn, huyết mầu lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt hắn

- Tiêu Thư Ly, lập tức lăn đi. Tôi bài xích anh ở gần tôi

Tiêu Thư Ly nhếch mép, bộ dáng không còn ôn nhu mà lại là tàn nhẫn thị huyết, cô biết đây chính là con người thật của hắn, một tên máu lạnh còn hơn cả Sở Hiên. Tiêu Thư Ly nắm chặt lấy cằm cô đến đỏ lên, hắn đến bên tai cô phả ra hơi thở nóng rực

- Lục Hy Tuyết cô nhưng đã phạm vào điều cấm kỵ tối thiểu nhất của tôi. Cô nói xem tôi nên trừng phạt cô thế nào đây?

- Tiêu Thư Ly, anh nghĩ anh là ai? Đáng lý ra nên gọi tôi là chị mới đúng nhỉ? Và tôi nên gọi cậu là em?

Lục Hy Tuyết không sợ hãi, giọng điệu tràn đầy châm chọc. Tiêu Thư Ly cười nhạt, hắn liếm lấy tai cô, chưa kịp phản ứng, Lục Hy Tuyết đánh vào bụng hắn không do dự

- Đừng tỏ ra thân thiết với tôi

Tiêu Thư Ly không ngạc nhiên, cô đánh đúng là đau thật nhưng vẫn trong giới hạn chịu đựng của hắn. Nhưng hắn lại rất tức giận

- Lục Hy Tuyết cô thật to gan, tôi sẽ làm cô phải ở bên tôi và yêu tôi

- Yêu cậu? Tiêu Thư Ly, nghe thật buồn cười đấy

Lục Hy Tuyết cười chế giễu, yêu hắn sẽ chẳng bao giờ được tốt đẹp. Lục Hy Tuyết mặc kệ hắn tức giận ở đây, cô cầm cặp đi về, tên này không thể chọc hắn lâu được. Một khi hắn liên kết lại với những nam chủ khác là cô sẽ không còn đường sống. Tiêu Thư Ly hít sâu, cố gắng bình tĩnh. Hắn là quá

vội vàng, xem ra phải từ từ vuốt lông mèo cô nếu không e rằng sẽ phản tác dụng, khoe môi lại tạo thành một đường cong, đằng sau hẳn không nhìn lầm đi lại có một đuôi ác ma đang ngoe nguẩy (:))) bản tính ác ma hắc ám của hẳn bị che giấu bắt đầu trời dậy

Xong 1 chap nhen :)) đi học đây

Ng đc Tuyệt cú là Sở Hiền á

*Trailer:

- Dạ Diễm anh ở đây làm gì?
- Tuyệt nhi, lâu rồi không gặp, em dám bỏ trốn sao?
- Tôi việc gì phải trốn anh đừng tự cao kéo chừng rớt đau đấy

Lục HY TUYẾT chế giễu, Dạ Diễm không quan tâm, khoe môi quẹo rữ nhếch lên đầy nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một mình Tiêu Thư Ly đứng trên sân thượng, Lục Hy Tuyết đi về phía cổng, hôm nay đành để xe ở trường vậy. Không hiểu vì sao trước cổng lại nháo loạn cả lên, tụi con gái cười khúc khích, có người còn đỏ mặt. Lục Hy Tuyết không quan tâm, cô len qua đám đông thì chợt có giọng nói quen thuộc trầm thấp lại như ma quỷ

- Tuyệt nhi

Lục Hy Tuyết giật mình, cô nghiêng đầu quay người, có người gọi cô? Quen sao? Một người đàn ông tuấn tú, yêu diễm đi đến, mái tóc tím sẫm một bên vuốt lên ra đằng sau, một bên che đi một phần trán, tử mâu tràn đầy ý cười cùng ả áp lại chỉ hiện hữu một hình bóng là Lục Hy Tuyết như cả thế giới ngoài hẳn ra chỉ có một mình cô, bực môi khẽ cười càng khiến hẳn tựa như yêu ma đến từ bóng tối, vận cho mình áo sơ mi đen đơn giản cùng quần tây đen

- Dạ Diễm anh ở đây làm gì?
- Tuyệt nhi, lâu rồi không gặp, em dám bỏ trốn sao?
- Tôi việc gì phải trốn anh đừng tự cao kéo chừng rớt đau đấy

Lục HY TUYẾT chế giễu, Dạ Diễm không quan tâm, khoe môi quẹo rữ nhếch lên đầy nguy hiểm

- A sao em có thể nói thế chứ? Dù gì em cũng là vợ tương lai của anh nha
- Ai là vợ tương lai của anh? Nhận làm người rồi

Lục Hy Tuyết hừ lạnh đầy khinh thường, cô nói không thèm. Dạ Diễm không quan tâm, mắt hẳn hiện lên tia sáng狡 hoạt lại nhanh biến mất

- A Tuyệt nhi, đêm hôm đó cách đây 1 năm, lần đấy là lần đầu của em, anh sẽ chịu trách nhiệm

Dạ Diễm gật đầu, nói đầy nghiêm túc nhưng ánh mắt hẳn lại bán đứng hẳn. Lục Hy Tuyết đen mặt, xung quanh nổi lên bàn tán

- A người đàn ông này thật tốt nga. Dám làm dám chịu
- Thì ra là hoa đã có chủ, thật đau lòng
- Tại sao anh ta không phải của tôi?

Dạ Diễm khoe môi cười như có như không. Hẳn nghe tin cô đã trở lại nên đã bỏ hết công việc mà chạy đến đây. Tất nhiên như phán đoán của hẳn là cô sẽ cự tuyệt nên đã hình thành âm mưu trong gang tấc

Lục Hy Tuyết co rút khoe môi, tên này là cố tình a. Cô nghiêng răng kèn kẹt

- Dạ Diễm, tôi không cần anh chịu trách nhiệm. Vậy nên đừng tìm tôi nữa

Muốn diễn thì cô sẽ diễn cùng hân nhưng Lục Hy Tuyết đã quá sai lầm, cô quên mất một điều người trước mặt lại không phải là người bình thường như bao người khác

- Thật sao? Nhưng không được, nếu em đã không chịu để anh trách nhiệm mà lấy anh. Anh đành phải gả cho em vậy. Tuyệt nhiên a, đó cũng là lần đầu của anh nha

Dạ Diễm một bộ dáng ủy khuất cứ như thiếu nữ bị oan lại như chính thể bị thất sủng. Lục Hy Tuyết thật muốn đập đầu vào tường. Hiện tại cô cảm thấy gì? Tất nhiên là muốn học máu, rút con mắt ra. Tên này là ai? Cô thật sự không quen. Có lẽ là người giống người tên trùng tên đi

- Dạ Diễm anh.... thật quá vô sỉ.... Mặt anh làm bằng gì thế?

Mặt hân chắc chắn còn dày hơn cả tường nhà đi

- Sao em có thể hỏi như thế? Mặt anh là da là thịt. Còn vô sỉ thì em đã quá khen rồi

Dạ Diễm càng nhếch môi lên cao. Lục Hy Tuyết đang cố gắng bình tĩnh lại, cô không thể gào thét ở đây được, mặc kệ xung quanh có nói gì, cô xoay người định chạy trốn thì một vòng tay cứng rắn lại vác cô lên vai

- Dạ Diễm, thả xuống. Tên khốn khiếp này. Tôi nói thả xuống

Lục Hy Tuyết dẩy dựa, cô dù qua luyện ngục nhưng tên này cũng qua luyện ngục và nam nhân, nữ nhân luôn luôn khác nhau, dù đánh vào lưng hân cũng chẳng hề hấn gì. Dạ Diễm nhét cô vào trong xe, khóa cửa không cho cô chạy thoát, lái xe lao vút đi. Tại một nơi khác gần đó, một đôi mắt màu trà hẹp dài đầy gian xảo chứng kiến tất cả mọi hành động, môi mỏng cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về hướng xe Dạ Diễm biến mất

- Dạ Diễm...sao? Lục Hy Tuyết em đã làm gì? Lần đầu tiên? Thật to gan đó

Hân xoay lưng như ở đó chưa từng có người

Lục Hy Tuyết ngồi trong xe mà vô cùng thấp thỏm lo âu. Hân muốn dẫn cô đi đâu?

-Này Dạ Diễm, anh định đưa tôi đi đâu? Tôi muốn về Lục gia

- Em có 2 lựa chọn, một là gọi anh là Diễm, 2 là ông xã. Nhưng anh thích em gọi anh là ông xã hơn đó

- Phi... Anh có mà nằm mơ. Không bao giờ

- Vậy thôi. Vậy em muốn ở cùng anh sao?

-....

Lục Hy Tuyết im lặng, cô không quan tâm tới hân nữa, có nói thì cô không thể đấu lại trước sự vô sỉ của hân, mặt hân dày hơn cô

Dạ Diễm hừ nhẹ, cô gái này thật cứng đầu mà

Lúc sau chiếc xe dừng trước tòa nhà lớn, còn lớn hơn Lục thị chỉ là nhỏ hơn mà thôi (cái này ta k đồng ý a). Lục Hy Tuyết ngược đầu, dòng chữ to đùng đập vào mắt cô “DL” đây chẳng phải trụ sở chính của Dạ thị sao? Lục Hy Tuyết có chút khó hiểu Dạ Diễm đưa cô tới đây làm gì? Dạ Diễm đưa cô lên tầng cao nhất, mọi nhân viên lớn bé đều cung kính cúi đầu. Có chuyện gì vậy?

*Trailer:

- Ba sao ba lại ở đây? Cả mẹ nữa? Nguyên lão cũng ở đây?

Lục Hy Tuyết có chút choáng váng, một vài vị nguyên lão của cả 2 gia tộc, cả Lục Vĩ cùng Dương Linh cũng ở đây

- Con gái, ngồi đi

- Chẳng phải ba đi Anh sao?

- Ký hợp đồng xong rồi. Bây giờ là chuyện của 2 nhà. Con gái, có một chuyện ba rất thắc mắc, vì sao con biết Lục gia là gia tộc cô? Chuyện này rất ít người biết. Thời gian qua ba rất muốn hỏi con, Dương Linh đã được ba nói hết rồi

- Con.... 1 lần ngẫu nhiên biết được thôi, con....

- Ngẫu nhiên?

H mk đã thấy dc 1 vấn đề nghiêm trọng ở đây và cx là lỗi sai :((nên sẽ viết đề cùng cở tại chap sau. Chap sau có bí mật đó nha :)) c Tuyết sẽ rơi vào trạng thái đứng hình k theo kịp :)) và cũng là bc 2 của a Diễm. CỎ ns thì a này quá nhanh tay :) á hihhihi mấy chap trc có 2 ng bí ẩn đó nha k phải Sở hiên đâu. Hạ Thanh đã trôi về đâu r? :)) bảo đảm ng này bị n ng ghét lắm đây :) nhưng bk làm sao dc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

”Cạch”

Dạ Diễm ở cửa bước vào, Lục Hy Tuyết theo sau hần, cô hiện đang thăm chửi 18 đời tổ tông nhà hần đây. Vào đến bên trong cô kinh ngạc vì bên trong đều có nguyên lão của Dạ gia và có cả cha Dạ Diễm, Dạ Hùng (;;;;;;vvv k bk đặt tên ông này thế nào nữa). Và quan trọng hơn hết...

- Ba sao ba lại ở đây? Cả mẹ nữa? Nguyên lão cũng ở đây?

Lục Hy Tuyết có chút choáng váng, một vài vị nguyên lão của cả 2 gia tộc, cả Lục Vĩ cùng Dương Linh cũng ở đây

- Con gái, ngồi đi

- Chẳng phải ba đi Anh sao?

- Ký hợp đồng xong rồi. Bây giờ là chuyện của 2 nhà. Con gái, có một chuyện ba rất thắc mắc, vì sao con biết Lục gia là gia tộc cô? Chuyện này rất ít người biết. Thời gian qua ba rất muốn hỏi con, Dương Linh đã được ba nói hết rồi

- Con.... 1 lần ngẫu nhiên biết được thôi, con....

- Ngẫu nhiên?

- Vâng.... thật ra... là con lúc 13 tuổi đã trốn trong xe của ba nên là..... mọi chuyện con đều nghe hết..... Cả 1 vài lần đêm khuya con khát nước đi ngang qua thư phòng vô tình nghe được ba nói chuyện điện thoại hoặc gọi video

Lục Hy Tuyết lúng túng, cô hít sâu một hơi đành nói dối, Lục Vĩ nhủ mày, ông là người rất cẩn thận mà nhưng cô là con gái ông nên cũng phải tin điều đó dù thấy rất lạ

- Thôi nào Lục gia chủ, ông đề 2 tui nhỏ ngồi xuống đã chứ

Một trong nguyên lão của Dạ gia lên tiếng, Lục Hy Tuyết như thấy được vị cứu tinh của mình, chuyện cô xuyên qua đây không thể có ai biết được. Dạ Diễm vẫn nở nụ cười tà mị khiến cả nguyên lão của 2 gia tộc, ba mẹ Lục Hy Tuyết và cả Dạ Hùng. Lục Hy Tuyết ngồi xuống đối diện các vị tiền bối, Dạ Diễm cũng theo đó ngồi kế bên. Dạ Hùng lúc này lên tiếng

- Con là Lục Hy Tuyết?

Dạ Hùng âm thầm đánh giá cô, trong lòng ông cảm thấy rất hài lòng về cô, cô không đơn giản có thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành mà nói về vẻ đẹp, từ Lục Hy Tuyết còn có khí chất thanh nhã, cao quý, xuất trần tựa như cô không thuộc về thế giới này nhưng lại khiến người khác khó gần, lạnh lùng cao ngạo mà mơ hồ. Dạ Hùng hít đôi đồng tử màu tím biếc như Dạ Diễm, ngoài ra ông còn thấy cô không những không như vẻ ngoài mà lại ẩn chứa hàn khí cùng sắc bén nhưng không gây hại gì đến người khác

Lục Hy Tuyết biết người đàn ông trung niên trước mặt này đang đánh giá mình, cô trong lòng cũng quan sát ông, mái tóc bạc tím đan xen, khuôn mặt tuy đã già nhưng không thể che giấu được vẻ yêu diễm thuộc về bóng tối của ông, từ đó đã thấy lúc còn trẻ ông trông 8 phần giống Dạ Diễm nhưng mang đến cho người khác là nghiêm nghị, bình tĩnh không chút gọn sóng. Dạ Diễm thì lại tà mị lãnh khốc, nguy hiểm phức tạp của bóng tối, cao ngạo như đế vương ngự trị nơi sâu thẳm của địa ngục lạnh giá nhưng một chút Lục Hy Tuyết chỉ dựa vào trong truyện của bà tác giả chứ trước mặt cô tại sao lại vô si, tà mị, mặt dày lại phức tạp như thế!!!! Một chút lãnh khốc cũng chẳng có

Dạ Hùng khước miệng câu lên một nụ cười tuy thân thiện nhưng uy nghiêm, giọng nói trầm thấp nghiêm túc

- Lục gia và Dạ gia đã cùng nhau bàn bạc về vấn đề này đã rất lâu, chuyện này là do con trai ta cũng chính là Dạ gia chủ hiện nay đã đưa ra, chúng ta thấy không tồi và gao đã nấu thành com nên Dạ Diễm và con sẽ tổ chức đính hôn, không bao lâu sẽ kết hôn, nói cách khác Dạ Diễm sẽ trở thành vị hôn phu của con. Lục gia chủ và cả phu nhân Lục gia đều đã đồng ý về vấn đề này

Lục Hy Tuyết càng nghe cô càng bất động hóa đá, ai nói cho cô biết chuyện này là thế nào???? Ngay cả Hạ Thanh phải mất 1 năm mới thuyết phục

được vị đại nhân này tốn không ít công sức mà. Dạ Diễm cười thầm nhìn phản ứng của cô, sẽ không lâu nữa cô sẽ mãi mãi trở thành của hắn (anh nằm mơ à :))))

- Nhưng.....

- Con gái, Dạ gia chủ rất tốt, cậu ấy cũng rất yêu con nên hãy chấp nhận đi

Dương Linh nhẹ nhàng khuyên nhủ. Lục Hy Tuyết vẫn bất động đến khi cả 2 bên kết thúc, cô vẫn chưa tiếp thu được, chuyện này nằm ngoài tầm kiểm soát a. Dạ Diễm vẫn thấy cô bất động liền tiến tới, dù sao mọi người đã ra ngoài hết còn lại 2 người trong đây. Dạ Diễm ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô, giọng nói không kìm được vui vẻ

- Tuyết nhi, em sẽ là của anh, Tuyết nhi, chấp nhận đi

Lục Hy Tuyết đầu chính thức bùng nổ, cô nắm lấy cổ áo hắn gần giọng

- TMD, anh..... Anh..... Anh đã nói gì với họ?... Thực tức chết tôi rồi..... Anh đáng lý ra phải yêu Hạ Thanh chứ!!!! Đó chính là định mệnh của anh cơ mà

- Em nói gì vậy? Hạ Thanh? Anh làm sao có thể yêu nữ nhân chanh chua rắn rết ấy được? Định mệnh? Đâu nào? Định mệnh là do anh quyết định không để người khác quyết định được vì đó chính là cuộc đời anh

- Tôi.... tôi không thể lấy anh được, nhất quyết không

- LỤC HY TUYẾT, em đang nói cái gì? Tại sao chứ?

Dạ Diễm tức giận, hắn gầm lên, Lục Hy Tuyết lắc đầu, cô không thể lấy hắn, nếu không cuộc đời cô chẳng được bình yên. Nhưng Lục Hy Tuyết đã không biết, từ khi cô bước đến thế giới này, mọi chuyện, bánh răng số phận đã lệch khỏi quỹ đạo của nó từ lâu

- Đừng, anh buông tha tôi đi....

Dạ Diễm ánh mắt lạnh lẽo, hắn đề cô lên sofa, từ mâu âm trầm nhìn cô

- Em dám từ chối? Tốt thôi, tôi sẽ trói buộc em xích em ở bên cạnh, nếu em rời xa tôi đừng trách tôi vô tình và tôi sẽ làm em phải hối hận để trở về bên tôi, rõ chưa Tuyết nhi?

Dạ Diễm cười lạnh, hắn vuốt má cô, Lục Hy Tuyết run lên, âm trầm, lạnh lùng quyết đoán này, đó chính là con người hắn. Dạ Diễm hôn nhẹ lên trán cô, ngòai dậy, ôm cô vào lòng

- Đi, anh đưa em về, đã muộn rồi

Dạ Diễm ôm eo cô rời đi, câu nói vừa rời của hắn cứ lặp lại trong đầu Lục Hy Tuyết, cô im lặng, phải làm sao đây?

Tại Bạch gia....

- Thưa gia chủ, thuộc hạ vừa nhận được tin là đại tiểu thư Lục gia sẽ trở thành hôn thê của Dạ gia chủ Dạ Diễm

“Răng rắc”

Người đàn ông cau mày, trong tay hắn là ly rượu xuất hiện vết nứt, đôi mắt đôi mắt đen láy đầy lạnh lẽo, sát khí nổi lên bao trùm đè nén lên thuộc hạ gần đó, hắn ta hoảng sợ, gia chủ tức giận thật rồi

- Lục Hy Tuyết, thật sự quá to gan rồi

-----CẮT----- Ta là gạch phân tuyến dễ thương :)))-----

Nhức đầu quá (((((

*Trailer:

- Người nói lại xem?

Lục Dật Thần quát lớn, đập mạnh bàn, đôi mắt long sọc bùng nổ lửa giận, hắn không tin nổi, tiểu Tuyết sẽ đính hôn với Dạ Diễm. Hắc y nhân run lên, âm thầm đổ mồ hôi lạnh, thủ lĩnh thật đáng sợ

- Alô, nói có chuyện gì?

Đồng tử vàng cam đang chăm chú làm việc, cả người đều toát ra vẻ bất cần yêu nghiệt, Jayson cúi đầu quỳ gối cung kính nói

- Chủ nhân có chuyện rồi ạ

Á hihhi chap sau nha :))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tin đại tiểu thư Lục gia và Dạ gia chủ đã đính hôn đã lan tỏa khắp thế giới ngầm, dù cho chưa nói cho giới truyền thông biết nhưng thế giới ngầm luôn nắm bắt thông tin nhanh gọn lẹ nhất. Tại nửa vòng trái đất bên kia, một người đàn ông tuần tú trẻ tuổi đang đứng bên cửa sổ, cả người hắn đều toát lên sự băng lãnh, đôi mắt đen tĩnh lặng như hồ thu dần gọn sóng, trên trán hắn nổi đầy gân xanh như đang ẩn nhẫn sự giận

- Tuyệt... Em dám cùng hắn xảy ra quan hệ, bây giờ còn đính hôn với hắn mặc lời cảnh báo của tôi? Tôi sẽ làm em thấy hối hận. Nhất, đặt vé trở về thành phố H nhanh

- Vâng

Vệ Nhất đang nghiêm trang đứng thẳng một bên, 1 năm trước chủ nhân và hắn sang bên đây để làm thế lực mạnh hơn. Giờ đây chủ nhân tức giận hắn chưa bao giờ thấy, nhưng cũng tuân mệnh làm theo

- Đã đến lúc rồi, muốn tranh giành với 4 đại gia tộc thì ít hắn phải có một thế lực song song song với bọn họ

Hiên Viên Triệt nhí nhếch môi, hắn cao ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ

Trong một căn hộ chung cư cao cấp, người đàn ông đang cầm tư liệu về hắn sẽ ám sát tiếp theo nhưng dường như trong tim hắn đang có một thứ gì đó đâm vào, cảm giác như đang vĩnh viễn mất đi thứ gì quý giá nhất trong cuộc đời hắn. Hắn cau mày

- Rốt cuộc là sao đây?....

Sở Hiên nhìn tấm hình trong tư liệu thì nản lòng, bỏ xuống, bắt giắc vào trong phòng cầm lên một tấm ảnh, đôi mắt nâu tràn đầy nhu tình đến chính hắn cũng không biết

- Lục.... Hy Tuyết?

Giọng nói nhỏ nhẹ trong đêm tối, một con người luôn lấy việc ám sát là nghề nghiệp là bản chất hắn, một con người mồ côi, đứng trên đôi chân của mình đạp qua hàng trăm xác chết, tay nhuộm biết bao nhiêu là máu tanh nhưng chỉ có như thế hắn mới có thể tồn tại được ngày hôm nay, một con người chưa bao giờ được yêu và yêu, chưa hề tồn tại thứ gọi là “tình cảm”, “tình yêu” vậy mà chỉ là 1 thiên thần trong 1 đêm cứu hắn khỏi tay tử thần dù chính hắn cũng như là một tử thần là điểm vung điểm danh người phải chết nhưng thế nào đi chăng nữa hắn cuối cùng vẫn là một con người cần có tình cảm và cũng sẽ biết rung động là gì chỉ là hắn không nhận ra mà thôi. Cứ nghĩ mình không phải là con người có trái tim nhưng chỉ là..... chỉ là nó đã bị đóng băng và chôn vùi quá sâu dưới tận đáy tâm hồn đơn độc mà thôi

Cũng tại nơi khác, một nơi nghiêm ngặt nhưng lạnh lẽo và đáng sợ, Lục Dật Thần đang gõ lộc cộc trên bàn, một hắc y nhân đi tới cung kính

- Thừa thủ lĩnh, theo như tình báo nói lại tình hình của 4 đại gia tộc là Dạ gia chủ sẽ đính hôn

Lục Dật Thần nhướn mày, Dạ Diễm đính hôn? Hắn có cảm giác không lành

- Ai?

- Lục đại tiểu thư Lục Hy Tuyết

- Người nói cái gì?

Lục Dật Thần kinh ngạc quát lớn, đập mạnh bàn, đôi mắt long sọc bùng nổ lửa giận, hắn không tin nổi, tiểu Tuyết sẽ đính hôn với Dạ Diễm. Hắc y nhân run lên, âm thầm đổ mồ hôi lạnh, thủ lĩnh thật đáng sợ

- Alô, nói có chuyện gì?

Đồng tử vàng cam đang chăm chú làm việc, cả người đều toát ra vẻ bất cần yêu nghiệt, Jayson cúi đầu quỳ gối cung kính nói

- Chủ nhân có chuyện rồi ạ

- Chuyện gì?

Lăng Mộ Hàn vẫn không ngẩng đầu lên, Jayson nuốt khan, âm thầm chuẩn bị tinh thần và mặc niệm cho mình, chủ tử, đừng nha, thuộc hạ thật vô tội

- Là.... chuyện đại tiểu thư Lục gia

- Người từ khi nào úp úp mở mở

Lăng Mộ Hàn cau mày ngẩng đầu, một cái cau mày của hắn quả thật không hề làm giảm đi vẻ yêu nghiệt của hắn

- Dạ.... là tiểu thư sẽ trở thành hôn thê của Dạ gia chủ Dạ Diễm

“Rắc, Rầm”

Lăng Mộ Hàn trừng lớn, đập bàn, thân thủ nhanh chóng vọt tới trước mặt Jayson nắm cổ áo

- Có thật không? Là do ai quyết định?

- Thưa.... do Dạ gia chủ đưa ra chủ ý này và cả 2 gia tộc đều chấp thuận, kể cả gia chủ cổ nhiệm cũng rất hài lòng

Jayson đỏ mặt hồi hộp, tại sao hắn luôn là người chịu đựng cái loại áp lực này chứ!!

Lăng Mộ Hàn kinh ngạc, lập tức phượng mâu híp lại đầy nguy hiểm, đôi mắt vàng cam đã sáng nay còn sáng rực hơn nhưng đầy lạnh lùng

- Thưa ngài, có tin tức mới của Dạ gia ạ

- Nói nhanh

- Dạ Diễm sẽ cùng đại tiểu thư Lục gia đính hôn

- Cái gì??

Âm thanh gầm lớn, mắt hồ ly màu trà nheo lại, tay nắm chặt thành quyền

- Thiếu gia, vị tiểu thư mà thiếu gia yêu cầu điều tra đã có rồi ạ

Một lão nhân cúi đầu đầy cung kính, người đàn ông tay rút túi quần dựa vào bàn, đôi mắt xám tro liếc nhìn đến

- Cô gái ấy tên Lục Hy Tuyết, năm nay 18 tuổi, học ở đại học X năm 2 tại lớp A, con gái duy nhất của Lục gia, trên có 1 anh trai cùng cha khác mẹ, là đại tiểu thư quý giá của họ và sắp tới sẽ đính hôn với Dạ gia chủ

- Sao?

Hắn kinh ngạc, cô sẽ đính hôn với Dạ Diễm, lại cau mày. Hắn phát tay, lão nhân biết ý, để tư liệu lên bàn hắn rồi rời đi. Lại 1 người đàn ông khác đi đến, trai không kém gì hắn, cả 2 mỗi người 1 vẻ 1 khí chất riêng biệt nhưng đều chung quy đó là quyết đoán và tàn nhẫn

- Em trai, có chuyện gì sao?

- Không có gì, anh không ở cùng nữ nhân kia sao?

- Cô ấy ngủ rồi

- Vậy sao? Thật không hiểu nổi vì sao anh lại cứu cô ta về làm gì cho phiền phức. Đó cũng là người bị cả 4 đại gia tộc truy tìm mà giết chết đấy

- Không sao, với thể lực của chúng ta đều có thể che giấu

- Cô ta hình như đã đụng vào báu vật vô giá của họ rồi đấy nhưng em nói trước, nếu anh đã yêu nữ nhân thì hãy lựa cho đúng vào, và cô ta không có gì tốt đẹp như anh nghĩ đâu. Có 1 số chuyện mà ngay cả 2 chúng ta không biết được

Đúng như hắn nói, người anh của hắn sau này thực sự rất hối hận, vì đã làm tổn thương người bản thân yêu thật sự và cô đều cười nhạt, đều lạnh lùng và căm ghét hắn (người anh) và hắn đã phải nhận rất nhiều sự hờ hững của cô

- Sao em lại nói vậy? Anh sẽ không đâu

- Không biết, là trực giác mách bảo chẳng

Hắn nhún vai hờ hững bỏ đi, anh hắn luôn là người cố chấp như vậy, hắn thật sự buồn cười, anh hắn chưa biết yêu là gì nhưng hết lần này tới lần khác đều kiếm nữ nhân để giải quyết sinh lý và đến nay không hiểu sao lại nói mình yêu ả đàn bà già dối kia, bộ mặt thật của cô ta đều bị hắn nhìn thấy rất

hiều lần và không ai biết được hắn đã nhận ra từ lâu. Chẳng bù cho cô, phải, cô gái đó mỗi khi hắn nghĩ tới đều là một trận đau lòng, muốn ôm cô vào lòng mà che chở hết thảy, bảo vệ cô dưới đôi cánh của hắn, hắn có một khả năng rất đặc biệt không ai biết đó chính là có thể nhìn thấu được bên trong trái tim của người khác dù cho có giấu kỹ như thế nào nhưng duy nhất riêng 4 đại gia chủ và 2 thủ lĩnh, những người đứng đầu thế lực khác vì bọn họ đều không phải là người bình thường, như nhau, giống 2 anh em bọn hắn chính là thâm sâu khó lường, tàn nhẫn lạnh lùng, 1 tay che trời. Hắn nhìn ra được cô, sự lạnh lùng, kiên cường đến đau lòng, cao ngạo lại mạnh mẽ kia tất cả hết thảy chỉ để bảo vệ nỗi sợ hãi, cô đơn và yếu đuối của mình như thiên thần tạo nên một bức tường trong suốt nhưng vững chắc cách xa mọi thứ. Lục Hy Tuyết sao? Tiêu bảo bối, em chờ đây, tôi chính thức bước vào cuộc đời em và phá tan bức tường kiên cố kia. Em sẽ không còn 1 mình đối mặt với tất cả vì đã có tôi đứng sau em che chở dưới đôi cánh rộng lớn của tôi. Vậy nên em chỉ cần quay lại nhìn khi em yếu đuối, hãy cứ khóc, nói hết ra trong lòng tôi

Ai biết rằng chính vì sự ám áp này của hắn đã làm lay động trái tim băng giá bao lâu nay của cô

Cuộc tranh giành chưa đến hồi kết này sẽ kết thúc trong bao lâu khi mà không ai biết phía trước là gì đang chờ đón, họ cũng chỉ biết muốn được bên cạnh nhau đều phải vượt qua vô vàn thử thách và cũng như những nỗi đau sẽ phải trải qua chỉ biết được một điều, biến cả bao giờ cũng có sóng như con đường phía trước sẽ có khó khăn tưởng chừng như né tránh gặp nhau nhưng không ngờ lại tạo thành điểm giao nhau giữa 2 đường thẳng song song, tạo thành một vòng luân quản không biết khi nào thoát ra. Cũng chính vì thế trong tương lai vì sự hiểu lầm vì hận thù mà bỏ lỡ nhiều năm như vậy

-----Cắt :)))-----

Chết đây, đối quá a

Quên nữa, mn cứ gọi mình là Kin là nick name hoặc Hàn Thiên hoặc Thiên đều là bút danh, cứ gọi thế là đc :3

Có ai ghiên W 2 thế giới k? BAO là hay, hâm mộ biên kịch nghĩ ra kịch bản đó ghê :>>>>

ai đoán đc 2 tên cuối cùng ở trên là ai k? Hừ ghét tên thứ 2 (k phải ng có đôi mắt xám tro)

Hí hí hí, tl đúng sẽ có chap ms sớm hơn nha :3 :* pp phần mà mn sẽ hóng

*Trailer:

- Long Ngạo Thiên?

Lục Hy Tuyết có chút cứng nhắc, lại thêm 1 nam chủ? Đã vậy là nam chủ có thể lực ngang Dạ Diễm?

- Cô là?

Lục Hy Tuyết im lặng, cô cau mày, nụ cười tắt ngấm đi

- Anh muốn gì?

Lục Hy Tuyết lạnh lùng, tên này không ngờ lại nhìn trẻ tới vậy nhưng hắn đã 25 tuổi rồi đó mà hắn nhìn cứ như 18 tuổi. Long Ngạo Thiên thầm nói không hay rồi, cô biết thân phận hắn chẳng, đúng như hắn nghĩ, Lục Hy Tuyết biết rõ là đang khác

- Vị thiếu gia anh muốn gì?

To be continued..... hí hí thích từ này ghê :))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Cả đêm Lục Hy Tuyết không hề ngủ được, nhớ lại từng sự việc hồi chiều mà không thể tin nổi, từ khi nào lại có sự thay đổi lớn như thế? Cô hiện giờ luôn thắc mắc 1 điều là Hạ Thanh cô ta đang ở đâu? Mọi thứ về cô ta sau khi cô từ luyện ngục trở về đều không hề có bất kỳ thông tin nào cứ như cô ta bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Chỉ biết sau khi vụ việc 1 năm trước kia xảy ra thì cô ta lại biến mất. Hình như có điều gì đó không ổn, ngay cả thế lực Lục gia không tìm được chắc chắn 1 là một trong 3 đại gia tộc lớn mạnh hơn Lục gia kia 2 là 2 thế lực ngầm song song kia, loại Cố Minh Hạo ra vì hắn chưa gặp Hạ Thanh bao giờ và để khơi dậy được tình yêu của hắn thì trong nguyên tác Hạ Thanh phải tốn rất nhiều thời gian và công sức chỉ để thu hút sự chú ý của hắn, Tiêu Thư Ly càng không, hàng ngày cô gặp hắn cũng chẳng thấy hắn nhắc gì hay nói chuyện về Hạ Thanh vậy chỉ còn hai vị nam chủ kia, Sở Hiến là sát thủ, là một cỗ máy giết người không chớp mắt, lại càng không phải Vân Luật, đơn giản hắn chưa đến thời điểm gặp mặt và càng không dễ gặp hắn, cả ngày ngày qua ngày hắn chỉ tròn cấn cứ dưới lòng đất bí ẩn nào đó nên về chuyện trên mặt đất không hề biết được, càng không thể là Thượng Quan Mặc vì hắn đang quay phim và có buổi họp báo lấy đầu ra thời gian dù cho có vậy thì bọn săn ảnh sẽ biết được. Vậy nên loại đi tất cả chỉ còn bọn hắn tuy 2 là 1 luôn bao che mọi khuyết điểm cho nhau, hai tên đó hợp lực lại cũng đủ sức chống chọi được mọi nguy hiểm nào huống chi có một tên lại rất cường hãn. Nhưng tìm thông tin của bọn hắn dựa vào Lục gia là không thể nào. Mãi suy nghĩ cho đến khi mặt trời đã dần nhô lên lúc nào không hay. Lục

Hy Tuyết thờ dài nhìn đôi mắt gấu trúc của mình, cô che đi bằng một lớp phấn, thay đồ đánh răng rửa mặt xuống nhà. Vì còn khá sớm mà hôm nay là ngày nghỉ nên cô quyết định đến Tân Thắng mua chút đồ

Lái Lamborghini đến thu hút rất nhiều ánh mắt, cô thản nhiên bước vào. Tân Thắng xem ra đã hiện đại hơn, cô mỉm cười đi dạo vòng quanh, do mãi nhìn xung quanh mà không nhìn phía trước và người kia hình như còn cố tình đụng trúng cô. Lục Hy Tuyết xoa chớp mũi đỏ chót, cứng thật, cô nhẹ cúi đầu

- Xin lỗi

- Cô không sao chứ?

Giọng nói khàn khàn nam tính nhưng lại vô cùng ấm áp, Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt như thiên thần, baby không mất đi phần nam tính của hân. Mái tóc vàng nâu mềm mượt có chút rối bù, mày không như nữ nhân và nam nhân mà lại sắc, đôi mắt màu xám tro tràn đầy ý cười cùng nhu tình, mũi cao cương nghị, cánh môi hồng mỏng, nụ cười trên môi lộ ra răng khểnh. Làn da trắng như da em bé, hân mặc áo sơ mi màu kem, quần jean xanh cùng đôi giày thể thao, thoát nhìn như 18 tuổi nhưng khí chất thành thực trưởng thành lại cao ngạo không như một thiếu niên. Lục Hy Tuyết đầu đầy dấu chấm hỏi, hân nhìn vậy là có ý gì?

- Tôi không cố ý, cô không sao chứ? Mũi cô hình như sưng lên rồi

- A không sao nên cậu đừng lo, là lỗi của tôi đi không nhìn đường

Lục Hy Tuyết không biết trước mắt cô là ai nhưng cô lại cảm thấy rất thân thiện và không hiểu sao lại có chút thích hân, vì hân trẻ trung, sự nam tính không như người khác chẳng?

- Tôi muốn xin lỗi cô bằng một ly nước nhé?

- Được thôi

Dù sao cô đang cảm thấy rất khát, Lục Hy Tuyết nở nụ cười, làm hân đỏ mặt, thật sự dễ thương chết hân a. Lục Hy Tuyết thấy mặt hân đỏ lên kì thực cứ như đứa trẻ làm cô thật yêu thích không thôi, haizzz.... nhắc đến mới nhớ không biết Lâm Gia Nam sao rồi? Nghe nói cha con họ về quê để thăm 1 số người thân rồi. Lục Hy Tuyết nhìn không được vờn tay nhéo má hân, đến lúc cô nhận ra thì đã lỡ rồi, cô đỏ mặt lúng túng

- Xin lỗi a, tôi thất lễ rồi. Thực sự tôi không cố ý chỉ là không biết vì sao tôi lại làm thế thôi

Nói càng ngày càng nhỏ, cô cúi thấp đầu, trời ơi! Người ta đường đường là 1 đại nam nhân mà bị nữ nhân nhéo má đó chính là hành động tự sát đấy. Người kia bật cười, không ngờ cô lại đáng yêu đến mức này, tự hỏi vì sao cô lại không lạnh lùng với hân? Câu hỏi này đến ngay cả Lục Hy Tuyết cũng không biết giải đáp ra sao, cô cũng không hiểu được, ở bên cạnh hân không như Dạ Diễm là an toàn, không như Lục Dật Thần là bình tĩnh, mọi cảm giác không như những người kia mà người này lại rất thoải mái và ấm áp, mọi buồn phiền, cô đơn đều tan biến hết. Người kia càng cười ấm áp, hân nhận ra sự thay đổi này, có thể nói đây chính là dấu hiệu tốt

- Không sao, tôi cũng quen rồi

Chưa từng có người nào dám làm thế với hân cả, quen ư? Đó chính là nói dối (vvvv có ai thấy ng nào như a k)

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, quen rồi? Cô bật cười

- Đi nào, uống nước, cậu trả tiền đây

Lục Hy Tuyết cứ nghĩ người này cùng tuổi cô. Người kia lắc đầu, rõ ràng hân lớn tuổi hơn cô nhiều

Cả hai vào tiệm cafe trong TTTM, thu hút rất nhiều ánh mắt vì cả 2 đều rất hợp nhau và đẹp đôi

- Ngồi đi

HÂN lịch sự kéo ghế ra cho cô, Lục Hy Tuyết ngồi xuống, người kia cũng ngồi đối diện cô. Phục vụ đi đến

- HAI anh chị dùng gì ạ?

- Một ly Capuchino

- Một cà phê đen là được

- Đây cậu tên gì?

- Tôi... tên là Long Ngạo Thiên

- Long Ngạo Thiên?

Lục Hy Tuyết có chút cứng ngắc, lại thêm 1 nam chủ? Đã vậy là nam chủ có thể lực ngang Dạ Diễm?

- Cô là?

Lục Hy Tuyết im lặng, cô cau mày, nụ cười tắt ngấm đi

- Anh muốn gì?

Lục Hy Tuyết lạnh lùng, tên này không ngờ lại nhìn trẻ tới vậy nhưng hẳn đã 25 tuổi rồi đó mà hẳn nhìn cứ như 18 tuổi. Long Ngạo Thiên thầm nói không hay rồi, cô biết thân phận hẳn chẳng đúng như hẳn nghĩ, Lục Hy Tuyết biết rõ là đằng khác

- Vị thiếu gia anh muốn gì?

- Hình như cô có chút hiểu lầm rồi thì phải? Tôi...

- Tôi xin cáo

Lục Hy Tuyết đứng dậy thì một bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay cô

- Khoan đã.... Em đừng như vậy.... Thật sự đây là bản chất của em sao?

Long Ngạo Thiên khản trương

- Anh điều tra tôi?

Cô không điều tra hẳn thì thôi đi nhưng làm sao có thể điều tra hẳn được cơ chứ

- Không phải, tôi chỉ là nhìn ra được em thật sự rất cô đơn và muốn che chở, bảo vệ em mà thôi

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, hẳn biết rõ cô?

- Sự lạnh lùng ấy tôi biết em tạo ra chỉ để che mắt người khác đúng không? Đừng như vậy, nếu như thế thì ít nhất khi ở bên tôi cứ trở về là chính con người thật của em đi. Chẳng phải hồi này em cũng rất vui và thoải mái đó sao

Lục Hy Tuyết trầm lặng, cô cau mày

- Làm sao... anh biết?

- Vì tôi có thể nhận ra được, không phải là em che giấu không kỹ nhưng trái tim tôi cảm nhận được

- Anh... biết tôi là Lục Hy Tuyết?

- Phải, nhưng đừng đi.... tôi chỉ muốn hiểu rõ em. Vậy nên em hãy thử 1 lần mở lòng đi. Tôi sẽ không tổn thương em đâu. Lục Hy Tuyết, đừng đi, hãy cho em và anh thử 1 lần đi

Long Ngạo Thiên chân thành nói, Lục Hy Tuyết im lặng, cô ngồi xuống, trong lòng tự hỏi, nếu như.... hẳn buông tay thì sao? Lúc đó cô sẽ thế nào? Cô sẽ không sao chứ? Nhưng.... thật sự cô cảm thấy cô đơn, kiếp trước có như thế nào đều chỉ có 1 mình cô, bây giờ ngoài Lục gia ra liệu có ai đáng tin cậy? Lục Hy Tuyết nhìn vào mắt xám tro kia, không biết nhưng hẳn lại mang đến cho cô sự thoải mái và yên tâm, vậy 1 lần đi, nếu như sau này không thành thì cô sẽ rút lui và không bao giờ có lần thứ 2 mà thật sự có lần thứ 2 sao?

- Tôi.... sẽ thử

Lục Hy Tuyết hít sâu, cô do dự nói ra, Long Ngạo Thiên vui mừng, hẳn cười đầy dịu dàng

- Thật vui quá

Lục Hy Tuyết im lặng, vui.... đến vậy ư? Nhưng hẳn và cô đây là lần đầu gặp mà. Trong bất giác, sự cô đơn đã giảm bớt và sự ấm áp của Long Ngạo Thiên đã tiến vào trái tim của cô

-----Cátttttttt -----

Anh ấy dễ thương ghê :))

*Trailer:

Long Ngạo Thiên anh thật sự là 1 người tốt, liệu cuối cùng anh sẽ không yêu Hạ Thanh chứ?

- Hy Tuyết, tôi gọi em là tiểu bảo bối nhé?

“Phụt”

Lục Hy Tuyết khoa trương phun ra một ngụm Capuchino cũng hên là không dính ai, cô cười giả là xin lỗi phục vụ

- Anh.... bị điên à?

Lục Hy Tuyết đỏ mặt, nghĩ sao vậy? Long Ngạo Thiên bĩu môi, hần vẫn sẽ gọi

- Ngạo Thiên?

Giọng nói kinh ngạc, em trai hần lại đang cùng 1 nữ nhân cười nói? (LHT ngồi xoay lưng nên k thấy mặt)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Khụ, mình có chút lộn, như mình đã ns khuyết điểm lớn nhất của mình là quên trc quên sau ;;vv từ sau khi LHT trở về từ luyện ngục đã 19 tuổi r nha :))
khụ tha lỗi nha, khụ đầu óc đạo này k đc bth, lun đau đầu liên miên dù k hiểu vì sao. V nha LHT đã 19 tuổi r :vv

Phục vụ mang đến cafe và capuchino cho cả hai

Lục Hy Tuyết mỉm cười, Long Ngạo Thiên sao?

- Long Ngạo Thiên, tôi sẽ rất khó để có thể mở lòng với anh

- Không sao, tôi tin chắc một ngày không xa em sẽ nguyện ý mà thôi

Long Ngạo Thiên tự tin cười nhẹ, Lục Hy Tuyết thở dài

- Nếu tôi làm những việc tàn nhẫn thì sao?

- Con người cũng sẽ có lúc tàn nhẫn cả thôi, dù có thiện lương đến đâu mà có thể bảo vệ họ hoặc những điều họ trân trọng thì sẽ trở thành một con người khác

Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói, hần nói cũng có lý, cái gì cũng có lý do của nó cả thôi, không có lửa thì làm sao có khói

- Nhưng.... trong tương lai anh cũng sẽ buông tay tôi mà thôi

Vì cô không phải nữ chủ, không biết tương lai ra sao nhưng cô hy vọng hần sẽ không làm cô tổn thương. 1 Thượng Quan Mặc đã là quá đủ rồi

- Sẽ không, tôi sẽ không bao giờ buông tay, dù cho có chết tôi cũng vẫn bên cạnh em

Giọng nói ấm áp dịu dàng vang lên, phải đó chính là lời thề giữa hần và cô. Lục Hy Tuyết nghẹn đi, trong lòng rung động, cô cười nhẹ nhưng lại vô cùng đẹp và.... ấm áp

Long Ngạo Thiên an tâm, nụ cười này của cô đã khắc sâu vào lòng hần. Lục Hy Tuyết trầm nghĩ, Long Ngạo Thiên anh thật sự là 1 người tốt, liệu cuối cùng anh sẽ không yêu Hạ Thanh chứ?

- Hy Tuyết, tôi gọi em là tiểu bảo bối nhé?

“Phụt”

Lục Hy Tuyết khoa trương phun ra một ngụm Capuchino cũng hên là không dính ai, cô cười giả là xin lỗi phục vụ

- Anh.... bị điên à?

Lục Hy Tuyết đỏ mặt, nghĩ sao vậy? Long Ngạo Thiên bĩu môi, hần vẫn sẽ gọi

- Ngạo Thiên?

Giọng nói kinh ngạc, em trai hấn lại đang cùng 1 nữ nhân cười nói?

Long Ngạo Thiên ngược đầu kinh ngạc rồi lại hồ hững

- Chào anh trai

Lục Hy Tuyết cau mày, thật là..... lại 1 nam chủ tới sao? Chắc chắn cô chưa coi lịch hôm nay trước khi ra ngoài

Người đàn ông tuần tú đến gần 2 người, lúc này Lục Hy Tuyết lạnh nhạt liếc nhìn

- Đây là?

- À đây là Lục Hy Tuyết

Long Ngạo Thiên dịu dàng nói tên cô, hấn cười cười

- Bảo bối, người này là anh trai tôi Long Ngạo Vũ

-.....

Lục Hy Tuyết không quan tâm, Long Ngạo Vũ sững sờ nhìn cô, cô nhưng tồn tại trên đời? Hấn cứ nghĩ cô chỉ xuất hiện trong những trang sách hoặc tưởng tượng (chém quá r)

- Xin chào tiểu thư

- Chào

Lục Hy Tuyết vẫn thủy chung hồ hững, cô chống cằm ngồi nghịch tan đi đóa hoa nghệ thuật trên mặt ly Capuchino. Long Ngạo Vũ nhú mày, không ngờ cô lại làm lơ hấn. Lục Hy Tuyết ngẩng đầu cười nói với Long Ngạo Thiên

- Tôi đi đây, chợt nhớ ra có chuyện

- A, cho tôi số điện thoại em đi

Lục Hy Tuyết gạt đầu, cô đọc một dãy số ra rồi rời đi. Lúc này Long Ngạo Vũ ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi

- Em thích cô ấy?

- Đúng vậy, cô ấy không như những người khác

- Từ bao giờ?

- Cách đây mấy tuần

Long Ngạo Vũ nhú mày, hấn không biết trong lòng hấn có cảm giác như có như không khó chịu. Đây là gì?

- Cô ta đâu rồi? Anh sao tự nhiên đến đây? Nơi này anh có bao giờ đến đâu. Dù sao Tân Thắng cũng thuộc sở hữu của tên hồ ly Cố Minh Hạo kia

- Hấn cũng sẽ không ở đây giờ này

Long Ngạo Vũ buồn bực, đứng dậy rời đi, Long Ngạo Thiên kinh ngạc, hôm nay anh trai hấn bị sao vậy?

Lục Hy Tuyết lái xe, bụng cô có chút đói mà cô lại không thích những nhà hàng sang trọng vì nó rất tốn tiền và ăn lại không hề thoải mái. Liền đỗ xe gần một con hẻm nhỏ, cô nhếch môi, Lục Hy Tuyết đã từng đi ngang qua đây rất nhiều lần và cô biết trong hẻm này có một quán bình dân bán bữa cơm gia đình và rất ngon. Lục Hy Tuyết đi vào, trong quán hơi vắng vẻ, chủ quán là một người đàn ông trung niên có gương mặt phúc hậu, ông cười

- Cô gái lại đây ngồi

Giọng nói khàn khàn của tuổi già, ông thân thiện lau bàn, Lục Hy Tuyết ngồi xuống, cô nhìn xung quanh

- Cô gái, con muốn dùng gì?

- A, cháu muốn một tô mỳ, 3 bánh bao và 2 phần sủi cảo

- Được, con cứ ngồi đợi, sẽ nhanh thôi

- Vâng ạ

Lục Hy Tuyết cười, không lâu sau trong không khí có mùi thơm bay khắp nơi, một vài vị khách trong quán đều rất vui vẻ, họ không phải nhà giàu chỉ đơn giản là những công dân lao động lại lương thiện chân thành. Chủ quán mang tới, cô vội vàng đỡ lấy

- Hahaha cô gái, cứ để ta

- Không sao đâu ạ

Lục Hy Tuyết lễ phép, chủ quán rất ấn tượng với cô

- Con ăn ngon miệng nhé

- Tất nhiên rồi ạ

Lục Hy Tuyết không hề tỏ ra kiêu căng, cô cầm 1 bánh bao ăn, mắt cô sáng rực lên. Ngon quá

- Sao? Ngon đúng không?

- Đúng vậy

Lục Hy Tuyết rất nhanh ăn hết 3 cái bánh bao, cô lại gọi thêm. Chủ quán cười híp mắt đưa tới

- Sở Hiền cháu tới rồi sao?

Lục Hy Tuyết suy nghĩ nửa lúc, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, người kia nhận ra có người nhìn mình cũng nhìn về phía cô, hán cũng ngạc nhiên nhưng rất nhanh lại bình thản. Trong lòng hán lại đang rất vui vì cuối cùng cũng gặp được cô, ai biết rằng mấy ngày qua hán không hiểu sao lại nhớ cô rất nhiều. Sở Hiền ngồi xuống đối diện với cô

- Ngày đó cảm ơn đã cứu tôi

Sở Hiền gật đầu, chủ quán cười bí ẩn, xem ra thằng nhóc này thích cô gái này đây, đúng là ánh mắt không tệ. Ông quen thuộc mang lên phần ăn của hán như hán là khách quen ở đây

- Không có gì

Lục Hy Tuyết lạnh nhạt, cô không nhìn hán nữa mà cầm đầu ăn. Trong mắt Sở Hiền hiện lên tia mát mát nhưng mặt vẫn vô cảm như thường. Hán im lặng cúi đầu ăn, dù rất muốn bắt chuyện với cô nhưng lại không biết nói thế nào. Sở Hiền lên nhìn cô, cô đẹp hơn bất cứ gì trên thế giới này, liệu hán sẽ ở bên cô cả đời nếu như 2 người như 2 thái cực khác nhau? Cô như là thiên thần mỹ hoặc, hán như là thần chết lãnh khốc vô cảm. Có lẽ sẽ phải vượt qua những điều trái ngược nhau, những điều cấm kỵ để có thể ở bên cô

Lục Hy Tuyết không hề biết những suy nghĩ trong lòng hán, cô ăn xong liền trả tiền rồi đi khỏi, chủ quán thở dài, ngồi đối diện hán

- Người nên theo đuổi cô gái đó, không biết vì sao ta lại thấy người cùng cô ấy có nhiều điểm rất giống nhau. Nên làm theo trái tim nói nếu không sẽ hối tiếc cả đời đây

Sở Hiền trầm mặc, hối tiếc ư? Thật sự giống nhau sao? Đúng vậy, cả hán và cô đều cô đơn như nhau

*Trailer:

- Không biết Bạch gia chủ ở đây làm gì?

Ngữ điệu xa cách cùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, Bạch Hàn Dương khó chịu nhíu mày

- Lục Hy Tuyết, em vì sao lại đính hôn với Dạ Diễm?

- Không liên quan tới anh

- Tại sao không liên quan chứ?

Bạch Hàn Dương mắt đỏ ngầu, cảm tức đẩy mạnh cô vào tường

- Đau

Bạch Hàn Dương bóp chặt cằm cô, đôi mắt hiện lên tia tình quang, môi nở nụ cười ưu nhã

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: H nhẹ

Lục Hy Tuyết mệt mỏi nằm trên giường, huyết mâu thần thờ nhìn lên trần nhà nhưng lại chìm vào suy nghĩ của chính mình. Long Ngạo Thiên định làm gì? Hắn vì sao lại đối tốt với cô như thế? Long Ngạo Thiên, anh sao lại chân thành, tốt bụng vậy? Một đại thiếu gia, là phó thiếu chủ của tổ chức Ngạo, một tổ chức lớn mạnh trong thế giới ngầm thế lực ngang bằng nhau với Lăng gia nhưng có một điều chắc chắn không ai sánh bằng ngay cả Dạ gia hay Cổ Minh Hạo có thể vượt qua, đó chính là tốc độ, bọn họ hành động nhanh đến nỗi không ai theo kịp. Long Ngạo Thiên tuy thỉnh thoảng cũng ra mặt nhưng thủy chung hắn chỉ muốn làm cánh tay phải đắc lực cho Long Ngạo Vũ, tài sản cá nhân ngang bằng anh trai hắn nhưng hắn lại là người không thích tiếp cận người khác, là người cẩn trọng không qua loa, càng không muốn quen biết với người khác sơ sài. Về phần Long Ngạo Vũ thì có chút khác biệt, hắn là người tàn nhẫn, không thích vòng vo tam quốc lại thẳng thắn nghiêm túc, năng lực làm việc chuẩn xác nhanh gọn lẹ nhưng có điểm khác với Long Ngạo Thiên đó chính là phong lưu đào hoa qua lại không biết bao nhiêu là nữ nhân nhưng khi yêu lại rất cố chấp, chung tình dường như cả đời hắn chỉ có duy nhất một nữ nhân hắn yêu, và khi yêu hắn sẽ không bao giờ có thêm một nữ nhân nào và tự động đá văng đi nữ nhân khác. Sở Hiền? Trong dàn hậu cung của Hạ Thanh cô lại thấy hắn đáng thương nhất, lại thấy thích hắn nhất, nguyên nhân là đâu? Là bởi vì hắn là cô nhi giống cô, cha hắn kì thực chính là con riêng của một đại gia vì ngoài ý muốn xảy ra quan hệ với mẹ hắn là một nữ nhân nhu nhược là chủ của một quán ăn nhỏ, lúc mang thai hắn, cha hắn bỏ đi vô âm tín, mẹ thì sau khi sinh hắn ra thì chết. Chuyện này không một ai biết, Lục Hy Tuyết biết được cũng là do bà tác giả viết lên, Sở Hiền một thân một mình sống và cuối cùng vào năm hắn năm tuổi được một người đàn ông là đệ nhất sát thủ nhận nuôi và cũng từ đó hắn ngày đêm huấn luyện, đập qua rất nhiều mạng người và cho tới nay đã là sát thủ máu lạnh, nổi nghiệp theo người đàn ông kia. Hắn từ nhỏ đã phải cô đơn, không biết tình thương là gì, không một ai yêu thương hắn, trầm mặc ít nói. Thật tội cho hắn, không phải như những nam chủ khác mà có cha có mẹ hay còn có gia tộc, anh em nhưng đằng này hắn không có bất cứ thứ gì. Nhưng khi phát hiện ra tình cảm của mình hắn chỉ âm thầm lặng lẽ che chở cho nữ chính. Lục Hy Tuyết rũ mắt, cổ thờ dài liền thay đồ đi ngủ

1 tuần cứ thế lặng lẽ trôi qua, Lục Hy Tuyết hết ở nhà lại đến trường, Cổ Minh Hạo cùng Tiêu Thư Ly lại không đến trường, Dạ Diễm thỉnh thoảng lại tới Lục thị để bàn bạc gì đó, Lục Vĩ cùng Dương Linh cũng chẳng ở nhà, Thượng Quan Mặc bận rộn với lịch trình của hắn, Lục Dật Thần vẫn chưa trở về, Long Ngạo Thiên có lúc hẹn cô ra ngoài chơi, Lục Hy Tuyết cũng vui vẻ đồng ý. Hôm nay, cô lại rất rảnh rỗi, Long Ngạo Thiên nói hắn bận việc nên hôm nay không đi với cô được. Lục Hy Tuyết buồn chán vào thư phòng đọc sách. Ngoài cửa Lục gia xuất hiện một đại nhân vật, tuy hắn rất lịch thiệp cùng ưu nhã nhưng ánh mắt lại rét lạnh thấu xương. Diệp quân gia cung kính mời hắn vào

- Thưa Bạch gia chủ, mời

Bạch Hàn Dương thần nhiên đi vào, hắn lạnh nhạt mở miệng

- Lục đại tiểu thư đâu?

- Thưa ngài tiểu thư đang trong thư phòng để tôi báo cho tiểu thư biết

- Không cần, ta tự đi, dẫn đường

- Vâng

Bạch Hàn Dương đứng trước cửa phòng, hắn gõ cửa

- Mời vào

Lục Hy Tuyết lơ đãng nói từ trong vọng ra

“Cách”

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc lại nhanh biến mất, ánh mắt lạnh lùng hướng đến hắn, giọng nói bất cần vang lên

Bạch Hàn Dương nhẹ nhàng đến gần, hắn ngồi xuống sofa cô đang ngồi. Lục Hy Tuyết nhú mày

- Không biết Bạch gia chủ ở đây làm gì?

Ngữ điệu xa cách cùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, Bạch Hàn Dương khó chịu nhú mày

- Lục Hy Tuyết, em vì sao lại đính hôn với Dạ Diễm?

- Không liên quan tới anh

- Tại sao không liên quan chứ?

Bạch Hàn Dương mắt đỏ ngầu, cảm tức đẩy mạnh cô vào tường

- Đau

Bạch Hàn Dương bóp chặt cằm cô, đôi mắt hiện lên tia tình quang, môi nở nụ cười ưu nhã. Lục Hy Tuyết mắt lạnh dần, cảm giác đau nhói từ dưới cằm truyền đến, xem ra hẳn dùng lực không nhẹ

- Sao lại không liên quan?

Bạch Hàn Dương thu hết biểu cảm của cô vào trong mắt, hẳn cười lạnh

- Tôi đính hôn hay kết hôn với ai hoàn toàn không liên quan đến BẠch gia chủ

- Đừng gọi tôi là Bạch gia chủ, em có thể gọi tôi là Hàn Dương hoặc Dương là được

- Buồn nôn

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô gãy giữa nhưng lại bị hấn tức giận đè lên bàn

- A

Bạch Hàn Dương không chế tay cô lên đầu, hai chân bị hấn chen ngang không cử động được

Bạch Hàn Dương nhếch môi, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô

- Lục Hy Tuyết hình như em càng ngày càng ngang ngược nhỉ?

- Bạch Hàn Dương anh buông ra, anh qua lại không biết bao là nữ nhân, DẠ Diễm cũng không hề có một nữ nhân nào.... Ừm.... Ngó

BẠch HÀn Dương tức giận, thô lỗ hôn lên môi cô, lúc đầu là sự tức giận chuốc lên môi mềm hồng nhuận của cô về sau càng là cuồng nhiệt cùng say mê

- Ừm...

Lục Hy Tuyết cau mày, nhưng đường khí bị hấn nuốt đi. Một lúc sau BẠch Hàn Dương rời khỏi môi cô, ánh mắt nóng rực, chỉ một nụ hôn mà cô có thể dễ dàng khơi dậy được ngọn lửa trong hân. Bạch Hàn Dương ngắm nhìn gương mặt vì thiếu khí mà đỏ ửng lên, huyết mầu như có lửa giận, môi lại vì bị hấn hôn mà trở nên sưng đỏ. Bạch Hàn Dương cúi xuống gặm nhấm cổ trắng ngần, bàn tay còn lại từ từ cời đi hàng cúc sơ mi, lộ ra bra màu trắng mỏng manh. Lục Hy Tuyết run lên, ánh mắt hân sâu những tia lạnh lùng

- Bạch Hàn Dương anh mà đụng đến tôi..... A.....

Bạch Hàn Dương lờ đi lời nói của cô, vén lên bra lộ ra đôi gò bông đầy đặn, thân hình cô ngày càng quyến rũ, hẳn không ngờ đằng sau khuôn mặt thiên thần của cô lại là thân hình ma quỷ gợi cảm như thế này. Một tay say mê bóp nắn một bên ngực, một bên bị hấn cắn mút nhẹ nhàng như bảo vật, bên dưới lại đang càng bành trướng nóng rực, như có như không ma sát hoa kính cách một lớp vải. Lục Hy Tuyết run lên càng lợi hại, từ sau khi uống ly trà của Lục Dật Thần, chất dung dịch đó càng làm cơ thể trở nên miễn cảm chỉ cần khiêu khích nhẹ là sẽ có phản ứng. Lục Hy Tuyết cắn môi ngăn cho âm thanh rên rỉ bật ra khỏi miệng, váy xếp ly đen bị hấn xóc lên một nửa, quần ren trắng. Dưới sự khiêu khích của hân, đôi gò bông đứng thẳng đờ au, Bạch Hàn Dương thì thâm

- Hy Tuyết, em phải là của tôi, của tôi....

Bạch Hàn Dương hôn lên môi cô đầy ôn nhu. Lục Hy Tuyết rất muốn phản kháng nhưng sức lực của hân tựa hồ rất lớn. Ngón tay Bạch Hàn Dương xoa nhẹ lên cửa hàng động cách một lớp vải, ở đó tiết ra càng nhiều yêu dịch, Bạch Hàn Dương cười khẩy, ngón tay ấn sâu vào

- A.... Đừng....

Lục Hy Tuyết trợn mắt la lớn, cô rùng mình, cảm thấy không đủ, hân mò vào quần lót chơi đùa hoa hạc, mặt dịch dính đầy lên ngón tay hân. Lục Hy Tuyết co rút đồng tử, cong người không hề biết làm thế vô tình làm ngón tay thon dài của hân vào sâu tận bên trong

- Ngó.....

- Bạch Hàn Dương, người buông cô ấy ra

Một giọng nói rét lạnh vang lên phá tan bầu không khí nóng rực này. Bạch Hàn Dương cau mày, mắt lạnh liếc nhìn bóng dáng cao lớn ưu tú không hơn không kém hân. Lục Hy Tuyết giật mình muốn chạy trốn thì lại bị Bạch Hàn Dương đè xuống

- Người đến đây làm gì?

Giọng nói khàn khàn quyến rũ tràn đầy dục vọng. Người kia tay nắm chặt thành quyền, trên trán nổi đầy gân xanh

- Sao vậy?

Diệp quân gia khó hiểu định chạy tới ai ngờ bị người kia bắt ngờ đóng cửa không cho vào còn không quên để lại một câu

- Ở ngoài đây, không ai được vào

Sắp nhập học r aaaaa :))

*Trailer:

- A..... Các người buông tôi ra mau, tại sao dính lấy tôi hoài vậy?

Lục Hy Tuyết tức giận đến run người gào lên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Lục Hy Tuyết có điểm kinh ngạc, tại sao hắn lại ở đây? Người kia yêu nghiệt phong tình vạn chủng, như báu vật của đất trời, một vẻ đẹp hoàn toàn khác biệt, toàn thân 1 màu đỏ rực, đặc biệt là đôi mắt kia, một đôi mắt màu đặc biệt vàng cam sáng rực. Lăng Mộ Hàn đến đây cũng có lí do của hắn, không ngờ vừa mở cửa lại thấy một màn này làm hắn bùng nổ lửa giận, chương tai gai mắt nhưng nhìn đến thân hình cô ẩn ẩn hiện hiện dưới thân Bạch Hàn Dương đầy quyến rũ thì thầm hít sâu cố gắng bình tĩnh. Mắt phượng sắc bén lạnh lẽo ngược nhìn Bạch Hàn Dương

- Người nhanh buông cô ấy ra, cô ấy đã không muốn thì có gì người cứ làm tôi

- Lăng gia chủ, chuyện này không liên quan đến anh

Bạch Hàn Dương nhếch môi, ánh mắt không thua kém gì Lăng Mộ Hàn, dường như trong không khí lại có vô số tia lửa, sát khí cùng lạnh lẽo dày đặc. Lục Hy Tuyết khẽ rung mình, cô nhận lúc Bạch Hàn Dương lơ đãng mà nhẹ nhàng trốn thoát, 2 tay che ngực, tránh xa Bạch Hàn Dương, trong lúc không chú ý lại va vào lồng ngực rắn chắc của Lăng Mộ Hàn, cô giật mình thầm nói không xong rồi. Nhưng Lăng Mộ Hàn không làm cô thất vọng, hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác trên người khoác qua người cô. Chiều cao của hắn cùng cô khác biệt nên áo vest dài đến gần đầu gối. Bạch Hàn Dương cau mày, hắn lạnh lùng nhìn Lăng Mộ Hàn và Lục Hy Tuyết

- Cảm ơn Lăng gia chủ

- Đùng khách sáo, cứ gọi tôi là Lăng Mộ Hàn là được

Lăng Mộ Hàn cười nhẹ, một nụ cười của hắn luôn làm điên đảo chúng sinh, yêu nghiệt vô hạn, phong tình vô biên. Mắt phượng vàng cam tràn đầy ý cười cùng âm áp khiến Lục Hy Tuyết thất thần

- Tiểu thư không sao chứ?

Lăng Mộ Hàn ra dáng 1 quý ông lịch lãm, cười hỏi. Lục Hy Tuyết khẽ gật đầu, cô cười như có như không

- Thật sự không sao, anh cứ gọi tôi là Lục Hy Tuyết

Lục Hy Tuyết có ấn tượng không tồi với Lăng Mộ Hàn, dù sao hắn quân tử hơn mấy nam chủ khác

Bạch Hàn Dương nghiêng răng tiến lên giữ chặt tay cô, Lục Hy Tuyết vùng vằng nhưng vô ích, Bạch Hàn Dương kéo cô vào trong ngực, chưa kịp phản ứng tay kia lại bị Lăng Mộ Hàn giữ lấy kéo lại. Lục Hy Tuyết đen mặt

- Bạch Hàn Dương người buông tay

- Người mới chính là người nên buông tay

Lăng Mộ Hàn nhíu mày, môi mềm đang định nói đột nhiên Lục Hy Tuyết giằng ra

- A..... Các người buông tôi ra mau, tại sao dính lấy tôi hoài vậy?

Lục Hy Tuyết tức giận đến run người gào lên. Lăng Mộ Hàn lúng túng, hắn thờ dãi

- Xin lỗi....

Giọng nói nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ. Lục Hy Tuyết đành bỏ qua cho hắn vì hắn cũng chỉ giúp đỡ cô tránh đi tên này. Lục Hy Tuyết lạnh lùng

- Bạch gia chủ không tiền

Bạch Hàn Dương cau mày, tay nắm chặt thành quyền ẩn nhẫn lửa giận trở lại 1 bộ dáng bình tĩnh rất nhanh sau đó, hừ lạnh liếc mắt nhìn 2 người rồi bỏ đi. Chờ đó, hắn sẽ tìm cách thu phục cô

Lục Hy Tuyết thăm thò dài nhẹ nhõm, cô gật đầu với người đàn ông yêu nghiệt kia

- Tôi có chuyện muốn nói

Lăng Mộ Hàn thấy BẠCH Hàn Dương đã rời đi liền quay qua cô nói

- Lăng Mộ Hàn, anh đợi tôi 1 chút nếu không phiền?

- Được thôi

Lăng Mộ Hàn hào phóng gật đầu, ưu nhã ngồi xuống ghế quay gần đó. Lục Hy Tuyết lập tức đi thay đồ, tâm trạng của cô hiện giờ rất khó chịu, tay khoát chặt tấm áo che đi tất cả. Lăng Mộ Hàn đợi đến khi bóng lưng cô khuất dần, hắn có chút đỏ mặt, không ngờ vừa rời đứng gần cô lại thấy được tất cả, nhất là nơi đầy đà kia..... a hắn đang nghĩ gì thế này, cư nhiên lại nghĩ tới điều không nên nghĩ (trước sau j a cx ăn c còn bày đặt ngượng :))))

Lục Hy Tuyết trở lại cũng là 15 phút sau, cô mỉm cười

- Thật xin lỗi đã bắt anh phải đợi và cái áo của anh tôi..... lỡ làm dơ rồi nên để tôi giặt sạch rồi trả anh

- Không sao

Lục Hy Tuyết vừa nãy đã hậu đậu làm rách áo hắn xuống sàn nhà tắm, cô thật không biết nói sao nhưng áo hắn vừa rộng vừa dài a nhưng không ngờ lại có thoang thoang mùi hoa hồng, không phải của nữ nhân sử dụng mà nó lại rất riêng biệt. Lăng Mộ Hàn cười xua tay, trong lòng hắn càng vui hơn khi đã có thêm cơ hội tiếp cận cô

- Không biết anh đến đây có việc gì?

- Là chuyện Lăng thị muốn hợp tác cùng Lục thị ấy mà. Tôi đã gọi cho Lục gia chủ thì ông ấy không có ở thành phố này, Lục đại thiếu gia thì đi nước ngoài nên ông ấy nói tới đây gặp cô

- Thật sao?

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, trong lòng cô vui vẻ vì cuối cùng đã có việc làm

Nửa ngày Lăng Mộ Hàn cùng Lục Hy Tuyết bàn bạc về dự án mới và lần hợp tác này cả 2 bên đều đem lại lợi nhuận rất cao cho nhau đều là ý tưởng của Lục Hy Tuyết, cả 2 đều rất nghiêm túc không có bất kì một chuyện gì xảy ra (k có j đâu). Lăng Mộ Hàn có bất ngờ do cô đem đến, cô nhưng lại rất tài giỏi thậm chí có thể là ngang tài ngang sức với hắn, cùng những tên đàn ông ưu tú kia

- Mong anh giúp đỡ, Lục thị chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để có thể thành công trong lần hợp tác này

- Hợp tác vui vẻ, hãy thật nghiêm túc

Lăng Mộ Hàn nhếch môi. Lục Hy Tuyết thăm kêu bà tác giả vì sao lại có thể viết lên một tên dù cau mày, từng cử chỉ đều yêu nghiệt tao nhã như thế (đó là hình mẫu lý tưởng của ta đấy nên ta ms để hắn đứng thứ 2 sau Dạ Diễm :vv DD dựa trên rất nhiều người mới tạo nên được hắn nên th bỏ đi mấy tên nam chủ này ta 3 chấm, k có thực đâu, hãy thức tỉnh đi!!!!). Lăng Mộ Hàn hôm nay đã để lại ấn tượng cùng thiện cảm cho Lục Hy Tuyết, cô cảm thấy hắn sao lại khác xa so với nguyên tác vậy? Ngoài hắn ra còn những tên kia nữa nào là Dạ Diễm kì thực lạnh lùng phúc hắc nhưng lại quyết đoán có tài chỉ huy thì sao lại vô sỉ thế kia mặt dày còn hơn bức tường thành là sao? Lục Dật Thần có chỗ đứng là lạnh lẽo, trầm lặng nguy hiểm nhưng đáng lý ra phải là tuyệt tình chứ nhỉ? Thượng Quan Mặc ngay từ đầu đều là thần ánh sáng, luôn đeo 1 lớp mặt nạ nhưng sao trước mặt cô lại thâm tình đến vậy? Bạch HAN Dương theo đúng trong truyện luôn ưu nhã lịch thiệp trầm ổn nhưng sao hắn lại phúc hắc, điềm tĩnh, nhưng lại rất mạnh bạo? Hiên Viên TRIỆT thì là tri thức, thư sinh thanh nhã nhưng hắn lại như băng sơn mỹ nam, mưu trí đa dạng, trầm lặng lại luôn âm thầm làm mọi việc. Cố Minh Hạo cô chưa rõ nhưng chắc chắn 1 điều là hắn như hồ ly mưu mô xảo quyệt, lắm gian kế. Sở Hiên cô chỉ cảm thấy hắn bất cần đời, Long Ngạo Vũ chưa nói chuyện bao giờ nên 1 chút về hắn ra sao vẫn là một dấu hỏi. Long Ngạo THIÊN là 1 tên KHÁC XA NHẤT trong nguyên tác đấy có biết không, hắn lại trẻ con, vui vẻ, thoải mái, ấm áp lại có trí thông minh hơn người (huhuhu c chưa bk đc con ng thật đâu) nhưng cô đâu biết rằng hắn mà như 1 đứa trẻ thì sau này người luôn ăn đậu hũ, ăn sạch sành sanh cô 1 cách quang minh chính đại đến ngay cả cô cũng không thể chối được vì lời hắn nói ra đều mang theo 2 nghĩa (:)) thâm thúy). Tiêu Thư Ly ư? Thôi bỏ đi, 1 câu thôi khác xa so với vẻ ngoài ôn nhu như ngọc, ấm áp như gió xuân vậy nên tổng kết lại tất cả nam chủ là đứng nhìn vẻ ngoài bọn hắn, toàn 1 bọn người nguy hiểm, bọn hắn càng im lặng là càng có chuyện lớn. Vậy nên rất nguy hiểm, cô Lục Hy Tuyết phải luôn đề phòng. Đáng buồn thay về sau cô nhận ra được một điều là bọn hắn không còn 1 từ đơn giản như là nguy hiểm nữa, và càng là 1 đám tinh lực dồi dào không biết mệt nghỉ a, đáng tiếc đó là sau này.

Hì hí hí mình đã cóa quyết định là viết truyện này từ 90 đến 100 chương :)) tại vì 1 chương của mình khá ngắn so vs các truyện khác vì mỗi chương chỉ có hơn 1500 chữ. Có thể thời gian này ra truyện sẽ lâu vì thứ 1 sắp nhập học, thứ 2 đang có 1 kì thi viết truyện mà phần thưởng lại rất hấp dẫn (cái này bí mật :))) vậy nên 1 tuần có thể chỉ ra 5, 6 chương

Khụ nếu ai lấy truyện này ra ngoài thì ghi rõ nguồn, tác giả, và quan trọng hơn hết là **THỂ LOẠI**. Đáng buồn là ở đây mình đăng mà có ng đăng chỗ khác lại k ghi rõ thể loại nên bị ns là nữ9 sao như bị cu*ng h**p lại cuối cùng yêu ai trong đàn kia. Truyện này là NP chứ k phải 1 vs 1 hay một đôi lương duyên j đây, NP là nhiều phu, cùng chung 1 vợ/chồng (đa số np là chung 1 vợ) ns cách khác là chế độ đa phu đa thê đó. Truyện này mình đề là Lăng Mạn chứ k phải thiếu niên hay truyện teen đâu vì ngay từ đầu đã cảnh báo có H

*Trailer:

Không biết hôm nay là ngày gì mà sao xui vậy? Chắc chắn cô chưa coi lịch hoàng đạo. Lục Hy Tuyết cau mày nhìn nữ nhân trước mắt, nữ nhân đó còn ai khác ngoài Hạ Thanh chứ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chán

Sáng hôm sau Lục Hy Tuyết vẫn đến trường đều đặn. Vừa bước vào lớp vẫn là dãy cuối kế bên cửa sổ. Không bao lâu sau bóng dáng tiêu sái ôn nhu như ngọc xuất hiện, còn ai khác ngoài Tiêu Thư Ly. Cô vẫn như cũ đọc sách, Tiêu Thư Ly ngồi xuống kế bên cạnh cô cười như gió xuân

- Hy Tuyết, đã lâu không gặp

Trôi qua 1 tuần không gặp được cô cứ như hàng thế kỉ trôi qua, đáng tiếc người con gái vô tâm trước mắt này không hề nhớ hẳn vì vốn dĩ cô chưa có tình cảm gì với hẳn cả. Đang định nói câu tiếp theo thì chuông điện thoại cô reo lên, là 1 bản ballad dịu nhẹ, Lục Hy Tuyết mở máy nghe, Tiêu Thư Ly ngồi ngay kế bên cạnh đều có thể nghe được tất cả. Đầu dây bên kia không biết có 1 nam nhân khác bên cạnh cô, giọng nói âm áp dịu dàng. Lục Hy Tuyết mỉm cười, Tiêu Thư Ly ngạc nhiên, đây là nụ cười thật sự của cô? Và đó là câu trả lời chính xác, nụ cười chân thật càng làm tăng dung nhan hoàn mỹ trong vạn người

- "Bảo bối, em khỏe không? Có nhớ anh không?"

Đầu dây bên kia là tiếng cười nhẹ, hẳn vui vẻ cùng có yêu thương. Long Ngao Vũ có ngạc nhiên vì nụ cười của hẳn đều xuất phát từ tâm và cũng là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua ngoại trừ đối với Long Ngao Vũ mà cũng chỉ là thỉnh thoảng hẳn mới cười trước mặt anh trai này. Long Ngao Vũ dù dùng đầu ngón chân cũng biết đó là ai, ngoài nữ nhân ở Tân Thắng lần trước còn là ai?! Long Ngao Vũ có mừng cho em trai mình vì cuối cùng cũng tìm được một nữ nhân mà hẳn toàn tâm toàn ý đối xử. Nhưng có lẽ hẳn không biết được rằng 1 thời gian sau hẳn lại nở nụ cười cay đắng, cô gái mà hẳn yêu cũng chính là cô gái em trai hẳn yêu nhưng cô gái đó đều chán ghét anh, phải là chán ghét và những lời nói thốt ra từ miệng ngọc, ánh mắt lạnh lùng cười nhạo cùng khinh bỉ hẳn hiện lên trong huyết mâu kia, nụ cười thì chưa bao giờ dành cho hẳn mà chỉ luôn là cái nhếch mép như có như không vậy mà cô lại âm áp, cười rặng rờ bên cạnh em trai hẳn, không biết bao nhiêu lần trái tim hẳn vỡ tan lại từng ngày từng ngày âm thầm lặng lẽ và lại nó, trên môi kia ním lại, ánh mắt đau đớn, đỏ lên kim nén giọt lệ rơi xuống, trách sao được, là do hẳn cả mà thôi có trách cũng trách chính bản thân quá ngu ngốc, tự cao lại luôn hiểu lầm cô. Vì thế mà hẳn không biết ngay ngày tại Tân Thắng lần đầu tiên hẳn thấy cô cũng là sự bắt đầu chuỗi ngày đau khổ, con đường truy thê đây chông gai của hẳn. Long Ngao Thiên hoàn toàn không để ý gì đến Long Ngao Vũ mà hẳn vẫn thâm tình nói chuyện

- Khỏe a. Ngao Thiên, gọi có gì không?

Lục Hy Tuyết mỉm cười, cô nhìn ts ngoài cửa sổ, giọng nói không còn lạnh lùng xa cách như thường lệ mà ngược lại càng dịu dàng, ngọt ngào như một bản tình ca đầy xúc động. Tiêu Thư Ly bên cạnh bất ngờ, hẳn nghiêng rằng, hai tay nắm chặt thành quyền nổi đầy gân xanh, đôi đồng tử thường ngày như mặt hồ thu không gợn sóng mà giờ đây lại co rút hiện lên những tia máu, ngọn lửa nóng rực trong mắt và cả người đều là sát khí đáng sợ khiến không ít người lui ra. Lục Hy Tuyết không phát giác bởi cô đang chìm đắm vào cuộc trò chuyện với Long Ngao Thiên. Tiêu Thư Ly hít sâu một hơi để bình tâm lại, nhưng giờ đây lòng hẳn lạnh đi, có ai có thể cho hẳn biết vì sao cô chưa bao giờ nở nụ cười đó? Chưa bao giờ nói với giọng nói đó với hẳn (e bk nè :vv)? Có lẽ không một ai có thể trả lời được câu hỏi này ngoại trừ Lục Hy Tuyết và có ai biết lòng hẳn cứ như đang ở Nam Cực không? Câu trả lời là không (phủ :vv). Long Ngao Thiên hẹn tối nay cùng ra ngoài với hẳn, cô cũng vui vẻ đồng ý

Mắt Tiêu Thư Ly hiện lên tia sáng, hẳn nghe được toàn bộ cuộc đối thoại mà, tối nay 7h tại Tân Thắng sao? Khẽ nhếch môi. Tiêu Thư Ly lập tức nở nụ cười câu nhân

- Hy Tuyết.....

Và cứ thế một vòng tuần hoàn như bao ngày Tiêu Thư Ly bắt chuyện, Lục Hy Tuyết im lặng nghe giảng và hôm nay Cố Minh cũng không xuất hiện

đường như hắn đang lặng lẽ hành động bởi 1 kế hoạch nào đó. Lục Hy Tuyết tâm trạng hôm nay không tệ, cô liền trở về Lục gia tắm và chuẩn bị cho cuộc hẹn. Vừa xong đúng lúc trước cửa Lục gia xuất hiện 1 chiếc BMW màu trắng, Lục Hy Tuyết cứ nghĩ là Long Ngạo Thiên hóa ra đến khi một đôi chân dài thẳng tắp bước ra, mái tóc màu bạc óng ánh phong lưu hào hoa, lam mầu đầy ý cười như biển cả rộng lớn, khoe môi nhếch lên thành nụ cười bán nguyệt, một thân tây trang màu bạc lịch lãm, còn ngoài ai khác nổi tiếng khắp nơi không người không biết là đế vương làng giải trí Thượng Quan Mặc kia chứ. Bước xuống xe, Lục Hy Tuyết nhìn người kia có hệt hăng lại có buồn phiền cùng cảm phần khi nhớ đến ngày hôm đó, cư nhiên hắn không hề buông tha cho cô. Trong lòng hỏi vì sao? Hắn lạnh nhạt với cô lắm mà chắc cũng vì hứng thú nhất thời nhưng cô không biết là trí óc nghĩ thế nhưng trong tâm lại chỉ có mình cô biết rằng hắn thật sự thương cô. Lục Hy Tuyết cắn môi cau mày mà hừ lạnh. Thượng Quan Mặc đến trước mặt cô mỉm cười

- Tuyết, anh về rồi

Một câu nhẹ nhàng, ý tứ rõ ràng chứa bao nhiêu là nỗi nhớ nhưng, bao nhiêu là yêu thương cũng bao nhiêu là chờ mong cô chào đón hắn. Lục Hy Tuyết thờ dãi, cô nên làm gì bây giờ? Hắn sao lại si tình đến mức ấy, có phải cô nên quan tâm hắn cho hắn thêm một cơ hội nữa hay không? Dù sao hắn cũng đã thâm ý như vậy cô đành gạt đầu

- Chào mừng anh trở về Mặc ca....

Lục Hy Tuyết giật mình, cô vừa gọi hắn là Mặc ca? Chẳng phải đó là trước kia cô hay vui vẻ đầy tình cảm cũng gọi hắn như thế? THượng Quan Mặc sững sờ như không tin vào tai mình, nhanh chóng hỏi thần hắn liền nở nụ cười hạnh phúc phải là hạnh phúc bởi vì cô đã 1 lần nữa gọi hắn như thế bất quá khác với trước kia hắn lại không có cảm xúc gì nhưng ngày hôm nay chính là âm áp. Thượng Quan Mặc ôm chầm lấy cô, giọng có run rẩy dễ nhận ra

- Tuyết, em vừa gọi anh là gì? Có thể lặp lại một lần nữa không?

- Tôi...

Lục Hy Tuyết ngập ngừng, cô bối rối, cô làm gì bây giờ?

Từ xa một chiếc xe sang trọng không kém gì xe của Thượng Quan Mặc dừng trước Lục gia, một người đàn ông khí thế kiêu ngạo như bậc vương giả, trái lập với Thượng Quan Mặc âm áp tỏa sáng như một vị thần mặt trời Apollo mà hắn lại như một đại thiên thần lại có trẻ trung nhưng tuyệt nhiên không có sự không biết sự đời mà là trưởng thành chững trạc, 2 loại khác nhau nhưng lại hòa hợp 1 cách kì lạ. Long Ngạo Thiên nhún nhẹ mày nhìn người đàn ông đang ôm Lục Hy Tuyết đầy thâm thiết kia

- Bảo bối xong chưa?

Giọng nói trầm ổn vang lên. Lục Hy Tuyết giật mình, Thượng Quan Mặc cảm thấy nghi hoặc liền buông cô, Long Ngạo Thiên đến gần 2 người

- Bảo bối đến giờ rồi

Long Ngạo Thiên nhẹ giọng nhắc nhở, ánh mắt si mê nhìn cô. Hôm nay Lục Hy Tuyết đã đẹp càng đẹp hơn. Cô mặc một váy màu đen tuyền tay ngắn ôm lấy thân hình quyến rũ đến đầu gối lộ ra đôi chân trắng ngần thẳng tắp lại không trở nên tục tĩu mà ngược lại càng diễm lệ hơn, quanh eo là một vòng ruy băng màu vàng lấp lánh, giày cao gót đen đẹp đẽ, đồng hồ màu trắng thanh nhã cùng ví da trắng. Mái tóc dài vàng kim uốn quăn được vén qua một bên, làn da trắng hoàn hảo, lông mày lá liễu, mũi lại tây tinh tế, huyết mầu như 2 viên ruby tỏa sáng xinh đẹp hàng mi như 2 cánh bướm vỗ về, nhất là cánh môi mềm căng mọng hồng tự nhiên, cả gương mặt không một chút son phấn mà vẫn đẹp lạ thường. Lục Hy Tuyết như một thiên thần kiều diễm thanh nhã lại thoát tục, cô lên tiếng phá tan bầu không khí kì lạ này. Lúc này Thượng Quan Mặc vốn đang chìm đắm vào nỗi nhớ nhưng cùng hạnh phúc thì cũng như Long Ngạo Thiên là si mê

- Đi thôi Ngạo Thiên

2 người đàn ông cùng bùng tỉnh, cả hai âm thầm liếc mắt âm thầm nhìn nhau đầy phòng bị cùng lạnh lẽo, linh cảm người trước mắt này không đơn giản càng là đang tranh giành cô, cả hai lại khó chịu cùng buồn bực, đã có 5 tên kia đang giành tình cảm của cô lại từ đâu chui ra thêm 1 tên nữa? Lục Hy Tuyết thật muốn giấu em đi làm của riêng cho mình mà dù là em không làm gì nhưng chỉ một cử động nhỏ lại thu hút nhiều ong bướm đến vậy. Có lẽ cả 2 không biết, chỉ dừng lại ở con số hàng đơn vị là 7 thôi sao? Đã từ lâu tăng thêm rồi (k bk có a có tức ọc máu k đây)

- Đi thôi bảo bối

Long Ngạo Thiên cười dịu dàng nói, Lục Hy Tuyết gạt đầu, cô lịch sự quay qua Thượng Quan Mặc chào tạm biệt rồi cùng Long Ngạo Thiên rời đi. Thượng Quan Mặc nhìn theo chiếc xe đến khi khuất dần thì cau mày cắn răng xoay người vào trong

Long Ngạo Thiên đưa cô tới Tân Thắng trước, cả hai dạo bước cùng nhau cười đùa vui vẻ, Lục Hy Tuyết khoát tay Long Ngạo Thiên, hắn cũng thoải mái ôm eo cô cứ như 2 cặp tình nhân thực thụ (vốn v mà O.O) mà không biết rằng qua camera có đôi mắt màu trà tựa hồ ly hip lại nguy hiểm, cũng từ xa một người hừ lạnh tức giận nhìn cô. Long Ngạo Thiên đang cùng cô đi vòng quanh thì trước mắt là 1 đám đông hào hứng theo dõi một chương trình. MC là một cô gái thanh tú cười vui vẻ, trong mắt hình như tựa thoáng qua có si mê cùng ghen tỵ

- Chào tất cả mọi người đã đến đây tham dự chương trình “Cùng kết thành đôi lương duyên“. Trong chương trình này các cặp tình nhân sẽ cùng nhau vượt qua 3 vòng thử thách đầy thú vị và càng làm cả 2 trở nên gắn bó hơn. Chúng tôi đã mời được 3 cặp rồi, không biết còn ai muốn tham gia không? Ai nha sẽ được chụp hình lưu giữ đó, cũng có trải nghiệm thật âm áp đó nha

MC vô cùng duyên dáng, cô nàng cười tươi, Long Ngạo Thiên chợt thấy hứng thú liền kéo cô đi

- Chúng tôi tham gia

Long Ngạo Thiên lớn giọng kêu lên, mọi người cùng quay đầu đầy thú vị, trước mắt chính là đôi tiên đồng ngọc nữ, trai thanh nữ tú vạn người mê. Lục Hy Tuyết có chút ngượng, Long Ngạo Thiên bật cười kéo tay cô tham dự. MC bình tĩnh, cô nàng suýt xoa không thôi, đã có 1 đôi nổi bật rồi vậy mà lại thêm 1 đôi, mà người đàn ông tuấn tú không kém nhau, lại tựa phần giống nhau nhưng khí chất lại khác nhau mà nữ nhân thì chắc chắn là cô gái mặc váy đen kia, từ cô như không thuộc về thế giới này. MC lập tức chuyên nghiệp, thầm cảm ơn 4 người thu hút nhiều người và chắc chắn cuối tháng sẽ được tăng lương a

- Được thôi, mời 2 vị nào. Thế là chúng ta đã có đầy đủ rồi nhé. Sau đây tôi sẽ nói ra thể lệ, kì thực rất đơn giản...

Lục Hy Tuyết cùng Long Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn 2 người quen thuộc, nam nhân Lục Hy Tuyết không chú ý mà chính là nữ nhân kia, cô ta biệt tăm biệt tích hơn 1 năm giờ đây lại xuất hiện, không biết hôm nay là ngày gì mà sao xui vậy? Chắc chắn cô chưa coi lịch hoàng đạo. Lục Hy Tuyết cau mày nhìn nữ nhân trước mắt, nữ nhân đó còn ai khác ngoài Hạ Thanh chứ

Hơn 2k chữ coi như bù vào mấy ngày trễ v :3 :3 haizzzz..... thật rồi ren, sắp có bão r a :3 hí hí hí

*Trailer:

Hạ Thanh cùng Long Ngạo Vũ không kém gì Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết, trong mắt Hạ Thanh ghen tỵ cùng phần hận nhìn thẳng về phía Lục Hy Tuyết mà không biết xung quanh, Lục Hy Tuyết nhếch miệng cười lạnh, Long Ngạo Thiên nhủ mày thật chặt, Long Ngạo Vũ càng nghi hoặc nhìn nữ nhân bên cạnh mình, không hiểu sao trong lòng hần càng có chán ghét

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Cả hai vừa rời đi thì Thượng Quan Mặc lập tức gọi ngay cho Lục Dật Thần, đầu dây bên kia lạnh lùng bắt máy

-"Alo"

- Lục Dật Thần, Tuyết vừa đi cùng 1 nam nhân khác, tựa như không được bình thường, cô ấy rất khác

-"Người nói là ai?"

Lục Dật Thần khó hiểu

- Như 1 đôi vậy, là Ngạo Thiên

Thượng Quan Mặc nghiêng rằng, hẳn đã đồng ý cùng Lục Dật Thần sẽ cùng nhau có được cô, tất nhiên lợi ích của cả 2 bên là hợp tác với nhau tránh có thêm tình địch (qá trẻ). Lục Dật Thần đầu dây bên kia cau mày, hẳn hiện tại đang ở ngực tối của Tinh sát môn, một thế lực lớn không kém gì Bạch gia, xung quanh là bóng tối bao phủ chỉ có ánh đèn nhỏ trên đầu và đủ thấy bóng lưng lạnh lùng của Lục Dật Thần cùng với tên đàn ông lạ mặt bị xích lại, toàn thân là những vết thương lớn nhỏ khác nhau, y phục rách rưới nhuộm đầy 1 màu đỏ. Lục Dật Thần cúp máy mắt lạnh từ trên cao nhìn hẳn tựa như diêm vương cao ngạo khinh thường thế nhân, hắc mâu tăng tăng hàn khí run người

- Nói người làm cho ai? Tại sao lại giải cứu Hạ Thanh khỏi hộp đêm của Dạ Diễm?

Giọng nói trầm thấp gần lên từng chữ, nhớ đến hơn 1 năm trước tiểu Tuyết của hẳn bị cô ta hãm hại và còn cùng Dạ Diễm... Nhớ đến đây lòng hẳn nổi lên những cơn bão, tên kia run lên khiếp sợ nhìn nam nhân trước mắt, tuy là sợ hãi Lục Dật Thần nhưng thủy chung vẫn không nói ra, hẳn đã thể trung thành với chủ tử. Lục Dật Thần khó chịu, hiện giờ không biết cô em gái của mẹ hẳn kia đang ở đâu, hẳn từ nhỏ vẫn không có thích cũng chẳng ghét vì cô ta lòng dạ sâu không thấy đáy. Lại nhớ đến lời nói của Thượng Quan Mặc thì tức giận, xoay người trước khi đi còn hạ lệnh

- Giết hẳn. Du Đặc, đặt vé trở về

Nói rồi đi thu dọn, xem ra hẳn phải khăn trương hảo hảo buộc chặt cô bên người

~~~~~

Mọi người trầm trồ khen ngợi đặc biệt là Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết, cũng không ít người nói lời khen với hai người kia Hạ Thanh cùng Long Ngạo Vũ không kém gì Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết, trong mắt Hạ Thanh ghen tỵ cùng phần hận nhìn thẳng về phía Lục Hy Tuyết mà không biết xung quanh, Lục Hy Tuyết nhếch miệng cười lạnh, Long Ngạo Thiên nhủ mày thật chặt, Long Ngạo Vũ càng nghi hoặc nhìn nữ nhân bên cạnh mình,

không hiểu sao trong lòng hần càng có chán ghét. Đây là lần đầu tiên cô lại biểu hiện ra vẻ mặt này chứ không dịu dàng như nước, hiền lành như thường lệ. Long Ngao Thiên khỏi phải nói, từ đầu tới cuối trong mắt hần không có Hạ Thanh cứ như cô ta là người vô hình. MC thấy bầu không khí không ổn liền chuyển nghiệp cười vui vẻ

- Bây giờ các vị đã biết thể lệ thì tôi xin bắt đầu từ vòng một nha. Vòng đầu tiên là cả 2 sẽ trả lời những câu hỏi sau đây, chúng tôi sẽ bí mật hỏi cô gái và những câu hỏi đó sẽ hỏi lại chàng trai vì vòng này là vòng giúp cả 2 hiểu rõ nhau

Một lúc sau, MC mỉm cười bắt đầu hỏi từng người một, đến người thứ 2 là Long Ngao Vũ

- Người yêu anh thích ăn món gì nhất?
- Bào ngư
- Một câu trả lời chính xác. Cô ấy ghét gì nhất?
- Ót chuông (T.T k bk cho mẹ này ghét j nữa)
- Lại hoàn toàn chính xác. Hai người lần đầu tiên gặp nhau ở đâu?
- Tại Night bar
- Ồ, vậy lý do vì sao anh yêu cô ấy?
- .... Là.... sự... dịu dàng của cô ấy

Long Ngao Vũ nhú mày, có thật là sự dịu dàng đó không? Trong lòng hần cảm thấy thế nào?

- Ừm, thật không ngờ anh lại hiểu cô ấy đến vậy, câu cuối cùng là cô ấy thích hoa gì?
- Hoa hồng
- Chính xác

MC cười vui vẻ, Lục Hy Tuyết đứng cách đó không xa thì trầm tư, lần đầu tiên gặp tại Night bar sao? Đó chẳng phải hộp đêm của Dạ gia sao? Thật kì lạ, cô ta có đủ tiền vào đó à? Mà Long Ngao Vũ đã gặp cô ta lâu rồi? Không biết Long Ngao Thiên đã yêu cô ta chưa? Lục Hy Tuyết trong lòng e ẩm, hần đã yêu Hạ Thanh chưa? Cô ngược nhìn Long Ngao Thiên, hần vẫn ung dung mỉm cười còn có nháy mắt với cô, Lục Hy Tuyết cười nhẹ, cô nên tin tưởng vào hần chứ. MC đến trước mặt Long Ngao Thiên

- Cũng là câu hỏi như 2 người kia, người yêu anh thích gì nhất?
- Khụ... cô ấy thích cà phê

Long Ngao Thiên tự tin, hần trong 1 tuần qua đã tìm hiểu rất rõ. Lục Hy Tuyết đỏ mặt khi nghe từ "người yêu", cô bĩu môi. Long Ngao Vũ cách đó không xa chăm chú nhìn cô. Hạ Thanh rất vui khi Long Ngao Vũ sùng nịch cùng yêu thương cô ta nhưng khi nhìn đến hần vẫn 1 mực hướng về Lục Hy Tuyết thì cứng ngắc, trong lòng lạnh đi và có cảm giác bất an tràn vào. Cô ta căm ghét nhìn đến Lục Hy Tuyết

- Cô ấy ghét gì nhất?
- Sữa
- Ách... Lần đầu hai người gặp nhau ở đâu?
- Tại đây
- Lý do vì sao anh yêu cô ấy
- Chính là con người của cô ấy, không phải vì bề ngoài mà chính là tâm hồn

Kì thật Long Ngao Thiên đã gặp cô rất nhiều lần chỉ là hần luôn đứng từ xa dõi theo cô, cô là một người rất tốt, luôn giúp đỡ người khác. Lục Hy Tuyết trong lòng rung động, hần thật khác biệt. Long Ngao Vũ và Hạ Thanh thầm ngạc nhiên, mọi người xung quanh cảm động không thôi. Long Ngao Thiên âm áp nhìn cô, đôi mắt xám tro sùng nịch chỉ có hình bóng Lục Hy Tuyết

- Ai da.... thật ghen tỵ nha, cô ấy thật may mắn nha. Vậy câu cuối cùng anh biết cô ấy thích hoa gì không?

MC hâm mộ, Long Ngao Thiên cười khê

- Hoa trà

- That's right. Vậy là vòng 1 kết thúc xem ra chàng trai nào cũng hiểu rõ cô gái họ yêu hết nha

MC cười tí mắt, cô nàng lại ra hiệu bắt đầu vòng 2. Vòng 2 là vòng mà những cô gái sẽ hát 1 bài hát rồi thu âm và cho tất cả nghe đoán xem cô gái hát ở bản thu âm số mấy. Một hồi, bản thu âm bắt đầu phát, bài đầu tiên

"Nghe thấy sự ra đi của mùa đông,

Em chợt từ tháng nào năm nào đó tỉnh lại

Em nghĩ, em đợi, em mong chờ

Tương lai sẽ không sắp xếp như thế.

Rẽ phải, rẽ trái, nhìn về phía trước,

Tình yêu cần phải rẽ qua vài khúc ngoặt mới đến được đích.

Em sẽ gặp gỡ ai, sẽ có câu trả lời thế nào?

Người em mong đợi anh ấy đang ở một tương lai rất xa.

Em nghe thấy tiếng gió đến từ dòng người bước ra từ tàu điện ngầm

Em xếp hàng, trong tay nắm chắc số thứ tự của tình yêu.

Em bay về phía trước, bay qua biển thời gian.

Chúng ta đã từng chịu nhiều đau khổ trong tình yêu.

Em nhìn con đường, nhìn lối vào giấc mơ có chút chật hẹp.

Em gặp anh, là điều bất ngờ đẹp đẽ nhất trong cuộc đời này"

(Gặp gỡ)

Giọng hát êm dịu như nước lại có phần ngọt ngào dịu dàng nữ tính vang lên, mọi người đều thưởng thức nghe, trong lòng cảm thán so với các ca sĩ nổi tiếng hạng S kia không hơn không kém

Lục Hy Tuyết nhếch môi cười lạnh, chỉ như vậy thôi sao? Hạ Thanh thấy được vẻ mặt của mọi người đều hài lòng, khuôn mặt bắt đầu ngênh lên đầy kiêu ngạo, Long Ngạo Vũ cười nhu tình, đây đích xác là nữ nhân của hắn khiến hắn đầy tự hào, Lục Hy Tuyết chán nản ngáp dài bọn họ thật làm cho cô nổi hết cả da gà da vịt lên. Long Ngạo Thiên trầm bĩu môi, bảo bối của hắn chỉ là chưa ra tay thôi, Long Ngạo Thiên liền nở nụ cười sáng lạn. Không lâu sau bản thu âm thứ 2 bắt đầu, lại đến bản thứ 3

"Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình. Cuộc tình của đôi ta giờ chỉ như lớp vỏ bọc

Nhân tình đã sớm thay đổi hình dạng

Nhưng ta vẫn quyết ôm chặt nỗi đau, có ra sao cũng không buông bỏ

Cuối cùng chỉ còn lại bao ký ức cuồng dại.

Chẳng muốn quên đi, chẳng muốn tưởng tỏ

Vì điều ta thực sự mong, là trở thành bờ vai của người.

Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong tim ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Giữ lại người 1 đêm, thể xác đắm say cùng người

Lời phù phiếm thể gian, ai yêu, ai định đoạt

Sinh tử có là chi, cũng đừng ai quản

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt.

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt"

(Họa tình)

Một bản tình ca buồn, một giọng hát trong trẻo, lạnh lùng mà bi thương, nhẹ nhàng như làn gió nhưng đi sâu vào lòng người, mọi cảm xúc chân thật, mọi cảm xúc làm người nghe như chính bản thân họ trải qua nỗi đau ấy, về một người với tình yêu say đắm mặc cho tuổi thanh xuân qua đi, mặc cho sinh tử gian nan phía trước và cũng mặc cho nỗi đau đang dần xé trái tim cũng chỉ vì một hình bóng khắc sâu vào trong, một nỗi buồn dai dẳng đến suốt cuộc đời. Đau làm sao? Một mối thể nào? Nhưng tình yêu đều do cả hai người làm chủ, thể gian này có nói gì thì cứ mặc kệ chỉ cần có người, định mệnh ư? Đó chính là do bản thân làm chủ, ai quản được? Từng lời hát du dương, từng người đều ngây ngẩn người, đây có thật sự là một bài hát không? Đường như đó đã trở nên không đơn giản là một bài hát nữa rồi

Đúng thế, bài hát này là Lục Hy Tuyết một lần vô tình nghe được trước khi xuyên đến đây, lại chính là diễn tả đúng với số phận của nguyên chủ, của nữ phụ bị ai là hồng nhan bạc mệnh. Nhưng Lục Hy Tuyết nhận ra một điều, cô đã vô ý chấp nhận Long Ngạo Thiên, một nam chủ, chính hắn đã cho cô cái cảm giác mang tên "ấm áp"

Long Ngạo Thiên là người hồi thần đầu tiên, đây còn ai khác ngoài bảo bối của hắn hát chứ, tâm sự của cô không hiểu sao hắn cảm nhận được, hắn nắm chặt tay, hắn sẽ mang đến hạnh phúc cho cô. Lục Hy Tuyết cười khê, mọi người ở đây đều bùng tình mà bắt đầu ồn ào hẳn lên, mọi lời khen đều vang lên, MC cười rạng rỡ, khoe mắt ướt đã làm cảm động cô nàng. Long Ngạo Vũ không hiểu sao lại khó chịu còn có ghen tỵ? Từng lời ca lại lắng đọng sâu trong tim hắn trong vô thức, giọng hát lại chìm lắng vào tâm trí hắn làm hắn không nhận ra, đáng tiếc cho hắn khi đã nhìn ra được lòng mình trong tương lai còn có thể vẫn hồi không? Nếu cho hắn một cơ hội để trở lại cái ngày ấy, ngày trong quá khứ trước lúc tổn thương cô thì hắn sẽ sửa đổi nhưng nào có chữ "Nếu" trên thể gian này, nào có thuốc hồi hận chứ, đã trôi qua thì không thể trở về được vì thời gian chưa bao giờ chờ đợi bất kì ai

MC liền cầm micro lên

- Nào các anh hãy đoán xem giọng hát nào là của người yêu các anh nha

Người kia liền nói là giọng thứ 1, Long Ngạo Vũ cũng nói là giọng thứ 1, chỉ riêng Long Ngạo Thiên là nói giọng thứ 3

- Chúc mừng hai anh đẹp trai, hai anh đã đoán đúng. Rất tiếc khi cặp đôi phải ra về nhưng không sao, đây là quà tặng từ chương trình

MC lãnh lẹn, Lục Hy Tuyết đến gần Long Ngạo Thiên liền cười rạng rỡ dung nhan cô lại tỏa rực giữa dòng người. Long Ngạo Thiên ngây ngẩn, Long Ngạo Vũ từ đằng xa nhủ nhẹ này, Hạ Thanh đi tới thấy tình hình không ổn liền nung nịu làm hắn dời đi lực chú ý. Lục Hy Tuyết ôm chặt lấy Long Ngạo Thiên hít sâu mùi hương của riêng hắn

- Không ngờ nha, anh có thể nhận ra được giọng hát của tôi

- Là bảo bối thì cái gì anh chả nhận ra được

Long Ngạo Thiên sủng nịch xoa đầu cô, cô cứ ôm hắn thế này có phải tốt không

- Khụ... Vòng cuối cùng đây. Cũng không có gì đặc biệt nhưng mọi người có thể bình chọn nha. Từng đôi sẽ phải mặc trang phục cặp, phải bốc thăm đó

Vừa dứt lời, hai họ được che kín mít đến trước 4 người. Long Ngạo Vũ cùng Hạ Thanh bốc được là mặc đồ cưới hiện đại, Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết bốc được quần gia - tiểu thư. Một lúc sau 4 người đi ra, không ít người mê muội. Long Ngạo Vũ một thân y phục chú rể màu trắng tao nhã, Hạ Thanh là đầm cổ ovan lấp lánh đầy xinh đẹp. Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết đều như quý tộc Tây phương, Long Ngạo Thiên bộ vest đuôi tôm đen, áo sơ mi gọn gàng cùng chiếc nơ đen lịch sự trên cổ, mái tóc vàng nâu được vuốt keo, một phong thái trưởng thành, điển trai và trên môi luôn có nụ cười như có như không, bộ dạng giả vờ cung kính bên Lục Hy Tuyết. Cô một bộ đầm ren tao nhã thượng lưu màu xanh lam, những chi tiết đơn giản nhưng tinh xảo, dung nhan hoàn mỹ lạnh lùng. Không ít người hét ầm lên. MC cười tủm tỉm bắt đầu thời gian bình chọn, lâu sau kết quả đã có, vì bộ đôi này quá hoàn hảo nên thắng cuộc là 2 người Long Ngạo Thiên, số lượt bình chọn cho Hạ Thanh cũng không ít. Long Ngạo Thiên và Lục Hy Tuyết được chụp ảnh làm kỷ niệm, tặng 2 vé xem phim cùng hai áo cặp. Long Ngạo Vũ và Hạ Thanh cũng chỉ được vé xem phim và cũng chụp ảnh. (Bí r) Hôm nay chỉ dừng đến đây, Long Ngạo Thiên lái xe đưa cô về Lục gia. Long Ngạo Thiên chủ động cởi dây an toàn và mở cửa xe cho cô, Lục Hy Tuyết đã xác định được một điều, trước khi cô bước vào nhà, cô bối rối đỏ mặt

- Ngạo Thiên này, tôi có... chuyện muốn nói....

- Em nói đi

- Thật ra là..... Ừm..... Tôi.... tôi thích... anh nha

Lục Hy Tuyết cố gắng bình tĩnh, Long Ngạo Thiên kinh ngạc lại ngây người, bảo bối nói thích hẳn?

- Bảo.... bối à... em lặp lại lần nữa đi...

- Ồ..... ừm.... tôi thích anh

A, cô không thể hết ngượng được. Long Ngạo Thiên vui mừng, ôm lấy cô, giọng nói tràn ngập vui sướng

- Bảo bối nói thích anh, thật tốt quá

- Nhưng mà nay, tôi có hôn ước với Dạ Diễm..

- Chuyện này anh biết, cứ để thời gian tính

-... Được thôi...

Lục Hy Tuyết mỉm cười, chào tạm biệt hẳn rồi xoay người vào trong. Từ trên lầu, một đôi lam mâu híp lại đầy nguy hiểm

-----

2831 từ :vv có ng ns tính cách của c nhu nhược, thật ra là mình cx thấy vậy, chỉ là khi nào cần thiết sẽ bày ra lạnh lùng, những ý kiến của các độc giả nk sẽ nhớ kỹ và cố gắng chỉnh sửa, cảm ơn các ý kiến đóng góp, khụ chương này ngâm tới 2 tuần h ms ra :))

*Trailer :

Hạ Thanh làm gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Lục Hy Tuyết tắm xong, chuẩn bị đi ngủ thì Thượng Quan Mặc không biết từ khi nào đã ở trong phòng cô. Lục Hy Tuyết khó hiểu

- Anh làm gì trong phòng tôi?

Thượng Quan Mặc im lặng, ánh mắt nóng rực nhìn cô. Lục Hy Tuyết vừa tắm xong, mái tóc ẩm ướt, làn da trắng hồng non mịn như da em bé, đôi môi đỏ mọng. Thượng Quan Mặc thầm thở dài, đúng là hồng nhan họa thủy mà

- Tuyết, nam nhân đó là ai?

- Anh biết để làm gì? Cũng chẳng phải chuyện của anh

- Hy Tuyết, nói đi đó là ai?

Thượng Quan Mặc nóng ruột, có phần cáu gắt, nếu không làm, hỏi nãy hẳn đoán khẩu hình cô cùng biểu cảm của cô là biết cô tỏ tình. Lục Hy Tuyết nhún mày

- Bạn trai thì sao?.... A

Lục Hy Tuyết đột nhiên bị đẩy ngã lên giường, Thượng Quan Mặc tức giận

- Hy Tuyết em dám sao?

- Sao tôi lại không dám? Anh nghĩ anh là ai?

Cô không sợ hãi nhìn thẳng vào lam mâu đang tức giận kia. Thượng Quan Mặc nghe thể quát lớn

- Em chỉ có thể là của tôi. Hy Tuyết, em chỉ yêu tôi mà thôi

- Đu rồi Thượng Quan Mặc, anh đừng có mà điên khùng nữa. Anh nên nhớ chính anh là người từ chối tình cảm của tôi, chính bản thân anh đã thiêu rụi đi nó chứ không phải tôi. Vậy nên tôi không còn chút gì với anh cả

- Hy Tuyết..... em giận anh phải không? Em... hận anh vì quá khứ đã không màng tới em phải không?

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, cô hận hấn? Hận sao? Trong lòng rối loạn, hận ư? Thượng Quan Mặc thấy cô im lặng, hấn thờ dài

- Hy Tuyết, em hận anh đúng không?

- Sao?.... Tôi.... không biết

Lục Hy Tuyết bối rối, cô không xác định được lòng mình cảm thấy thế nào. Giọng nói trầm ổn dịu dàng vang lên tai cô

- Tuyết, em hãy làm theo trái tim mình đi. Anh sẽ chờ đợi em dù là cả đời đi chăng nữa

Vì em đã từng chờ đợi anh, Thượng Quan Mặc cười đầy ôn nhu. Lục Hy Tuyết ngẩn ngời, hấn nói sao? Không hiểu sao trong lòng cô lại có dòng nước ấm dâng lên

- Thượng Quan.... Mặc, anh yêu tôi đến vậy sao?

- Đúng vậy

Thượng Quan Mặc gạt đầu, thâm tình nhìn cô. Trong lòng không cảm động chính là nói dối, cô thờ dài, nên làm gì bây giờ? Trái tim cô hiện đã có hình bóng của Long Ngao Thiên và hình như... không chỉ có vậy. Lục Hy Tuyết hoảng hốt, chuyện gì thế này? Thượng Quan Mặc thấy cô cau mày suy tư liền biết cô đang rối loạn cả lên, hấn cười yếu ớt, biết làm sao được, Lục Hy Tuyết là người con gái độc nhất vô nhị trên thế giới này mà, cô có lẽ số phận gắn liền đã không chỉ có một mình hấn

- Không sao, em cứ suy nghĩ cho thật kỹ đi, khi nào đã có câu trả lời thì hãy làm theo trái tim mình

- Nhưng... nếu không chỉ có mình anh thì sao? Tôi...

- Thì sẽ nghĩ cách khác, nếu em đã không thể buông tay một ai vậy hãy chấp nhận tình cảm của anh và họ và tất nhiên nếu họ chấp nhận điều này thì đừng chần chừ mà nắm bắt lấy. Chính anh cũng sẽ đồng ý vì... đã không thể rồi bỏ em được...

Thượng Quan Mặc cười dịu dàng, lam mầu như dòng nước ấm trong xanh. Hấn biết điều này rất khó, cả hấn cũng sẽ khó khăn nhưng dù thế nào hấn vẫn bắt chấp để ở bên cạnh cô. Lục Hy Tuyết trầm mặc, thật sự có thể như vậy sao? Thượng Quan Mặc dịu dàng hôn lên trán cô rồi trở về phòng của mình. Lục Hy Tuyết nằm trên giường trần trọc suy nghĩ cho đến tận sáng. Hôm nay là ngày nghỉ nên không cần tới trường, Lục Hy Tuyết quyết định đi dạo phố để bình tâm suy nghĩ lại lòng mình

Chìm vào suy nghĩ, chân vẫn bước đi trên đường. Lòng cô hiện đang rối như tơ vò, rốt cuộc trái tim cô làm sao thế này? Lục Hy Tuyết ngược đầu, bỗng nhiên một cửa hàng bán sách nhỏ trên đường thu hút sự chú ý của cô, không hiểu sao có một lực hút kêu gọi cô vào. Lục Hy Tuyết mở cửa bước vào, bên trong vắng vẻ, cả căn nhà là những kệ sách chồng chất, mùi hương nhẹ nhàng của trà xanh thoang thoảng. 1 lão bà cười hiền hậu đến gần cô, âm thanh già nua khàn khàn

- Cháu gái, cháu đến tìm gì?

- A, cháu chào bà

Lục Hy Tuyết giật mình gạt đầu, cô bối rối. Bà cụ quan sát gương mặt cùng ánh mắt của cô, đến từng tuổi này đã gặp khá nhiều chuyện nên bà cụ dễ dàng nhận ra được vấn đề cô đang gặp phải. Bà cụ cười cười

- Nếu cháu đã vào đây rồi thì phải đọc sách chứ. Ở đây có rất nhiều loại sách cháu cần và có thể tìm dễ dàng. Đi theo ta, có một cuốn sách sẽ khiến cháu rất thích đấy

Bà cụ dẫn cô đến một kệ sách trong cùng, với lấy một cuốn trong góc. CUỐN sách bìa ngoài là màu đỏ, một hàng chữ nghiêng "Nhật ký của tôi" bìa sách đơn sơ không hoa tiết, những trang sách trắng dày đặc những dòng chữ. Bà cụ đặt vào trong tay Lục Hy Tuyết

- Đây, cháu đọc đi. Cuốn này rất hợp với cháu đấy

- Nhưng....

- Nó rất cần thiết với cháu

- Vậy... Vậy cháu mua nó

Lục Hy Tuyết không biết nói gì hơn đành mua cuốn sách này về. Cô đi ra khỏi cửa hàng, tìm nơi ngồi đọc, bên cạnh là tách cà phê thơm nóng. Lục Hy Tuyết có chút khó hiểu vì sao bà cụ lại nói cô cần cuốn sách này. Lục Hy Tuyết lật ra trang đầu tiên, cô chăm chú đọc hết nguyên 1 ngày cho đến khi trời đã chiều tà. Lục Hy Tuyết ngồi ngẩn ngời. Cô đã hiểu vì sao bà cụ lại đưa cuốn sách này rồi, Lục Hy Tuyết thờ dài

Trong cuốn sách này viết về 1 cô gái đang ở tuổi thanh xuân đẹp nhất đời người, cô gái này cũng khá là xinh đẹp theo miêu tả trên từng dòng chữ, cô gái gặp được rất nhiều nam nhân tốt trên cùng một thời gian, những nam nhân ấy đều tìm cách làm cô gái yêu bọn họ, trải qua 1 thời gian, cô gái đã yêu mà

chưa nhận ra được lòng mình. Đến một ngày cô gái ấy đã nhìn thấu và biết được trong trái tim mình không ngờ lại yêu nhiều man nhân cùng 1 lúc như thế và câu chuyện sau đó là tình yêu của họ, là sự tranh chấp cuối cùng chấp nhận chế độ đa phu. Lục Hy Tuyết rối loạn, cô im lặng suy nghĩ về sâu trong lòng mình. Thật không ngờ cô nhưng lại cùng lúc yêu nhiều người đến như vậy, Dạ Diễm, Thượng Quan Mặc, Lục Dật Thần, Long Ngạo Thiên, Tiểu Thư Ly (đối với các anh khác đều chưa có tiếp xúc nhiều, lại thêm Hiên Viên Triệt ít gặp, nên sau này sẽ nhiều 1 chút)

Lục Hy Tuyết đứng dậy trở về nhà, vừa đi ra khỏi cửa thì cô gặp trúng người không nên gặp, đó còn ai khác ngoài 2 người Hạ Thanh và người cô không ngờ nhất cứ ngỡ là Long Ngạo Vũ nhưng hóa ra lại là Long Ngạo Thiên mà hắn cười đầy sáng lạn và còn có Hạ Thanh hôn lên 1 bên má hắn. Hạ Thanh làm gì ở đây? Còn có hắn nữa? Chẳng lẽ hắn cũng như anh trai hắn vậy?

Long Ngạo Thiên kinh ngạc trước sự hành động đột ngột này của cô ta và kinh ngạc hơn nữa là có Lục Hy Tuyết ở đây, hành động này lọt vào mắt bất kì ai cũng đều hiểu theo là lương khác, hắn lại nhận ra trong mắt cô là nghi hoặc cùng ghét bỏ, chưa kịp nói ra thì Hạ Thanh đã chen ngang làm hắn cứng họng lại

- Thiên mua cà phê thôi

Hạ Thanh bỗng nhiên ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu, giọng nói ngọt ngào siêu lòng người

Lục Hy Tuyết cau mày, sao hai người đó có thể gọi nhau thân thiết đến vậy? Cô cười lạnh, nụ cười làm tinh thần Long Ngạo Thiên chính thức sụp đổ, trong lòng nóng như lửa đốt, hoàn toàn không như em nghĩ đâu. Nỗi sợ hãi ủa đến bao trùm lấy toàn thân hắn

- Xin chào Hạ tiểu thư và Long thiếu

Một câu "Long thiếu" đã chính thức đẩy xa mối quan hệ của giữa hắn và cô, đã tạo nên khoảng cách giữa cả hai

Lục Hy Tuyết trong lòng cười chế giễu, cô thật không ngờ chỉ vừa mới nhận ra mình yêu thích hắn vậy mà hắn lại làm lòng cô đau đớn, vậy là người thứ 2 trong suốt 19 năm qua đã gây tổn thương cho cô, vậy mà cô đã cho mình và hắn thêm 1 cơ hội để bắt đầu lại 1 lần vậy mà đã vỡ tan. Lòng cô hiện rất đang ê ẩm nhưng càng đau thì cô càng lạnh lùng xa cách

- Hai người thông thả, tôi đi

Lục Hy Tuyết lướt qua cả 2, cô không quay đầu nhìn lấy bọn họ 1 lần. Long Ngạo Thiên đứng ngây ra, không hiểu sao chân hắn không thể nhấc lên được và cả 2 cứ như vậy lướt qua nhau. Liệu cuối cùng có trở thành 2 người đứng không thì chưa biết được, nếu không vậy khi nào cả hai mới có thể trở lại như trước?

Lục Hy Tuyết rũ mắt chạy đi trên đường, tay gạt đi nước mắt. Tại sao chứ? Khi cô nhận ra mình có hình bóng hắn trong lòng thì lại trở trêu thay điều đó lại sụp đổ, dù gì cô cũng là một người con gái biết đau chứ, giờ đây cô đã hiểu được cảm giác lên thiên đàng trong chốc lát lại rớt xuống địa ngục đau đớn. Lục Hy Tuyết cứ chạy, cô vô tình va phải 1 người, cả hai liền ngã xuống. Cô nằm đè lên người kia, Lục Hy Tuyết bối rối, lật đật đứng dậy, người kia cũng đứng dậy theo

- Xin lỗi

Giọng nói nghẹn ngào khóc nức lên. Nam nhân bị cô va phải kia sững sờ, đau lòng nhìn cô

- Lục Hy Tuyết, sao em lại khóc?

- Hức...

Lâu sau Long Ngạo Thiên gạt mình, hắn nhắc chân đuổi theo Lục Hy Tuyết thấy cô từ xa, hắn vội vàng gọi lớn. Cô cắn răng

- Cố Minh Hạo... làm ơn đưa tôi đi khỏi đây đi

Lục Hy Tuyết rũ mắt, Cố Minh Hạo nhủ mảy liễu Long Ngạo Thiên đang chạy tới. Hắn âm trầm nhưng giọng nói giảm đi sự rét lạnh đối với Lục Hy Tuyết

- Lên xe đi

Cũng may hắn vừa bước xuống xe thì cô va phải hắn. Lục Hy Tuyết gạt đầu, cô ngồi vào trong xe cùng Cố Minh Hạo

-----

*Trailer:

Long Ngạo Thiên gào lên đầy tuyệt vọng

- Lục Hy Tuyết... đừng...

Hắn chạy đuổi theo chiếc xe nhưng một người thì làm sao chạy kịp bằng 1 chiếc xe thể thao. Long Ngạo Thiên thở dốc mà chỉ có thể bất lực mà thôi. Cũng kể từ đó hắn đã mất đi Lục Hy Tuyết thật rồi

Chương 39

Long Ngạo Thiên hoảng hốt nhìn cô lạnh lùng không hề quay đầu bước lên xe của Cố Minh Hạo, hần rất nhanh đã đến gần nhưng chiếc xe lại như cố tình chạy xa đi, không để ý tới hần, Long Ngạo Thiên gào lên đầy tuyệt vọng

- Lục Hy Tuyết... đừng...

Hần chạy đuổi theo chiếc xe nhưng một người thì làm sao chạy kịp bằng 1 chiếc xe thể thao. Long Ngạo Thiên thở dốc mà chỉ có thể bắt lực mà thôi. Cũng kệ từ đó hần đã mất đi Lục Hy Tuyết thật rồi

Lục Hy Tuyết gạt đi nước mắt, cố gắng bình tĩnh nhìn ra ngoài. Cố Minh Hạo liếc nhìn cô, hần thở dài

- Cô muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được

Lục Hy Tuyết băng quơ nói, Cố Minh Hạo không muốn cô cứ như vậy liền nói

- Vậy đến khách sạn nhé?

Lục Hy Tuyết nhướn mày quay qua nhìn hần lạnh nhạt

- Tôi biết anh không phải là người như thế

Cố Minh Hạo nhếch môi

- Sao cô biết?

- Là chủ nhân của Âm Các thì không thể là người tinh trùng thượng nào được

- Cô cũng độc miệng đấy. Nhưng... sao cô biết tôi là Âm Các chủ?

- Anh không biết Lục gia sao?

Lục Hy Tuyết tựa tiếu phi tiếu, cũng nhờ hần mà cô đã có chút bình tĩnh hơn rồi. Cả hai lại trầm mặc vì không biết nên nói gì với đối phương. Cố Minh Hạo lái xe đến một quán bar nhỏ. Ở đây không giống những nơi khác là ồn ào, đầy những tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng những con người ăn chơi trác táng mà nơi đây yên tĩnh, những tiếng nhạc nhẹ nhàng trầm lắng

Lục Hy Tuyết cũng chẳng có tâm trí mà đánh giá, cô lạnh nhạt hỏi

- Đến đây làm gì?

- Cô đang buồn thì nên vào đây giải sầu 1 tý đi

Cố Minh Hạo đi lên trước, Lục Hy Tuyết theo sau hần, đến quầy bar thì hần gọi ra 2 ly rượu nhẹ

- Đừng, tôi không uống rượu đó. Uống nào mạnh lên ấy

Lục Hy Tuyết vẫn thùy chung lạnh nhạt. Cố Minh Hạo tùy ý. Lục Hy Tuyết im lặng cô một ly lại một ly

- Này Cố Minh Hạo, anh đã yêu bao giờ chưa?

- Tôi sao? Đang yêu một nữ nhân chưa bao giờ liếc lấy tôi một lần

Hần thâm ý nói, ánh mắt nhu hòa nhìn cô nhưng Lục Hy Tuyết không phát giác ra. Lục Hy Tuyết cười lạnh nhưng đầy thâm lương khiến ai đó đau lòng không thôi

- Vậy... anh đã từng bị tổn thương lần nào chưa?

- Cũng chưa

Cổ Minh Hạo lắc đầu, hắn cũng chỉ biết hắn yêu gần đây thôi. Lục Hy Tuyết tay chống cằm, tay kia lắc lắc ly rượu óng ánh. Cổ Minh Hạo quan sát cô, mái tóc vàng kim uốn quăn xoắn dài lệch qua 1 bên, gương mặt nhìn 1 bên càng mờ ảo, mày lá liễu nhíu lại, khóe mắt có chút sưng đỏ, huyết mâu buồn bã long lanh ảm đạm hơn nhưng đẹp hơn, hàng mi cong dài rũ xuống, cánh mũi tinh tế, môi đỏ hồng không son nhỏ nhắn, làn da trắng nõn như da trẻ sơ sinh. Một thân váy tím nhạt xinh đẹp thanh tao

- Cổ Minh Hạo, anh biết không? Tôi đã bị chính bọn hắn gây ra những vết thương trong lòng, tình cảm mà tôi dành cho bọn họ luôn bị chính tay bọn họ dập tắt không chút thương tiếc. Anh nói xem tôi nên làm thế nào bây giờ? Vậy nên tôi không thể tin một ai nữa...

Từng lời nói thê lương, cứ mỗi lần mở lòng ra là nhận lại chính là nỗi đau. Nhớ đến ngày tại Tân Thắng kia Long Ngạo Thiên đã nói với cô rằng cho hắn 1 lần và cô gạt đầu, khi đó hắn đã rất vui mừng, rồi ngày ngày trở nên gần gũi với hắn, cô cứ tưởng rằng hắn rất tốt, hắn sẽ không như bao người khác. Thật sự người tính không bằng trời tính, cô đã tự mình đa tình, tự mình nghĩ hắn thật lòng, tự mình bắt chước là thân phận của nữ phụ mà chấp nhận hắn và cuối cùng nhận ra mình đã quá ngu ngốc mà thôi. Có lẽ cô không thể thoát khỏi số phận bi ai này, trên thế giới này sinh vật vô tình nhất không phải là những loài động vật máu lạnh ăn thịt mà chính là nam nhân

Cổ Minh Hạo im lặng lắng nghe cô, trong lòng hắn thấy cô đau, thấy cô khóc thì hắn đã đau gấp 2 lần so với cô. Đồng thời hắn cũng suy nghĩ, Lục Hy Tuyết, xin em đừng đau buồn nữa, nếu như bọn họ đã tổn thương em thì tôi sẽ làm bọn họ hối tiếc và em sẽ ở bên tôi, Cổ Minh Hạo tôi sẽ làm em hạnh phúc nhất và tôi sẽ không làm tổn thương em dù chỉ một lần. Đôi mắt hồ ly màu trà ánh lên sự quyết tâm cùng sát khí vì hắn không ngại hủy đi ai dám làm tổn thương cô. Bàn tay nắm chặt lại

Lục Hy Tuyết uống càng nhiều rượu mặc cho Cổ Minh Hạo ngăn cản, cả người cô say khướt nhưng vẫn nỉ non, thút thít không ngừng. Cổ Minh Hạo thờ dài, bế cô lên, Lục Hy Tuyết ở trong ngực hắn lặng lẽ rơi nước mắt, từng giọt nước mắt làm ướt áo sơ mi hắn, hun nóng tim hắn, làm hắn đau lòng. Cổ Minh Hạo đặt cô vào trong xe cẩn thận, Lục Hy Tuyết nhíu mày nín lấy tay áo hắn

- Đùng về Lục gia

Giọng nói đầy yếu ớt, cô trở về nhà thì biết đối mặt ra sao? Chắc chắn Long Ngạo Thiên tìm không được cô cũng sẽ đợi cô ở Lục gia

Đúng như Lục Hy Tuyết đã dự đoán, Long Ngạo Thiên tìm không thấy cô đã đợi cô ở Lục gia muốn giải thích nhưng cả đêm đứng đợi lại không thấy cô trở về. Hắn cắn răng, hắn đã nói với cô là sẽ không tổn thương cô, đã thề với lòng sẽ làm cô hạnh phúc nhưng đến cuối cùng thì sao? Hắn vẫn làm cô đau đây thôi. Nỗi sợ hãi sẽ mất đi Lục Hy Tuyết cứ dón dập đến nhưng hắn vẫn hy vọng, vẫn không bỏ cuộc mà để cô rời xa hắn đâu

Cổ Minh Hạo lái xe đi, cô đã không muốn về Lục gia thì hắn đành đưa cô về nhà mình, hắn bế cô đặt lên chiếc giường rộng lớn của mình, rồi cẩn thận dịu dàng chăm sóc cô. Lục Hy Tuyết chìm vào giấc ngủ, Cổ Minh Hạo nằm xuống bên cạnh cô cùng cô đi vào giấc ngủ bình yên. Trong lúc ngủ cô theo nguồn âm áp dễ chịu mà tiến gần hơn, nào ngờ đó lại là trong lòng Cổ Minh Hạo. Hắn hy vọng thời gian ngừng trôi để có thể tận hưởng giây phút cô ý lại vào hắn, nguyện khóc trong lòng hắn và bày tỏ suy nghĩ của mình

Cứ thế một đêm trôi qua kết thúc một ngày đau khổ và bắt đầu một trang mới nhưng không vì thế mà bọn họ chia lìa nhau, mà hình thành nên một sợi dây vô hình nhưng bền chắc buộc chặt lại với nhau

-----

Thống kê nam9 (đây là thể loại NP)

_ Dạ Diễm - Gia chủ Dạ gia

_ Lăng Mộ Hàn - Gia chủ Lăng gia

_ Bạch Hàn Dương - Gia chủ Bạch gia

_ Lục Dật Thần - Người thừa kế Lục gia, anh trai cùng cha khác mẹ LHT, đồng thời là chủ Tinh Sát môn, một tổ chức nắm giữ thông tin lớn mạnh và đáng sợ trong TG ngầm

_ Hiên Viên Triệt - Thiên tài y học, viện trưởng nhiều bệnh viện lớn nổi tiếng, có 1 ít bar nắm giữ thông tin

_ Cổ Minh Hạo - Âm Các chủ, 1 tổ chức ám sát lớn mạnh ngang = Dạ gia

_ Thượng Quan Mặc - Đế vương làng giải trí, thanh mai trúc mã vs LHT

_ Tiêu Thư Ly - Chưa tiết lộ

_ Long Ngạo Vũ - Chưa tiết lộ

_ Long Ngạo Thiên - Chưa tiết lộ, em trai song sinh vs Long Ngạo Vũ

_ Sở Hiên - sát thủ hạng 1, là cô nhi

*Trailer:

Lục Hy Tuyết lạnh lùng nhìn Long Ngạo Thiên quỳ trước cửa, hần ngược đầu nhìn cô đầy hối hận nhưng cô không một lần mảy may đến mà cười lạnh lướt qua hần như 2 người không liên quan gì đến nhau

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Long Ngạo Thiên đã đứng đợi nửa ngày trời nhưng Lục Hy Tuyết vẫn không trở về, hần liền lái xe lao vút đi hướng về căn biệt thự hần đang sống và đồng thời còn có Hạ Thanh và Long Ngạo Vũ. Ánh mắt hần đầy thị huyết đáng sợ, tay siết chặt vô lăng, trên trán nổi đầy gân xanh, xem ra hần đã thực sự tức giận và còn là không nhỏ

Hạ Thanh sau khi bị Long Ngạo Thiên bỏ lại đuổi theo Lục Hy Tuyết, không vì thế mà cô ta buồn bực tức giận mà là rất vui là đằng khác. Hiện giờ cô ta đang nằm trong lòng Long Ngạo Vũ cùng hần xem TV. Long Ngạo Vũ thấy cô ta hôm nay vui rất nhiều liền tò mò

- Thanh nhi, có chuyện gì mà vui vậy?

- Hôm nay được đi khắp nơi tất nhiên phải vui rồi

- Đi đâu?

-...

"Rầm"

Tiếng sập cửa đầy hung dữ vang lên, những người làm quanh đó đều run rẩy, chân mềm xuống ngã khuỵu xuống đất, có người còn hoảng quá bỏ chạy. Không khí lạnh lẽo đáng sợ, Long Ngạo Thiên mất sắc bén liếc qua chỗ 2 người kia. Long Ngạo Vũ ngạc nhiên nhìn em trai hần, lần đầu tiên hần thấy Long Ngạo Thiên như thế đang chuẩn bị lên tiếng thì Long Ngạo Thiên như tia chớp xẹt qua người hần nắm lấy tóc Hạ Thanh hung bạo đẩy cô ta ngã nhào ra đất, giọng nói rít lên

- HẠ THANH cô càng ngày càng to gan rồi đấy

- Khoan đã Thiên, em làm sao vậy?

- Anh buông tôi ra, ngay từ đầu anh đừng nên nhờ vả tôi đưa cô ta đi đây đó xung quanh thành phố này. Cô ta đề tiện lắm anh có biết không? Tôi thật không hiểu vì sao anh có thể yêu nữ nhân lòng dạ sâu không thấy đáy này

- LONG NGẠO THIÊN em im miệng cho anh

Long Ngạo Vũ tức giận khi nghe từng lời từng chữ em trai hần thốt ra. Long Ngạo Thiên híp đôi mắt xám tro đầy lạnh lẽo lại

- Tôi không im đấy, nữ nhân của anh tôi có thể không quản nhưng cô ta dám xen vào chuyện của tôi

- Em nói cái gì?

Long Ngạo Vũ khó hiểu, Long Ngạo Thiên nói thế là ý gì?

- Hạ Thanh cô tiện nhân này, lấy cái quyền gì mà hôn tôi? Cô có tư cách sao?

Long Ngạo Thiên lạnh lùng tát 1 bên má Hạ Thanh, tiếng tát chối tai thanh thủy vang lên, xem ra lực đạo của hần không nhẹ, xưa nay hần làm việc đều rất lưu loát và không hề lưu tình. Long Ngạo Vũ tức giận đẩy hần ra đâm vào mặt hần

- Ngạo Thiên em dám đánh Thanh nhi?

- Anh đừng có mà xen vào, sao tôi lại không dám? Cô ta thật to gan tính kẻ tôi khiến tôi mất đi Lục Hy Tuyết, anh nói xem tôi nên xử lý thế nào đây?

Long Ngạo Vũ nhú mày, hần lo lắng cho Hạ Thanh, thấy một bên má cô ta sưng đỏ dữ dội. Long Ngạo Vũ nắm chặt tay, khóe môi Long Ngạo Thiên chảy máu nhưng hần không quan tâm

- Anh lập tức tránh ra, đây không phải chuyện của anh

- Thiên, sao thế? Tôi đã làm gì sai?

Hạ Thanh run rẩy khóc lóc, tay ôm 1 bên má, trong lòng cô ta sợ hãi nhìn Long Ngạo Thiên nhưng nhớ đến có Long Ngạo Vũ làm chỗ dựa thì nỗi sợ đã giảm bớt phần nào

- Cô im miệng, đừng gọi tôi thân mật như thế, chỉ có Lục Hy Tuyết bảo bối của tôi mới có quyền gọi tôi như vậy

- Long Ngạo Thiên, dù gì Thanh nhi cũng sẽ trở thành chị dâu của em, em không được nói cô ấy...

- Đủ rồi, chị dâu sao? Tôi không dám, vợ của anh không liên quan gì đến tôi, từ lúc cô ta bước vào căn nhà này thì đã không biết gây ra bao nhiêu chuyện sau lưng anh, tôi cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng đằng này cô ta càng làm tôi. Vợ tương lai của anh này lo mà quản cho chặt vào

Long Ngạo Thiên cười lạnh, Long Ngạo Vũ cau mày

- Đủ rồi, em là em trai anh...

- Long Ngạo Vũ, từ khi anh cứu cô ta thì tình anh em đã chấm dứt rồi, nên nhớ anh chỉ ra đời cách tôi vài phút thôi biết chưa

Long Ngạo Thiên lạnh lùng không mảy may nhìn đến, hắn nói rồi mắt lạnh liếc qua đôi nam nữ ngu ngốc kia và bỏ lên phòng. Long Ngạo Vũ hừ lạnh cũng không quan tâm đến, hắn thủy chung vẫn lo lắng cho Hạ Thanh đau lòng không thôi. Long Ngạo Thiên nắm chặt tay, hất đồ bình hoa cổ kệ bên vờ tan tành

- Hạ Thanh cô đừng vội đắc ý, tôi sẽ cho cô biết thế nào là người không nên chọc tới

Long Ngạo Vũ và Long Ngạo Thiên đều là những tên nam chủ đáng sợ nhưng có lẽ người đáng sợ nhất trong hai anh em này thì chính là Long Ngạo Thiên. Long Ngạo Vũ hành động âm trầm tính toán và hung bạo nhưng Long Ngạo Thiên lại như một con báo, luôn vờn quanh con mồi đến khi mệt mỏi rồi mới tấn công, hành động lưu loát lạnh lùng chưa bao giờ nương tay, ra tay độc đoán lạnh lẽo đáng sợ. Hắn đã nhìn trúng mục tiêu nào thì chưa bao giờ thất bại

---

Trong 1 căn phòng nhỏ, có 1 đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ, nam nhân vô cùng tuấn tú, làn da màu đồng nam tính, mái tóc đen tuyền mềm mượt, đôi mắt hẹp dài đang chìm vào giấc ngủ, cánh mũi cao thẳng tắp, cánh môi hồng cong như 1 vòng cung, trong ngực là nữ nhân động lòng người đầy quyến rũ, 3000 sợi tóc buông xõa trên giường, một thân váy tím nhạt thanh tao, làn da trắng như tuyết, dung nhan đoạt đi vô số trái tim, không một từ ngữ nào diễn tả được, tấm chăn bao phủ nửa người bọn họ, từng tia nắng ấm áp len vào từ cửa sổ một khung cảnh vô cùng ấm áp. Cổ Minh Hạo nhủ mảy, đôi đồng tử dần mở ra, một đôi mắt màu trà tuyệt đẹp. Hắn nhìn người trong lòng đầy ôn nhu, bàn tay to lớn vuốt mái tóc cô

- Lục Hy Tuyết, nếu cô không dậy thì coi chừng trễ học đấy

Một câu này lọt vào tai cô, Lục Hy Tuyết vẫn không chịu dậy, cô bấu môi xoay người thì huyết mâu đang nhắm mắt ngủ kia liền tròng lớn mở to ra. CÔ vội bật dậy nhìn xung quanh, cả căn phòng đầy xa lạ, lại cả kính quay sang người đàn ông bên cạnh. Cô lại nhìn xuống liền thở dài nhẹ nhõm, cũng may vẫn còn nguyên vẹn. Cổ Minh Hạo nhếch mép, hắn xoa đầu cô

- Nhanh thôi

Lục Hy Tuyết bừng tỉnh, lật đật đứng dậy

- Đi, đi, về Lục gia

Trời đất ơi, cô tại sao không nhớ gì ngoài chuyện theo hắn vào bar uống rượu rồi sau đó không một chút gì

- Cô phải rửa mặt tỉnh táo đã chứ, chẳng lẽ đem mặt như thế ra ngoài

Cổ Minh Hạo chậm chạp nói, Lục Hy Tuyết liếc mắt hắn đầy hung dữ

- Tôi làm sao? Nếu anh đã chê thì rút ra xa, đừng đợi tôi đập vào bản mặt hồ ly của anh đâu đấy

- Lục đại tiểu thư thật sự đáng sợ a

Giọng nói trêu đùa chọc tức người nghe, Lục Hy Tuyết hừ lạnh không nhìn hắn đi vào nhà tắm đầy ngang nhiên. Cổ Minh Hạo khoanh tay nửa ngồi nửa nằm trên giường đợi cô. Không lâu sau Lục Hy Tuyết sáng lạn đi ra chỉ là cô có chút buồn bực không thôi, từ hôm qua tới giờ cô vẫn chưa được tắm a, cả người toàn 1 mùi rượu đầy khó chịu mà nhà của tên nam chủ này thì làm sao có đồ cho cô thay, cô liếc mắt đến người đang rất thân thiện kia

- Cổ giáo sư, anh còn không mau thay đồ đưa tôi về, tôi cũng chẳng biết đây là đâu

Cổ Minh Hạo thú vị nhìn cô

- Đã thay đổi cách xưng hô rồi sao?
- Hôm qua là ngày nghỉ, không cần gọi giáo sư
- Được thôi tùy cô vậy

Cố Minh Hạo chỉnh tề cùng Lục Hy Tuyết đến Lục gia, cô bước xuống xe không nói tạm biệt hần lại chạy vào biệt thự. Cố Minh Hạo lắc đầu lao vút trên đường

Lục Hy Tuyết vừa vào đến cửa, giọng nói lạnh lùng vang lên đầy quen thuộc

- Tiểu Tuyết em đã đi đâu

Lục Hy Tuyết cả kinh nhìn Lục Dật Thần đang tiêu sái đứng dựa tường kia. Hần đã về rồi sao? Lục Hy Tuyết bủi môi

- Không có gì

Lục Hy Tuyết lách người đi qua Lục Dật Thần. Hần cau mày

- Tiểu Tuyết em uống rượu?
- Tôi...

Lục Hy Tuyết gạt mình, cô cúi đầu, 1 bộ dáng như đứa trẻ mắc sai lầm

- Tiểu Tuyết lần sau không được uống rượu

Lục Hy Tuyết gạt đầu như gã tội, hần nhếch môi. Không biết vì sao hôm nay cô ngoan hơn hần

- Anh trai, em đi thay đồ

Lục Hy Tuyết trốn tránh ánh mắt như nhu thủy của hần, cô bỏ chạy

Lục Dật Thần nhất thời cảm thấy kì lạ, một tin nhắn vang lên, bóng dáng cao lớn của hần đi vào trong thư phòng

Lục Hy Tuyết thở dài sau khi tắm xong ngã người lên giường. Cô nhủ mày mím môi lại, thần thờ nhìn lên trần nhà

- Long Ngạo Thiên ...

Lục Hy Tuyết rũ mắt, cô bật dậy mở cửa sổ cho thoáng mát ai ngờ kinh ngạc co rút đồng tử nhìn dáng người cao lớn đang quỳ trước cửa Lục gia. Lục Hy Tuyết lạnh lùng chán ghét trực tiếp đóng cửa sổ. Cô thấy đã gần đến giờ vào học rồi, nhanh chóng xuống dưới. Đúng lúc gặp ngay Dạ Diễm cùng Lục Dật Thần đang ở dưới, 2 người đàn ông đang đấu mắt cùng khí thế với nhau, thấy cô hai loại áp lực liền biến mất, người làm xung quanh âm thầm lau mồ hôi cảm tạ tiểu thư

- Dạ Diễm sao anh lại ở đây?
- Anh qua đón vợ sắp cưới đi học không được sao?

Dạ Diễm thần nhiên nói, mặt Lục Hy Tuyết có chút hồng lên khó nhận ra

- Vợ sắp cưới? Xem người có thể hay không?

Lục Dật Thần hừ lạnh

- Sao? Hai chúng tôi gạo đã nấu thành cơm rồi
- Hahaha...

Dạ Diễm mặt không đỏ tim không đập thẳng thần nói ra, Lục Hy Tuyết co rút khóe môi, cái tên này hần không biết xấu hổ nhưng cô biết xấu hổ a. Lục Dật Thần cười lớn, hần không e ngại mọi ánh mắt khác thường khi lời nói này thốt ra đầy kinh sợ

- Tôi với tiểu Tuyết cũng thể cả thôi, giờ em ấy đã là nữ nhân của tôi rồi

Lục Hy Tuyết bất động, cô thật sự không ngờ hần có thể bình tĩnh nói ra. Dạ Diễm cau mày, hần hiểu ý tứ trong lời nói của Lục Dật Thần, điều hần không ngờ là Lục Dật Thần dù sao cũng là anh trai cùng cha khác mẹ với Lục Hy Tuyết cơ mà

- Người nói cái gì?

- Đúng như Dạ gia chủ nghĩ đấy

- Lục Dật Thần...

Lục Hy Tuyết không lường trước được, Dạ Diễm trong nội tâm khó chịu, cô đã cùng Lục Dật Thần...

- Đủ rồi, các người đừng có xem tôi là đồ vật mà giành qua lại

Lục Hy Tuyết tức giận, bọn hắn có thể thân nhiên nói ra như thế mà không quan tâm tới cảm xúc của cô ư? Lục Hy Tuyết bỏ đi, cả 2 người kia bất động đứng sau lặng lẽ nhìn bóng lưng cô

Vừa ra đến cửa, Long Ngạo Thiên vẫn còn đó, Lục Hy Tuyết lạnh lùng nhìn Long Ngạo Thiên quỳ trước cửa, hắn ngược đầu nhìn cô đầy hối hận nhưng cô không một lần mảy may đến mà cười lạnh lướt qua hắn như 2 người không liên quan gì đến nhau

- Lục Hy Tuyết, xin em đừng đi...

- Long thiếu, hình như anh rất rảnh rồi đúng không? Nếu đã vậy thì anh về quán nữ nhân của anh cùng anh trai anh đi. Anh rảnh nhưng tôi không rảnh

Lục Hy Tuyết mặt lạnh, giọng nói xa cách muôn trùng. Long Ngạo Thiên cảm thấy cô ở gần ngay trước mắt nhưng lại xa cách vạn trượng. Hắn hoảng hốt, giọng nói có chút lớn

- Không, em đừng nói như vậy, hãy nghe anh giải thích

- Tôi không muốn nghe, từ giờ những lời anh nói tôi sẽ không bao giờ tin nữa. Một chút cũng không. Đáng lẽ ra tôi không nên nghe lời anh, dù cho bên cạnh anh đã có nữ nhân mà tôi cũng đã có hôn phu. Vì thế từ giờ tôi và anh không còn chút quan hệ hay dính dáng gì đến nhau, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi

Lục Hy Tuyết không cảm xúc, cô quay người thì một bàn tay định kéo lấy cô nhưng Lục Hy Tuyết nhanh nhẹn tránh thoát được. Long Ngạo Thiên trong lòng đau đớn khôn xiết, từng lời từng chữ cô nói ra khiến hắn không thể chịu nổi. Không còn liên quan gì sao? Đường ai nấy đi sao? Không, không thể như thế được, sự đau đớn tuyệt vọng đè nén hắn khiến hắn không thể nhẫn nhịn

- Hy Tuyết, làm ơn đừng rời bỏ anh...

Đây là lời cầu xin ư? Sao lại bi thương đến như thế? Hắn làm sao vậy?

- Anh...

Lục Hy Tuyết lòng đau như cắt, cô cắn răng thì 1 giọng nói xen vào không khó nhận ra sự tà mị rét lạnh ấy

- Tuyết nhi, em đang làm gì?

Một câu "Tuyết nhi" đầy thân thiết mà cũng tuyên bố cho thiên hạ biết chủ quyền, Long Ngạo Thiên nắm chặt tay, hắn cũng muốn một lần được gọi cô như thế. Lục Hy Tuyết giật mình, cô ngẩng đầu, gượng cười

- Diễm, đưa em đi học đi

Lục Hy Tuyết quay đầu không nhìn lấy Long Ngạo Thiên 1 lần, hắn định lên tiếng thì Dạ Diễm nhanh nhẹn đến bên cô ôm lấy eo thon gọn

- Đi thôi

Dạ Diễm cười khê, nháy mắt với cô, Lục Hy Tuyết cười yếu ớt. Xin lỗi Long Ngạo Thiên, từ giờ cả 2 chúng ta không còn là gì của nhau nữa. Dạ Diễm, tôi nguyện ở bên anh. Vì Dạ Diễm chưa bao giờ làm cô phải buồn và ở bên hắn lại rất an toàn

- Không...

Long Ngạo Thiên định ngăn cản không cho hai người rời đi thì Dạ Diễm âm trầm nói

- Long thiếu gia, mời anh về cho, thật ngại khi vợ tôi đã bận rồi. Chúng tôi cáo từ

Từng chữ một lọt vào tai Long Ngạo Thiên chẳng khác nào nói hắn chết đi, không, phải là sống không bằng chết. Đau đớn nhìn chiếc xe sang trọng của Dạ Diễm lao đi trên đường, hắn thần thờ như mất hồn

Một cơn bão sắp ập đến, thế giới ngấm bắt đầu cơn sóng

-----

*Trailer:

- Long Ngạo Vũ, chúng ta tuyên chiến với Lục gia đi

Long Ngạo Thiên hẳn đã lâm vào đường cùng đành phải dùng cách này mà buộc chặt cô ở bên người. Hắn không thể sống thiếu cô được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Lục Hy Tuyết cùng Dạ Diễm đến đại học, chiếc xe sang trọng dừng gần cổng trường, thu hút nhiều ánh nhìn. Lục Hy Tuyết bước xuống xe, một thân cao quý kiều diễm, áo sơ mi trắng cùng quần jean đen đơn giản nhưng lại xinh đẹp vạn phần. Dạ Diễm chủ động mở cửa xe cho cô, hẳn thân tây trang đen tím cao ngạo, ma mị, diễm lệ dưới ánh mặt trời, vẻ đẹp bóng tối mang một nét tà mị mờ ảo không có thật, kì lạ thay, đứng cùng một chỗ với Lục Hy Tuyết như thiên thần lại hợp nhau, khung cảnh đẹp đẽ nhất trên thế giới này. Lục Hy Tuyết nhướn mày nhìn xung quanh, mọi ánh mắt đều hướng về phía cô và hắn. Lục Hy Tuyết ho nhẹ

- E hèm, tôi vào đây, anh về đi

- Được nhưng phải làm 1 việc trước tiên

Lục Hy Tuyết nghi hoặc, hắn muốn làm gì?

Dạ Diễm nhếch môi, bạc môi lạnh lạnh in lên trán cô một nụ hôn đầy dịu dàng, đôi khi chỉ là một nụ hôn trên trán nhưng lại rất lãng mạn và ý nghĩa nga

- Anh..

- Vào học rồi kia 'vợ yêu'

Dạ Diễm cố tình nhấn mạnh chữ "vợ yêu" âm thanh lại đủ cho mọi người xung quanh nghe. Mọi lời bàn tán nổi lên. Lục Hy Tuyết mặt đen như đất nòi, nghiền răng ken két

- Dạ Diễm..

- Anh đi đây, chiều lại ra đón em

Hắn nháy mắt hoàn toàn làm ngơ trước ánh mắt như muốn giết người của cô nhưng có một điều cô không biết là ánh mắt ấy như liếc mắt đưa tình. Từ xa Long Ngạo Thiên vừa lái xe đuổi theo 2 người thì 1 màn tình cảm thâm thiết này lọt vào đôi mắt xám tro của hắn và tất nhiên Dạ Diễm biết hắn đã đuổi kịp lại cố tình làm như thế như tuyên bố thiên hạ biết Lục Hy Tuyết là của Dạ Diễm hắn

Long Ngạo Thiên tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt lạnh lẽo băng giá, khí thế cường đại phóng thích xung quanh khiến cho không khí quanh hắn thật không ai dám lại gần

Cách đó không xa một đôi mắt đen láy không còn ôn nhu như ngọc mà đã thay thế bằng sự lạnh lùng cùng những tia máu đáng sợ, một bộ dáng phong lưu âm áp như gió xuân đã biến mất ngược lại như núi băng lạnh lẽo. Tiêu Thư Ly hừ lạnh quay người đi, hắn híp mắt lại, bóng lưng khuất sau lối hành lang. Trên lầu 2 Cố Minh Hạo lãnh đạm nhìn đôi nam nữ nỡ lệ hòa hợp này thì hắn cảm thấy chướng mắt, vô cùng vô cùng không hợp một chút nào

Lục Hy Tuyết thâm bĩu môi lên lớp học. Cô vừa đặt chân vào lớp là chuông reo lên, Tiêu Thư Ly vẫn là ngồi chỗ cũ kê bên cô. Lục Hy Tuyết trầm mặt, hôm qua cô đã xác nhận được một điều là trong lòng cô thật bất ngờ khi có hắn. Lại nghĩ mình thật sự hóa tâm đến vậy?

- Buổi sáng tốt lành

Tiêu Thư Ly nhìn xuống con giận mà nở nụ cười điên đảo chứng sinh như thần tiên của hắn. Lục Hy Tuyết có chút đỏ mặt, tên này cười như vậy làm gì?

- Chào buổi sáng Tiêu Thư Ly

Một câu nhẹ nhàng trong trẻo, không còn sự lạnh lùng như hàng ngày cô vẫn đối với hắn, cũng chẳng còn sự xa cách mà thay vào đó là ngượng ngùng

Tiêu Thư Ly ngẩn người, Lục Hy Tuyết không nhìn hắn nữa ngồi xuống bên cạnh hắn. Bình thân lấy tập vở ra nhưng mặt lại đỏ hồng lên. Thật là không quen một chút nào a

Tiêu Thư Ly gạt mình, khoe môi bất giác nở nụ cười. Lục Hy Tuyết lắc đầu nhìn bộ dạng cười ngây thơ của hắn lại có chút buồn cười. Đây là Tiêu Thư Ly ngọc thụ lâm phong đây sao? Lục Hy Tuyết môi nhếch lên

- Cậu còn không học sao? Nhìn tôi làm gì? Bộ dạng ngây ngô đó trông thật ngốc nghếch

Lục Hy Tuyết nhìn không được muốn trêu chọc hắn một phen. Tiêu Thư Ly không tức giận ngược lại còn cười khiến cô nghi ngờ hắn có phải mắc bệnh thần kinh không?

- Cười gì chứ?

- Lục Hy Tuyết, cuối cùng em cũng chịu mở lời à

-... Tại sao tôi lại không thèm nói? Này, cậu nhỏ hơn tôi nên gọi tôi là chị đi

- Không, đừng hòng

- .....

Tiêu Thư Ly ngang ngược thẳng thắn nói, Lục Hy Tuyết liếc mắt, tên này thật cứng đầu

- Không thì thôi, chị không chấp cậu

- Không thích

- Không thích gì?

Lục Hy Tuyết có chút dở khóc dở cười, tên này từ khi nào đã biến thành trẻ con nhõng nhẽo rồi?

- Không thích, gọi anh là anh

- Nằm mơ

Lục Hy Tuyết quyết định im lặng, tên này cô đã hết cách rồi. Cả buổi học Tiêu Thư Ly vẫn nói không biết mệt, Lục Hy Tuyết mày nhíu chặt, mặt đen càng nhiều, răng nghiến ken két

- Tiêu Thư Ly, im miệng

Cuối cùng nhìn không được, Lục Hy Tuyết kìm nén âm thanh liếc xéo hắn

- Gọi anh đi

-...

Cô nên im lặng thì hơn

Tại một nơi tối tăm chỉ có căn phòng sang trọng xa hoa như một vị vua là sáng rực, những chai rượu ngoại đắt tiền nằm lẫn lộn, xung quanh là vô số đồ vật bị đập bể, gần cửa là một người đàn ông mặt vô cảm, toàn thân là y phục đen nhưng trên trán hắn âm thầm đổ mồ hôi lạnh, gần đó có một nam nhân, trang phục xốc xếch, mái tóc vàng nâu bị rối vò, khuôn mặt tuấn tú hiện rất đáng sợ, xung quanh là hàn khí lạnh buốt

- Hy Tuyết... bảo bối, xin em đừng đi...

Hắn ôm đầu, đôi mắt xám tro đầy bi thương, tàn nhẫn. Bi thương vì người hắn yêu đã vuột mất, tàn nhẫn vì nữ nhân đã khiến hắn mất đi cô

- Dực Tuân, hiện giờ Long Ngạo Vũ đang làm gì?

- Thừa chủ nhân, ngài ấy hiện đang giao dịch với thế lực khác

- Còn nữ nhân kia?

- Cô ấy đang đi mua sắm

- Hạ Thanh tiện nhân này sống thật sung sướng nhỉ? Dực Tuân, từ giờ đừng chuyển khoản cho Long Ngạo Vũ, mặc xác anh ta

- Vâng

Dực Tuân tuy là kẻ dưới trướng cả 2 anh em Long Ngạo Thiên nhưng chủ nhân thật sự của hắn thủy chung vẫn là Long Ngạo THIÊN, trong thế lực của cả 2 thì Dực Tuân chính là kẻ mạnh nhất chỉ dưới hai người LONG Ngạo Thiên mà thôi. Hắn cũng đã thề chỉ một lòng trung thành với Long Ngạo Thiên dù cho LONG Ngạo Thiên và Long NGạo Vũ có trở mặt nhau thì hắn vẫn là trợ thủ đắc lực của Long Ngạo Thiên

- Người nói xem, ta nên làm thế nào để bảo bối có thể quay về? Cô ấy... không còn tin ta nữa...

Long Ngạo Thiên rũ mắt, ngã người tựa vào ghế

1 tuần này trôi qua nhẹ nhàng, Lục Hy Tuyết thờ dài đứng trong phòng mà nhìn về cửa Lục gia từ đằng xa. Hắn vẫn quỳ ở đó dù là trời mưa hắn vẫn quỳ từ chiều cho đến sáng hôm sau, mặc cho Lục Dật Thần lạnh lùng đe dọa, mặc cho Diệp quân gia khuyên bảo, mỗi lần cô lướt qua hắn đều khẽ gọi tên cô đầy thống khổ, 1 tuần này hắn tiêu tụy đi không ít dù đau lòng nhưng cô vẫn lãnh đạm mà lướt qua hắn. Lục Hy Tuyết thờ dài, kéo rèm cửa mà nằm lên giường. Một ngày lại trôi qua, Lục Hy Tuyết liếc mắt nhìn về phía cửa có chút ngạc nhiên hắn không ở đó như ngày nào nữa, cô cười nhạt, bỏ cuộc cũng tốt, sẽ không còn vương bận gì nữa, hắn cũng sẽ được ở bên nữ chủ

Tối hôm đó, tại thư phòng của Long Ngạo Vũ, Long Ngạo Thiên đối diện hắn

- Thiên, dạo này nghe nói em toàn uống rượu? Ngày nào cũng chập vật trở về? Làm vậy có đáng không?

- Anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu

Vì Hạ Thanh hoàn toàn không như bảo bối của Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Vũ nhủ mảy, dạo này em trai hắn luôn nói ra những lời xa lạ hoặc gây sự với hắn. Long Ngạo Thiên cười lạnh

- Tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh

- Nói đi

- Anh có biết Lục gia?

- Thì sao?

- Lục gia có một thế lực không nhỏ kể cả hắc đạo hay bạch đạo họ đều lớn mạnh, còn là 1 trong tứ đại gia tộc cổ từ lâu đời. Long Ngạo Vũ, anh có muốn mở rộng Bạch Lâu, thế lực của chúng ta hay không?

- Ý em là?

Long Ngạo Vũ nhướn mày, hắn nghi ngờ nhìn Long Ngạo Thiên

- Long Ngạo Vũ, chúng ta tuyên chiến với Lục gia đi

Long Ngạo Thiên hắn đã lâm vào đường cùng đành phải dùng cách này mà buộc chặt cô ở bên người. Hắn không thể sống thiếu cô được

- Em...

- Lục gia, tất cả mọi thứ sẽ là của Bạch Lâu, bất kì thứ gì của họ anh có thể lấy nhưng hãy giao Lục đại tiểu thư Lục Hy Tuyết cho tôi, nhớ phải là còn sống và không được thương tổn cô ấy, đó là điều kiện

- Long Ngạo Thiên em điên rồi

- Cứ cho là vậy, anh luôn muốn mở rộng quy mô của Bạch Lâu mà, đây chính là cơ hội tốt còn có thể ngang bằng Dạ gia. Chỉ cần cô ấy tôi sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào dù là tàn nhẫn nhất

Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói, trong mắt hắn chính là sự kiên định không bao giờ từ bỏ, âm trầm, tàn nhẫn, lưu loát chính là phong thái làm việc của hắn. Thật xin lỗi em Lục Hy Tuyết, nhưng để cô được em dù cho em có phản hận thì em vẫn phải là nữ nhân của Long Ngạo Thiên anh

Long Ngạo Vũ cau mày im lặng nhìn em trai hắn, nhớ đến cô gái như thiên thần kia thì suy nghĩ trầm tư, trong bất giác, miệng hắn nói ra trước lúc suy nghĩ

- Được, chiếm lấy Lục gia đi

Long Ngạo Thiên nhếch môi, hắn cùng Long Ngạo Vũ bày binh bố trận, lập mưu hành động. Vì mãi suy nghĩ theo lối riêng của mình mà bọn hắn không biết bên ngoài có một bóng dáng đang lấp ló nghe hết tất cả, nụ cười độc ác hiện lên môi

- Lục Hy Tuyết, cô chết chắc rồi, tôi sẽ trả mối thù cho Lục gia các người, các người chỉ có thể quỳ dưới gót giày tôi mà cầu xin tha thứ

Cứ thế mà 1 tháng trôi đi, Lục Hy Tuyết đã không còn lãnh đạm với Tiêu THư Ly, ngày ngày lại cùng hắn cãi nhau không thôi, Dạ Diễm vẫn thảnh thơi vô sự đáng đánh đòn đến Lục gia gặp cô còn có đầu mắt với Lục Dật Thần lại còn thêm 1 Thượng Quan Mặc nữa, bọn hắn thật không biết chán, Cố Minh Hạo hàng ngày đến tiết học của hắn là hắn cứ khi dễ cô hết lần này đến lần khác. Dự án cùng hợp tác với Lăng gia Lăng Mộ Hàn, cô vẫn cùng hắn thảo luận làm việc mặc cho Lục Dật Thần giành lấy

Lục Vĩ đang cùng Dương Linh đi du lịch thì một cuộc gọi bất ngờ gọi đến

- Lục gia chủ, không xong rồi, Lục gia thế giới ngầm đã xảy ra chuyện, căn cứ của chúng ta tổn thất rất lớn

- Cái gì!?
- Là Bạch Lâu tuyên chiến với chúng ta, lực lượng phòng thủ đã thương tổn nặng nề
- Được, gọi Lục Dật Thần đi
- Vâng

-----

*Trailer:

- Lục thất lão, ông nói cái gì? Bạch Lâu dùng dương đông kích tây với chúng ta?
- Đúng vậy, hiện giờ Lục đại thiếu gia đang cùng Long Ngạo Thiên giằng co, Long Ngạo Vũ thì cùng các lão nhân khác và gia chủ chiến đấu, ta e rằng không còn ai có thể đối phó với 300 người Bạch Lâu
- Chúng ta còn bao nhiêu người?
- 100 người
- Cháu sẽ ra chiến, kêu họ chuẩn bị vũ khí, nên nhớ chỉ có súng, dao găm, bom mini. Phần ra 10 người là súng bắn tia còn lại theo cháu
- Được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lục Dật Thần đang chăm chú ký giấy tờ Lục thị thì chuông điện thoại reo lên. Hắn nhú mồm nhưng khi nhìn đến là Lục Vĩ gọi tới thì lông mày càng nhúm chặt hơn

- "Dật Thần, không xong rồi, Lục gia gặp chuyện"
- Cái gì?

Lục Dật Thần cả kinh, hấn quát lớn

- "Bạch Lâu tấn công chúng ta, con hãy ngăn cản bọn họ, ta đang trên đường trở về thành phố H đây"
- Được, con đi

Lục Dật Thần hít đôi mắt lạnh như băng lại. Hấn vội vàng đến gặp nguyên lão

Lục Hy Tuyết vẫn không biết, cô đang trong thư viện của trường chăm chú đọc sách, Tiêu Thư Ly ngồi kế bên cười nhẹ

- Hy Tuyết a, em không nên học nhiều như vậy, nên ăn chút gì đó đi
- Cậu ra chỗ khác đi, tôi đang học

Tiêu Thư Ly bĩu môi, hấn im lặng ngắm nhìn cô, ánh sáng từ cửa sổ như đang si mê cùng mái tóc vàng kim, dung nhan kiều diễm cao quý nổi bật, bộ dáng tập trung của cô càng hấp dẫn ánh mắt người khác, nhẹ nhàng tiến vào lòng đôi phương. Cứ im lặng nhưng là khoảng khắc tươi đẹp nhất của Tiêu Thư Ly. Chớp mắt hoàng hôn đã lặn dần, Lục Hy Tuyết đứng dậy đi về, Tiêu Thư Ly không biết đã từ lúc nào gục xuống bàn ngủ. Lục Hy Tuyết cười khẽ, tên này dù đã là người trưởng thành nhưng hấn vẫn có chút trẻ con cố chấp, cô nhẹ nhàng vén vài sợi tóc qua. Đột nhiên một bàn tay to lớn ấm áp cầm lấy tay cô kéo vào lòng

- Hy Tuyết a

Lục Hy Tuyết bất ngờ, cô cười nhạt

- Tiêu Thư Ly cậu to gan đó

- Anh chỉ ôm nữ nhân của mình vào lòng thôi mà

- Buông ra, đây là thư viện đấy

- Mặc kệ

Tiêu Thư Ly ngang ngược nói, hấn đem mặt vùi vào cổ cô tham lam hít sâu mùi hoa trà dịu nhẹ

- Lục Hy Tuyết, tôi thật sự yêu chị a

Tiêu Thư Ly khẽ thì thầm, Lục Hy Tuyết kinh ngạc, hấn tỏ tình? Còn đã thay đổi xưng hô rồi sao?

- Ủ...

Lục Hy Tuyết thanh âm dịu dàng như nước, tim đập nhanh. Tiêu Thư Ly cười nhạt, hấn tất nhiên là nghe được tiếng trái tim cô chứ

- Và chị cũng yêu tôi

Không phải là câu hỏi mà bất cứ ai khi tỏ tình đều sẽ hỏi "Em có yêu anh không?" (:vvv) mà lại là câu khẳng định. Cô nhướn mày

- Cậu có gì chứng minh là tôi yêu cậu?

Tiêu Thư Ly cười càng sâu, hấn ngừng đầu, lén môi mỏng áp lên môi hồng mềm của cô. Lục Hy Tuyết trợn mắt đầy sửng sò, hơn 1 tháng nay cô ở bên hấn như mọi buồn phiền đều tan biến, mỗi lần chạm mặt là cùng hấn cãi nhau, khi thì tức giận khi thì trêu chọc lại khi thì bắt lực trước sự trẻ con của hấn. Tiêu Thư Ly thâm mắng trong lòng, cô cứ như thuốc phiện mà không cách nào hấn có thể dứt ra được. Bắt đầu từ sự ôn nhu dần trở nên cuồng dã nóng rực. Lục Hy Tuyết bị động, với kỹ thuật hôn của hấn, cô không thể nào bì lại. Tiêu Thư Ly muốn nuốt tất cả sự ngọt ngào của cô, hấn không thể nuốt cô vào trong bụng, hấn si mê không hết. Những ánh chiều hoàng hôn từ cửa sổ hắt vào, bóng 2 người trải dài trên sàn như một bức tranh lãng mạn vì là trong góc thư viện phía xa mà chỉ còn lại vài người ở lại nên không một ai biết đến. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, phá tan bầu không khí đầy tình cảm này. Tiêu Thư Ly cực kì buồn bực nhưng hấn cũng buông cô ra. Lục Hy Tuyết đỏ mặt, cô ngượng ngùng nghe

- Lục thất lão, có chuyện gì ạ?

- "Không xong rồi tiểu Tuyết, Lục gia bị Bạch Lâu tấn công, bọn chúng chia làm 3 hướng tấn công chúng ta, mà chủ yếu là muốn chiếm lấy Lục gia, để có thể tăng cường sức mạnh. Hiện giờ không ai ở căn cứ bí mật ngoài ta và 1 số người, nhưng bọn chúng quá đông"

Căn cứ bí mật chứa rất nhiều thứ quý giá, bí mật quan trọng, hễ rơi vào tay ai là có thể mạnh thêm 1 tầng sức mạnh. Lục Hy Tuyết nhướn mày, Bạch Lâu sao? Chẳng phải là thế lực của anh em Long Ngạo Thiên sao? Long Ngạo Thiên? Lục Hy Tuyết cả kinh, cô bật dậy, cô thật không nghĩ tới cứ tưởng Lục Dật Thần sẽ chiếm lấy Lục gia nhưng không ngờ lại là 2 nam chủ này. Lục Hy Tuyết run nhẹ, Long Ngạo Thiên sao hấn có thể làm vậy?

- Lục thất lão, ông nói cái gì? Bạch Lâu dùng dương đông kích tây với chúng ta?

- "Đúng vậy, hiện giờ Lục đại thiếu gia đang cùng Long Ngạo Thiên giảng co, Long Ngạo Vũ thì cùng các lão nhân khác và gia chủ chiến đấu, ta e rằng không còn ai có thể đối phó với 300 người Bạch Lâu"

- Chúng ta còn bao nhiêu người?

- "100 người"

- Cháu sẽ ra chiến, kêu họ chuẩn bị vũ khí, nên nhớ chỉ có súng, dao găm, bom mini. Phân ra 10 người là súng bắn tỉa còn lại theo cháu

- Được

Lục Hy Tuyết thu dọn đồ đạc, chào tạm biệt Tiêu Thư Ly rồi chạy đi mất. Tiêu Thư Ly nghi hoặc nhìn theo bóng lưng cô, sao vẻ mặt của cô lại nghiêm trọng đến vậy? Có chuyện gì sao?

Lục Hy Tuyết vội vàng lái xe mình đến trường mà lao vút đi về biệt thự Lục gia. Diệp quân gia đang không ngừng đi qua lại, vẻ mặt lo lắng. Lục thất lão cùng 100 người trong sân chờ cô

Lục Hy Tuyết vội vàng vào Lục gia, 100 thuộc hạ quỳ gối tung hô

- Đại tiểu thư

- Đứng lên đi, đợi ta chuẩn bị

- Vâng

Cô lao nhanh lên phòng thay 1 bộ đồ linh hoạt, tiến vào thư phòng của Lục Vĩ, mở chốt bí mật, một căn phòng khác tự động bật mở, Lục Vĩ đã từng nói

cho cô biết việc này. Lục Hy Tuyết hít huyết mâu lướt qua xung quanh chọn lọc những vũ khí mình quen thuộc nhất. Lúc lâu sau cô lạnh lùng rời khỏi Lục gia, cùng 100 người đến 1 căn nhà hoang tại ngoại thành. Theo 100 người xuống dưới lòng đất, Lục Hy Tuyết đề thấp âm thanh

- 10 người bắn tia ẩn nấp một nơi nào bí mật hỗ trợ những người còn lại, 20 người cài bom dùng lộ liễu, 30 người ở đây canh chừng, những người còn lại hỗ trợ ta

Lục Hy Tuyết chỉ huy, huyết mâu lấp lánh ánh quang, khỏe môi cô nhếch lên. Xem ra con thịnh nộ của cô không nhỏ và quỷ khát máu đã trở dậy

Lục Hy Tuyết cùng thuộc hạ nhẹ nhàng tiến vào trước khi tiến vào còn không quên nhắc nhở

- Hạ thấp hơi thở và sát khí phải không còn

Lục Hy Tuyết len qua không một tiếng động, ngay cả những tên thuộc hạ ở gần cô gần như cũng không phát hiện được. Thuộc hạ càng nể phục cô

Trong lúc càng tiến sâu vào thì 1 tên thuộc hạ không cẩn thận vấp phải báo động. Cả căn cứ vang ầm lên những tiếng chuông báo động

- Sh*t

Lục Hy Tuyết tức giận quát khẽ. Thần kinh bắt đầu căng thẳng

- Nhanh, có người

Một giọng nói quát lớn, sau đó 1 đám người xuất hiện. Lục Hy Tuyết hai tay hai khẩu súng, liên tiếp bắn ra, từng tên ngã xuống chỉ trong chớp mắt và cực kì chuẩn xác, những viên đạn xuyên qua ngay giữa mi tâm, hết đạn lại nạp đạn với thao tác nhanh chóng, người Bạch Lâu kinh sợ, rốt cuộc là ai? Bọn người Bạch Lâu không tài nào thấy được hành động của cô, bọn họ chỉ nghe tiếng súng ở đâu là nhắm thẳng ngay đó nhưng đáng tiếc Lục Hy Tuyết đã di chuyển nhanh chóng, tốc độ không một ai theo kịp

- Ai?

Đồng thời cũng có 1 số người Lục gia ngã xuống, những đạn bắn tia cũng vô cùng chuẩn xác

Lục Hy Tuyết cười lạnh, tốc độ chưa 1 ai bì kịp cô từ trước khi xuyên qua đến bây giờ. Một lúc lâu sau thì đạn cũng có giới hạn nhưng có rất nhiều tên đã ngã xuống, một nửa người Lục gia theo sau cô cũng đã gục xuống, ánh mắt Lục Hy Tuyết lạnh lẽo, huyết mâu hít lại, từ bên hông có 2 cây dao găm không dài cũng không ngắn, cô liền nhập vào đám người hỗn loạn kia

Những ánh sáng bạc tạo thành nhiều đường vòng cung, nhanh chuẩn xác không rườm rà, mỗi nhát dao đều đâm trúng chỗ hiểm, những vết máu cũng đã bắn lên người cô, khuôn mặt hoàn mỹ cũng có vài vết máu càng khiến dung nhan hoàn mỹ nhưng đã không còn là thiên thần sáng rực mà đã là thiên thần sa vào bóng tối sâu thẳm, ánh mắt thị huyết lạnh lẽo

Sau một lúc gần 300 người Bạch Lâu đã chết không nhắm mắt, những giọt máu chảy dài trên thanh dao, dung nhan còn nhuốm theo máu. Cách đó không xa, một người đang ẩn nấp, đôi mắt nâu sẫm hiện lên đầy bất ngờ, trong mắt chỉ có hình ảnh bóng lưng trắng tấp của cô, dưới chân là những xác chết máu chảy thành sông

- Người là ai?

Một giọng nói trầm khàn lạnh buốt, ánh mắt hần không một tia cảm xúc nào, nhìn những người đã kề cận hần vào sinh ra tử đã chết đầy ra đó, sự tức giận của hần không nhỏ mà hần cũng dường như quên mất rằng chính hần mới là người xâm lược địa bàn người khác

Lục Hy Tuyết xoay người liếc mắt, lưỡi nhỏ nhẩn khẽ liếm máu trên môi, huyết mâu sáng rực đầy hưng phấn, người kia run lên, đây không phải là người

- Người là Dực Tuân hay Hoài Địch đây

Thanh âm lạnh lùng không nhìn ra được suy nghĩ của cô lúc này, đối phương cau mày

- Hoài Địch, cô là..... Lục Hy Tuyết

- Đáng khen cho người, Dực Tuân, nếu người còn không ra thì đừng trách ta

Lục Hy Tuyết đầy chế nhạo, Hoài Địch và Dực Tuân cả kinh, cô nhận ra Dực Tuân ẩn nấp? Lục Hy Tuyết hừ lạnh đầy khinh thường, quá xem thường cô rồi. Cứ nghĩ là không muốn lộ ra thân thủ của mình cho đến khi Lục Dật Thần tổn hại đến Lục gia thật không ngờ 2 người kia lại ra tay trước. Long Ngạo Thiên, đừng trách tôi vô tình, tôi đã bỏ qua chuyện hôm ấy nhưng thật không ngờ anh lại dám đụng đến Lục gia dù cho tôi có tình cảm với anh

Lục Hy Tuyết rừ mắt, cô không thể để bất cứ ai tổn thương đến gia đình mình, mở mắt lập tức tiến lên tấn công. Dực Tuân cũng đã ra mặt cùng Hoài Địch đối chọi gay gắt với cô. Tốc độ cô thật khiến bọn hần trở tay không kịp đánh liên thủ lại đối phó mới may ra ngăn cản được. Những nhát dao liên tục đâm tới tim, đầu, bụng của 2 người. Hoài Địch và Dực Tuân đỏ mặt hôi lạnh

Lục Hy Tuyết hít mắt, tăng thêm tốc độ, ngay lập tức một nhát dao đâm vào bả vai Hoài Địch, Dực Tuân bị đá văng ra xa. Hoài Địch gắng gượng nhún xuống con đau nhói mà tiếp tục đối phó toàn lực. Dực Tuân sau khi bị văng, hần hít mắt lui đi, trong mắt xẹt qua tia sáng, trên tay nhặt được 1 hòn đá, ẩn

nấp đi

Lục Hy Tuyết bây giờ chỉ tập trung muốn giết chết Hoài Đức, hắn ta lộ ra sơ hở, cô lập tức đâm tới nhưng đã bất cẩn không chú ý đằng sau một đạo bóng đen đâm tới, viên đá trên tay Dục Tuấn bắn ra trúng ngay thanh dao trên tay người kia nên đã chệch hướng nhưng vẫn đâm trúng Lục Hy Tuyết. Cô trợn mắt, nhìn xuống con dao nhói từ đằng sau, 2 thanh dao găm trên tay 1 hướng đâm vào bụng Hoài Đức, người kia bị nhận 1 nhát ngay tay, Lục Hy Tuyết quay người, huyết mâu càng gần lên những tia máu khi thấy .... Hạ Thanh

- HẠ THANH.....

Lục Hy Tuyết đâm thêm 1 nhát dao vào ngực phải, cô lại đá văng cô ta đi, HOài Đức tức giận, hắn ta rút súng trong áo nhắm thẳng ngay vị trí tim từ sau "Pằng"

- Không được

Cùng lúc đó, 1 đạo thân ảnh nhanh chóng vọt tới nhưng đáng tiếc lại không kịp, hắn găm lên đầy giận dữ, khẩu súng trên tay nhắm ngay 2 chân hắn ta cùng 2 tay. Hoài Đức sững sờ trợn mắt, vì viên đạn đã ghim sâu vào chân hắn nên không thể cử động té ngã trên đất. Người kia cũng bắn Hạ Thanh ngay ngực nhưng do hắn đang lo lắng cho Lục Hy Tuyết nên lệch đi

Lục Hy Tuyết cắn răng nhưng vì mất nhiều máu mà cô ngất đi, lâm vào hôn mê chỉ thấy khuôn mặt người kia thì cô nhủ mảy mò rồi thiếp đi

-----
Đã thống kê nan9 ở chương 40 sẽ k trả lời thêm 1 câu nào về nan9, thể loại đã ghi rõ

*Trailer:

Lăng Mộ Hàn khi nghe tin đã tức tốc cùng Lăng gia người chạy đến nơi Lục Hy Tuyết đang chiến đấu. Nhưng đã không kịp, hắn thấy cô cả người vết thương chảy nhiều máu, sắc mặt trắng bệch, môi không còn chút đỏ hồng nào

Cùng lúc đó Dạ Diễm, Bạch Hàn Dương, Lục Dật Thần, Long Ngao Vũ, Long Ngao Thiên, Hiên Viên Triệt và một số người khác. Bọn họ đau lòng nhìn cô, người đang bế cô hân ôm chặt hơn, trong mắt hân tức giận rất lớn vì chính hân đã không kịp cứu cô

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Hạ Thanh vì đau đớn đã ngất đi, Hoài Đức không thể cử động đành nằm yên bất động. Dục Tuấn núp trong bóng tối, hân tháo gỡ 1 con nhện nhỏ nằm trên tường rồi biến mất

1 giờ trước, tại sân bay, 1 người đàn ông tuấn kiệt, mái tóc bạch kim tán loạn trong gió nhưng hân lạnh như băng, khóe môi khẽ nhếch lên, hân đã trở lại. Một người khác đến đón hân đầy cung kính

- Hiên Viên thiếu, tôi có một chuyện thông báo với ngài

- Nói đi

Hiên Viên Triệt lạnh nhạt nói, trợ lý của hân rằng mình vì tin tức này sẽ có chấn động không nhỏ

- Theo như tôi biết cách đây vài phút thì Lục gia và Bạch Lâu chiến tranh lẫn nhau, Lục đại tiểu thư cũng tham gia

- Cái gì?

Hiên Viên Triệt co rút đồng tử, hân kéo cổ áo trợ lý đầy mạnh bạo

- Ở đâu?

- Tại 1 căn nhà hoang ngoại thành, địa chỉ là XXX

- Lập tức đến đây

- Vâng

Ngoài ra không chỉ một mình Hiền Viên Triệt nhận được tin này mà còn có Cố Minh Hạo, Dạ Diễm, Bạch Hàn Dương, Lăng Mộ Hàn. Vì Cố Minh Hạo hiện đang ở nước ngoài không thể về ngay bây giờ, hắn chỉ có thể đặt vé trở về ngay nhưng phải đến hôm sau mới hạ cánh, Thượng Quan Mặc càng không thể, hắn đang có cuộc phỏng vấn nên không biết

Tại 1 nơi khác, 2 nam nhân đều là những người cường đại, ưu tú không hơn không kém, cuộc chiến của họ chưa dừng lại, 2 thân thủ linh hoạt mạnh mẽ công kích đối phương. Lục Dật Thần híp mắt, hắn có chút khản trương. Long Ngạo Thiên và Long Ngạo Vũ đồng thời có cảm giác bất an, là trực giác mách bảo. 2 đạo thân ảnh cùng tiến cùng lùi ngang tài ngang sức

- Thật không ngờ Long thiếu lợi hại như vậy. Bạch Lâu các người có tham vọng quá lớn
- Lục đại thiếu gia có ý gì? Ta không giấu gì ngươi, ta chính là muốn Lục Hy Tuyết, tiểu bảo bối của ta thôi

Lục Dật Thần nghe thế, hắn càng tức giận

- Ngươi không có tư cách, ngươi không thể có em ấy

Một chiêu lại một chiêu, ngươi kích ta đỡ. Một tên hắc y nhân ẩn trong bóng tối lật đặt vọi vàng chạy tới

- Thừa Long thiếu, Dực Tuân đã báo lại là Lục đại tiểu thư hiện đang bị thương nặng và lâm vào hôn mê

Một lời này thành công làm 2 người bọn hắn dừng lại đầy khiếp sợ như một quả bom nguyên tử quăng tới bọn hắn nổ vang trời. Lục Hy Tuyết...

Cả 2 cùng buông vũ khí hợp ý xoay người mặc cho hỗn chiến Lục gia và Bạch Lâu đang ác liệt, Lục gia người và Bạch Lâu người thấy chủ tử của bọn họ bỏ đi thì không dám lỗ mãng hành động tiếp theo, ngừng tay đợi ở đây nhưng trong không khí nặc mùi thuốc súng

Lục Dật Thần và Long Ngạo Thiên lòng nóng như lửa đốt, lần đầu tiên bọn hắn có cùng chung suy nghĩ muốn ngay lập tức mọc cánh bay đến bên cô

Cũng tại một nơi khác, Lục Vĩ và cùng 1 số nguyên lão đang chiến đấu với Long Ngạo Vũ, một trong những nguyên lão nhận được tin là đại tiểu thư Lục gia đang hôn mê, Bạch Lâu người tại căn cứ kia đã bị diệt sạch. Lục Vĩ nghe được nguyên lão quát lớn thì run lên, ông mặc kệ Long Ngạo Vũ đang chuẩn bị đâm tới nhưng thuốc hạ của hắn thì thâm trong lúc tựa lưng đối kháng khiến hắn dừng lại. Bạch Lâu và Lục gia hoàn chiến nhưng trên nền đất lại có rất nhiều người thiệt mạng, khắp nơi là mùi máu tanh

Lục Hy Tuyết bất động nằm trong lòng nam nhân vừa cứu cô, hắn đau lòng nhìn cô, giọng nói gằn lên run rẩy

- Lục Hy Tuyết, cô tuyệt đối không có việc gì. Xin lỗi, thật xin lỗi tôi không thể cứu cô sớm hơn

Hắn hồi hận, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ hắn thấy mình thật vô dụng, cái danh sát thủ hạng 1 kia không đáng, hắn sợ hãi, hắn giờ đây chỉ ước gì mình là người chịu thay những vết thương kia của cô

Lăng Mộ Hàn khi nghe tin đã tức tốc cùng Lăng gia người chạy đến nơi Lục Hy Tuyết đang chiến đấu. Nhưng đã không kịp, hắn thấy cô cả người vết thương chảy nhiều máu, sắc mặt trắng bệch, môi không còn chút đỏ hồng nào

Cùng lúc đó Dạ Diễm, Bạch Hàn Dương, Lục Dật Thần, Long Ngạo Vũ, Long Ngạo Thiên, Hiền Viên Triệt và một số người khác. Bọn họ đau lòng nhìn cô, người đang bế cô hắn ôm chặt hơn, trong mắt hắn tức giận rất lớn vì chính hắn đã không kịp cứu cô

Lăng Mộ Hàn nhận ra hắn là ai, tiến lên trước định ôm lấy cô nhưng người kia dường như không đồng ý

- Sở Hiền, mau đưa cô ấy cho tôi
- Tất cả tránh ra, đưa Tuyết đến bệnh viện mau

Hiền Viên Triệt quát lớn, hắn liếc mắt cũng có thể nhận ra tình trạng của Lục Hy Tuyết. Sở Hiền cũng biết Hiền Viên Triệt là ai cũng biết tài y học của hắn mới yên tâm giao cô cho Hiền Viên Triệt. Những người kia không nói gì vì bọn họ chỉ có thể phó mặc để Hiền Viên Triệt cứu cô nhưng trong mắt nhin không được lo lắng

Long Ngạo Vũ lao nhanh vào bên trong cùng vài người, hắn tìm kiếm bóng dáng HẠ Thanh, lòng khản trương lo sợ. Long Ngạo Vũ thấy cô ta và HOài Đích nằm cách đó không xa, thân thể lạnh giá chảy nhiều máu

- Thanh nhi...

Long Ngạo Vũ vội vàng bế cô ta lên lao nhanh đi khỏi, những người đi theo hắn thì đỡ lấy Hoài Đích

Tại bệnh viện trước phòng phẫu thuật, những tên nam nhân người thì y phục dính vết máu, người thì xóc xệch, người lo lắng trầm mặc làm cả bệnh viện như chìm trong Bắc Cực. Lục Vĩ thở dài, ông lo lắng không thôi, kê bên là Dương Linh đang nắm chặt khăn tay. Ba tiếng trôi qua như đã 30 năm trôi qua, tình thần căng như dây đàn. Lúc này Thượng Quan Mặc nghe tin chạy đến vội vàng, hắn thấy mọi người trước phòng phẫu thuật đều thấp thòm, tiến lên nắm lấy cổ áo Long Ngạo Thiên gằn lên từng chữ

- Long Ngạo Thiên, mày vừa lòng chưa? Mày muốn chiếm lấy Lục gia mà

Long Ngạo Thiên vô hồn, hắn cũng chẳng khá hơn là bao, mặc cho Thượng Q Uan Mặc không còn là hình tượng của đế ảnh mà thô lỗ, hắn hiện giờ rất ân hận. Những nam chủ khác ngồi im lặng chỉ nhìn về phòng phẫu thuật

"Cạch"

Cửa phòng mở, Hiên Viên Triệt mặc đồ giải phẫu ra ngoài, hắn thở dài nhẹ nhõm. Lãng Mộ Hàn vội vàng tiến lên

- Lục Hy Tuyết thế nào?

- Cũng may viên đạn bắn từ sau, còn dao thì chỉ cách 1cm là đến tim. Cô ấy đã qua cơn nguy kịch nhưng sẽ lâu nữa mới tỉnh lại

Hiên Viên Triệt mệt mỏi, Lục Vĩ thả lỏng người, Dương Linh khóc thút thít

- Bác gái, đừng khóc nữa, chẳng phải đã qua cơn nguy kịch rồi sao

Bạch Hàn Dương nhẹ nhàng an ủi bà, hắn cũng đã phần nào không còn lo lắng nữa

Lục Hy Tuyết được chuyển đến phòng bệnh VIP. Sau khi bọn nam chủ tranh giành nhau ở lại cuối cùng đành phải phân ra, Lục Vĩ và Dương Linh liếc mắt nhìn nhau, xem ra con gái của họ có số đào hoa nhưng đến cuối ai mới là người yêu cô vĩnh viễn mới là quan trọng. Long Ngạo Thiên cười yếu ớt, hắn giờ đã không còn tư cách gì mà đòi chăm sóc cho cô, chỉ có thể ghen tỵ với người khác. Sở Hiên liếc nhìn hắn, nhẹ giọng thì thầm

- Ra ngoài đi

Long Ngạo Thiên khó hiểu nhưng hắn cũng theo sau Sở Hiên ra hành lang thoát hiểm. Sở Hiên lạnh lùng nói

- Tôi tuy là chỉ thấy 1 nửa nhưng muốn hỏi anh 1 câu

- Nói đi

- Anh có nữ nhân bên cạnh không?

- Ngoài Lục Hy Tuyết thì không còn ai khác

Long Ngạo Thiên nhú mày, tại sao hắn lại hỏi thế?

- Vậy sao? Đã có 1 nữ nhân đâm lén cô ấy và 1 tên thuộc hạ của Bạch Lâu

- Sao?

Long Ngạo Thiên càng nhú chặt mày hơn, nữ nhân? Nếu là người Bạch Lâu thì không khó hiểu gì nhưng lại là nữ nhân? Bạch Lâu có bao giờ nhận nữ nhân đâu

- Tôi chỉ nghe thấy Lục Hy Tuyết gọi cô ta là Hạ Thanh và tên thuộc hạ là Hoài Đích. Tên Hoài Đích ấy chính hắn đã bắn Lục Hy Tuyết từ sau lưng

Long Ngạo Thiên nghe thế nghiêng răng, thì ra tất cả là do Long Ngạo Vũ lên kế hoạch, thật uổng công hắn tin tưởng người anh trai này

Nhưng sự thật còn chưa hết

-----

*Trailer:

Long Ngạo Vũ cảm tức nhìn Lục Hy Tuyết trên giường bệnh đầy yếu ớt, hắn siết chặt tay, chính cô đã làm Hạ Thanh ra nông nổi như ngày hôm nay nhưng hắn đã quá ngu ngốc khi không rõ được sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

- Bác trai, bác gái, hai người về đi, ở đây có cháu lo rồi

Dạ Diễm cười nhẹ, sau khi tranh cãi kịch liệt, Dạ Diễm là người đầu tiên chăm sóc cho cô. Lục Vĩ cùng Dương Linh yên tâm giao cô cho hấn liền trở về xử lí chuyện gia tộc. Dạ Diễm ngồi xuống bên cạnh giường cô, hấn đau lòng

- Tuyệt nhỉ, thà anh là người chịu hết mọi đau khổ cho em còn hơn

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng đầy yêu thương người con gái đang nằm trên giường bệnh. Dạ Diễm suốt cả đêm túc trực bên cô, hấn nắm chặt tay cô không buông

Tại Bạch Lâu trong một căn phòng xa hoa, Long Ngạo Thiên cau mày, gần đó Dục Tuân đang cung kính đứng 1 bên. Mọi khoảng khắc xảy ra nơi Lục Hy Tuyết bị thương nặng kia thu vào tầm mắt hấn. Khi đến lúc Hạ Thanh bỗng dưng xuất hiện đêm tối Lục Hy Tuyết là tìm hấn như ngừng đập, thêm hành động bắn Lục Hy Tuyết của Hoài Địch làm hấn run lên áp chế cơn giận trong người, giọng nói lạnh như băng dày đặc sát khí

- Hạ Thanh... tiện nhân này. Dục Tuân

- Vâng

- Tên Hoài Địch đâu?

- Hấn đang dưỡng thương tại căn cứ chính

- Chúng ta đi, âm thầm bắt hấn về đây

Hiện giờ Hạ Thanh đang nhu nhược yếu đuối nằm trên giường, Long Ngạo Vũ vẫn ôn nhu mà thương yêu chăm sóc cô ta. Sau khi băng bó vết thương của cô ta, Hạ Thanh cũng dần tỉnh lại. Cô ta vẫn là dịu dàng như nước nhu nhu nhược nhược

- Vũ, nghỉ ngơi đi...

- Đùng Thanh nhỉ, em đang bị thương nặng, đừng nói gì cả, mất sức đấy

- Vũ, em... không biết vì sao tiểu Tuyết muội muội lại có thể đối xử với em như vậy. Em đã xem cô ấy như là em gái mình mà

Hạ Thanh khóc, Long Ngạo Vũ đau lòng dỗ dành cô ta, Hạ Thanh nghẹn ngào kể lại tất cả mọi chuyện, hấn càng nghe càng tức giận

- Được rồi Thanh nhỉ, ngủ đi, đừng khóc nữa. Anh biết rồi

Hấn dịu dàng vuốt tóc cô ta, trong lòng thầm đưa ra 1 quyết định

Long Ngạo Thiên đi đến căn cứ chính, hấn bước vào phòng Hoài Địch đang dưỡng thương

- Long thiếu gia

Hoài Địch ngạc nhiên, Long Ngạo Thiên chưa bao giờ đến đây và càng ít nói chuyện với hấn ta. Long Ngạo Thiên lạnh lùng còn có chán ghét nhìn hấn

- Đi theo ta

- A... Vâng

Hoài Địch run lên, hấn khó hiểu vì sao Long Ngạo Thiên lại đến đây. Hoài Địch theo sau hấn đến 1 căn phòng nhỏ, đây chẳng phải là phòng tra khảo sao?

- Ngồi đi

Long Ngạo Thiên hất cằm, hấn ngồi lên ghế đất tiền như 1 vị vua. Hoài Địch rùng mình, ngồi vào ghế phạm nhân

- Ngươi là thuộc hạ thân cận của Long Ngạo Vũ đúng không?

- V..... Vâng

Sao hấn lại hỏi thế?

- Ngươi là người đảm nhiệm tấn công căn nhà hoang đó đúng không?

- V... Vâng

- Quy định Bạch Lâu khi nhận người là gì? Nói rõ đi

- Là không nhận nữ nhân, không nhận phế vật, không nhận những kẻ ngu ngốc

- Tốt, ngươi biết hết, rất giỏi

Long Ngạo Thiên cười lạnh, hần đứng dậy, đứng gần Hoài Đích, đột nhiên Hoài Đích ngã nhào lên đất ho xù xù còn phun ra 1 ngụm máu, vết thương theo đó cũng bị rách ra

- Ngươi biết rõ, thì từ lúc nào khi Bạch Lâu gây chiến lại có nữ nhân ở đây? Chẳng lẽ cô ta từ trên trời rơi xuống?

- Ngươi đang nói gì, thuộc hạ không..

"Bốp"

- Ngươi không hiểu? Ngươi nói xem lệnh của ta là gì? Ngươi là người biết rõ nhất không phải sao?

- Là tấn công địa bàn Lục gia, không được gây tổn thương Lục đại tiểu thư...

"Rầm"

Long Ngạo Thiên tức giận, hần không thương tiếc đá Hoài Đích văng ra xa, hần ta nhìn xuống con đau, quần áo đã nhuộm 1 màu đỏ

- Vậy ai là người bắn cô ấy?

- ...

Hoài Đích run lên, hần cắn môi. Long Ngạo Thiên xách cổ áo hần lên

- Ngươi nói đi

Hần quát lớn, Hoài Đích rũ mắt

- Là thuộc hạ

- Ngươi còn biết? Vậy mau khai ra nữ nhân kia là ai?

- Không có nữ...

- Khoan, hình phạt dành cho người dám nói dối, hành động tự tiện và còn để ngoại nhân tham gia vào chính sự và quan trọng hơn hết nghe lời ngoại nhân là gì?

-... Là... sống không bằng chết

- Tốt, nếu ngươi đã không muốn nói, ta đành nói ra vậy. Nữ nhân mà ở cùng ngươi khi chiến đấu, đâm lên Lục Hy Tuyết kia là Hạ Thanh đúng không?

- Cái...

- Dực Tuấn, mở clip đó lên. Ngươi muốn biết ta dựa vào đâu để kết luận chứ gì?

Hoài Đích suy sụp, trên màn hình trong căn phòng đó hiện lên từng cảnh một, Hoài Đích thầm biết mọi chuyện đã bị bại lộ rồi. Long Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn hần ta

- Khai tất cả mau

- Vâng..

Biết đã không còn đường lui, hần ta đành nói ra tất cả

- Sau khi Chủ nhân và ngài lên đường hành động thì Hạ tiểu thư đã đến gặp thuộc hạ, cô ấy nói chủ nhân và ngài lại đưa ra 1 lệnh mới đó là mạo danh gửi thư cho Lục thất lão biết được ở căn nhà đó, còn có giết chết hết Lục gia người, nếu Lục đại tiểu thư xuất hiện thì giết cô ấy

- Ngươi nói ta với hần đưa nhiệm vụ cho ngươi?

- Vâng, Hạ tiểu thư đã nói như vậy, vì chủ nhân đã từng dẫn cô ấy đến đây và ngài ấy lại rất yêu thương cô ấy nên thuộc hạ mới nghĩ là chủ nhân giao nhiệm vụ

Long Ngạo Thiên cau mày trầm tư, cô ta đã làm thế sao? Hần liếc mắt nhìn Hoài Đích

- Ngươi vì dám làm bảo bối của ta bị thương, vậy nên xuống lao ngục mà nhận hình phạt đi

Hoài Đích cả kinh, hấn ta bị Dục Tuân lôi đi. Long Ngạo Thiên vào căn phòng xa hoa của mình, mở đoạn phim do Dục Tuân gửi đến tua đi tua lại, trong đầu hấn dần hình thành nên 1 kế hoạch

---

Lục Hy Tuyết sau 2 ngày vẫn chưa tỉnh lại, hôm nay là ngày Bạch Hàn Dương chăm sóc cô dù cho những người khác khó hiểu không biết cô và hấn có quan hệ gì. Hôm qua Cố Minh Hạo lấy tư cách là giáo sư đến thăm cô, trong mắt hấn là tàn nhẫn, là lo lắng. Hấn nhất định phải tìm nguyên nhân cho rõ

Bây giờ là nửa đêm, Bạch Hàn Dương ra ngoài sắp xếp một chút công việc, lúc này có 1 bóng dáng cao lớn vào phòng bệnh đến gần cô. Bàn tay to có lực bóp lên cô nhỏ nhắn yếu ớt của cô, hấn độc ác cười lạnh

Long Ngạo Vũ cảm tức nhìn Lục Hy Tuyết trên giường bệnh đầy yếu ớt, hấn siết chặt tay, chính cô đã làm Hạ Thanh ra nông nổi như ngày hôm nay nhưng hấn đã quá ngu ngốc khi không rõ được sự thật

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Bạch Hàn Dương kinh ngạc, hấn nhìn hành động của Long Ngạo Vũ mà tức giận đánh vào mặt hấn. Cũng may Long Ngạo Vũ mới vào nên cô không có chuyện gì

- Tên khốn này mày đang làm gì hả?

- Buông ra Bạch Hàn Dương

Long Ngạo Vũ quát lớn nhưng hấn bị Bạch Hàn Dương bị đánh đập vào tường

- Long Ngạo Vũ...

- Dừng lại

Hiên Viên Triệt chạy đến, hấn sững sờ khi 2 người đàn ông đang đánh nhau trong phòng bệnh, hấn đang rất bức tức đây

- Long Ngạo Vũ, nếu ngươi đến rồi thì tốt, ta nghĩ ngươi cần biết điều này

Nói rồi Hiên Viên Triệt mở màn hình 3D lên, đoạn phim tại nhà hoang và lúc tra khảo Hoài Đích quay lại. Từng lời từng chữ lọt vào tai Long Ngạo Vũ, hấn bất động

- Ngươi đã hạ lệnh?

Bạch Hàn Dương nhú mày lạnh lùng liếc mắt

- Thật sự không phải

Long Ngạo Vũ thần thờ nói, Hạ Thanh gạt hấn ư? Rõ ràng cô ta đã kể lại nhưng hoàn toàn khác với lời mà Hoài Đích nói. Hấn cũng biết tính cách của thuộc hạ thân cận hấn thì tất nhiên mọi lời nói của Hoài Đích là sự thật. Long Ngạo Vũ lâm vào trầm mặc, hấn bây giờ đã biết rõ được sự thật

"Ting"

Bạch Hàn Dương, Long Ngạo Vũ, Hiên Viên Triệt đồng thời ngạc nhiên, 1 video nữa gửi tới?

Hiên Viên Triệt nhú mày, hấn bật lên thì khụ... khụ... âm thanh ám muội của nữ nhân vang lên khắp phòng. Long Ngạo Vũ cắn chặt răng, vì trong video chính là Hạ Thanh, cô ta đang cùng nam nhân khác thân mật, cô ta lại nằm dưới thân nam nhân khác mà rên rỉ. Long Ngạo Vũ nắm chặt tay, hấn không thể tin nổi

- Đúng là tiện nhân có khác, không biết Long Ngạo Vũ ngươi trở thành ngựa thần từ khi nào rồi không chỉ là ngựa thần thường đâu nha

Bạch Hàn Dương chế nhạo nói, hấn trào phúng nhìn Long Ngạo Vũ mà thương hại Long Ngạo Vũ

Hiên Viên Triệt chỉ nhú mày ngoài ra không còn biểu cảm gì, khuôn mặt lạnh tanh

- Long Ngạo Vũ ngươi quả thực ngu ngốc, ngươi tin tưởng lời nữ nhân đó thế ư? Ta nói cho ngươi biết, những gì cô ta nói về Lục gia là giả dối, ngươi nghĩ cô ta vốn dĩ là tiểu thư lá ngọc cành vàng của Lục gia?

Hiên Viên Triệt nhướn mày, hấn liếc nhìn Long Ngạo Vũ

- Ngươi có ý gì?

- Chẳng phải đã rõ rồi sao? Thực ra cô ta với Lục gia không hề có máu mủ nào. Ta đồng ý là Lục Dật Thần là anh trai cùng cha khác mẹ với Tuyết, cũng đồng ý là Lục Vi năm xưa có 1 khoảng thời gian hồ đồ nhưng Hạ Thanh cô ta là con của người khác, không giống như Lục Dật Thần, cô ta chỉ có máu mủ với hấn ta mà thôi, là em gái cùng mẹ khác cha. Vậy nên Lục gia chưa bao giờ làm chuyện thất đức gì với cô ta

Hiên Viên Triệt nói ra toàn bộ sự thật, nguồn thông tin của hắn đều có độ chính xác rất cao, Long Ngạo Vũ hay bất kì ai trong thế giới ngầm đều biết. Long Ngạo Vũ vốn có thể điều tra ra chỉ cần hắn dùng 1 chút thủ đoạn là có thể nhưng hắn lại chọn tin tưởng nữ nhân kia mà cô ta lại lợi dụng hắn. Là nam nhân cũng có tôn nghiêm của nam nhân, Long Ngạo Thiên đã nhiều lần cảnh báo hắn nhưng hắn lại gạt đi. Giả dối, phản bội chính là vậy ngược của hắn, là điều tồi tệ nhất của hắn. Long Ngạo Vũ cau mày

- Giờ thì người đi được rồi đó, ở đây người không có phận sự gì

Bạch Hàn Dương lạnh nhạt nói, hắn đuổi khách quang minh chính đại. Long Ngạo Vũ sau khi đi rồi, Hiên Viên Triệt và Bạch Hàn Dương liếc mắt

- Người nghĩ ai gửi video đó?

- Không biết, đó là tài khoản giả

- Xem ra có người muốn giải quyết tiện nhân kia. Cũng tốt, đỡ phải ra tay, còn đang nghĩ xem nên xử cô ta như thế nào

-----

*Trailer:

Lục Hy Tuyết sau 2 tuần cô có thể xuống giường đi lại, cô muốn ra ngoài hít thở không khí chứ xung quanh chỉ toàn là mùi sát trùng khiến cô không chịu nổi. Lăng Mộ Hàn là người bên cạnh cô hôm nay, hắn đỡ cô đi

- Lăng Mộ Hàn này, anh sao lại muốn chăm sóc cho tôi?

-... Cô muốn uống gì không?

Hắn lạnh nhạt hỏi, Lục Hy Tuyết tròn mắt, tên này rõ ràng đánh trống lảng

- Được rồi, nước cam

Lăng Mộ Hàn đỡ cô ngồi xuống ghế gần đó, hắn đi khỏi, Lục Hy Tuyết nhìn bóng lưng hắn mà lắc đầu. Đột nhiên 1 bóng người bao phủ lấy cô. Lục Hy Tuyết ngược đầu lên nhìn ngạ, là hắn, tên ngu ngốc kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Long Ngạo Vũ trở về nhà nhưng không hề vào phòng Hạ Thanh mà vào thư phòng, lập tức gọi điện cho 1 người

- Điều tra cho ta về Lục Hy Tuyết và Hạ Thanh đi

- “Vâng”

Long Ngạo Vũ híp mắt, hắn tại sao lại không nhận ra được ý đồ của Hạ Thanh chứ? Mọi chuyện đều giả dối cả, Long Ngạo Vũ rừ mắt, lần đầu tiên trong đời hắn kể từ khi sinh ra đến giờ lại bị một nữ nhân dắt mũi lại còn là người mà bản thân tin tưởng, yêu thương. 1 tiếng sau, mọi thông tin hắn cần được gửi đến. Long Ngạo Vũ hắn càng đọc thì càng giận dữ

Thì ra 1 năm trước Hạ Thanh hãm hại bày mưu Lục Hy Tuyết, hạ xuân dược và còn... cùng Dạ Diễm làm loại chuyện kia, cô đi du học ngay sau đó đến 1 năm sau mới trở về còn Hạ Thanh bị Dạ Diễm bắt lại tống vào hộp đêm làm kỹ nữ, Long Ngạo Vũ hắn lại không biết, ngu ngốc chỉ vì về ngoài cô ta đánh lừa, cô ta diễn như thật, Long Ngạo Thiên đã có vài lần cảnh báo hắn mà hắn lại không màng tới trực tiếp làm lơ đi, giờ thì sao? Hậu quả hắn không thể chấp nhận nổi. Mọi thứ về Hạ Thanh đúng như Hiên Viên Triệt nói không sai chút nào.

Long Ngạo Vũ quả thật đã trách lầm Lục Hy Tuyết

Sau 5 ngày kể từ đó, Lục Hy Tuyết mới dần tỉnh lại, cô cau mày, cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến khiến cô khó chịu. Hiên Viên Triệt hôm nay rảnh rồi, hắn ở bên cô chăm sóc. Lục Hy Tuyết lướt nhìn xung quanh

- Nước...

Giọng nói khô khốc lâu ngày, Hiên Viên Triệt đang suy tư về tình trạng của cô thì giật mình, hắn kích động

- Tuyết Tuyết em cảm thấy thế nào?

- Nước...

Thật là cái tên này cũng phải cho cô ly nước chứ. Hiền Viên Triệt vội vàng đưa tới ly nước cho cô, ân cần cẩn thận cho cô uống. Lục Hy Tuyết mệt mỏi đẩy nhẹ ly nước

- Cảm ơn

Lục Hy Tuyết vẫn nhăn mày

- Thế nào?

- Đau...

- Vài ngày nữa là sẽ bình phục lại thôi. Đừng cử động mạnh không là vết thương sẽ nứt ra đấy

-...

- Tại sao em lại đến đó? Giờ thì thấy rồi đấy

- Chẳng lẽ anh muốn gia đình mình bị giết?

Lục Hy Tuyết ngẩn người nhìn hắn. Hiền Viên Triệt đau lòng, không biết trên đôi vai nhỏ nhắn của 1 cô gái như cô đã phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề này

- Em... đừng lo, từ giờ anh sẽ gánh nó cùng em

Hiền Viên Triệt nhu tình nói, Lục Hy Tuyết im lặng, cô bắt giác mỉm cười

- ...Ừm

Hiền Viên Triệt gạt mình, cô cười với hắn? Hiền Viên Triệt có chút kích động, hắn nở nụ cười a

- Khụ... Tội đời

Lục Hy Tuyết ho nhẹ, Hiền Viên Triệt gạt đầu, hắn liền ra khỏi phòng bệnh đi mua đồ

Hiền Viên Triệt đi chưa được bao lâu thì một người xuất hiện. Lục Hy Tuyết nhíu mày

- Bảo bối, em... đã đỡ hơn chưa?

Long Ngạo Thiên có chút ngập ngừng, bây giờ hắn thật không dám nhìn thẳng vào huyết mâu của cô vì nó quá đối lạnh lùng

- Đến đây làm gì? Anh làm ra đủ thứ chuyện cho Lục gia còn chưa vừa lòng ư?

- Bảo bối, anh... xin lỗi, đừng đối xử với anh như vậy

Lục Hy Tuyết cười lạnh, Long Ngạo Thiên kích động, hắn đến bên cô, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn nhưng cô lại tránh né

- Anh biến về với Hạ Thanh đi

Cô chán ghét đôi câu nam nữ đó

- Nghe anh... Anh... chỉ có mình em thôi. Có chết anh cũng không yêu Hạ Thanh

Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói, Lục Hy Tuyết cau mày

- Ra ngoài

Lời nói tuyệt tình như con dao đâm vào trái tim hắn, vậy là cô đã buông tay rồi sao?

- Không... anh sẽ không để em rời xa

Long Ngạo Thiên lâm bầm, hắn kiên quyết nhìn cô rồi quay lưng rời đi. Thấy cô đã tỉnh dậy thì hắn đã yên tâm hơn rồi, giờ chỉ còn kế hoạch tiếp tục mà thôi, đến lúc đó Lục Hy Tuyết sẽ quay trở về bên hắn, Hạ Thanh cô ta sẽ bị vạch mặt nhưng hắn nào có biết có một vài chuyện nằm ngoài dự đoán của hắn

.....

Lục Hy Tuyết sau 2 tuần cô có thể xuống giường đi lại, cô muốn ra ngoài hít thở không khí chứ xung quanh chỉ toàn là mùi sát trùng khiến cô không chịu nổi. Lăng Mộ Hàn là người bên cạnh cô hôm nay, hẳn đỡ cô đi

- Lăng Mộ Hàn này, anh sao lại muốn chăm sóc cho tôi?

-... Cô muốn uống gì không?

Hắn lạnh nhạt hỏi, Lục Hy Tuyết tròn mắt, tên này rõ ràng đánh trống lảng

- Được rồi, nước cam

Lăng Mộ Hàn đỡ cô ngồi xuống ghế gần đó, hắn đi khỏi, Lục Hy Tuyết nhìn bóng lưng hắn mà lắc đầu. Đột nhiên 1 bóng người bao phủ lấy cô. Lục Hy Tuyết ngược đầu lên kính ngạc, là hắn, tên ngu ngốc kia

- Chà, Long chủ đến đây làm gì vậy? Anh còn muốn giết tôi thêm một lần nữa sao? Hay muốn bắt tôi để Lục gia đầu hàng? À, hay là vì tôi hại Hạ Thanh đâm cô ta hai nhát dao mà đến trả thù? Thật không ngờ anh lại là người si tình như thế, si tình đến đàn độn

Lục Hy Tuyết trào phúng, khoe môi khẽ nhếch lên 1 nụ cười cao ngạo tựa nữ vương. Long Ngạo Vũ nhún mày, cô gái này quả thật rất khác

- Lục đại tiểu thư có chút hiểu lầm gì rồi thì phải?

- Hiểu lầm? NỤC cười

- Tôi đến để xin lỗi cô

“Bốp”

LỤC HY TUYẾT tức giận đánh vào mặt hắn, lồng ngực lại truyền đến đau đớn nhưng cô cắn răng chịu đựng. Ánh mắt lạnh lẽo

- ANH nói xem, tôi có thể nhẫn nhịn anh tổn hại gì đến tôi, tôi có thể không quan tâm nhưng anh đụng đến Lục gia thì tôi sẽ không nể mặt anh là Bạch LẬU chủ đâu. CHỈ một câu xin lỗi của anh có thể làm bao người Lục gia dưới nắm mồ kia sống lại được không? ANH nói đi còn BẠCH LẬU người của anh chỉ vì nữ nhân ngu ngốc kia mà chết anh đã thấy hả dạ chưa hả?

Áo bệnh nhân trắng tinh của cô nhuộm một mảng đỏ. Long NGẠO VŨ trầm mặc, hắn biết chứ

- Lục đại tiểu thư, vết thương của cô bị rách rồi

LONG NGẠO VŨ khi nhìn cô nhưng 1 mảng đỏ kia đập ngay vào mắt hắn

- Không cần anh quan tâm, nó khiến tôi nổi da gà. Về lo lắng cho nữ nhân thân yêu của anh đây

- LONG NGẠO VŨ, anh lại làm gì cô ấy?

Lúc này Lăng Mộ Hàn vừa đứng lúc trở lại thấy 1 màn này, giọng nói rét lạnh của hắn truyền đến

- Lăng Mộ Hàn, ở đây không khí không còn trong lành nữa, trở về phòng bệnh đi

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô hơi lão đạo bám vào cánh tay Lăng Mộ Hàn

- Xin lỗi

Long Ngạo Vũ nhỏ giọng nói nhưng không một ai quan tâm đến dáng vẻ hối lỗi đau thương của hắn. Hai bóng dáng một yêu nghiệt một thiên thần đắm sâu vào trái tim hắn, hắn cũng không hiểu vì sao chính mình lại cảm thấy như vậy. Phải chăng có điều gì đã thay đổi? Chính hắn cũng không biết

Long Ngạo Vũ quay lưng rời đi, hắn cần làm sáng tỏ mọi chuyện

-----
*Trailer:

Long Ngạo Vũ ngồi trong xe từ đằng xa hắn quan sát cô đang cười nói vui vẻ với Tiêu Thư Ly, bên cạnh đó còn có Cố Minh Hạo đang khó chịu mà châm chọc độc miệng Tiêu Thư Ly. Hắn nắm chặt vô lăng, chợt có 1 suy nghĩ xuất hiện trong đầu hắn

“Giá như mình có thể đứng bên cạnh cô như mấy người đàn ông kia”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lục Hy Tuyết sau khi trở về phòng bệnh liền được điều trị đồng thời bị hai tên nam nhân nào đó liên tục căn vặn thuyết giáo

- Tuyết, em phải để ý vết thương chứ

- Lục đại tiểu thư...

- Lăng Mộ Hàn anh đừng gọi tôi là Lục đại tiểu thư, tôi nói với anh nhiều lần rồi, cứ gọi tôi là Lục Hy Tuyết

- Được

Lăng Mộ Hàn gật đầu, nhưng hắn lại không muốn gọi cô là Lục Hy Tuyết a~

Hiên Viên Triệt một bên ghen tức, là nam nhân thì sẽ hiểu nam nhân, hắn tất nhiên là biết Lăng Mộ Hàn có tình cảm với Lục Hy Tuyết chứ nhưng có cô gái nào đó lại không biết a~

Ngay lúc này trong phòng bệnh lập tức xuất hiện thêm vài người nữa. Tiêu Thư Ly, Cố Minh Hạo, Dạ Diễm, Bạch Hàn Dương, Lục Dật Thần, Thượng Quan Mặc, Sở Hiên. Lục Hy Tuyết vuốt mặt, rắc rối còn chưa đủ hay sao mà còn kéo thêm cả tá nam nhân này đến? Từ một căn phòng lớn trở nên nhỏ hẹp

- Mấy người đến đây làm gì?

- A, Tuyết nhi, anh đến thăm em a, nghe nói tên khốn Long Ngạo Vũ đến gặp em

Dạ Diễm ôm ngực, trong mắt hắn xẹt qua 1 tia sáng lạnh lẽo. Sở Hiên đến bên cạnh cô ánh mắt như nhu thủy ấm áp

- Cô... bị rách vết thương?

Giọng nói lạnh tanh nhưng không che giấu sự lo lắng

- Long Ngạo Vũ?

Tiêu Thư Ly lăm bằm cau mày, tên kia sao? Xem ra hắn có việc phải làm rồi

- Tiểu Tuyết em còn đau không?

- Đã đỡ hơn nhiều rồi

Lục Hy Tuyết gật đầu

"Ừng ục"

Lục Hy Tuyết đỏ mặt, thật xấu hổ a, có cái lỗ nào không cho cô chui xuống đi

- Đề tôi đi mua cháo

Lúc này Cố Minh Hạo lạnh nhạt lên tiếng, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, ra khỏi phòng

- Tiêu Thư Ly không đi học à?

- Hôm nay không có tiết

- Tuyết nhi, Long Ngạo Vũ đã nói gì với em?

- Hắn ta muốn xin lỗi

- Xin lỗi? Hắn có sao?

Lục Dật Thần trào phúng nói, những người còn lại cười lạnh, người lạnh lùng

- Tên đó cao ngạo như vậy, lạnh nhạt như hắn lại hạ thấp mình đi xin lỗi? Chẳng thà đi tìm heo leo được cây thì hơn

Tiêu Thư Ly cười lạnh, hần híp mắt lại. Long Ngao Vũ là người luôn kiêu ngạo nhất nhưng không thể phủ nhận rằng hần thực sự tài năng và trí óc của hần. Bạch Lâu là một thế lực lớn mạnh, tổ chức này khác một điều là Bạch Lâu chính là rồng 2 đầu, không có Ling Ngao Vũ thì còn có Long Ngao Thiên, tên này còn kinh khủng hơn cả anh trai hần

- Nhìn không có vẻ là vậy, hần hình như biết được điều gì đó

Lăng Mộ Hàn nhú mày, Hiền Viên Triệt một bên lạnh nhạt kiểm tra tình trạng của Lục Hy Tuyết

- Hần biết được con người thật của Hạ Thanh chứ đâu

Bạch Hàn Dương cười chế nhạo nhưng từng hành động lời nói của hần lại toát ra sự nho nhã. Lục Hy Tuyết hoàn toàn không biết nói gì, người này với người trong vụ thư phòng kia lại khác nhau 1 trời 1 vực

- Hần ghét nhất là sự phản bội, với con người như Hạ Thanh thì là loại hần ghét nhất. Người kiêu ngạo như hần như thế thì tất nhiên hần sẽ đau lòng vì đó là nữ nhân hần từng yêu thương nhưng cô ta lại thân ái với nam nhân khác thì hần nhất định không bỏ qua

Lăng Mộ Hàn thản nhiên nói, trong ánh mắt hần chỉ phản chiếu Lục Hy Tuyết. Tất cả các nam nhân còn lại nghiêng răng ken két, hần có cần công khai lộ liễu nhìn như thế không. Lục Hy Tuyết à, em có cần thu hút nhiều ong bướm đi trên hoa gheo nguyệt không?

Nếu Lục Hy Tuyết biết được suy nghĩ của bọn hần liền oan ức là lớn, là các người dính tới mà, các người mà là hoa và nguyệt? Cô khinh

- Điều không ngờ tới là người cứu cô ta ra khỏi đó là Long Ngao Vũ

Dạ Diễm hừ lạnh nhưng lại có một vài phần đắc ý, vì sao lại đắc ý? Tất nhiên nhờ có Hạ Thanh mà Dạ Diễm hần mới là nam nhân đầu tiên của cô. Cổ Minh Hạo cũng vừa mua cháo về hần nghe được câu nói này của Dạ Diễm thì cùng 10 đôi mắt lạnh liếc xéo hần

- Ách...

Dạ Diễm cười nhạt, lập tức chiến tranh bùng nổ, Lục Hy Tuyết bóp trán, người nào cũng toàn là những con người muốn mưa có mưa, những người như vũ bão sao cô lại thấy bọn hần lại ấu trĩ đến như thế?

- Ăn đi

Lục Hy Tuyết liếc nhìn bên cạnh, Sở Hiền vẫn là người không bao giờ quan tâm đến xung quanh ngoại trừ Lục Hy Tuyết. Hần mặc kệ bọn nam nhân đang gây ồn ào kia, cẩn thận mức từng muỗng cháo cho cô ăn. Lục Hy Tuyết rất biết nghe lời, cô mở miệng. Phòng bệnh lại một phen nháo lên thành 1 đoàn dù cho có 1 vị viện trưởng nơi đây cũng là 1 trong số đó~ 1 cảnh tượng còn kì dị hơn cả

Mười ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, màn hình máy tính lần lượt là những con số phức tạp lại chạy qua rất nhanh, hần nhếch mép cười khê, cuối cùng một bước trong kế hoạch đã hoàn thành, lại đến bước tiếp theo. Long Ngao Thiên cảm lên khung hình có hình một cô gái khuyên quốc khuyên thành, ánh mắt hần từ độc ác lạnh lẽo liền biến mất thay vào đó là dịu dàng yêu thương

- Bảo bối, anh sẽ không để em chịu ủy khuất như vậy đâu, người nào mà dám làm em tổn thương dù chỉ là 1 sợi tóc anh sẽ trả gấp 100 lần cho người đó dù mất luôn cả tính mạng này

3 tuần sau Lục Hy Tuyết sau khi nấn nỉ Lục Vĩ và cả đám nam nhân kia mới được xuất viện, hôm nay ra viện cũng chỉ có mình Cổ Minh Hạo và Tiêu Thư Ly, những người còn lại đều bận tới mất rồi

- Đi thôi

- Tiêu Thư Ly, cậu có tin tôi không đánh dấu cậu đạt trong năm nay không mà ngày nào cũng mò tới đây?

Cổ Minh Hạo lạnh lùng nói, hàng ngày tên Tiêu Thư Ly này đều thân thiết, tình cảm với Lục Hy Tuyết mà không xem ai ra gì, kể cả hần là Âm Các chủ đang ở đó đi chẳng nữa

Lục Hy Tuyết liếc mắt nhìn Cổ Minh Hạo, tên này hình như có gì đó không đúng, hần luôn lấy lý do là mình là giáo sư đến thăm học trò của mình là một điều nên làm. Tiêu Thư Ly nghe thấy lời Cổ Minh Hạo thì lại lập tức khinh bỉ ra mặt

- Anh làm tôi sợ chắc?

Lại thêm một cuộc cãi nhau, một ánh mắt lạnh lùng giảo hoạt, một ánh mắt khinh thường châm chọc đầu qua lại, những lời nói có thể khiến đối phương tức đến ọc máu. Lục Hy Tuyết nhìn 2 tên nam nhân này mà ngửa đầu lên trời oán, cô phải can thiệp vào, đùa giỡn bọn hần

Từ đằng xa, có chiếc xe màu xám bạc luôn dõi theo bọn họ, nam nhân trong xe thăm hừ lạnh. Long Ngao Vũ ngồi trong xe từ đằng xa hần quan sát cô đang cười nói vui vẻ với Tiêu Thư Ly, bên cạnh đó còn có Cổ Minh Hạo đang khó chịu mà châm chọc độc miệng Tiêu Thư Ly. Hần nắm chặt vô lăng, chợt có 1 suy nghĩ xuất hiện trong đầu hần

"Giá như mình có thể đứng bên cạnh cô như mấy người đàn ông kia"

Từ sau ngày hắn tìm đến Lục Hy Tuyết thì luôn thờ thần trong phòng, hắn cần xác định lại mọi chuyện, nhớ đến lần đầu gặp cô tại Tân Thắng, vài lần chứng kiến cô cùng Long Ngạo Thiên. Trước đó hắn lại chán ghét cô vì đối xử tệ bạc với Hạ Thanh, hắn cứ một lòng một dạ tin tưởng Hạ Thanh kia, lại chưa bao giờ tìm hiểu sự thật trước mắt nhưng hóa ra Lục Hy Tuyết chưa bao giờ làm gì Hạ Thanh, cả Lục gia cũng vậy. Không biết từ bao giờ từ việc căm tức Lục Hy Tuyết, theo dõi cô mà ánh mắt lại không tự chủ được tìm kiếm hình bóng cô bản thân lại viện cớ là cô hại Hạ Thanh nên hắn phải khiến cô đau khổ nhưng nào ngờ người đau khổ lại chính là hắn, thật buồn cười làm sao

Long Ngạo Vũ rũ mắt, lập tức bỏ đi

Long Ngạo Thiên tại một nơi khác đứng trong phòng Hạ Thanh, hắn nhếch mép cười lạnh, hoàn toàn khác biệt với vẻ ngoài trẻ hơn tuổi của hắn

- Hạ Thanh a Hạ Thanh, cô cuối cùng phải trả giá cho việc tổn thương bảo bối của tôi

- Anh... Anh định làm gì?

Hạ Thanh kinh sợ run rẩy nhìn Long Ngạo Thiên, mấy ngày này cô ta không biết Long Ngạo Vũ tại sao không gặp cô ta, cô ta thầm cầu nguyện trong lòng Long Ngạo Vũ xuất hiện để cô ta có thể thoát khỏi tên ác ma Long Ngạo Thiên này. Đúng lúc này Long Ngạo Vũ mở cửa vào trong, ánh mắt hắn không một độ ấm nào nhưng HẠ Thanh lại ngu xuẩn không biết, lao đến ôm chặt lấy hắn, Long Ngạo Thiên phát hiện ra sự bất thường này của Long Ngạo Vũ, hắn khoanh tay dựa tường nhìn 2 bóng dáng trước mắt

-----
*Trailer:

Long Ngạo Vũ bất động nhìn Lục Hy Tuyết, hắn nắm chặt tay

- Long Ngạo Vũ, anh bắt tôi? Thả tôi ra

Lục Hy Tuyết chán ghét nhìn hắn. Long Ngạo Vũ nhú mày, trái tim hắn ê ẩm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Hạ Thanh run rẩy ôm chặt lấy Long Ngạo Vũ, khóc đến thảm thương

- Vũ, cuối cùng anh cũng gặp em, Vũ, Ngạo Thiên hình như bị làm sao đó...

- Buông tay

Long Ngạo Vũ lạnh lẽo nói, trong lòng hắn thật muốn buồn nôn, Hạ Thanh kinh ngạc

- Anh... anh nói gì?

Cô ta không tin, tưởng mình nghe lầm mà gượng nói. Long Ngạo Vũ vô tâm hất tay Hạ Thanh làm cô ta ngã nhào ra đất. Long Ngạo Thiên khước môi càng hiện rõ nụ cười như ác ma

- Đừng làm tôi buồn nôn... Bàn tay dơ bẩn đó của cô đừng chạm vào tôi

Từ bụng trào lên cổ họng khiến hắn cau mày. Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng lướt qua Hạ Thanh đến bên Long Ngạo Vũ

- Xem ra anh trai đã tỉnh ngộ rồi?

Giọng nói kiêu không được sự châm chọc. Long Ngạo Vũ không hề tức giận, hắn lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Hạ Thanh như đế vương đang đưa ra phán quyết cuối cùng giải quyết tiện nhân. Hạ Thanh cảm thấy kì lạ, cô ta cần mỗi lần nói không xong rồi

- Hạ Thanh, cô dám gạt tôi quả là gan to bằng trời. Cô nên biết tôi có nguyên tắc cho riêng mình, có điều tôi kỵ nhất mà cô lại phạm vào điều tôi ghét nhất, cô cứ từ từ hưởng thụ hình phạt đi nhé nhưng... trước đó em trai tôi sẽ hào hào tiếp đón cô còn quyết định cuối cùng sẽ là do tôi

Long Ngạo Vũ cười lạnh, thật đáng tiếc làm sao, hắn từng yêu nữ nhân này nhưng từ khi biết được sự thật hắn đã không còn lại gì với cô ta mà bản thân

lại từ bao giờ chú ý đến Lục Hy Tuyết. Long Ngạo Vũ bỏ đi, Hạ Thanh trợn mắt không thể nhúc nhích mà ngồi bệt trên đất. Long Ngạo Thiên ra lệnh cho thuộc hạ qua một con chip, lập tức không bao lâu sau Dục Tuân và một đám mặt mày bặm trợn xấu xí vô cùng lại béo ú thô kệch. Long Ngạo Thiên nở nụ cười khiến tất cả mọi người trong phòng đồng thời rùng mình

- Dục Tuân, tiêm cho cô ta, những người kia đề cô ta xuống

Dục Tuân lập tức nghe lệnh, Hạ Thanh hồi thần khiếp sợ giãy dụa hòng trốn thoát nhưng một nữ nhân sao có thể đối chọi được vài tên nam nhân? Dung dịch xanh óng ánh từ từ truyền vào trong, hòa tan với máu, lục ngũ tạng. Cả cơ thể cô ta trở nên nóng rực, hô hấp khó khăn. Lúc này Long Ngạo Thiên xoay người rời đi, Dục Tuân đặt 3 máy quay gần đây, hần theo sau Long Ngạo Thiên. Từ đó chuỗi ngày địa ngục sống không bằng chết của cô ta bắt đầu, mọi nhục nhã, mọi sự căm thù dồn nén ép cô ta vào đường cùng

Long Ngạo Thiên quay trở về phòng mình, hần đứng đưng ra lệnh

- Sau khi xong, đưa video sao chép, rồi đưa lên cho mọi người biết. Sau đó đưa cô ta đến Bạch Lâu cho bọn họ thưởng thức, rồi tống vào ngục bắt đầu đánh bằng roi da

- Vâng

.....

Long Ngạo Vũ ngồi ngăn người trong phòng, hần nhìn ly rượu vang đỏ trên tay. Hần bị làm sao vậy? Tại sao hần lại cảm thấy hồi hận chứ?

- Hoài Dích

- Vâng, có thuộc hạ

Hoài Dích đứng gần đó cúi đầu chờ lệnh. Hần 1 tuần trước được Long Ngạo Thiên thả ra nhưng trên mặt hần lại có 2 vết roi da hần sâu đáng sợ cũng là do Long Ngạo Thiên ra tay. Long Ngạo Vũ im lặng 1 hồi lên tiếng

- Cô ấy... đang làm gì?

- Cô ấy?

Hoài Dích có chút khó hiểu, suy nghĩ 1 hồi trả lời

- Vị tiểu thư ấy đang được chăm sóc tại Lục gia

- Hoài Dích, ta phải làm sao đây? Thật đau quá

Long Ngạo Vũ ngửa đầu mệt mỏi, hần hồi hận rồi, tại sao hần lại ngu ngốc như thế? Tại sao hần lại chỉ vì kiêu ngạo mà không hề biết được sự thật? Đau, thật sự rất đau, ánh mắt của cô chỉ có lạnh lùng cho hần

- Không được... Ta phải làm lại, không được ta sẽ không mất đi Lục Hy Tuyết

Long Ngạo Vũ ôm đầu, hần cách đây không lâu đã xác định được một chuyện đó là hần không thể thiếu đi Lục Hy Tuyết

Hoài Dích thở dài, chủ nhân, người có lẽ không biết là người đã sai hết, không biết chừng sau này sai luôn cả đời

=====

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết sau khi được chăm sóc cẩn thận đến mức cô muốn móc meo trên giường bệnh, cô vui mừng bước xuống ăn sáng cùng ba mẹ

Lục Hy Tuyết đang nở nụ cười đến phòng ăn thì nụ cười cứng ngắc khi có tới 6 tên nam nhân trời đánh, Tiêu Thư Ly, Dạ Diễm, Thượng Quan Mặc, Lục Dật Thần, Bạch Hàn Dương, Cố Minh Hạo chứ

Lục Vi thấy toàn những nam nhân hoàng kim không thể chọc tới lại tề tựu tại Lục gia mà bọn hần lại có tình cảm với con gái ông, chưa kể còn vài tên nam nhân khác nữa, số con gái ông đúng là đào hoa mà

- Các... Các người sao lại ở đây?

- Tiểu Tuyết, ngồi đi, đây là nhà anh anh không ở chứ ở đâu?

Lục Dật Thần thần nhiên nói, Thượng Quan Mặc nổi tiếp lên tiếng

- Anh đã ở đây từ nhỏ rồi

Được rồi, cô không nói 2 người bọn hần đi

- Tuyệt nhỉ, anh là vị hôn phu của em thì dùng bữa cùng nhạc phụ nhạc mẫu là chuyện hiển nhiên

Lục Hy Tuyết trán nổi đầy vạch đen, nhạc phụ? Nhạc mẫu? Lập tức mấy đôi mắt lạnh hướng về phía hấn

- ANh là bạn trai của em, đến đây ra mắt đi

Tiêu Thư Ly gật đầu ngay, ai nấy đều tròn trĩnh mắt nhìn hấn

- Tôi là giáo sư của em, đến xem tình hình thế nào?

Lục Hy Tuyết liếc xéo hấn, chứ anh hàng ngày đến đây đều biết tình trạng của tôi ra sao chưa đủ à?

- Lấy tư cách BẠch gia chủ, đến thăm

Cô không muốn thấy tôi à?

Lục HY Tuyết lườm nguýt hấn, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Mặc bắt đầu dùng bữa

Lại 1 màn tranh sủng xảy ra giữa 1 đám nam nhân, Lục HY Tuyết thờ dài. Cứ như thế mấy ngày trôi qua, hiện giờ cô đang đứng trước cổng trường đợi người tới đón thì gần đó Long Ngạo Vũ bước tới. Ánh mắt màu hổ phách hấn như hòa không đây

- Lục Hy Tuyết, để tôi chở cô về

Lục Hy Tuyết không nhìn lấy hấn một lần, cô trực tiếp làm ngơ đi. Long Ngạo Vũ cắn chặt răng, hấn định bước tới gần cô hơn thì một chiếc xe thể thao đột nhiên từ xa lao đến thẳng lại trước mặt 2 người. Lục Dật Thần ra khỏi xe, đến bên cô khẽ nhếch môi, ánh mắt liếc qua Long Ngạo Vũ thì nhủ mày. Lục Hy Tuyết mỉm cười, từ sau khi Thượng Quan Mặc nói ra sự thật trong lòng cô cũng đã chấp nhận những nam nhân này nhưng mà chỉ có Lục Dật Thần, Dạ Diễm, Thượng Quan Mặc, Tiêu Thư Ly. Lục Hy Tuyết ôm lấy Lục Dật Thần, cô dụi đầu vào ngực hấn

- Đi thôi, ở đây khó chịu lắm

Lục Hy Tuyết bủi môi nói, Lục Dật Thần cười nhạt, hấn xoa đầu cô, cùng cô trở về Lục gia

Long Ngạo Vũ nhìn thấy hai người thân thiết với nhau, cô không nhìn lấy hấn, cùng nam nhân khác ôm ấp trước bàn dân thiên hạ. Bóng lưng hấn cô đơn đứng đó nhưng ánh mắt hấn lại đổ lên hấn những tia máu đáng sợ. Xoay người khởi động xe rồi lao đi

Đêm khuya hôm đó, Lục Hy Tuyết ngáp dài đi trên hành lang thì có một bóng đen cao lớn bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Lục Hy Tuyết cau mày, cô lạnh giọng, vì trong bóng tối nên không thể thấy rõ khuôn mặt hấn

- Người là ai?

Bóng đen không trả lời, tiến lên bắt lấy Lục Hy Tuyết nhưng cô tránh đi. 2 bóng dáng một bắt 1 tránh cho đến khi đến gần cầu thang, Lục Hy Tuyết bất cẩn trượt chân, cô nhắm mắt nhủ mày nhưng chờ mãi không có rơi xuống mà va vào 1 lồng ngực cường tráng. Người kia lợi dụng thời cơ liền chụp thuốc mê cô. Lục Hy Tuyết chìm vào bóng tối ngất đi

Lục Hy Tuyết sau vài giờ ngất đi, cô dần tỉnh lại. Đầu cô có chút choáng váng, mọi thứ trước mắt dần hiện rõ ra. Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, đây là căn phòng đơn giản thanh mát nhưng lại rất trang nhã và cao quý. Cả căn phòng chủ đạo là trắng đỏ, những món đồ đều là đồ cổ của phương Tây. Lục Hy Tuyết khó chịu, cô nhận ra trên cổ tay mình có sự mát lạnh của kim loại, cô cúi đầu. Đó là một chiếc vòng màu bạc, có 1 điểm nhỏ phát ra ánh sáng. Lục Hy Tuyết nhận ra, đây là vòng định vị, bất kể cô đi đâu dù là đến quốc gia khác thì nó vẫn có tín hiệu

"Cạch"

Tiếng mở cửa phòng, một người đàn ông tuấn tú xuất hiện, hấn vài ba phần giống như Long Ngạo Thiên, chỉ là đôi mắt của hấn có màu hổ phách, khí chất của hấn âm trầm cao ngạo không như Long Ngạo Thiên lãnh đạm, bí hiểm. Người đàn ông dần hiện rõ ra trước mắt Lục Hy Tuyết từng chút một, cô cau mày lạnh lẽo nhìn hấn

Long Ngạo Vũ bất động nhìn Lục Hy Tuyết, hấn nắm chặt tay

- Long Ngạo Vũ, anh bắt tôi? Thả tôi ra

Lục Hy Tuyết chán ghét nhìn hấn. Long Ngạo Vũ nhủ mày, trái tim hấn ê ẩm. Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô tiến gần đến trước mặt hấn. Âm thanh không 1 chút âm áp nào vang lên bên tai Long Ngạo Vũ

- Anh điên rồi, thả tôi ra. Anh định trả thù sao? Hay anh nghĩ lại tôi có chút giá trị lợi dụng? Nhanh lên thả tôi ra. CHỉ cần nhìn thấy anh là tôi không kim được muốn nôn hết toàn bộ ra ngoài

-----

*Trailer:

- Tuyệt nhi, em phải là của tôi

Hắn thì thảo lắm lắm, Lục Hy Tuyệt nghi hoặc nhìn hắn. Hắn bị làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Long Ngạo Vũ lẳng lẳng nhìn Lục Hy Tuyệt, có trời mới biết giờ hắn đau lòng cỡ nào. Hắn biết ấn tượng của cô về hắn không mấy tốt đẹp có chăng cũng chỉ là gã đàn ông tham vọng quá lớn hay cũng là kẻ phụ tình ngu ngốc. Từ lúc hắn nhận ra tình cảm của mình đối với cô tuy chỉ hơn 3 tháng mà số lần gặp cô lại ít hơn nhiều, cô từ đầu tới cuối cũng chỉ có Long Ngạo Thiên em trai hắn, hay những nam nhân khác mà thôi. Cô còn lười liếc mắt đến hắn mà nếu có lại là lãnh đạm không một chút cảm xúc nào. Cô chỉ dành nụ cười cho người khác, những hành động quan tâm với người khác mà vĩnh viễn hắn đều không thể có được. Hắn đã cố gắng tiếp cận cô để có thể làm cô chú ý tới hắn hơn nhưng cô lại luôn xa cách với hắn thì có bao lâu hắn cũng không thể chạm vào trái tim cô. Nên tất cả, hắn đành dùng cách bắt cô lại, nhốt cô tại đây, khóa cô ở bên mình làm cô trở nên quen thuộc với hắn, làm cô không thể không có hắn, khi đó dù có cách xa thế nào cô cũng sẽ quay trở về bên hắn. Dù cách này tiêu cực khá nhiều và còn có thể làm cô hận hắn nhưng không sao, nếu có hận thì càng khắc cốt ghi tâm hơn, càng không thể quên đi hắn. Có nói hắn độc ác, hành hạ cô cũng chẳng sao dù gì hắn cũng không quan tâm đến

- Hy Tuyệt, em nên ở lại đây

- Hừ, đừng gọi tôi thân mật như thế, tôi với anh không là gì cả. Thật khiến tôi sồn cả da gà lên đây

Những lời nói vô tình bên tai Long Ngạo Vũ, nếu là khi trước hắn sẽ luôn cao ngạo xem thường cô, lạnh lùng không cần quan tâm nhưng bây giờ hắn chỉ có ân hận, yêu thương cô

Long Ngạo Vũ cau mày, hắn lập tức ôm lấy cô, phủ lên cánh môi kia. Lục Hy Tuyệt tròn mắt, trong đầu cô như bị bùng nổ trống rỗng, Long Ngạo Vũ biết môi cô rất mềm nhưng lại ngọt đến như vậy làm hắn si mê. Cẩn mút môi cô, làm nó trở nên sưng đỏ, sau đó vào bên trong, cùn cùn quăn quẩy, nuốt hết những thứ gì thuộc về Lục Hy Tuyệt. Cô giật mình hoàn hồn, mạnh bạo đẩy hắn ra, vung tay lên

"Chát"

Lục Hy Tuyệt tức giận, Long Ngạo Vũ nghiêng qua một bên, một bên má hắn hiện rõ dấu tay đỏ chói

- Kinh tởm

Lục Hy Tuyệt tức giận lau thật mạnh môi mình. Long Ngạo Vũ thấy vậy, lòng hắn tức giận, tại sao chứ? Cô có thể cùng người khác hôn mà sao hắn không thể? Hắn cuối cùng khác biệt chỗ nào? Nếu cô đã cho là hắn hung dữ thì được, hắn sẽ cho cô thấy

- Tuyệt nhi, em phải là của tôi

Hắn thì thảo lắm lắm, Lục Hy Tuyệt nghi hoặc nhìn hắn. Hắn bị làm sao vậy? Long Ngạo Vũ xoay người hung bạo đẩy cô vào tường

- Đau, anh bị thần kinh chấp nhận à?

Lục Hy Tuyệt giận dữ, cô ngược đầu lên vừa nói xong thì Long Ngạo Vũ thô lỗ hôn lên môi cô, không một chút nhẹ nhàng như vừa rồi, Lục Hy Tuyệt đánh mạnh vào ngực hắn nhưng Long Ngạo Vũ khóa chặt tay cô, hai chân cô khóa lên vai hắn

- Buông ra... buông

Lục Hy Tuyệt gầy dựa nhưng vô dụng, Long Ngạo Vũ như mất hết lý trí, tay còn lại bao phủ lên nơi đầy đặn của Lục Hy Tuyệt, cảm xúc mềm mại truyền đến trái tim hắn làm hắn mê muội

- Tuyệt nhi..

- Đừng..

Lục Hy Tuyệt cắn chặt răng, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi hắn. Long Ngạo Vũ lại xé toạc quần áo trên người cô. Ngay lập tức Lục Hy Tuyệt chỉ còn 1 lớp vải mỏng manh cùng với đường cong quyến rũ. Long Ngạo Vũ dời khỏi môi cô, liền trở xuống cổ trắng ngần lưu lại vô số dấu hôn, tay kia từ trên ngực cô cũng xuống dưới mông vào trong hàng động có chút ẩm ướt trên đùi vuốt ve. Lục Hy Tuyệt thở dốc, cô không thể kiểm soát được cơ thể của chính mình

- Làm ơn... đừng...

- Tuyệt nhi... em phải trở thành người của anh

Long Ngạo Vũ khẽ thì thào, tay hấn nấn lấy hoa hạc nơi cửa động, Lục Hy Tuyết run lên

- A... um...

Cô không biết từ bao giờ mình lại trở nên mẫn cảm như thế này. Long Ngạo Vũ cười khẽ

- Bộ dáng này của em là vì anh a

Ngón tay của hấn đi vào trong, tốc độ càng lúc càng nhanh

- A... Ân... đừng... đừng... a...

Lục Hy Tuyết lắc đầu, khoái cảm cứ thế ập đến khiến cô hoàn toàn trống rỗng, miệng nhỏ nhắn kiều mị thoát ra những âm thanh như tiếng mèo kêu khẽ cào vào lòng Long Ngạo Vũ

Long Ngạo Vũ thấy cô không còn gãy dựa, tay nấn bóp trước ngực cô, hấn ngăn chặn lấy miệng cô

- Ừm... ngồ...

- Tuyệt nhi...

Dâm thủy của cô từ đùi chảy xuống nền đất lạnh giá, Long Ngạo Vũ rút tay ra, Lục Hy Tuyết thở dốc, hừ nhẹ. Long Ngạo Vũ nhếch môi, ngón tay hấn dính lấy dịch của cô, hấn đưa lên môi liếm

- Của Tuyệt nhi đều hoàn hảo a, em nên nếm thử mùi vị của mình nha

Nói rồi hấn hôn lên môi cô. Lục Hy Tuyết run rẩy, cô không thể chịu nổi khoái cảm này và sự trống rỗng bên dưới. Tay nhỏ nhắn của cô từng chút một cời đi y phục của hấn

Long Ngạo Vũ hài lòng trước hành động của cô

- Tuyệt nhi thật ngoan...

Thoáng chốc chỉ còn lại 1 vật cản, Long Ngạo Vũ hừ nhẹ

- Nhanh, cời nó

Giọng hấn trầm khàn quyến rũ vang lên, Lục Hy Tuyết từ mờ làm theo lời hấn, cuối cùng trên thân hấn không còn 1 mảnh vải. Long Ngạo Vũ cầm lấy tay cô, hướng dẫn vuốt lấy thứ đang dựng đứng so với thắt lưng của hấn. Khi bàn tay cô chạm đến, hấn rùng mình

- Vuốt nó

Lục Hy Tuyết trống rỗng nghe lời hấn, Long Ngạo Vũ cời bỏ thứ còn lại trên người cô. Giờ cả hai người đều không còn gì trên người áp sát vào nhau. Long Ngạo Vũ 1 bên nấn bóp, 1 bên mút lấy nhũ hoa làm nó càng trở nên ướt át hơn cứng hơn

- A... Ân...

Lục Hy Tuyết tốc độ tay nhanh hơn vuốt cự long của hấn, tinh dịch trắng đục bắn lên bụng cô, nhưng dường như nó càng không có dấu hiệu mềm đi càng cứng hơn

- Chưa xong đâu Tuyệt nhi...

Lục Hy Tuyết run lên, cô ôm lấy cổ hấn, Long Ngạo Vũ hai tay từ ngực đã căng cứng hơn, hai tay lại bóp lấy mông cô, xóc cô lên. Côn thịt ma sát lấy hoa huyệt như đùa giỡn

- Đừng mà...

Lục Hy Tuyết nỉ non bên tai hấn

- Ngoan, gọi anh là Vũ...

- Vũ a...

- Em nên nhớ em thuộc về anh

Long Ngạo Vũ nói xong hấn đâm vào hoa huyết, Lục Hy Tuyết cau mày

- Đau quá...

Long Ngạo Vũ quá to so với cô, Lục Hy Tuyết gục bên vai hấn lắc đầu

- Đi ra...

- Không thể

Long Ngạo Vũ ngừng lại 1 lát sau đó hấn bắt đầu rút ra lại đâm vào, lần nào cũng là sâu bên trong tử cung, bầu ngực đầy đà của cô ma sát lồng ngực hấn khiến hấn càng thêm điên cuồng hơn

- A... Ân... Chậm lại... a đừng...

Long Ngạo Vũ tốc độ càng ngày càng nhanh, Lục Hy Tuyết vì sợ bị té xuống đất, cô mới ôm chặt lấy hấn, hai chân ôm lấy eo hấn

- Tuyết nhi..

Bên trong cô quá ấm áp, bao bọc lấy hấn làm hấn thần hồn điên đảo. Long Ngạo Vũ hôn lên môi cô cũng không làm chậm lại tốc độ phía dưới. Lục Hy Tuyết rên rỉ, cô không thể nào phản kháng lại được vì đã chìm sâu vào hố đen cùng hấn, hai bàn tay hấn bẹn rộn nắn bóp ngực, thân hình ép cô vào tường làm chỗ dựa

- Không được... nhanh quá...

Hấn cuồng dã, không thể khống chế mà ra sức đâm vào, đâm dịch từ nơi kết hợp của cả 2 chảy ra không ngừng. Lục Hy Tuyết ngâm nga từng tiếng, lọt vào tai Long Ngạo Vũ càng khiến hấn phát ra thú tính

Hấn đột nhiên ôm lấy cô dừng lại khiến cô phản ứng không kịp, dường như bất mãn với hành động của hấn, cô khẽ hừ nhẹ, Long Ngạo Vũ nhếch miệng hấn hôn nhẹ lên môi cô, lại bắt ngờ đâm vào Lục Hy Tuyết hít 1 hơi lạnh, miệng nhỏ ngâm nga

- A... tên... khốn...

- Tuyết nhi, đừng nói vậy a~

Long Ngạo Vũ không còn ép cô vào tường, Lục Hy Tuyết hoảng hốt ôm lấy cổ hấn, kẹp chặt hông hấn

Long Ngạo Vũ ôm cô về phía giường, mỗi 1 lần lại đâm sâu vào hoa huyết quặn rũ kia, hấn cảm nhận từng đợt khoái cảm bên dưới làm hấn thờ dốt. Long Ngạo Vũ đặt cô lên giường, hai chân bị mở ra, tư thế xấu hổ, nơi tư mật hiện ra trước mắt hấn, Long Ngạo Vũ thâm nhập sâu vào, sau bao lần ra vào, cuối cùng bạch dịch tràn vào bên trong hoa kính. Cả 2 rên rỉ, nhưng dường như tinh lực của Long Ngạo Vũ rất khủng bố, hấn lại bắt cô nửa quỳ nửa nằm sấp trên giường lại từng đợt từng đợt thâm nhập đầy cuồng dã. Cho đến bình minh, hấn dừng lại nằm xuống kế bên ôm cô vào lòng, để lại những dấu vết hoan ái, bạch dịch trên drap giường, dưới sàn nhà, trên đùi, bụng của Lục Hy Tuyết, phần bụng lại có phần nhô lên

-----

Thôi thua rồi :((huhuhu tội mấy anh giai kia :((đến trước mà k ăn đc :)) trừ 3 tên nào đó

Haizzzz... thật là chán mà, tuần này kt liên miên

Có bạn ns chương mình đăng nó ngắn :)) đúng thế thật, tại h nhập học r nên k có nhieu thgi. Mình sẽ cố loại bớt mấy câu thừa ra :)) Mn đừng kì thị tên Long Ngạo Vũ (dù có hơi đáng ghét) mình cũng k thể nào lạnh lòng vs hấn :)) dù gì đó vẫn là con trai của mình há há há

*Trailer:

Long Ngạo Vũ vẫn lẳng lặng không nói, mặc cho Lục Hy Tuyết có mắng chửi đập bẻ đồ đạc như thế nào. Người làm thầm vuốt trán, vị phu nhân này hình như rất hung bạo a~ Thật đáng sợ, bề ngoài như thiên thần hạ thế vậy mà không ngờ là ác ma a~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Lục Hy Tuyết nhũn mày, hàng mi khẽ rung huyết mâu dần mở ra. Lục Hy Tuyết nhẹ nhàng động người thì toàn thân như không còn sức lực, eo đau nhức không chịu nổi

- A...

Lục Hy Tuyết cảm nhận có 1 cánh tay rắn chắc đang ôm cô. Nghiêng đầu ánh mắt có chút ngây ra ngắm nhìn Long Ngạo Vũ

Cô không thể không thừa nhận rằng Long Ngạo Vũ thật sự rất xuất trần, khuôn mặt góc cạnh nam tính mang theo lạnh lùng nghiêm túc. 1 nam nhân như thế, hoàn hảo trên từng phương diện không gì là không thể. Lục Hy Tuyết cô không biết mình đang làm gì, bàn tay nhỏ nhắn chạm vào bên má hần mà cô đã đánh 1 cú trời giáng hiện giờ vẫn còn sưng đỏ đủ thấy lực không nhỏ

- Tỉnh rồi sao? Đói không?

Long Ngạo Vũ từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, hần ôn nhu nhìn cô, giọng nói mang theo sự quyến rũ khi thức dậy

- Đói...

Sau 1 đêm bao lần nỉ non cầu xin hần buông tha thì giọng đã có chút khàn đi. Long Ngạo Vũ cười khẽ, hần hôn lên trán cô

- Em đói chút, sẽ có người mang bữa ăn lên

Long Ngạo Vũ nói xong, hần đứng dậy thân nhiên mặc quần áo, Lục Hy Tuyết giật mình. Cô bật dậy thì chân đứng không vững, toàn thân đau nhức liên ngả về phía trước. Tưởng rằng sẽ hôn đất mẹ thân yêu nhưng lại rơi vào 1 vòng tay

- Cẩn thận

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, cô âm thầm thở dài

- Long Ngạo Vũ, anh thả tôi ra đi

- Không được

- Tại sao chứ? Anh cứ phải nhốt tôi như thế?

- Đến khi nào trái tim em thuộc về tôi, hiện giờ mới chỉ là bước đầu

Long Ngạo Vũ ánh mắt âm trầm, hần lạnh giọng nói. Lục Hy Tuyết đẩy hần ra, cô lại không ý thức được chuyện bất thường đó là cô toàn thân không hề 1 mảnh vải!!!

- Nếu như em còn chưa mặc đồ vào thì đừng hỏi tại sao anh lại ăn tiếp?

Lục Hy Tuyết lại tiếp tục giật mình cô nhanh như chớp trùm kín chắn lại. Long Ngạo Vũ sùng nịch nhìn cô đến hần cũng không biết. Hần quay người rời khỏi, khi bước ra khỏi phòng thì ánh mắt trở nên lạnh như băng, bước đi trên hành lang. Long Ngạo Vũ đi xuống dưới, tất cả người làm đều cúi rạp người

- Master

- Chuẩn bị bữa ăn đem lên cho cô ấy, nhớ chăm sóc cô ấy cho cẩn thận nếu ta mà biết ai dám làm tổn thương Lục Hy Tuyết chỉ 1 sợi tóc là không yên đâu. Còn nữa, tuyệt đối không cho cô ấy ra ngoài ngoại trừ có sự cho phép hay có ta đi cùng, biết chưa?

- Vâng

Long Ngạo Vũ lạnh lùng bước đi. Trước kia hần có thương yêu Hạ Thanh nhưng chưa bao giờ lo lắng, chăm chút cho Lục Hy Tuyết như bây giờ

Hoài Đích đứng chờ bên cạnh chiếc xe đen sang trọng. Long Ngạo Vũ cùng Hoài Đích rời khỏi

- Tình hình thế nào?

- Lục gia và những tên kia kể cả Long thiếu đều đang đứng ngồi không yên

- Tốt, đừng tiết lộ hay đề sơ hở chuyện cô ấy đang ở đây. Ta sẽ sử dụng bất kì thủ đoạn nào để có được Lục Hy Tuyết

Đúng như Hoài Đích đã báo cáo, tại Lục gia đang trầm xuống không khí căng thẳng hần lên

Lại thêm 1 tuần trôi qua, Lục Hy Tuyết vẫn bị Long Ngạo Vũ giam tại đây. Lúc này Long Ngạo Vũ vừa bước vào phòng đã trở nên bữa bộn, người làm sợ hãi 1 bên lủi rủ, khép nép trong góc. Lục Hy Tuyết vẫn đang tức giận ném đồ

- Phu nhân, người... người... dừng lại...đi

- Ta nói thả ta ra

Lục Hy Tuyết hí mắt, lạnh lùng nói, lại tiếp tục mắng chửi tên nam chủ Long Ngạo Vũ

Long Ngạo Vũ vẫn lẳng lặng không nói, mặc cho Lục Hy Tuyết có mắng chửi đập bẻ đồ đạc như thế nào. Người làm thăm vuốt trán, vị phu nhân này hình như rất hung bạo a~ Thật đáng sợ, bề ngoài như thiên thần hạ thế vậy mà không ngờ là ác ma

- Dừng lại đi, mất sức bây giờ

Long Ngạo Vũ đành lên tiếng ngăn cản, Lục Hy Tuyết liếc mắt nhìn hắn. Cô thật giận chính bản thân mình, 1 tuần nay hắn tuy chăm sóc cô rất cẩn thận nhưng đêm nào cũng cùng hắn làm loại chuyện kia. Lục Hy Tuyết run lên, cô quát

- Long Ngạo Vũ!!! Tôi không muốn ở đây

Long Ngạo Vũ vẫn im lặng không nói, hắn tiến đến gần cô, ôm cô vào lòng mặc cho cô có gãy giụa thế nào

- Dừng tức giận nữa

- Hừ, tôi hỏi anh 1 câu

- Được

- Tại sao anh lại yêu tôi? Tôi nhớ không lầm là anh ghét tôi lắm mà

Lục Hy Tuyết cười lạnh, Long Ngạo Vũ rũ mắt ôm chặt cô hơn

- Là bởi vì lúc tôi không phát hiện ra là tôi đã chú ý em từ lúc nào, Hạ Thanh cô ta chỉ toàn giả dối. Đúng là lúc trước anh đối với em như vậy và yêu Hạ Thanh nhưng tôi không phải là yêu Hạ Thanh thật sự, đó chỉ là muốn chiếm hữu mà thôi, cô ta thoát nhìn có chút giống mẹ anh nên là mọi chuyện trở nên như vậy. Sau khi biết được tất cả sự thật anh rất hối hận và lại kim lòng không được muốn gặp em, nhớ em. Tất cả mọi chuyện trước kia anh thật tình xin lỗi..

Giọng nói thê lương vang lên bên tai Lục Hy Tuyết, cô không rung động chính là nói dối. Lục Hy Tuyết thở dài, mọi bức tức không biết đã vơi đi từ lúc nào

- Nhưng...

- Em chỉ cần đừng rời xa anh, đừng bao giờ lạnh lùng với anh được không?

Đây có phải là cầu xin không? Có phải cầu khẩn không? Những lời này là do Long Ngạo Vũ nói? Hắn là thật lòng?

Lục Hy Tuyết bối rối, cô không biết phải làm thế nào, chuyện này đến quá bất ngờ. Long Ngạo Vũ thấy cô mím môi thì in lên trán cô 1 nụ hôn

- Không sao, em cứ... suy nghĩ nhưng anh sẽ làm em nhất định phải yêu anh

Trong lòng hắn có chút mất mát nhưng hắn tự an ủi mình, quyết tâm phải chạm tới trái tim cô, trong lòng cô phải có hắn thì lúc đó hắn mới yên tâm và quang minh chính đại ở bên cô

Nói rồi hắn sai người dọn dẹp bãi chiến trường, hắn cùng Lục Hy Tuyết đi ăn tối

.....

- Đi ngủ đi, đã trễ rồi

Long Ngạo Vũ đẩy ô nhu bê cô đặt lên giường, lúc này từ bên ngoài có tiếng gõ cửa. Long Ngạo Vũ khẽ nhíu mày, hắn nhẹ nhàng đi ra ngoài để lại không gian yên tĩnh cho Lục Hy Tuyết, cô cũng đã chìm vào giấc ngủ, đây là lần đầu tiên trong 1 tuần qua mỗi đêm tên khủng bố kia không gây vò cô đến sáng. Long Ngạo Vũ lại không biết rằng hắn ra ngoài lần này chính là tạo cơ hội cho tình địch mình có thể gần gũi với Lục Hy Tuyết hơn

Một bóng đen từ ngoài cửa sổ khẽ khàng vào phòng Lục Hy Tuyết sau khi Long Ngạo Vũ đi được 1 đoạn. Đôi mắt vô hồn nhìn không ra cảm xúc của hắn đưa mắt tìm kiếm Lục Hy Tuyết, nhưng nếu như nhìn sâu hơn sẽ thấy ánh mắt ẩn hiện tia âm áp. Đến khi thấy cô đang nằm ngủ trên giường thì khẽ môi hắn cong tạo thành 1 vòng cung hoàn mỹ. Nhẹ nhàng bế cô lên như sợ cô tỉnh giấc rồi cùng cô trốn thoát. Thân thủ linh hoạt nhanh nhẹn lại có phần lạnh như băng đầy nguy hiểm. Nhanh chóng cả 2 biến mất khỏi màn đêm

-----

*Trailer:

- Một lũ vô dụng, ngay cả 1 tên cũng bắt không được, ta huấn luyện các ngươi làm gì?

Long Ngạo Vũ tức giận hất mọi thứ trên bàn xuống, ánh mắt hấn đầy tia máu đáng sợ và lãnh đạm như băng khiến những tên thuộc hạ run rẩy. Chủ nhân chưa bao giờ tức giận như vậy, cùng lắm hấn chỉ có lạnh lùng, bọn họ thà là hấn lạnh lùng còn hơn bây giờ. Nhưng bọn họ cũng khóc không ra nước mắt, thân thủ của người kia quả thật rất lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Lục Hy Tuyết cảm thấy có hơi thở lạnh như băng bao quanh lấy cô, huyết mâu từ từ tỉnh giấc. Trước mắt cô chính là gương mặt lãnh đạm bất cần, đôi đồng tử màu nâu không xác định được ý nghĩ của hấn

- Sở Hiên?

- Tỉnh rồi sao?

Sở Hiên liếc mắt nhìn cô, hấn đứng dậy với tay đưa ly nước cho Lục Hy Tuyết, cô nhận lấy. Lục Hy Tuyết nhìn quanh, đây là một căn phòng chung cư cao cấp vô cùng sang trọng nhưng theo tính cách của Sở Hiên đơn giản gọn gàng. Lục Hy Tuyết hiện đang nằm trên giường rộng lớn, cô ngồi dậy cau mày

- Đây là nhà anh? Sao tôi lại ở đây?

Sở Hiên ngồi xuống bên cạnh cô

- Là tôi đưa cô ra khỏi đó, căn cứ bí mật của Bạch Lâu

- Cái gì?!!

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, không phải chứ, một mình hấn đột nhập vào đây? Thân thủ quả thật nhanh gọn nham hiểm mà

- Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi làm gì cho cô ăn

- Khoan đã, sao anh không đưa tôi về Lục gia?

Dù sao hấn cũng có cảm xúc gì với cô đâu? Cô thật khó hiểu

- Đơn giản vì tôi không thích, ở đó có Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc

- Hà?

Câu trả lời của Sở Hiên làm cô ngẩn người, ý hấn là sao?

SỞ Hiên thấy được cô không hiểu ẩn ý của hấn, hấn xoa đầu cô rồi đến phòng bếp. Lục Hy Tuyết chân trần bước xuống lấp ló, Lục Hy Tuyết trong lòng hừ lạnh, đúng là nam chủ có khác. Hấn vốn đã đẹp và tuấn tú rồi, khi xuống bếp lại càng đẹp hơn. Lục Hy Tuyết bĩu môi, thật là bất công, mấy người bọn họ có bàn tay vàng còn bỏn phận một nữ phụ như cô bị bắt làm sao

Hương thơm từ thức ăn từ từ lan tỏa ra không gian, Lục Hy Tuyết nhìn chăm chăm vào chảo. Không ngờ Sở Hiên cũng xuống bếp à. Một lát sau, trên tay Sở Hiên là bát cháo. Sở Hiên nhẹ nhàng lên tiếng

- Qua đây ăn đi

Lục Hy Tuyết ngồi xuống đối diện, cô nhìn bát cháo lại nhìn Sở Hiên

- Ăn được không?

- Không chết đâu

Sở Hiên nhếch mép, Lục Hy Tuyết trừng mắt nhìn hấn, cô bắt đầu chậm rãi ăn. Thật sự rất ngon. Không ngờ Sở Hiên cũng có chút tài lẻ này

- Này, nếu tôi không về Lục gia thì ba và mẹ tôi sẽ rất lo lắng

Lục Hy Tuyết ngẩng đầu, cô nhú mày. Sở Hiên mặt lạnh tanh

- Không sao, nếu bây giờ cô mà về đó thì tên Long Ngạo Vũ sẽ tìm đến và mọi cách bắt được cô thôi

Lục Hy Tuyết im lặng, đúng là thế thật, tên Long Ngạo Vũ kia nhất định sẽ đến Lục gia mà cô cũng không muốn trở lại đó

.....

Sau khi Lục Hy Tuyết cùng Sở Hiên trốn thoát đã được 2 tiếng thì lúc này Long Ngạo Vũ quay trở lại căn phòng cô đang ngủ

“Cạch”

Long Ngạo Vũ mệt mỏi vuốt mi tâm, hần ngược mắt nhìn trên giường thì không 1 bóng người nằm trên ấy. Hần vội vã tìm kiếm khắp phòng vẫn không thấy Lục Hy Tuyết. Hoài Dích đột ngột xuất hiện

- Chủ nhân, có người đột nhập

- Sao??!!

Long Ngạo Vũ lòng nóng như lửa đốt nghe thấy thế liền gầm lên

- Tránh ra

Long Ngạo Vũ lập tức đến nơi huấn luyện người Bạch Lâu. Hần nhủ mày quay lại đoạn Sở Hiên đột nhập vào. Bạch Lâu người đứng một bên cúi đầu, Long Ngạo Vũ trở nên lạnh lẽo, sát khí đầy đặc bao quanh không khí

- Một lũ vô dụng, ngay cả 1 tên cũng bắt không được, ta huấn luyện các người làm gì?

Long Ngạo Vũ tức giận hất mọi thứ trên bàn xuống, ánh mắt hần đầy tia máu đáng sợ và lãnh đạm như băng khiến những tên thuộc hạ run rẩy. Chủ nhân chưa bao giờ tức giận như vậy, cùng lắm hần chỉ có lạnh lùng, bọn họ thà là hần lạnh lùng còn hơn bây giờ. Nhưng bọn họ cũng khóc không ra nước mắt, thân thù của người kia quả thật rất lợi hại

- Hoài Dích, điều tra ra được ai không?

- Hoàn toàn không có dữ liệu gì thừa ngài

“Rầm”

- Mấy năm nay người đi theo ta mà vô dụng như thế hả?

Long Ngạo Vũ gào lên, hần đánh mạnh vào người Hoài Dích. HẦN ta ngã ra đất

- Khụ, khụ...

- Lập tức điều tra tên đó, cho người theo dõi Lục gia cùng mấy tên gia chủ 4 đại gia tộc, Tiêu Thư Ly, Thượng Quan Mặc, Long Ngạo Thiên, Cố Minh Hạo, Hiên Viên Triệt

- Vâng

Tất cả tên dưới tay Long Ngạo Vũ lặng lẽ làm theo mệnh lệnh của hần. Long Ngạo Vũ siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên đầy đáng sợ. Bóng hần khuất dần tiến thẳng đến ngực lao của Bạch Lâu, một trong những nơi tra tấn tàn nhẫn nhất

.....

- Sao? Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì của Tuyết nhi sao?

Dạ Diễm cau mày, hần tức giận. Ở đây, bây giờ hội tụ đầy đủ người có uy quyền, thế lực cường đại là hần, Lăng Mộ Hàn, Bạch Hân Dương, Lục Dật Thần, Thượng Quan Mặc, Hiên Viên Triệt, Tiêu Thư Ly, Cố Minh Hạo

Những nam nhân đầy âm trầm đều tề tựu ở đây, mỗi người một khí thế nhưng có một điểm chung đó là làm người khác ngộp thở

- Vẫn chưa, xem ra tên bắt cóc tiểu Tuyết 1 tuần này rất thận trọng, giấu tại nơi nào mà ngay cả thế lực đứng đầu hắc đạo cũng không tìm ra

Lục Dật Thần im lặng suy nghĩ, hần đang rất tức giận đây

Ngay tại thời điểm ấy, một tin được gửi đến Lăng Mộ HÂN và Hiên Viên Triệt. Bọn hần bật dậy liếc mắt nhìn nhau

-----

*Trailer:

- Trò này chơi thú vị thật nga~ Sở Hiền, anh nhất định phải mua thêm một bộ mới khác đó

Lục Hy Tuyết phần khích vui vẻ chơi thứ mà Sở Hiền mua về. HẮn đang xem tài liệu về mục tiêu sắp tới thì liếc mắt nhìn cô, trong mắt hắ chính là ý cười, khóe môi cũng khẽ nhếch lên nhàn nhạt

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Lục Hy Tuyết ngủ yên lành trên giường rộng lớn của Sở Hiền, hắ từ phòng tắm bước ra, quanh eo quần khắ, cơ bụng lộ ra, những vết sẹo lớn nhỏ khác nhau trên người hắ càng khiến hắ thêm phần lãnh khốc. Sở Hiền lau tóc mình, hắ nhìn đến người con gái đang yên giấc kia thì cảm thấy thỏa mãn và yên bình, cảm giác mà trước kia hắ chưa bao giờ biết tới. Trước kia hắ chỉ biết tồn tại, chỉ có giết chóc, phòng bị khắp nơi chưa bao giờ cảm nhận được tình thương là gì cho tới khi Lục Hy Tuyết bước vào cuộc sống của hắ đã thay đổi tất cả, mọi thứ như trước kia không còn mà giờ hắ chỉ luôn dõi theo Lục Hy Tuyết

Sở Hiền lại gần Lục Hy Tuyết, hắ nhếch khóe môi

- Mãi bên tôi, Tuyết

Nói rồi hắ mặc lên y phục, ánh mắt sắc bén bước ra màn đêm, mục tiêu tiếp theo...

.....

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết dụi mắt, cơ dần tỉnh dậy. Cô nhìn lướt quanh phòng không thấy bóng dáng một ai. Lục Hy Tuyết chân trần đi vòng quanh nhà hắ, chợt cô nhìn đến tập tài liệu trên bàn, sự tò mò trỗi dậy, Lục Hy Tuyết lật từng trang một, huyết mâu sừng sờ tròn tròn, không phải chứ? Sở Hiền, mục tiêu tiếp theo của hắ là người này? Người trong quân đội? Là đại boss của đại boss, không xong rồi, hắ sẽ không thắng nổi tên đại biến thái này

Lục Hy Tuyết kích động, cô lao vào phòng ngủ của Sở Hiền, nếu cô nhớ không lầm khi đọc truyện thì có một căn phòng nhỏ bí mật của Sở Hiền tàng trữ vô số vũ khí cùng y phục chiến đấu. Lục Hy Tuyết cố gắng nhớ lại mọi thứ, mắt cô sáng lên, chạy tới đến bên tủ sách, dùng sức xoay chuyển nó. Lục Hy Tuyết ấn nhẹ trên tường, một bảng điện tử hiện ra trước mắt, giọng nói lạnh lùng vang lên

“Vui lòng nhập mặt khắ”

Lục Hy Tuyết cau mày, còn cần dấu vân tay, Lục Hy Tuyết thở dài, rắc rối thật nhưng Sở Hiền đã cứu cô 2 mạng, cô cũng phải trả ơn hắ. Lục Hy Tuyết nhanh chóng làm vài thao tác kiếp trước cô có, Lục Hy Tuyết cau mày, còn mặt khắ?

Lục Hy Tuyết vội vàng tìm máy tính, tay lướt nhanh trên bàn phím, kết nối vào bảng điện tử, lập tức trên màn hình máy tính hiện lên một dãy số '2501', cô nhú mày, đây chẳng phải là ngày sinh của nguyên chủ sao?

Bức tường biến mất, hiện lên trước mắt Lục Hy Tuyết là một căn phòng rộng lớn, vô số trang bị hiện đại xuất hiện, miêng Lục Hy Tuyết há hốc, tên nam chủ này nổi liền cả 2 nhà chung cư? Lục Hy Tuyết không nghĩ ngợi gì, cô nhanh chóng tìm kiếm vũ khí hợp với mình, Lục Hy Tuyết chần chừ, cô làm gì có y phục chiến đấu? Chỉ có bộ váy lam trên người

- Thôi kệ, tạm thời chấp nhận được

Lục Hy Tuyết đi xuống hầm xe tìm kiếm xe của Sở Hiền

Lục Hy Tuyết lao vút đi tiến thẳng về ngoại thành đến một bìa rừng theo trí nhớ căn cứ của mục tiêu tiếp theo

.....

- Không có bảo bối ở đây?

Long Ngạo Thiên nhú mày, hắ chỉ vừa có tin Lục Hy Tuyết bị Long Ngạo Vũ bắt đến căn cứ Bạch Lâu mà chỉ có Long Ngạo Vũ ra vào. Dực Tuân cúi đầu, hắ đã báo cáo lại tình hình

- Xem ra phải quyết đấu cùng anh trai rồi Long Ngạo Vũ

.....

Lục Hy Tuyết dừng xe bên ngoài khu rừng, cô lần theo trí nhớ cùng hướng gió dự đoán vị trí của Sở Hiên. Nửa ngày sau, Lục Hy Tuyết dừng lại, cô ần nấp cẩn thận, trước mắt cô là một hang động tối tăm. Cô nhẹ nhàng tiến vào, lần theo lối hang động. Bỗng nhiên có vật gì ẩm ướt trườn qua chân cô, tóc gáy dựng hết cả lên

- Hú hồn, giật cả mình

Lục Hy Tuyết tiếp tục tiến về phía trước, dần dần có ánh sáng hiện rõ ra trước mắt cùng những tiếng ồn ào. Lục Hy Tuyết nhẹ nhàng phòng bị xung quanh, hơi thở hạ thấp xuống, cô tìm kiếm nửa ngày thì thấy được mục tiêu của Sở Hiên

- Đến đây thôi, hiện tại đi nghỉ đi. Sáng mai lại tiếp tục

Âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị, trầm ổn. Lục Hy Tuyết hít mắt nhìn hẩn

Tuy ở đây có rất nhiều người nhưng hẩn nổi bật hơn cả. Làn da màu đồng mạnh mẽ, thân hình hoàn hảo cao lớn, cơ bắp của một người đàn ông trưởng thành rõ ràng, khoác trên mình là bộ y phục xanh đậm. Đôi mắt xanh lá sắc bén như chim ưng, sống mũi cao thẳng, cánh môi mỏng càng tăng thêm phần tuấn tú. Phong phạm nguy hiểm lạnh lùng, hơi thở uy nghiêm cường hãn khiến người khác như bị đè nén. Quả thật đại boss đã xuất hiện, tên biến thái nhất thế giới

Lục Hy Tuyết hừ lạnh bĩu môi, thiên a, thật bất công. Lục Hy Tuyết thở dài, bây giờ đã tối rồi, từ thành phố rộng lớn ra ngoại thành lại mò mẫm suốt cả hang động, tìm kiếm tung tích của Sở Hiên cũng đã mất rất nhiều thời gian. Lục Hy Tuyết liếc mắt, đi theo sau hẩn. 1 lúc ssau hẩn dừng trước một căn phòng

“Cạch”

- Sở Hiên a Sở Hiên, người thật không ngờ đúng không?

Hẩn nhếch môi cười lạnh, Lục Hy Tuyết nhú mày. Trước mắt cô chính là SỞ HIÊN bị trói lại, nam nhân kia ngồi xuống đối diện Sở Hiên. Lục Hy Tuyết nhanh chóng nghĩ làm sao có thể cứu thoát Sở Hiên trong tay tên này đây. Chợt nghĩ đến 1 ý tưởng, từ trong ba lô lấy ra máy tính của Sở Hiên, lướt nhanh trên bàn phím, cả căn cứ dưới lòng đất ồn ào hẩn lên, tín báo hiệu đỏ reo lên liên hồi

- Có người xâm nhập?

Tên nam nhân kia cau mày, Sở Hiên nghi hoặc nhìn hẩn. Hẩn bước nhanh ra khỏi đó. Lục Hy Tuyết nhẹ nhàng từ trong góc tối xuất hiện

- Anh không sao đấy chứ?

Lục Hy Tuyết tiến lại gần Sở Hiên, hẩn kinh ngạc nhìn cô

- Sao cô lại biết?

- Anh xem tôi là tiểu thư chân yếu tay mềm à?

Lục Hy Tuyết nhướn mày, Sở Hiên nhếch môi, làm sao hẩn quên được bản lĩnh của cô chứ

- Vị tiểu thư này từ đâu đến đây?

Giọng nói như ác quỷ hiện hình, có chút rét lạnh. Hẩn quan sát người con gái trước mắt này, cô 1 mình đột nhập vào đây? Thú vị đấy

Lục Hy Tuyết thật muốn tự vả vào mặt, cô tại sao quên được tên này rất thông minh và mưu mô?

- Cô đến đây cứu hẩn? Vậy mời cô ở lại cùng hẩn đi

Trong mắt chán ghét nhìn Lục Hy Tuyết, dù thú vị thật nhưng là hẩn cực ghét nữ nhân. Nói xong hẩn lao đến áp chế cô. Lục Hy Tuyết xoay người, cô né tránh

- Vân Luật, cái tên này...

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô dù có chút e dè hẩn nhưng động tác hẩn quá nhanh như muốn lấy mạng cô

- Ái chà, vị tiểu thư biết tôi?

Vân Luật chế nhạo, tên hẩn cô có thể nói sao? Hẩn là khó chịu đấy

- Người chán ghét nữ nhân đúng không?

Lục Hy Tuyết nhếch môi, cô từ hai bên eo rút ra 2 khẩu súng, Vân Luật cười lạnh, quá xem thường hẩn đi. Sở Hiên kinh ngạc, đó chẳng phải của hẩn sao?

Lục Hy Tuyết liếm khoe môi, thân thủ lập tức hành động, cùng Vân Luật giăng co, người tấn công kẻ phòng thủ hoàn toàn không ai không hơn không kém ngang tài ngang sức. Lục Hy Tuyết mắt lóe sáng, cô xoay người, rút dao được buộc ở chân đâm tới Vân Luật. Hấn lùi xuống vài bước, trong mắt hấn là hàn khí là hưng phấn, hấn phải giữ cô và Sở Hiên lại

- 2 người không được rời khỏi đây, 2 người trở thành người của tôi

Lục Hy Tuyết nhú mày, hấn bị thần kinh à?

Lục Hy Tuyết rút súng nhắm đến lồng ngực hấn, trong mắt cô chính là sát khí nồng đậm, cái chết của nguyên chủ, nỗi đau của nguyên chủ đều do bàn tay hấn ban tặng, không bao lâu nữa thôi hấn sẽ làm hại cô, tốt nhất là giết chết

“Đoàng” “Đoàng”

2 lần liên tiếp Lục Hy Tuyết nổ súng, Vân Luật mặt mày sa sầm, hấn nghiêng người né tránh nhưng 1 viên đạn ghim vào bả vai phải của hấn, Lục Hy Tuyết hừ lạnh, lại thêm một lần ngay giữa mi tâm hấn nhưng Vân Luật phóng dao găm tới, cô né tránh đi nên đường đạn lệch đi lại ghim vào bắp chân hấn. Vân Luật khó chịu, Lục Hy Tuyết cười lạnh, một nụ cười được Vân Luật ghi nhớ sâu trong tim vì nụ cười cô hấn cảm thấy đẹp đẽ

- Vân Luật đại boss a, hôm nay đến đây, tôi nể tình anh không giết Sở Hiên nên sẽ không giết lần này. Đạn của tôi có thuốc gây mê đó nha

Lục Hy Tuyết cười đến vô hại, Vân Luật co rút khoe miệng, hấn thật sự muốn rút lại lời kia, hấn cau mày suy nghĩ về thân phận của Lục Hy Tuyết

Lục Hy Tuyết cùng Sở Hiên trốn thoát khỏi nơi đó, ra đến ngoài rừng liền thở dài nhẹ nhõm

- May quá, cuối cùng không sao

- Sao cô lại biết tôi ở đó?

Sở Hiên luôn luôn thắc mắc vấn đề này, hấn nghi hoặc hỏi cô. Lục Hy Tuyết cười gượng

- Là do tôi khi thức dậy thấy được tài liệu trên bàn nên là...

- Vậy sao? Cô biết nơi tôi giấu vũ khí?

Sở Hiên nhú mày, chưa 1 ai biết mà sao Lục Hy Tuyết lại biết?

- À,... ờ... tôi...

Lục Hy Tuyết gạt mình lấp bắp, cô không biết nói gì, chẳng lẽ nói cô xuyên qua đây đọc truyện nên biết tất cả mọi thứ? Cô cũng không có điện

- Tôi...

- Không sao, dù gì trước sau cô cũng sẽ biết, biết giờ cũng không sao

Vì cô sẽ là người của hấn trong tương lai, Sở Hiên nhếch môi

- Hà?

Lục Hy Tuyết khó hiểu, hấn nói vậy là sao? CÔ cùng hấn nhanh chóng rời đi đến chung cư cao cấp của Sở Hiên

Mấy ngày sau, Sở Hiên trên tay là 1 hộp được bọc kín mang về nhà. Lục Hy Tuyết đang nằm dài trên ghế rất mất hình tượng. Lục Hy Tuyết nghiêng đầu nhìn hấn

- Cái gì vậy?

- Cho cô, thấy cô buồn chán nên mua về

- Hà?

Lục Hy Tuyết nhận lấy hộp trên tay hấn, cô mở ra, không biết đó là gì, liền đọc tờ giấy hướng dẫn, là đồ chơi?...

Mấy giờ sau...

- Trò này chơi thú vị thật nga~ Sở Hiên, anh nhất định phải mua thêm một bộ mới khác đó

Lục Hy Tuyết phấn khích vui vẻ chơi thú mà Sở Hiên mua về. Hấn đang xem tài liệu về mục tiêu sắp tới thì liếc mắt nhìn cô, trong mắt hấn chính là ý cười, khoe môi cũng khẽ nhếch lên nhàn nhạt

Là bộ xếp hình của thế giới tương lai (Cô xuyên vào truyện nhưng không còn là thế kỷ 21), mà Lục Hy Tuyết cũng chưa bao giờ biết tới thứ này nên còn

mới lạ

- Được

Chương này khá dài:)) tại bận thi giữa học kì nên h ms đăng chương mới đc. Mn thông cảm:3

*Trailer:

- Tuyết nhi em đang ở đâu?

Long Ngạo Vũ gục đầu xuống bàn, quần áo hần xóc xếch không chịu được, trên sàn nhà cả căn phòng là la liệt những chai thủy tinh rỗng. Lúc trước phòng hần chưa bao giờ vó rượu nhưng kể từ khi có Lục Hy Tuyết là không biết từ khi nào phòng hần có nhiều rượu đến vậy

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

- Lục Dật Thần có tin gì về Tuyết hay chưa?

- Vẫn chưa

Thượng Quan Mặc cau mày lạnh giọng hỏi Lục Dật Thần, hần đang rất lo cho Lục Hy Tuyết. Lục Dật Thần thở dài, cô đang ở đâu kia chứ?

=====

- Hoài Dích, chưa tìm được sao?

- Vâng thưa chủ nhân

-...

Long Ngạo Vũ trầm mặc, hần lại tu 1 chai rượu. Hần nắm chặt ly rượu trong tay khiến nó nứt ra và vỡ tan thành từng mảnh thủy tinh sắc bén đâm vào bàn tay hần, chất lỏng đỏ tươi chảy ra. Long Ngạo Vũ ngăn người, hần cứ nhìn tay mình ngơ ngẩn. Bộ dáng xóc xếch không đâu vào đâu nào còn là Bạch Lâu chủ tuần tú kiêu ngạo coi trời bằng vung? Hoài Dích đứng 1 bên tiến đến tìm kiếm hộp y tế và băng bó cho hần

- Hoài Dích, ta làm gì sai sao?

-... Ngài yêu cô ấy là không sai nhưng cách ngài khiến cô ấy yêu mình là sai

- Thật sao?

Long Ngạo Vũ khẽ nói thầm hần mặc kệ Hoài Dích băng bó vết thương cho mình, trong đầu không ngừng suy nghĩ về lời nói của Hoài Dích

Hoài Dích lắc đầu, lui ta sau. Hần ta cũng chẳng biết phải làm sao

- Tuyết nhi em đang ở đâu?

Long Ngạo Vũ gục đầu xuống bàn, quần áo hần xóc xếch không chịu được, trên sàn nhà cả căn phòng là la liệt những chai thủy tinh rỗng. Lúc trước phòng hần chưa bao giờ có rượu nhưng kể từ khi có Lục Hy Tuyết là không biết từ khi nào phòng hần có nhiều rượu đến vậy

=====

“Cạch”

Lục Hy Tuyết đang ngủ trên giường thì nghe thấy tiếng mở cửa, dù rất nhẹ nhưng cô vẫn cảm nhận được, 1 bóng người tuần tú loạng choạng đi vào. Cô nghi hoặc hỏi

- Sở Hiên? Anh bị làm sao vậy?

Lục Hy Tuyết nhui mày đến gần hần, Sở Hiên mơ hồ nhắm chặt mắt lại, môi quặn rũ khẽ mấp máy mơ hồ nghe được

- Đứng... Đứng... đến đây

Lục Hy Tuyết lo lắng cho hắn, cô khẽ chạm vào người hắn thì kinh ngạc

- A, sao nóng vậy? ANh bị sốt à?

- Đã nói đứng đến gần mà...

Sở Hiền đột nhiên găm lên, hần cau mày, trên trán từng giọt mồ hôi chảy xuống theo gương mặt hắn. Lục Hy Tuyết giật mình, cô bật đèn thì kinh ngạc. Sở Hiền hần áo sơ mi bung ra vài cúc áo trên lộ ra cơ ngực rắn chắc phập phồng theo từng nhịp thở của hắn và trên áo hắn có 1 vết son. Sở Hiền lùi lại vài bước. Lục Hy Tuyết khẽ cười, hắn bị nữ nhân cưỡng hôn à? Cô bước lại gần, giọng nói ẩn hiện ý tứ trêu chọc, cũng như đang nín cười

- A, anh có nữ nhân theo đuổi đúng không? Xem nào, là vết son của nữ nhân này. Không biết cô gái nào có thể cưỡng hôn anh nha, chúc mừng anh, cuối cùng sau bao năm qua cũng có người theo... Ừm...Ừm...

Lục Hy Tuyết đang vô cùng vui vẻ trêu chọc hắn thì Sở Hiền tức giận áp môi mình lên môi cô, vừa nẩy bộ dáng cô thật muốn đánh đòn nhưng cũng mang theo vẻ nghịch ngợm chưa từng thấy. Lục Hy Tuyết sửng sốt, đầu cô bùng nổ, chuyện gì đang xảy ra? Sở Hiền điên cuồng cắn mút môi cô như đang trừng phạt vì cô không những không tức giận khi có nữ nhân đụng vào hắn mà còn chúc mừng hắn, hắn thật sự không thể tha cho cô lần này

Dù là lần đầu tiên hôn qua nữ nhân nhưng bản năng là nam nhân sẽ tự khắc là biết nên làm gì và làm sao

Lục Hy Tuyết bừng tỉnh, trái tim trong ngực cô đánh trống liên hồi, cô không thể tin được. Cô giả vờ, Sở Hiền mới chịu buông cô ra

- Anh...

- Tôi đã nói với cô là đứng đến gần... Đây là do cô tự chuốc lấy

Sở Hiền kìm nén sức nóng trong người, hắn bị nữ nhân trong lần nhiệm vụ này uống xuân dược mà hắn cũng không thể nhịn xuống vì đây là xuân dược mạnh, nếu không cùng người khác phái làm loại chuyện kia sẽ chết ngay tức khắc mà hắn lại không muốn cùng nữ nhân khác mà là với cô

- Anh, bị làm sao vậy?

THật kì lạ, không giống hắn thường ngày chút nào. Hình như... hắn bị trúng xuân dược? Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô

- Tuyết.... là Thực Cốt Đan...

- Cái gì?!!

Lục Hy Tuyết kinh hoàng, loại dược này cô đã từng nghe qua và biết được dược tính. Lục Hy Tuyết bối rối, Sở Hiền thở gấp vùi mặt hờn cổ cô, hơi thở nóng rực phả vào cổ khiến Lục Hy Tuyết run lên sau đó lại thở dài, không cứu hắn thì hắn sẽ chết

- Sở Hiền... tôi nên làm gì đây?

-----

*Trailer:

- A, đứng..

- Tôi sẽ nhẹ nhàng mà

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: H

- Đánh cứu hắn vậy nhưng..

Lục Hy Tuyết do dự, cô không muốn hắn chết mà cũng không muốn hắn cùng nữ nhân khác. Mấy ngày qua hắn đều lo cho cô từng chút một, tuy thoát nhìn hắn lạnh lùng bất cần nhưng trong lòng hắn luôn khao khát có người bên cạnh để được yêu và yêu thương. Với sự chăm sóc, quan tâm làm nhiều hơn nói thì không rung động chính là nói dối. Lục Hy Tuyết thở dài, cô đỡ hắn lên giường

- Sở Hiền...

Lục Hy Tuyết tay run, mặt đỏ lên, từng chút một cúi y phục trên người hắn. Đột nhiên Sở Hiền mơ màng nắm chặt lấy tay cô, lật người nằm trên Lục Hy Tuyết, cúi đầu liếm lấy vành tai cô

- A...

Lục Hy Tuyết rùng mình, cô khẽ bật ra tiếng, Sở Hiền giọng trầm khàn vang lên tai cô, cô cảm nhận được hơi thở nóng rực từ hắn

- Tuyết, tôi không nhận được nữa

Nói rồi tay hắn thô bạo xé rách vật cản trở giữa hắn và cô. BẠC môi lạnh áp lên môi cô, cuồng dã hôn như dã thú

- Ừm..

Lục Hy Tuyết khẽ nhủ mày, bàn tay to lớn của Sở Hiền nhẹ nhàng nhào nặn đôi gò bông cách 1 lớp vải, cô cùng hắn đây đưa không ngừng

- Ngồ....

Lục Hy Tuyết sắp hết đường khi liền muốn đẩy hắn ra. Sở Hiền luyến tiếc rời khỏi môi cô, hắn ngăn người si mê ngắm nhìn cô

- Đứng... Đứng nhìn như thế

Lục Hy Tuyết quay mặt đi, ánh mắt nóng rực của hắn làm cô không tự nhiên. Sở Hiền giọng nén lại hỏa dục khó chịu, dịu dàng nói

- Nhìn tôi..

Lục Hy Tuyết chần chừ quay đầu, lúc này hắn mới hài lòng, khẽ vuốt lấy má cô

- Lục Hy Tuyết, tôi thật sự rất yêu em, dù cho em không đoái hoài gì đến tôi nhưng tôi sẽ luôn ở đằng sau em. Nếu em buồn, em có thể dựa vào lòng tôi mà khóc, hãy khóc hết vì như thế tất cả sẽ giải tỏa được

Ánh mắt hắn thâm tình nhìn cô, Lục Hy Tuyết trầm mặc, cô lặng lẽ nhìn vào mắt hắn

- Ừ...

- Cả đời này, kiếp này tôi nguyện yêu em, chỉ riêng 1 mình em mà thôi

Lục Hy Tuyết mỉm cười, cô ôm lấy hắn

- Thật sự cảm ơn anh, tôi... Nhưng anh đang trúng được, phải giải nếu không tôi sẽ hối hận cả đời. Anh cũng không được cùng nữ nhân khác đầu đầu

Sở Hiền kinh ngạc, trong lòng hắn cảm thấy hạnh phúc chưa từng có, cô chấp nhận hắn thật sao? Hắn có thể nghe được dự ghen trong giọng nói của cô

Sở Hiền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hắn muốn lần đầu tiên giữa hắn và cô in đậm trong trí nhớ, lần đầu tiên hắn cảm nhận được hắn hoàn toàn có được Lục Hy Tuyết. Lục Hy Tuyết chìm đắm vào nụ hôn của hắn, vòng tay ôm lấy cổ hắn. Tiếp đó Sở Hiền từ môi cô dời xuống cổ trắng ngần khẽ kháng liếm mát để lại những vết hồng nổi bật trên làn da của cô, mỗi nơi hắn lướt qua hay chạm tới đều như dòng điện đi qua khiến Lục Hy Tuyết run lên. Sở Hiền nhanh tay cúi bỏ đi lớp vải cuối cùng, tay hắn bao trùm lên nắm bóp đủ mọi hình dạng

- A... a

- Tuyết...

Sở Hiền cúi đầu cắn mút viên hồng ngọc, hắn si mê như đùa nghịch như nghiêm túc, từ miệng Lục Hy Tuyết bật ra tiếng rên rỉ đầy ngọt ngào càng khiến hắn hưng phấn hơn

- Hiền a...

Lục Hy Tuyết không thể chống lại thân thể mình, cô ưỡn người lên, tay Sở Hiền lướt xuống và dừng lại trước hoa hạc nắn bóp, Lục Hy Tuyết càng không chịu nổi

- Tiểu yêu tinh...

Sở Hiền ngẩng đầu nhìn cô từ trên cao, mượn ánh sáng từ đèn hắn nhìn rõ được cô, thân thể trắng hồng trở nên đỏ ửng cùng những vết hôn của hắn như đánh dấu chủ quyền, thân thể tuyệt đẹp nhất hắn chưa từng thấy, cổ ngọt ngào dâng lên trong lòng hắn. Ngón tay thon dài đi sâu vào trong hang động, âm thủy chảy ra càng nhiều

- A, dừng...

- Tôi sẽ nhẹ nhàng mà

Âm thanh khăn khăn đầy dục vọng vang lên bên tai cô quẩn rĩ cô

Sở Hiền lại hôn lên môi cô đầy khát vọng, bên dưới 3 ngón tay càng ra vào hoa huyết

- Ừm..

Lục Hy Tuyết vận vẹo người, cô không biết từ khi nào mình trở nên nhạy cảm cùng đam mê như thế này, dường như cảm thấy chưa đủ, trống rỗng trong người mong muốn được lấp đầy. Sở Hiền nhếch môi, cơn thịt ma sát trước cửa huyết như đang trêu chọc cô

- Hiền, đừng mà... Đừng

- Đừng gì? Tuyết muốn gì?

Đường như bản tính nam nhân phúc hắc. Tất cả bọn hắn đều thích trêu chọc cô thì phải?

- Hiền à,...

Lục Hy Tuyết nói đầy mỉa mai, Sở Hiền ánh mắt nóng rực nhìn cô. Nhưng hắn vẫn duy trì nhẫn nại mà chưa tiến vào. Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô dùng lực lật người lại. Giờ thì hắn ở dưới cô ở trên. Sở Hiền thoáng ngạc nhiên nhưng cũng trở về bộ dáng nửa vô lại nửa bất cần

- Em tự mình làm đi

Sở Hiền nhếch môi, hắn thì thầm bên tai cô, được tính tuy mạnh nhưng hắn có thể chịu đựng được 1 lúc. Lục Hy Tuyết bĩu môi, cô thầm nuốt khan, cả người cũng dần nóng theo Sở Hiền, âm thầm liếc mắt nhìn thứ đang “chào cò” phía dưới mà thầm cầu nguyện cho bản thân nhưng hoa huyết của cô vẫn không ngừng chảy ra đầm dịch. Lục Hy Tuyết nhắm mắt, ngồi xuống. Cả hai thở hắt 1 hơi lạnh, Sở Hiền trong cổ họng thầm thốt ra tiếng khăn đục

- A...

Lục Hy Tuyết chảy mồ hôi lạnh, hắn... cô thật sự không thể nuốt nổi...

Sở Hiền bắt nắn khi cô dừng lại không chịu tiếp tục, hắn nắm eo cô dần chuyển động lên xuống, cơn thịt chôn sâu hơn. Lục Hy Tuyết hét lớn

- A... Đừng... Sâu quá...

Sở Hiền thở dốc, khoái cảm bao trùm lấy hắn, hoa huyết không ngừng mút lấy của hắn, sự mềm mại ấm áp bao vây lấy. Lục Hy Tuyết mềm nhũn người nằm lên người hắn khẽ rên rỉ. Bộ ngực đầy đặn ma sát theo từng nhịp lên xuống của hắn càng làm hắn cuồng dã hơn. Hai tay vẫn ôm lấy eo cô lên xuống không dừng. Lục Hy Tuyết thở dồn dập ôm chặt lấy vai hắn, móng tay sắc nhọn cào lên tấm lưng trần nhưng Sở Hiền không hề có cảm giác gì vì hắn vẫn say đắm chìm vào dục vọng. Sở Hiền cuồng dã hôn lên môi cô, cũng không làm cản trở bên dưới đang giao hợp lại với nhau, chặn lại tiếng rên ngọt ngào của cô. Lục Hy Tuyết khẽ nhủ thầm, mặt cô đỏ ửng lên, cô như lạc đến 1 thế giới khác

Cứ như vậy sau vài giờ, Sở Hiền dừng lại 1 chút rồi đâm sâu vào tận cùng, bắn hết vào bên trong. Sở Hiền hừ lạnh, Lục Hy Tuyết run lên. Sở Hiền rút ra, hoa huyết tràn ra dòng chất lỏng trắng đục và đầm dịch, ánh mắt hắn lại nóng rực lên, giữa hai chân lại tiếp tục thẳng đứng. Hắn cắn lấy vành tai Lục Hy Tuyết khiến cô khẽ rên

- Tuyết... 1 lần nữa đi...

Giọng hắn vừa nài nỉ vừa trầm khàn như uy hiếp, chưa kịp để cô có gì thì lật người cô lại, nhấn 1 chân cô, mượn lấy sự ẩm ướt từ lần cao trào vừa rồi, hắn thô lỗ đâm vào lại rút ra, mỗi một lần đều sâu hơn trước. Lục Hy Tuyết cũng chuyển động theo từng đợt của hắn, môi cô nấp mấp, hai tay nắm chặt lấy drap giường chịu lực chuyển động của hắn. Lục Hy Tuyết trong lòng thầm mắng, đúng là nam nhân không thể tin tưởng 1 ai, đều là bọn soi xảo quyết không bao giờ buông tha con mồi là cô đây

Lục Hy Tuyết cầu xin hắn dừng lại, nỉ non khóc nhưng Sở Hiền trước sau đều nói “Em khóc cũng không tác dụng gì, tôi sẽ không dừng lại”. Lục Hy Tuyết đành bất lực, cô mệt mỏi muốn thiếp đi nhưng người nào đó không cho cô ngủ. 1 lần lại 1 lần cho đến khi bình minh ló dạng kết thúc 1 đêm hoan ái cao trào

-----

Vừa mới học bài xong lại đi viết H chắc t chết:)))) lâu rồi không viết H chắc xuống rồi, đã dở nay càng dở hơn Ụ.Ụ

T để ý Trailer càng ngày càng ngắn:))))))

*Trailer:

- Anh ta sao lại ở đây?

Chương 54

Hai con người người dung nhan khuynh quốc khuynh thành người với vẻ đẹp tuấn tú lạnh lùng bất cần. Nam nhân ôm lấy nữ nhân đang mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, ánh mắt hắn vừa thỏa mãn, vừa ôn nhu nhìn cô

Sở Hiên khẽ nhếch khóe môi, hắn đặt 1 nụ hôn lên trán cô. Bỗng nhiên điện thoại vang lên giữa không khí ngọt ngào. Sở Hiên nhúu mày, không vui

- Ai vậy? Có chuyện gì?

Giọng nói đè nén sợ hãi thức người bên cạnh mang theo sự quẫn rũ trầm khăn. Đầu dây bên kia cau chặt mày, hắn như nhận ra được sự bất thường trong giọng nói của đối phương. Âm thanh sắc bén muốn áp bức đối phương của người kia vang lên bên tai Sở Hiên

- “Sở Hiên tôi biết anh là người luôn sống ẩn mình trong bóng tối, không bao giờ tiết lộ bản thân ra ngoài xã hội để thuận tiện cho việc anh là 1 sát thủ đứng đầu. Thì theo tôi biết anh không hề thích ở gần người khác?”

Sở Hiên nghe vậy ánh mắt lạnh dần và có sự chế nhạo trào phúng nói

- Anh hiểu rõ được tôi sao? Dường như anh đang ngộ nhận đúng không? Tôi nói cho anh biết tôi đúng là ghét ai gần mình, ích kỷ nhưng riêng 1 mình Lục Hy Tuyết thì khác, tôi sẽ không nhường cho anh Âm Các Chủ à

- “Tốt, thỏa thuận thất bại, anh nên d cẩn thận vì không chỉ có một mình anh trong bóng tối và là sát thủ duy nhất đâu”

Cố Minh Hạo híp mắt đầy nguy hiểm, hắn nắm chặt tay nhìn trang báo cáo trước mắt, đôi mắt hiện lên tia sáng rồi biến mất

- Được thôi, tôi sẽ chờ

Sở Hiên nhúu chặt mày hơn bình thường nói, hắn quên mất rằng trong tất cả số nam nhân tình địch đối thủ thì Cố Minh Hạo như hồ ly xảo quyết tuyệt không chơi đẹp chút nào (;;;)

Sở Hiên liếc mắt nhìn xuống vùng bụng có chút nhô lên của Lục Hy Tuyết, dù hắn rất muốn cô và hắn có 1 đứa bé nhưng hắn sẽ không ràng buộc cô vì suy nghĩ của cô mà thôi. Hắn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng tiến vào phòng tắm

Vài giờ sau, Lục Hy Tuyết từ trong giấc ngủ dần tỉnh dậy, cô mệt mỏi không muốn cử động, trong lòng hừ lạnh

- Tại tên biến thái kia, tất cả là tại hắn

Đột nhiên bên cạnh giường lún xuống có hơi thở lạnh phả vào tai cô, trầm thấp vang lên

- Em dậy rồi sao? Tôi nghe hết đấy, dường như em không hài lòng đúng không? Vậy tôi nay tiếp tục

Sở Hiên vô lại nói, Lục Hy Tuyết giật mình, cô khẽ rụt cổ lại. Sao nam nhân nào cũng vô sỉ như mấy tên nam chủ này thế nhỉ? Trong nguyên tác thì hoàn toàn không thấy mặt này của bọn hắn a. 1 dòng sông chảy dài trong lòng cô. Sở Hiên ‘&’ cô 1 lần dẫn nghiệm, tại cô quá sức mê người nga~~~

- Không không, tôi hài lòng mà... a đau quá...

Lục Hy Tuyết lật người lại thì từ hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn khóc không ra nước mắt

- Tôi nhớ đã bôi thuốc chống sưng rồi cơ mà...

Sở Hiên nhúu mày lo lắng, hắn nói ra không biết đã khiến Lục Hy Tuyết mặt đỏ bừng lên. Lục Hy Tuyết nghe vậy then quá hóa giận hét lớn

- SỞ HIÊN TÊN ĐẠI BIẾN THÁI...

- Sao?

Sở Hiên vô tội, liếc mắt nhìn cô. Hắn nhếch môi

- Được rồi, hãy ăn chút gì cho no đi

Hắn ôm cô đến trước bàn ăn thịnh soạn do chính tay hắn làm. Lục Hy Tuyết hiện tại mặc áo của hắn, quần ngắn do hắn mua mà áo hắn lại rộng so với cô nên nhìn cô nhỏ bé hơn nhưng phần nào cũng hấp dẫn hơn

Lục Hy Tuyết vui vẻ ăn, có người ôn nhu và làm mọi thứ sao không vui cho được. Lục Hy Tuyết nhìn chăm chăm vào bàn ăn, phải biết tên nam chủ này rất có tài nấu nướng nga~

Sở Hiên nhếch môi càng cao, đi qua dạ dày luôn là con đường nhanh nhất ngắn nhất

---

- Khi nào thì hắn sẽ ra khỏi đó?

Cố Minh Hạo liếc mắt nhìn thuộc hạ đang đứng 1 bên, lạnh lùng hỏi. Chỉ có hắn là người duy nhất biết được Lục Hy Tuyết ở đâu, còn mấy tên kia chưa nhận được bất kì thông tin gì. Đôi mắt hồ ly màu trà sắc bén, bạc môi nhếch lên càng tăng thêm vẻ đẹp của hắn, sự xảo quyệt khéo léo

- Hy Tuyết...

Sau hôm đó, Lục Hy Tuyết an nhàn đến nhàm chán hết ăn lại ngủ, đêm nay Sở Hiên không về, hắn dường như tức giận với ai đó và biến mất, nhưng cô biết vì sao hắn lại tức giận như thế, chẳng phải là người đã hạ được hắn sao?

Lục Hy Tuyết liên tục chuyển kênh, ngáp dài ngáp ngắn. Đột nhiên cô cau mày, trở nên đề phòng hơn, nắm chặt dao găm trên bàn rồi giấu đi, giả vờ bình tĩnh xem phim

Lúc này cửa bật mở, 1 bóng dáng cao lớn quen thuộc bước vào, Lục Hy Tuyết nhấc tay, hắn nhanh chóng tránh được, mỉm cười nhìn cô

- Đã lâu không gặp Lục học viên

Cô thâm bĩu môi, trừng mắt nhìn hắn đầy hung dữ

- Anh ta sao lại ở đây?

- Em không vui khi gặp tôi sao?

Tất nhiên là không rồi, nói thừa nhưng Lục Hy Tuyết không nói ra, cô tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, lạnh nhạt nói

- Thầy Cố muốn gặp Sở Hiên đúng không?

- Không, tôi tới đây để bắt em đi

Định cho Hiên Viên Triệt xuất hiện nhưng thành ra là CMH:)) Vậy nên để HVT sau đi:))

Do lúc đi học về ngủ quên nên chưa đăng(sorry

*Trailer:

- Em nói lại xem?

Càng ngày càng ngắn thật

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Lục Hy Tuyết nhàu mày, cô không vui nói

- Thầy Cố, thầy sao biết em lại ở đây?

Cố Minh Hạo nghe thế liền nở nụ cười khiến Lục Hy Tuyết lạnh sống lưng

- Thân phận của tôi không phải em đã biết rồi sao?

Lục Hy Tuyết nhếch môi, cô hừ lạnh

- Anh lấy tư cách gì đòi bắt tôi?

Lục Hy Tuyết đã thay đổi hẳn cách xưng hô, cô lạnh lùng nhìn hắn, cô chán cái cảnh tên này bắt rồi lại đến tên kia bắt lắm rồi

- Trong tương lai em sẽ biết được thôi

Lục Hy Tuyết đứng dậy, cô bình tĩnh nâng ly nước uống hết, ánh mắt đột nhiên thay đổi, xoay người tấn công hắn. Cố Minh Hạo khá bất ngờ trước hành động của cô, hắn kịp thời né tránh, Lục Hy Tuyết liên tục tấn công, Cố Minh Hạo thản nhiên theo từng nhịp của cô nhưng trong lòng hắn cũng đề phòng và cẩn thận. Lục Hy Tuyết và hắn giằng co nhau gần 1 tiếng đồng hồ, cả căn phòng trở nên bừa bộn. Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô dừng tay

- Âm Các Chủ, rốt cuộc anh muốn gì? Tôi nhớ tôi chỉ là một học viên bình thường không thể bình thường hơn thì có chỗ nào anh muốn?

- Tôi muốn chính là trái tim em đấy

Cố Minh Hạo nâng mắt phong lưu xảo quyết nhìn cô, Lục Hy Tuyết nhếch môi, giọng nói trêu chọc, đùa giỡn

- Anh lấy tim tôi sao tôi có thể sống? Đừng nói là Âm Các ngoài là 1 tổ chức sát thủ và buôn bán vũ khí thì còn có buôn bán nội tạng? Cái này tôi mới biết đó nha

- Em muốn biết Âm Các thường hoạt động về lĩnh vực nào có thể trở thành phu nhân của nó cũng được

- Đáng tiếc anh nên dành chức vụ đó cho người khác bởi vì tôi không hứng thú với thế giới ngầm

Cố Minh Hạo lạnh nhạt liếc nhìn cô, hắn bất ngờ vỗ tay, vài tên y phục đen xuất hiện. Lục Hy Tuyết cau mày

- Anh muốn gì đây Cố Minh Hạo?

- Tôi đã nói là làm

Cố Minh Hạo xuất thủ, Lục Hy Tuyết thầm báo động trong lòng, tên hồ ly này ra tay rồi. Cố Minh Hạo tiến lên bao vây cô, hắn cười nhạt. Đúng lúc này, Sở Hiên trở về, hắn lạnh lùng nhìn Cố Minh Hạo, giọng nói như địa ngục băng lãnh

- Cố Minh Hạo, tôi đã nói anh không được đến đây rồi sao?

- Sở Hiên, anh nghĩ anh là ai mà ra lệnh cho tôi?

Cố Minh Hạo dừng tay, phượng mâu liếc nhìn Sở Hiên, hắn cau mày kiêu ngạo nói. Lục Hy Tuyết im lặng quan sát từng cử chỉ của 2 tên nam chủ, cô nhìn từng thuộc hạ của Cố Minh Hạo. Đúng là tổ chức sát thủ có khác, đào tạo nâng cao ra rất nhiều cao thủ

- Đừng hòng mạng cô ấy đi..

Sở Hiên như gần lên từng chữ tiến lên, 2 bóng dáng người đánh ta phòng thủ không thua kém nhau. Lục Hy Tuyết dù có chút hưng phấn khi chứng kiến 1 màn 2 cao thủ ra tay nhưng bây giờ cô phải lo cho bản thân mình trước đã, phải trốn thoát ra khỏi đây. Lục Hy Tuyết khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt khẽ xẹt qua tia sáng

---

Tại 1 nơi khác, tối âm u, trong không khí nồng nặc mùi máu tanh cùng những tiếng thét chói tai van xin và nguyên rủa, 1 cảnh tượng ghê rợn khi từng lao ngục là từng người 1 với bộ quần áo trắng nhuốm đầy 1 màu đỏ tươi, sợi dây kim loại sắc bén có nhiều gai nhọn đâm vào da thịt, tiếng roi da liên tiếp quất xuống hoặc bị những chất độc gây nên đau đớn tột cùng

Một nam nhân cao lớn, kiêu ngạo tuấn tú và lãnh đạm bước đi, tiếng gày da đất tiền lộp cộp xuống đất, mái tóc vàng nâu vuốt keo thoát nhìn là người đàn ông trưởng thành thâm sâu khó lường đầy cao ngạo, đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo như băng, bộ dáng nghiêm nghị, lạnh lùng như bậc đế vương. Hắn lướt qua từng lao ngục và rồi dừng lại. 1 nữ nhân người không ra người, quỷ không ra quỷ bị đối xử tàn nhẫn đang thoi thóp dựa vào tường, hắn lạnh nhạt nhìn nữ nhân qua những thanh song sắt

- Sao rồi Hạ Thanh? Cô cảm thấy đau đớn sao?

Long Ngạo Vũ nhếch môi cười lạnh, Hạ Thanh nghe thấy giọng nói quen thuộc thì run lên, hoảng sợ ngẩng đầu, trước mắt cô ta là nam nhân như Diêm Vương tối cao, tàn nhẫn thị huyết

- Long... Long Ngạo Vũ... xin anh... xin anh... tha cho tôi

- Tha cho cô?

Long Ngạo Vũ nhướn mày, hần cười lớn

- Tha cho cô sao? HẠ Thanh cô không biết đâu, vì cô mà tôi đã đánh mất đi người con gái mà tôi yêu thương nhất, vì cô người tôi từng tin tưởng mà tổn thương cô ấy nhiều lần và vì cô mà giờ đây cô ấy oán hận tôi, biến mất không có tung tích gì. Cô có biết không?

- Anh... Anh... điên rồi

Hạ Thanh hoảng sợ nhìn nam nhân đang nở nụ cười ghê rợn, ác mộng lại lặp lại lần nữa, ngày qua ngày

- Phải tôi điên đấy, tất cả là tại cô

- Đừng,... đừng có đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi... Là do anh, do anh kiêu ngạo có bao giờ để ai vào mắt? Do anh... cả thôi

Long Ngạo Vũ mất hần lên những tia máu, Hạ Thanh hoảng hốt gào lên, cô ta nói ra sự thật, không chỉ có cô ta là người hãm hại Lục Hy Tuyết mà còn có bản thân Long Ngạo Vũ. Hần dừng lại mất lạnh cau mày từ trên cao nhìn xuống Hạ Thanh, lập tức ra lệnh cho Hoài Dịch đằng sau luôn đi theo hần, chọn ra hình phạt đau đớn tra tấn Hạ Thanh, còn hần, thản nhiên còn có chút vui vẻ nhìn cảnh tượng đau đớn với tiếng hét chói tai. Hần đã thay đổi thành con người khiến bất kì ai cũng lạnh sống lưng, khát máu, tàn độc, cao ngạo,... vô số từ diễn tả không hết, chỉ 1 cảnh tượng hiện tại đã đủ thấy tất cả

Nam chủ thứ nhất hắc hóa thành công

-----

*Trailer:

- Tuyết, cô đâu rồi?

Sở Hiên điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Lục Hy Tuyết

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Lục Hy Tuyết bị bao vây bởi thuộc hạ của Cố Minh Hạo, cô hừ lạnh, không dám khinh thường đối phương vì nếu Cố Minh Hạo đã đem người tới đối phó với Sở Hiên thì chắc chắn không phải là người đơn giản. Cố Minh Hạo và Sở Hiên kẻ thù địch thủ. Cô nhếch môi, kẻ hoạch trốn thoát dần hình thành. Lục Hy Tuyết xoay người công kích đám thuộc hạ, bọn họ kinh ngạc, tinh thần căng thẳng phòng bị đối phó. Lục Hy Tuyết bất cẩn bị 1 trong đám thuộc hạ ấy đánh đập vào cánh cửa, cô nhìn xuống đau đớn rồi nhanh nhẹn mở cửa chạy đi. Cô là cố ý để bị đánh nếu không sẽ khó khăn tiến ra cửa. Cố Minh Hạo và Sở Hiên dừng lại đuổi theo, bọn hần cau mày, mất lạnh liếc về phía thuộc hạ

Lục Hy Tuyết chạy nhanh về phía thang máy, cô khẩn trương đóng cửa. Cố Minh Hạo và Sở Hiên đuổi kịp tới nhưng thang máy đã bắt đầu di chuyển, nhìn số tầng thang máy đi xuống liền vòng ra lối thoát hiểm. Lục Hy Tuyết cười lạnh nhìn bọn hần, cô lại ẩn thêm 1 số

“Ting”

Lục Hy Tuyết bước ra từ thang máy, cô lắc đầu

- Đúng là dễ bị lừa

- Lừa sao? Em đi lừa ai vậy Tuyết?

1 giọng nói lạnh nhạt từ đằng sau lưng cô, cô sững sờ quay người lại, nam nhân nở nụ cười thanh nhã thoát tục hiện ra trước mắt, cô kinh hãi lắp bắp

- Bạch... Bạch... Hàn Dương?

- Em còn nhớ tên tôi sao?

BẠCH Hàn Dương hừ lạnh, hần tiến từng bước đến gần cô, đôi mắt đen láy vừa tức giận vừa có ý cười nhìn cô nhưng Lục Hy Tuyết chỉ cảm thấy lạnh sống lưng

- Sao anh biết tôi ở đây?

- Em nói xem?

Bạch Hàn Dương nhướn mày nhếch môi, Lục Hy Tuyết thầm nuốt khan, tại sao trái đất lại tròn như thế chứ?

Bạch Hàn Dương nhíu mày, hần ôm lấy cô nấp vào 1 căn phòng nhỏ hẹp, tiếng bước chân dồn dập càng gần, Bạch Hàn Dương liếc mắt qua khe cửa, Cố Minh Hạo và Sở Hiên đang kích động tìm kiếm xung quanh thì 1 tên thuộc hạ đi cùng đi vào phòng 2 người đang nấp, nhưng 1 tên thuộc hạ khác gọi lại

- Đi thôi, Các Chủ ra lệnh rút rồi

Đội bọn hần đi xa Lục Hy Tuyết mới thở dài nhẹ nhõm, Bạch Hàn Dương mỉm cười nhìn người trong lòng, hần cúi xuống bên tai thì thầm

- Bắt được em rồi

Hần cắn nhẹ tai Lục Hy Tuyết, cô rùng mình

- Buông tôi ra Bạch Hàn Dương

Cô lập tức giả dụa, tên này chính là sói 2 mặt, 1 mặt hần thanh nhã cao quý còn có vô hại tưởng chừng như hần không có chút gì nguy hiểm, 1 mặt phong lưu lãnh khốc tà ác

Bạch Hàn Dương càng ôm chặt cô hơn, hần cười tà

- Xem ra nơi đây cũng hợp quá chứ

Lục Hy Tuyết hóa đá, hần muốn làm gì? Bạch Hàn Dương thở dài, hần rất muốn ăn cô vào bụng nhưng giờ chưa phải lúc

Bạch Hàn Dương mặc cô giả dụa mà bế xốc cô lên để phòng nhìn xung quanh đợi cho bọn Sở Hiên đi khỏi rồi ôm cô rời khỏi nơi đây

Lục Hy Tuyết khó chịu, cô phản kháng lại nhưng khác với vẻ ngoài ưu nhã của hần thì sức hần hoàn toàn ngược lại

- Bạch Hàn Dương, buông ra, tôi không đi đâu hết, anh đừng kéo tôi theo cùng

Lục Hy Tuyết nhanh như chớp nhấc chân hướng về phía hần lại bị hần tóm lấy

- Lục Hy Tuyết, không phải chỉ riêng mình em là vào luyện ngục đâu

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, hần biết sao?

- Đúng tôi biết, tôi cũng rất bất ngờ trước em đấy, chỉ trong vòng 1 năm mà em có thể hoàn thành

- Anh... muốn gì?

Lục Hy Tuyết hí mắt lạnh giọng, Bạch Hàn Dương nhướn lông mày

- Em hãy hủy bỏ hôn ước với Dạ Diễm và lập hôn ước với tôi

Lục Hy Tuyết cau mày, cô cười lạnh

- Làm sao đây? Tôi không hề yêu anh

Bạch Hàn Dương nghe cô nói xong bỗng chốc lạnh lẽo hần đi, không còn vẻ thanh nhã mỉm cười mà đã thay đổi, cúi người xuống nói bên tai cô

- Vậy thì tôi e rằng em sẽ thay đổi thôi Lục Hy Tuyết

Cô rùng mình, con người thật của hần đây rồi

SỞ HIÊN đã nửa ngày tìm kiếm Lục Hy Tuyết nhưng vẫn không có kết quả, hần chạy khắp nơi mong có thể thấy cô

- Tuyết, em đâu rồi?

Sở Hiên điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Lục Hy Tuyết nhưng cô không hề xuất hiện

- Aaaaa...

Hần gầm lên, thở dồn dập để kìm nén cơn giận, hần không tìm thấy cô thì có nghĩa cô đã bị nam nhân khác bắt đi

---

- Sao rồi? Vẫn không có tin gì sao?

Đồng tử tím lẫm nhìn thuộc hạ đang quỳ, hân híp mắt lại sắc bén hướng về phía tên thuộc hạ, bóng tối bao trùm lấy hắn, đôi mắt tím mê người lạnh lẽo như băng, quanh thân là khí thế cường hân sát khí vây quanh. Hắn như chúa tể bóng đêm âm thầm hành động, 1 tia sáng ẩn hiện mắt hắn, Dạ Diễm cười lạnh

- Vậy thì đánh giao chiến với Bạch Lâu thôi

Dạ Diễm khẽ liếm khóe môi, hân khoác áo rồi rời khỏi Dạ thị, hân giờ đây mang đến cảm giác rét run kinh sợ và cũng như sau lưng hắn, đôi cánh ác ma đang rộng trong bóng đêm, âm thanh âm trầm vẫn vang vọng

- Long Ngạo Vũ sao?

Nam chủ thứ hai hắc hóa thành công

Hắc hóa là trở nên tàn nhẫn đấy, biết nói sao đây, là trở nên đáng sợ hơn trước, không còn đơn giản là 1 con người mang theo vẻ tàn nhẫn khát máu. Đây chỉ là yếu tố thêm phần phụ cho truyện, thật ra có 5 chương cuối rồi -, giờ chỉ cần viết rồi ráp vào thôi

Thật ra tác giả không ưu ái nhiều cho LNV hay DD đâu:))) mà là 1 nam chủ khác, 1 người không ai nghĩ đến:))

Sau này sẽ có bất ngờ mà không biết đến lúc đó có bị ném đá không(bởi đọc xong sẽ ức chế thay cho LHT:))

*Trailer:

- Đây là đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

- Đây là đâu?

Bạch Hân Dương đưa cô đến 1 căn biệt thự xa hoa rộng lớn, cô nhủ thầm

- Là Bạch gia

Lục Hy Tuyết vừa nén sự tức giận trong lòng. Cô là gì sao lúc nào bọn hân cũng bắt tới bắt lui vậy? Lục Hy Tuyết lạnh lùng đánh giá xung quanh

Người làm trong Bạch gia ngạc nhiên nhìn, đây là lần đầu gia chủ đưa nữ nhân về. Tuy Bạch Hân Dương luôn nho nhã cao quý nhưng trước kia thì hân phong lưu đào hoa, chưa bao giờ yêu bất kì ai thực lòng và dù cho hân thay người như thay áo nhưng chưa bao giờ đưa về Bạch gia vì chỉ có nữ nhân hân thật lòng muốn trở thành phu nhân của gia tộc họ mới có tư cách bước vào Bạch gia nên có muốn thì phải qua sự đồng ý của hân còn không thì nửa bước cũng không thể

Đến tận ngày hôm nay đột nhiên gia chủ lại đưa 1 cô gái về thì kinh ngạc, cô có dung nhan khuynh thế, khiến bất cứ ai cũng phải si mê. Khí chất cô trong trẻo thoát tục, cao quý mà quyền rũ

Lục Hy Tuyết híp mắt nhìn quanh, sao ai cũng quay đầu đầy tò mò nhìn cô như thế?

Bạch Hân Dương nâng lên khóe môi, hân kéo cô vào lòng, cúi đầu bên tai cô

- Em nhớ lời tôi đã nói chứ?

Bạch Hân Dương mỉm cười, Lục Hy Tuyết liếc mắt, cô hừ lạnh

- Anh nghĩ Dạ gia sẽ đồng ý không? Với 1 gia tộc là Lục gia, Dạ gia thì ai sẽ có uy quyền hơn? Và 1 mình tôi có thể điều khiển được 1 gia tộc như Dạ gia sao?

Lục Hy Tuyết kinh thường, Bạch Hàn Dương nghe vậy nhủ mày, cô nói đúng, so với địa vị giữa 4 đại gia tộc thì Lục gia chiếm ở thế hạ phong, hẳn xem ra phải tìm cách khác hướng chỉ với 1 gia tộc đứng đầu còn có Dạ Diễm kia, tuyệt không dễ dàng gì

- Vậy thì tôi sẽ ra tay vậy

Bạch Hàn Dương quan sát biểu cảm trên khuôn mặt cô, Lục Hy Tuyết cau mày

- Bạch Hàn Dương, tôi là tự nguyện đồng ý hôn ước giữa tôi và Dạ Diễm

- Em chắc chứ?

Bạch Hàn Dương dừng bước, cười lạnh. Lục Hy Tuyết cảm giác như nguy hiểm đang gần kề chính mình

- Lục Hy Tuyết, em khi nói ra những lời này thì hãy chịu những hậu quả đi

Nói rồi hắn ôm cô lên, Lục Hy Tuyết giãy dụa nhưng vẫn không thể

- Bạch Hàn Dương thả ra

Lục Hy Tuyết gào lên, cô thấy hắn vẫn 1 mực ôm cô đi, đánh công kích hắn, Bạch Hàn Dương theo phản xạ lùi người tránh né, hắn khóa tay cô từ đằng sau, kéo cô vào phòng khóa trái cửa

Lục Hy Tuyết tức giận

- Bạch Hàn Dương, tại sao anh làm vậy?

Hắn xoay người, hắc mâu lạnh lùng phản chiếu hình bóng cô

- Em cuối cùng cũng hỏi tôi câu đấy sao?

Tại 1 nơi tối, chỉ có ánh đèn từ tòa nhà đối diện ngoài cửa sổ chiếu vào hiện rõ 1 nam nhân đang cầm ly rượu, thần thờ người, khuôn mặt không giấu được sự mệt mỏi và thất vọng

Sở Hiên sau khi khắp nơi tìm kiếm Lục Hy Tuyết nhưng thủy chung không có kết quả. Cứ nhìn quanh nhà thì hình bóng cô ở khắp mọi gian phòng, hình ảnh cô ngày càng nhiều. Lại nghĩ cô ở bên 1 nam nhân khác, cũng đùa nghịch, cũng tức giận, cũng mỉm cười với người khác thì hắn ghen ghét, hắn ích kỉ chỉ muốn cô hướng về mình, hắn ích kỉ chỉ muốn cô trở thành nữ nhân của hắn cả đời, mọi thứ hắn muốn chính là Lục Hy Tuyết nhưng có vẻ như có người muốn cướp lấy, có người muốn giành cô

Nghĩ đến đây, Sở Hiên cau mày, đôi đồng tử nâu nâu không kìm chế được sát ý cùng hàn ý, bàn tay nắm lại thành quyền. Cả không gian bao trùm 1 màu u tối lạnh lẽo như đáy vực, hắn cứ như tử thần chuẩn bị đoạt mạng người. Bất kì ai tổn thương Lục Hy Tuyết thì hắn sẽ là người giết không tha cho kẻ đó. Hắn âm thầm nghiền răng

- Tôi sẽ tìm được cô ấy về, các người chờ xem

Nam chủ thứ 3 hắc hóa thành công

Cũng tại 1 nơi khác, 1 nam nhân như 1 vị thần đang trầm tư suy nghĩ, hắn hiện giờ đã xong hết mọi cảnh quay ngày hôm nay, có thể về nhưng hắn vẫn chưa đi. Đúng lúc này 1 nữ nhân vô cùng xinh đẹp gọi cảm nộ nộ cười quyền rũ tới bên cạnh hắn phụng phịu

- Thượng Quan Mặc a, anh đang nghĩ gì thế?

Cô ta như có như không ép ngực lên cánh tay rắn chắc của hắn, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy tất cả. Thượng Quan Mặc đang chìm vào suy nghĩ thì liếc mắt nhìn bạn diễn của mình, hắn cau mày nhìn xuống chán ghét nói

- Buông ra Dương Khánh Vy

Hắn gần lên từng chữ nhưng cô ta càng cố tình sát lại gần. Dương Khánh Vy là diễn viên hạng A nổi tiếng, được nhiều người mến mộ, cô ta cũng rất có tài năng diễn xuất, là 1 trong những nữ diễn viên tài năng nhất. Càng hoàn hảo hơn so với vẻ ngoài của cô ta, xinh đẹp gọi cảm của người phụ nữ trưởng thành. Chưa 1 người đàn ông nào thoát khỏi vẻ đẹp của cô ta, cô ta cũng đã phải lòng vị anh đế của ngành điện ảnh trước mắt này và nghĩ chỉ có hắn mới xứng đáng đứng bên cạnh cô ta. Thượng Quan Mặc cười lạnh

- Cô nghĩ với thân hình của cô thì mê hoặc được ai? Silicon sao? Cảm giác không thật chút nào, cũng chẳng được tự nhiên. Và tôi càng sợ tôi sẽ làm nó hư tổn mất và cô sẽ phải “tiền mất tật mang”

Hắn đọc miệng nói rồi hất cô ta ra làm cô ta té ngã, cảm phần nhìn hắn

- Thượng Quan Mặc, bớt kiêu ngạo lại đi. Hừ, anh nghĩ còn ai ngoài tôi sẽ hoàn hảo hơn?

Thượng Quan Mặc nghe thế mắt lạnh liếc cô ta, khoe môi câu lên 1 đường cung

- Tất nhiên có 1 người không ai sánh bằng kẻ cả cô, đừng ngạo mạn như thế, vì có người càng hoàn hảo hơn cô. 1 người ngay cả cô cũng không bao giờ so sánh được

- AI là ai?

CÔ ta tức giận hết, cô tin vào thân phận cao quý của mình, tin vào vẻ đẹp của mình mà còn có người hơn thế nữa? (Điền đủ chưa:())

Thượng Quan Mặc nhướn mày, hắn nhếch môi

- Đại tiểu thư Lục gia

Dương Khánh Vy sững người, là vị tiểu thư Lục gia 1 trong 4 đại gia tộc sao?

Nói rồi hắn khinh thường nhìn cô ta rồi quay người rời đi

Không phải hắc hóa hết 12 nam chủ đâu nha:)))

*Trailer:

- Sao? Các người làm việc kiểu gì mà để cô ta thoát được ra khỏi đó? 1 bọn vô dụng, Bạch Lâu không cần người vô dụng

Long Ngạo Thiên quát lớn, hắn hất mọi thứ trên bàn xuống lạnh lùng nhìn những tên canh ngục đang quỳ gối run rẩy. Thật không thể ngờ nữ nhân đề tiện kia đã trốn thoát

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

- Bạch Hàn Dương, anh thả tôi ra

Lục Hy Tuyết tức giận quát

- Em cứ ở yên đây, chuyện hôn ước giữa Dạ gia và Lục gia tôi sẽ xử lý

Bạch Hàn Dương nở nụ cười khiến Lục Hy Tuyết run mình. Hắn nói rồi xoay người khóa cửa. Lục Hy Tuyết thần thờ người lại thở dài

- Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà

Lục Hy Tuyết nằm lên giường chìm vào giấc ngủ

=====

Tiếng bước chân vang vọng trong không gian đầy mùi máu tanh, đôi đồng tử xám lạnh khốc đáng sợ, bộ vest trắng khoác trên người hắn làm tăng thêm phần uy nghiêm, đằng sau là tên thuộc hạ cung kính. Hắn đứng trước lao ngục, cau mày

- Người đâu?

Giọng nói rét lạnh hỏi, không một tên canh ngục nào ở gần đây

- Ta hỏi người đâu?

Long Ngạo Thiên quát lớn, lúc này cả lao ngục vang lên chuông báo hiệu có kẻ đã trốn thoát

- Chết tiệt

Long Ngao Thiên hừ lạnh, đi đến phòng lãnh đạo

- Dục Tuân, tập trung tất cả

- Vâng

Không bao lâu sau, không ít người đã tụ họp ở đây. Long Ngao Thiên ngã người ra ghế lười biếng hỏi

- Hạ Thanh, ả tiện nhân ở lao ngục đặc biệt đâu?

Không 1 ai trả lời hay đúng hơn là sợ hãi, tuy bộ dáng hần lười biếng nhưng tuyệt nhiên uy nghiêm, tàn độc hơn. Long Ngao Thiên cau chặt mày, lạnh giọng hỏi

- Là ai canh ngục ở đây?

- V..... Vâng... Là... thuộc hạ

1 tên trong số đó run rẩy lắp bắp, những người xung quanh nhủu mày nhìn hần ta, hần ta nắm chặt tay từng bước đến trước mặt Long Ngao Thiên

- Là người?

Long Ngao Thiên híp mắt nguy hiểm nhìn hần, bàn tay khẽ gõ lộc cộc trên bàn. Tên kia càng cúi thấp đầu không dám thở mạnh

- Nói, tiện nhân đó làm sao thoát được?

- L... Là... trong... lúc tôi..... làm theo lệnh... của ngài... là... tra tấn... cô ta thì... cô ta... ngất xỉu... vì chịu không nổi. Tôi... tôi tưởng cô ta chết nên..... lại gần xem thế nào... thì... cô ta bất... ngờ giành lấy cây... trong tay tôi... và đánh tôi bất tỉnh... và... cô ta trốn thoát

Tên đó run rẩy kể lại, Long Ngao Thiên nhướn mày vỗ tay

- Tốt, tốt, tốt

Hần đứng dậy chống tay lên bàn, lạnh lùng nhìn tên kia

- Quá ngu ngốc

Hần ta nghe thế càng run lợi hại, bọn người sau lưng thầm nuốt khan, Long Ngao Thiên lại đứng thẳng người, rút lấy bao tay vải màu trắng từ trong túi, lạnh nhạt đeo vào. Bọn họ khó hiểu nhìn hành động của hần, Dục Tuân liếc nhìn sang hướng khác

“Pằng”

Chưa kịp để bọn họ định hình thì trên tay Long Ngao Thiên xuất hiện 1 khẩu súng bạc, tàn nhẫn nhắm thẳng giữa mi tâm tên canh ngục, bóp cò. Tên kia trợn mắt ngã ra đằng sau, máu tươi tràn ra sàn nhà. Long Ngao Thiên nhẹ nhàng lấy khăn tay ra lau đi vết máu bắn lên khẩu súng, rồi chán ghét vứt khăn đi, hình ảnh quỷ dị ghê rợn như ác ma tàn bạo. Mắt lạnh liếc về phía bọn người kia, khiến bọn họ chân mềm nhũn. Hần đứng đối diện bọn họ, nở nụ cười lạnh

- Các người nghĩ Bạch Lâu dễ dãi tới vậy?

Bọn họ sợ hãi lắc đầu, Long Ngao Thiên tắt ngấm nụ cười, đập bàn

- Sao? Các người làm việc kiểu gì mà để cô ta thoát được ra khỏi đó? 1 bọn vô dụng, Bạch Lâu không cần người vô dụng

Long Ngao Thiên quát lớn, hần hất mọi thứ trên bàn xuống lạnh lùng nhìn những tên canh ngục đang quỳ gối run rẩy. Thật không thể ngờ nữ nhân đề tiện kia đã trốn thoát

- Thừa ngài... đừng... đừng... giết bọn tôi

- Các người có cơ hội lần hai sao? Ai cùng hần chịu trách nhiệm canh ngục ả tiện nhân đó?

Long Ngao Thiên cau mày hỏi, thêm 2 người sợ hãi đi ra từ trong đám người, đập đầu quỳ xuống đất cầu xin

- Long thiếu, chúng tôi không biết, chúng tôi... hần... hôm nay là ngày hần tra tấn cô ta. Chúng tôi chỉ có chịu trách nhiệm canh chừng

- Thật sao?

Long Ngao Thiên nhướn mày, bọn họ gật đầu như gà mổ thóc. Hần nhẹ nhàng đến trước mặt

- Dục Tuân

Hắn hướng tay về phía Dục Tuân, hắn ta biết điều đưa dao găm cho hắn. 2 người kia kinh sợ

- Long thiếu, tha cho chúng tôi Long thiếu...

- Các người biết không? Ta ghét nhất là gì?

-...

2 người nghe vậy càng thêm sợ hãi

- Thứ 1 là bị cướp đi hay tổn thương đến bảo bối của ta. Thứ 2 là bọn bắt tài vô dụng. Thứ 3 là không làm xong nhiệm vụ

Long Ngạo Thiên nhìn đến con dao, nhẹ nhàng miết nó, nâng mắt liếc về phía 2 tên kia

- Đứng lên

BỌn họ đứng dậy, trong lòng lạnh dần. Long Ngạo Thiên cười lạnh, chuẩn xác đâm ngay vị trí bên trái ngực. 1 tên ngã xuống, tên kia bật khóc

- Long thiếu, xin... ngài... AAA...

Hắn ta van cầu Long Ngạo Thiên thì bị hắn bóp lấy cổ tiếng “Răng Rắc” lạnh người kêu lên. Long Ngạo Thiên thả ra, cơ thể hắn nặng nề rơi xuống, Dục Tuân lập tức đưa khăn tay mới cho hắn, Long Ngạo Thiên cẩn thận lau tay, rồi hắn lại lạnh nhạt vứt đi, rút bao tay cũng vứt đi, lạnh đạm bỏ đi. Lần đầu tiên hắn giết người trước mặt nhiều người như vậy, hắn chỉ luôn đứng sau chỉ huy lãnh đạo người khác và cũng có ngày ra tay giết và lại còn là Bạch Lâu người. Dục Tuân theo sau không quên hạ lệnh

- Dọn dẹp cho sạch sẽ

Cả 2, 1 chủ 1 thuộc hạ biến mất, để lại bọn người còn lại kinh hoàng đứng sau. Long Ngạo Thiên quá khủng bố

Đó chính là tác phong làm việc của hắn, chuẩn xác, đủ tàn nhẫn, đủ lãnh khốc, đủ khủng khiếp và đủ quyết đoán không lưu tình. Một con người hay nói đúng hơn là ác ma từ trong địa ngục bước ra. Bạch Lâu 2 lãnh đạo, 1 hung tàn độc ác khát máu, 1 lãnh khốc vô tình chuẩn xác nên mới có Bạch Lâu ngày hôm nay, 1 tổ chức ngầm quy mô rộng lớn

Nam chủ thứ 4 hắc hóa thành công

Hạ Thanh đã mất tích, liệu cô ta định thuyết âm mưu j? CỐ về chỉ có t.g biết:)))))) áhihihihi

CHính lại 1 số chỗ:)) nên đăng lại

*Trailer:

- Hạ Thanh trốn thoát? Là thật sao?

Long Ngạo Vũ cau mày

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Lục Hy Tuyết sau khi tỉnh dậy liền nhận ra mình đang nằm trong ngực của Bạch Hàn Dương, hắn vẫn thở đều đều, ôm cô vào lòng. Lục Hy Tuyết nhíu mày, tên bá đạo này sao lại ở đây?

- Đây...

-...

Bạch Hàn Dương tuy đã biết cô tỉnh nhưng hắn vẫn cố chấp ôm lấy cô

- Sao không ngủ tiếp đi?

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, cô bĩu môi

- Tôi đói

Bạch Hàn Dương nghe thế xuống giường, Lục Hy Tuyết nhìn tấm lưng trần của hắn, đằng sau lưng hắn không ngờ có vết sẹo dài tới như vậy. Chắc hẳn lúc đó hắn bị thương rất nặng

Lục Hy Tuyết bước xuống giường, nhẹ nhàng ở sau lưng hắn, cô chạm nhẹ lên đấy. Bạch Hàn Dương kinh ngạc

- Em đang làm gì vậy?

Hắn xoay người nắm lấy tay cô, đôi hắc mâu tràn đầy ý cười, Lục Hy Tuyết nghiêng đầu

- Hắn là đau? Kiểm chém sao?

Cô tò mò hỏi, Bạch Hàn Dương nở nụ cười

- Không sao, mọi chuyện đã qua rồi

- Là ai vậy?

Lục Hy Tuyết chớp mắt, cô phải đi thăm hỏi người đó và làm xem cách nào có thể chém hắn ra như vậy, báỉ phục a. Bạch Hàn Dương mà biết cô đang nghĩ gì hẳn sẽ tức giận nga~

- Hắn ta chết rồi

Bạch Hàn Dương mặc áo vào, lạnh nhạt nói, Lục Hy Tuyết bĩu môi. Đáng tiếc cho 1 nhân tài

- Em muốn ăn gì?

- Gì cũng được

Lục Hy Tuyết hồ hững nói, cô lại lười biếng nằm lăn trên giường, từ khi bị Long Ngạo Vũ bắt lại đến Sở Hiên rồi Bạch Hàn Dương thì cô như nữ hoàng, không cần đụng tới bất cứ việc gì nên sinh ra bản tính lười biếng. Bạch Hàn Dương gật đầu, hắn định rời đi nhưng Lục Hy Tuyết gọi lại

- Bạch Hàn Dương, anh thật sự sẽ hủy hôn ước sao?

- Tất nhiên, có như vậy tôi mới đường đường chính chính lập hôn ước với em

Nói rồi rời đi, Lục Hy Tuyết thở dài, Dạ Diễm sẽ không dễ đối phó như vậy, nếu đã dễ dàng như vậy thì làm sao mà hắn có thể đưa Dạ gia phát triển và bành trướng đến ngày hôm nay được. Còn tên Cố Minh Hạo kia, không hề thua kém Dạ Diễm

Lục Hy Tuyết trầm ngâm suy nghĩ nhưng cô còn quên mất rằng còn 1 nam chủ cường hãn không hơn không kém, nắm trong tay là quân sự của cả 1 tổ chức chính phủ to lớn, 1 lực lượng mạnh mẽ tính nhuệ nam chủ biến thái Vân Luật

---

Tại 1 nơi khác, 1 nam nhân đang âm thầm nhìn ngoài cửa sổ, hắn cau mày, trên tay hắn là 1 cây phi tiêu

“Phập”

Cây phi tiêu trúng ngay hõn tâm 1 cách chuẩn xác

- Long Ngạo Vũ, ngươi chuẩn bị rồi chứ?

Từ mâu lạnh lùng liếc nhìn, hắn nhếch môi cười lạnh, thật quá âm trầm đáng sợ

- Ba nói sao? 1 bức thư bí ẩn gửi đến? Muốn tiểu Tuyết hủy hôn ước với Dạ gia?

Lục Dật Thần kinh ngạc, trong lòng hắn vừa cười thầm vì có người đang giúp hắn mà cũng lo sợ vì không biết người kia là địch hay là bạn. Hắn cần cân thận hơn

- Đúng, xem ra sẽ căng thẳng lắm đây

- Được rồi, con sẽ tìm ra người đó

- Giao cho con vậy

Lục Vĩ gật đầu, ông thờ dài không kìm được sự lo lắng, vẫn không hề có tin tức gì về con gái ông cả. Không biết con bé ra sao rồi?

- Hạ Thanh trốn thoát? Là thật sao?

Long Ngạo Vũ cau mày, đối diện hắn là Long Ngạo Thiên đang lạnh nhạt nói. Hắn trầm mặc, xem ra Hạ Thanh cũng có chút đầu óc đấy chứ

- Tiếp tục truy tìm cô ta

- Anh không nói tôi cũng đã làm

Long Ngạo Thiên trào phúng nói, Long Ngạo Vũ nhún mày

- Long Ngạo Thiên, tuy chúng ta cùng muốn có được Tuyết nhi nhưng nếu như không hợp tác thì em nghĩ sẽ đánh bại được mấy tên kia. Nên nhớ những nam nhân kia không đơn giản

- Hợp tác? Tôi sẽ được lợi gì?

- Cùng nhau có được Tuyết nhi

- Được, hợp tác vui vẻ

2 tên nam nhân đồng thời nhếch môi bắt tay nhau

- Không thấy cô ấy? Cũng không thấy Sở Hiền?

Vân Luật hít mắt lại, cau mày. Hắn đang muốn mở rộng quân sự càng thêm mạnh mẽ và tìm kiếm Lục Hy Tuyết cùng Sở Hiền vì 2 người thực lực mạnh, sẽ rất cần thiết trong quân đội

- Tiếp tục tìm, cho đến khi nào tìm ra thì thôi

- Vâng

Trợ thủ hắn cúi người rồi rời đi, Vân Luật nhíu chặt lông mày. Tung tích cả 2 như mắt tích bao giờ cũng khiến hắn trở về vạch xuất phát

---

- Jayson, đã có tin gì của Hy Tuyết chưa?

Lăng Mộ Hàn cau mày, hắn lạnh nhạt hỏi, Jayson đang 1 bên cung kính thì báo cáo

- Thuộc hạ vừa điều tra được là sau khi Long Ngạo Vũ bắt đại tiểu thư đi thì mấy ngày sau Sở Hiền đột nhập vào và mang cô ấy đi, cũng được vài ngày thì Cố Minh Hạo mang người đến hồng đoạt người nhưng đại tiểu thư đã trốn đi, vẫn chưa có tin gì từ đó

Lăng Mộ Hàn nghe thế hít 1 hơi sâu kìm chế cơn giận

- Bọn họ không biết làm thế là cô ấy sẽ căm giận sao? Ngu ngốc. Không thể cưỡng ép được, vì như vậy sẽ càng làm tình thế khó xử hơn

Lăng Mộ Hàn nhẹ nhàng nói, hắn lạnh nhạt xoay người rời đi Lăng thị. Mãi mãi như thế, hắn luôn là người không thích ép buộc người khác, tình cảm của hắn, hắn chỉ muốn cô chấp nhận 1 cách nhẹ nhàng vui vẻ, có như vậy thì mới bền vững

- Đi, đến Lăng gia

- Vâng

Lăng Mộ Hàn lạnh lùng, hắn rất tức giận với Long Ngạo Vũ, tên đó đã nhiều lần tổn thương Lục Hy Tuyết nhưng cứ ép buộc cô như thế, đến 1 ngày hắn sẽ phải hối hận

---

Đang nghĩ nát óc để làm sao cho thím Hạ Thanh lên sàn -,- chắc chắn vị nữ chủ đại nhân sẽ mang bất ngờ này đến bất ngờ khác cho đọc giả, LHT, hậu

cung của LHT và đặc biệt là Long Ngạo Vũ -,-

Có hơi ngắn nhưng khi nèo nhều ý tưởng t.g sẽ viết dài hơn cho các bạn:))))

*Trailer:

- Bạch Hàn Dương, anh làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Hôm sau, Lục Hy Tuyết dần tỉnh lại, Bạch Hàn Dương đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại, hắn 1 thân vest Tây xám lịch sự thanh nhã càng làm vẻ tuấn tú hơn người của hắn nổi bật hơn

- Cứ tiến hành theo dự án đấy đi

Giọng nói lạnh nhạt, hắn liếc mắt nhìn về phía cô nhếch môi cười

- Tạm biệt

Hắn đến bên cạnh giường Lục Hy Tuyết hôn lên trán cô

- Tôi phải đến Bạch thị, em dùng bữa sáng đi

Lục Hy Tuyết cau chặt mày hơn. Hiện giờ tay và chân cô bị hắn xích lại, tuy có thể duy chuyển tùy ý trong cả căn phòng rộng lớn này nhưng Lục Hy Tuyết không hề thích sự ràng buộc này. Cô tức giận quát

- Bạch Hàn Dương, anh làm gì vậy?

- Chỉ cần em không rời bỏ tôi thì bất cứ cách gì tôi cũng có thể làm

Bạch Hàn Dương xoay người đứng dậy, hắn sợ, phải hắn sợ Lục Hy Tuyết bỏ đi, không quan tâm đến hắn. Thật kì lạ phải không? Một nam nhân là chủ của 1 đại gia tộc cổ, là 1 trong những nam nhân cường hãn của thế giới ngầm vậy mà lại sợ điều nhỏ nhặt như vậy nhưng cũng bởi vì hắn thật lòng yêu Lục Hy Tuyết chính vì thế hắn sợ điều đó là dĩ nhiên, không có ai muốn người mình yêu sẽ quay lưng lại với chính mình, dù sao hắn vẫn chỉ là một nam nhân

Lục Hy Tuyết thoáng kinh ngạc, hắn yêu cô đến vậy ư?

- Khoan đã BẠCH Hàn Dương...

Lục Hy Tuyết bất chợt gọi với theo, BẠCH Hàn Dương nghi hoặc quay người

- Anh... yêu tôi đúng không?

- Phải, tôi trước kia chưa từng tin vào cái gọi là “nhất kiến chung tình” cả đời yêu 1 người mãi mãi. Trên thế giới này tôi không hề tin ai ngoài bản thân mình cho dù có là cha tôi, mẹ tôi cũng không tin. Đầu toàn lừa mình dối người cả thôi, nhưng cho đến khi gặp được em vào ngày đó, tôi đã xác định rằng tôi đã lầm và tôi cũng như bao người khác, cam nguyện để có thể được ở bên em

Bạch Hàn Dương nhẹ nhàng nói, hắn mỉm cười, lần đầu tiên hắn bày tỏ lòng mình. Lục Hy Tuyết cô nhìn hắn

- Nếu như... bên cạnh tôi có Dạ Diễm, Thượng Quan Mặc, Lục Dật Thần, Sở Hiên hay còn nữa thì anh sẽ chấp nhận sao? Tôi cũng không còn là xử nữ anh cũng cam tâm? Hay tôi lãng lơ không mấy tốt đẹp thì anh sẽ tự nguyện sao?

Lục Hy Tuyết cười trào phúng, Bạch Hàn Dương vẫn như thế, không hề cau mày

- Em nghĩ tôi không biết? Tôi biết điều đấy và tôi chấp nhận, dù khá là khó thích nghi nhưng vì em tôi có thể

Có trách cũng trách hắn quá si tình. Lục Hy Tuyết thở dài chuyện này cô khá bất ngờ, mấy tên nam chủ kia cũng chấp nhận và giờ ngay cả Bạch Hàn Dương cũng vậy

- Bữa sáng tôi để trên bàn, em ăn đi

Nói rồi Bạch Hàn Dương rời đi. Lục Hy Tuyết trầm mặc

- Bạch Hàn Dương thật xin lỗi...

Lục Hy Tuyết rũ mắt, khẽ thì thầm nhưng đáng tiếc hần không nghe thấy

---

- Chúng ta hợp tác với Bạch Hàn Dương, tuy cũng muốn hợp tác với Dạ Diễm hay Cố Minh Hạo nhưng mấy tên đấy không thể lường trước được điều gì

- Vâng

Vân Luật cau mày vẫn cúi đầu ký tên trên giấy tờ. Hần đột nhiên ngẩng đầu

- Báo cáo về tất cả những gì liên quan đến Lục Hy Tuyết

- Lục Hy Tuyết là đại tiểu thư Lục gia đồng thời cũng có hỗ trợ cho Lục gia một vài lần, là vị hôn thê của Dạ Diễm. 1 năm trước đã cùng Dạ Diễm làm loại chuyện kia, sau đó mất tích. Đến năm sau trở lại thì cùng Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc, tiếp đó tình cờ gặp Long Ngạo Vũ và Long Ngạo Thiên, nhưng vì Bạch Lâu đột ngột tấn công Lục gia, Lục Hy Tuyết đã bảo vệ căn cứ chính lại không may bị nữ nhân và thuộc hạ của Long Ngạo Vũ hại suýt mất đi tính mạng, sau đó bị Long Ngạo Vũ bắt đi, Sở Hiên sau mấy ngày mang cô ấy đi và giờ không có tin tức gì của Lục Hy Tuyết

Trợ thủ của Vân Luật là Hắc Ứng, báo cáo 1 tràng dài cho Vân Luật, chỉ thấy hần cười lạnh

- Đúng là nữ nhân có khác, vẫn mãi chán ghét như vậy. Nhưng cũng thật thú vị, chỉ vì 1 nữ nhân Lục Hy Tuyết mà cả 4 đại gia tộc, 4 thế lực khác cùng sát thủ hạng nhất, để ảnh tranh giành nhau như vậy

- Bạch Lâu hiện tại đang bị 4 gia tộc chèn ép rất nhiều

- Không biết 2 tên tàn bạo Long Ngạo kia sẽ xoay sở ra sao? Lợi ngược dòng sao?

Vân Luật nâng cao khóe miệng, hần gõ tay lên bàn từng nhịp

- Chúng ta đối phó thế nào đây? Hiện giờ có rất nhiều người âm mưu với Bạch Lâu

- Chết tiệt. Còn ai đây? Còn ai để giúp chúng ta trụ vững?

Long Ngạo Thiên cau mày nhìn bóng lưng Long Ngạo Vũ đang trầm tư suy nghĩ. Bất chợt Long Ngạo Vũ đập bàn

- Chỉ còn 1 mình tên đại tướng đó thôi. Xem ra phải cùng hần chạm mặt tên đó rồi

- Tên đó sao?

Long Ngạo Thiên nắm chặt tay, cau mày trầm tư

- Đúng vậy, ngoài mấy tên kia ra còn 1 mình tên đó đủ sức thôi. Vả lại hần cũng chưa từng gặp Tuyết nhi

-..... Cũng được

Long Ngạo Thiên bắt lực gập đầu, nhưng tại sao hần lại có linh cảm không tốt vậy? Liệu trong tương lai tên đó có liên quan gì không? Có chuyện gì sẽ xảy ra mà hần không lường trước được?

- Lục Hy Tuyết, Long Ngạo Vũ, Long Ngạo Thiên, các người chờ đấy, rất nhanh thôi các người sẽ nếm trải cảm giác của tôi

Hạ Thanh cười lạnh, cô ta lạnh lẽo nhưng tràn đầy oán hận gằn lên từng chữ

Kế hoạch trả thù của cô ta chuẩn bị bắt đầu

Sắp tới sẽ có chuyện mà không ai ngờ tới. Cuối cùng bọn họ vẫn bỏ lỡ bao nhiêu thời gian? Và Lục Hy Tuyết sẽ có gì làm bọn hần kinh ngạc, đau khổ?

Trên là review mấy chap cuối đây:))))

*Trailer:

- Bạch Hàn Dương, anh dùng cách này sẽ không hay lắm đâu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Từ Bạch thị trở về, Bạch Hàn Dương lên phòng, hần cởi áo khoác lạnh nhạt để lên ghế gần đây, Lục Hy Tuyết đang đọc sách, nghe tiếng động liền ngừng đầu lên

Bạch Hàn Dương vừa nhìn thấy cô liền nở nụ cười

- Tuyết, tôi mệt quá

Bạch Hàn Dương nằm lên đùi cô, Lục Hy Tuyết co rút khóe miệng

- Bạch Hàn Dương anh nặng quá đấy

Lục Hy Tuyết hừ nhẹ, cô lấy tay đẩy hần ra nhưng hần nắm chặt lấy tay cô, bàn tay hần cùng tay cô đan lại vào nhau

- Một chút thôi

Hần nhẹ nhàng nói, Lục Hy Tuyết nhận ra trong giọng nói của hần có sự mệt mỏi, dù hần đã cố giấu rất kỹ nhưng cô vẫn có thể nhận ra được. Cô cũng mặc kệ hần, hai người chìm vào im lặng. Bạch Hàn Dương vẫn lặng lẽ ngắm nhìn cô, còn cô lát sau ngủ đi lúc nào không hay. Bạch Hàn Dương cẩn thận đứng dậy như thể sợ đánh thức cô, hần nhẹ nhàng để cô nằm lên giường. Đáy mắt âm áp, chỉ cần ngắm cô bình yên ở cạnh hần thế này thì hần rất an tâm và không hề cảm thấy cô đơn. Con người đôi lúc rất ích kỉ, họ sẽ luôn không chia sẻ hay giữ lấy cho riêng mình những người mà họ thương yêu nhất. Bạch Hàn Dương xoay người, ánh mắt hần dần trở nên thâm trầm, không còn bộ dáng thanh nhả ôn hòa như thường ngày, không còn sự âm áp đối với chỉ riêng mình Lục Hy Tuyết. Hần khẽ khàng đóng cửa, sai bước trên lối đi của Bạch gia, tất cả người làm như một cỗ máy cúi gập người cung kính. Thư ký thân cận của hần hay cũng là trợ thủ của hần đến phía sau thì thâm vào tai hần, sắc mặt hần đại biến đã lạnh lùng nay còn có tàn khóc hơn

- Nhớ bảo vệ và chăm sóc phu nhân. Đi thôi

Bạch Hàn Dương rời đi Bạch gia, tay hần nắm chặt thành quyền. Hoi thở cuồn cuộn hần vây quanh hần khiến người khác vừa sợ hãi vừa thần phục

Nam chủ thứ năm hắc hóa thành công

Có những bí mật không phải bất kỳ ai cũng biết được và cũng có những bí mật tốt nhất là không nên biết. Niềm tin đã từ lâu Bạch Hàn Dương quên mất là gì cho đến khi Lục Hy Tuyết xuất hiện. Mất đi niềm tin, mất đi thứ một con người nên có thì sẽ gây nên tội trời không dung đất không tha

---

- Thừa tổng chỉ huy, cả Long Ngạo Vũ và Long Ngạo Thiên đến có chuyện muốn thực hiện giao dịch với ngài

Một tên mặc bộ đồ xanh nghiêm trang cúi người cung kính báo cáo. Người đàn ông có gương mặt cương nghị, tuấn tú cũng mặc toàn thân y phục xanh đang nghiêm túc xem xét giấy tờ. Ai nói là một quân nhân là chỉ biết hành động? Hần nghe thế, tay dừng lại, đôi đồng tử xanh lá sắc bén như chim ưng ngước lên, đôi lông mày cau lại, bạc môi lạnh lùng nói

- Đề bọn họ vào

- Vâng

Không bao lâu sau, 2 bóng người ưu tú không hề thua kém hần xuất hiện, 3 người thăm đánh giá nhau. Long Ngạo Vũ và Long Ngạo Thiên ngồi xuống đối diện Vân Luật

- Ngon gió nào đã đưa hai tới vậy những vị quân ngầm?

Vân Luật nhếch môi, hần lười biếng ngả người ra đằng sau. Long Ngạo Vũ cùng Long Ngạo Thiên mặt không đổi sắc, không hề bị khí thế của đại nhân vật trước mắt ảnh hưởng ngược lại không hề thua kém. Cả bầu không khí căng thẳng, nhiệt độ giảm xuống

- Bọn tôi muốn cùng anh hợp tác

- Các vị đều biết quy tắc chứ? Tôi thuộc quân nhân và là chủ của 1 tổ chức của chính phủ, còn hai người là những kẻ cầm quyền của thế giới ngầm, tôi và hai người như thuộc 2 thế giới khác nhau. Một người là bên của chính phủ, một bên chống lại chính phủ thì làm sao mà có thể vui vẻ hợp tác?

Vân Luật nhướn mày nhìn 2 người bọn hắn, Long Ngạo Vũ liếc mắt về phía Long Ngạo Thiên. Long Ngạo Thiên lạnh lẽo đối diện Vân Luật nói

- Tôi biết nhưng chuyện này không liên quan gì tới một kẻ là “con chó trung thành” một người là tổ chức phi chính phủ mà chỉ đơn giản mang lại lợi ích cho nhau, cũng không phạm pháp

Long Ngạo Thiên độc miệng, hắn chưa bao giờ khoan nhượng cho ai càng không muốn nói những lời dư thừa

Vân Luật tay gõ lộc cộc lên bàn, khoe môi hắn nhếch lên

- Lợi ích? Các người ngoài việc đem đầu đem mạng đến giao nộp là lợi ích cho “con chó trung thành” thì còn lợi ích gì? “Những tên ác quỷ” còn có giá trị gì chứ?

Vân Luật càng không đem sắc mặt của ai để vào đáy mắt

- Tôi nghe nói anh đang muốn tiêu diệt thế lực của Dạ gia cùng Âm Các để bành trướng thế lực?

Đúng là trong kế hoạch của Vân Luật còn có cả tiêu diệt Bạch Lâu nhưng Long Ngạo Vũ tin hắn sẽ không để điều đó xảy ra

- Và muốn bắt Sở Hiền đúng không? Buộc hắn phục vụ cho chính phủ?

Long Ngạo Vũ cười lạnh, Vân Luật hí mắt, hai tên này lại có thể dễ dàng biết những thông tin này đúng là không đơn giản. Quả không hổ danh là những tên cường đại của hắc đạo và là rồng hai đầu

- Cuộc giao dịch thế nào?

Vân Luật lạnh nhạt hỏi, đến lúc đó hắn nhất định có cách thủ tiêu Bạch Lâu

- Rất đơn giản, hai bên liên minh lại, lật đổ 4 đại gia tộc và những tên khác

Long Ngạo Vũ đặt một tờ giấy lên bàn, Vân Luật liếc mắt

- Còn lợi ích của anh có thể cưỡng chúng tôi thực hiện nhưng ngoài việc làm hại đến Bạch Lâu

Long Ngạo Thiên tiếp lời Long Ngạo Vũ, hắn quan sát sắc mặt của Vân Luật nhưng thủy chung tên đại boss này từ đầu không hề đổi sắc

- Vậy tìm kiếm một người tên Lục Hy Tuyết

Vân Luật nâng cao khoe môi, hắn âm thầm quan sát hai người đối diện dần thay đổi sắc mặt. Thật sự rất thú vị, đây nữ nhân. Hắn nhếch môi thành 1 vòng cung, ánh mắt hiện lên tia tinh quang rồi biến mất

-----
Chương này nghĩ mãi mới ra.-.

Sắp thi Học Kỳ rồi nên ra chap sẽ khá lâu. CHÚC các bạn thi tốt ^^

*Trailer

- Người nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

- Mike, anh lập tức tìm vị trí hiện tại của Lục Hy Tuyết đại tiểu thư của Lục gia

Hiên Viên Triệt gọi điện Mike, là bạn thân của hắn cũng như là cánh tay phải đắc lực của Hiên Viên Triệt. Đầu dây bên kia, âm thanh ồn ào dần im lặng, một giọng nam lười biếng mang theo sự ngạc nhiên

- Hiên Viên Triệt a, tôi có nhìn nhầm số không? Cậu gọi tôi ư?

- Mike nghiêm túc đi

Hiên Viên Triệt cau mày, Mike bĩu môi

- Cậu đúng là không hề có kiên nhẫn gì, muốn có vị trí của cô ấy thì khoảng 2 tiếng sau sẽ có

- Được

Hiên Viên Triệt gạt đầu, cúp máy. Hắn lật tài liệu ở trên bàn vừa được đưa tới, lạnh lùng liếc mắt sang bên cạnh

- Đã xong?

- Vâng, đây là thông tin về Hạ Thanh và kết quả có được từ dung dịch Vi rút 135X

- Tốt lắm. Hạ Thanh à ta đang ở đâu?

- Cô ta sau khi trốn thoát khỏi ngục của Bạch Lâu thì đã mất tích, không một dấu vết gì

- Xem ra nữ nhân này cũng có não đầy chứ

Hiên Viên Triệt cười lạnh, ánh mắt không che giấu sự khinh thường

- Tác dụng là khiến con người trở nên điên dại, các cơ xương từng tế bào đều co rút đau đớn, lục ngũ phủ tạng chậm rãi bị ăn mòn. Khá tốt, đúng như công dụng ta điều chế được

Hiên Viên Triệt cười lạnh, trong mắt hắn hiện lên tinh quang rồi biến mất

- Khi nào bắt được tiện nhân kia thì đem ả ta vào phòng thí nghiệm

Mọi việc vốn dĩ trong nguyên tác Lục Hy Tuyết mới là người bị đưa vào căn phòng ghê rợn đó nhưng cả câu chuyện đều đã thay đổi, cả hai Hạ Thanh và Lục Hy Tuyết đảo ngược vị trí lại với nhau, mọi sự thống khổ đều đổ dồn về phía Hạ Thanh, mọi sự tàn ác nhẫn tâm của 12 nam chủ đều sẽ trút lên người cô ta

2 giờ đồng hồ sau...

Mike đã có kết quả, hắn ta ngay lập tức báo cho Hiên Viên Triệt

- Thưa ngài, Lục tiểu thư hiện đang ở tại Bạch gia, bị giam ngay tại phòng ngủ của Bạch gia chủ

- Người nói sao?

Hiên Viên Triệt cau mày, phòng ngủ? Tại sao nhất thiết phải là tên ôn nhu giả tạo đó?

- Đúng vậy

Mike cười cười, một bộ dáng sợ thiên hạ còn chưa loạn, hắn ta là người rất thích náo nhiệt nga~~

- Mike, cậu muốn tôi cử Kate đến đúng không?

Hiên Viên Triệt nhướn mày, Mike đầu dây bên kia chợt cứng đờ rồi cười giả lả nhanh chóng cúp máy

- Bạch Hàn Dương sao?

- Kính chào Jay*

*tên tiếng anh của Bạch Hàn Dương

Một người đàn ông trung niên ngoại quốc nở nụ cười nịnh nọt tiến lên cúi người mời Bạch Hàn Dương

Bạch Hàn Dương nho nhã ngồi xuống, khuôn mặt tràn đầy sự ôn hòa như thường lệ. Hắn thăm quan sát xung quanh, tuy ở đây là nơi xa hoa của những kẻ vinh hoa phú quý mới đến được, sự tráng lệ của nhà hàng khách sạn này làm người khác choáng ngợp nhưng hắn biết tại đây sẽ không thể hành động. Cho nên đã cẩn trọng phải càng cẩn trọng

Bạch Hàn Dương thăm đánh giá tên đàn ông trước mặt, hắn trong lòng cười khinh thường, sự tham lam của người này quá lớn không thể che giấu được

và sự gian trá như cáo già hiện ngày một rõ trên mặt

- Đùng khách sáo Ray

Bạch Hàn Dương cười tăng thêm khí chất cao quý thêm phần nào. Ray nhủ mày, nam nhân này tuy tuổi đời còn trẻ, chỉ bằng nửa số tuổi của ông ta nhưng sự trưởng thành, âm trầm này quả thực không thua kém mà còn hơn. Lại nhìn lại đứa con trai nhà mình chỉ là một đứa phá gia chi tử ngay cả một góc cũng không bằng. Ông ta thờ dài trong lòng

- Bây giờ hãy vào thẳng cuộc giao dịch này

- Ừm..

Lục Hy Tuyết cau mày, cô dần tỉnh dậy

- Phu nhân, đã đến giờ dùng bữa rồi

Vị quản gia của Bạch gia là một người phụ nữ trung niên, bà hiền hậu nở nụ cười. Lục Hy Tuyết gật đầu, cô chậm rãi ăn

- Không biết bác có cảm thấy như cháu không? Tuy căn phòng rộng lớn này có sự giàu sang đầy đủ mà bao người khao khát nhưng... lại rất cô đơn

Lục Hy Tuyết trầm tư, cô không phải thương hại cho hoàn cảnh của Bạch Hàn Dương mà là đầu đó cô muốn hẳn không còn cô đơn nữa. Trong cả câu chuyện này, không một nam chủ nào có quá khứ toàn vẹn cả, ngay cả Hạ Thanh nữ chính cũng vậy chỉ có một mình nguyên chủ mới có một mái nhà hoàn hảo

Dạ Diễm, trong mắt người ngoài, hẳn là người ngửa tay có gió úp tay có mưa, từ ngoại hình đến gia thế chỉ có một từ là hoàn hảo nhưng có ai biết đằng sau được như ngày hôm nay hẳn đã phải trải qua những gì? Sinh ra đến năm 3 tuổi phải rời xa mẹ, bị gia tộc cùng cha giáo dục một cách khắc nghiệt không một đứa trẻ nào chịu được, không có một thời thơ ấu cười cười nói nói mà chỉ có học và tận dụng dưới sự nghiêm khắc của Dạ gia. Sau đó phải đảm nhận vị trí Dạ gia chủ sau cuộc chiến giành lấy "ngai vàng" ấy chỉ vì muốn làm theo lời cha, phải bảo vệ ngôi vị ấy đến cuối đời

Lăng Mộ Hàn, cũng không khác Dạ Diễm nhưng ít ra cha mẹ hẳn vẫn có nhiều lúc mềm lòng chiều hẳn nhưng những người trong gia tộc lại rất độc ác, người thì muốn chiếm lấy người thì muốn hẳn ngôi lên vị trí áp lực ấy mà bao thế lực đang dòm ngó tới cuối cùng cha cùng mẹ hẳn qua đời trong một trận hỏa hoạn ác liệt để lại một mình hẳn chỉ mới 15 tuổi thanh thiếu niên đầy sức sống

BẠCH HÀN DƯƠNG, hẳn tuy sinh ra cũng có cha mẹ đầy đủ nhưng lại là một mái nhà lạnh lẽo không hạnh phúc, cha mẹ trước kia khi kết hôn bị trường bối định đoạt và có cuộc hôn nhân quyền lực này. Một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa nhưng trong mắt người ngoài như là cuộc sống viên mãn nhưng họ nào biết rằng đây chỉ là cái lồng bằng vàng che mắt người đời. Cha thì cả ngày dẫn tình nhân về, mẹ thì cũng phản bội lại, cả ngày cùng đi du lịch với những tên đàn ông khác nhau, giữa hai người không hề có sự tin tưởng lẫn nhau, họ trong một lần ngoài ý muốn vì uống rượu say nên mới dẫn đến có Bạch Hàn DƯƠNG. Sau khi sinh hẳn ra, họ bỏ mặc hẳn một cách vô trách nhiệm, việc chăm sóc hẳn do bà quản gia lo lắng hết thảy. Hẳn lớn lên không tình thương của cha không tình yêu của mẹ chỉ có sự lạnh lùng lạnh lẽo từ đáy lòng từ đó hẳn dần trưởng thành, tạo nên 1 con người giả dối không ai biết được đâu là con người thật của hẳn. Hẳn ngồi lên vị trí gia chủ không mất nhiều công sức, lạnh lùng ra tay giết hại cả tình nhân lẫn cha mẹ mình. Sự cô đơn một mình hẳn chịu đựng hơn 20 năm mà hẳn vẫn kiên cường nhẫn xuống. Thật khâm phục hẳn làm sao.

Lục Hy Tuyết nắm chặt tay, còn những nam chủ khác cũng có quá khứ không kém đau thương, có lẽ Lăng Mộ Hàn ít ra còn có cha mẹ yêu thương 15 năm trời. Lục Hy Tuyết nắm chặt tay, cô có nên mở lòng ra với Bạch Hàn Dương như bọn Dạ Diễm? Cô có nên không?

T.g đã tạch môn Toán Văn :(((

Môn Anh còn có 6.5 à ahuhuhuuu □□□ k bk tâm trạng có ảnh hưởng tới truyện hay k a

Mai đăng tiếp :3

*Trailer:

- Bạch Hàn Dương, anh bị sao thế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: H

Sau 2 giờ cuộc giao dịch hợp tác đã kết thúc

- Mời ngài

Ray cười giả lả, Bạch Hàn Dương ôn hòa gật đầu. Bạch Hàn Dương tiêu sái rời đi, Ray ở phía sau nở nụ cười xảo quyệt

- Hắn sẽ đến chỗ ta cầu xin thôi

=====

Bạch Hàn Dương trên đường về Bạch gia, hắn không thể nào nhìn ra được rốt cuộc Ray có khác chỗ nào. Với một lão già tham lam như ông ta sao có thể dễ dàng chấp nhận khoản lợi nhuận bé nhỏ hời hợt như thế được, sai chỗ nào hắn chưa nhận ra

- Nhanh về Bạch gia

- Vâng

Bạch Hàn Dương không thể yên lòng khi chỉ có Lục Hy Tuyết một mình ngoài người làm ở trong phòng được. Mọi nguy hiểm, những kẻ thù của Bạch gia và cùng bọn hắn luôn rình rập xung quanh

.

Bạch Hàn Dương nhẹ nhàng mở cửa phòng, Lục Hy Tuyết đang ngăn người nhìn lên trần nhà, cô nghe thấy tiếng động mới đưa mắt nhìn đến

- Chào mừng về nhà

Lục Hy Tuyết mỉm cười, Bạch Hàn Dương ngạc nhiên

- Em đã chịu cười rồi sao?

- Anh nghĩ tôi là một cỗ máy à?

Lục Hy Tuyết hừ lạnh, Bạch Hàn Dương dần tiến gần đến Lục Hy Tuyết, bất chợt hắn cau mày, dần ngã người về phía trước, Lục Hy Tuyết cả kinh, vội vàng đỡ lấy hắn

- Này Bạch Hàn Dương, anh bị sao vậy?

Tay cô vừa chạm đến người hắn thì giật mình

- Này Bạch Hàn Dương sao người anh lại nóng như thế? Sốt sao?

Lục Hy Tuyết đỡ hắn nằm lên giường, vừa cúi đầu, bàn tay to kéo cô ngã lên người hắn, bất lấy ột Lục Hy Tuyết cuồng dã hôn lên môi hồng nhuận. Bạch Hàn Dương nhận không được thở dồn dập, lưỡi hắn vào bên trong khoang miệng của Lục Hy Tuyết, cùng lưỡi đình hương của cô cuốn lấy. Lục Hy Tuyết cau mày, kỹ thuật của hắn không thể chê vào đâu được

Bàn tay từ gáy Lục Hy Tuyết dôi xuống luôn vào trong áo cô thuần thực cời nội y. Bạch Hàn Dương xoa lưng trắng mịn của Lục Hy Tuyết, đôi đồng tử khép hờ, bàn tay còn lại khẽ bóp lấy móng căng tròn của cô. Lục Hy Tuyết khẽ rên, mọi nơi hắn chạm vào như có dòng điện chạy qua khắp người cô rồi tiến vào trong tim

- Ừm..

Lục Hy Tuyết dần hết hơi, cô vỗ vào ngực hắn. Bạch Hàn Dương tạm thời chấm dứt nụ hôn cuồng dã này. Lục Hy Tuyết nằm trên người hắn hít sâu, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực không thể kiên nhẫn của hắn. Bạch Hàn Dương lật người đè cô dưới thân, hai cánh tay cường tráng chống hai bên người Lục Hy Tuyết. Hắn rũ mắt nhìn con nóng trong người đứng dậy đi xối nước lạnh

Lục Hy Tuyết hoàn hồn, cô nhú mày, hắn làm sao vậy?

Đúng lúc này, ngoài phòng có tiếng gõ cửa. Lục Hy Tuyết chỉnh lại quần áo xốc xếch của mình, thuộc hạ của Bạch Hàn Dương nghiêm túc, bên cạnh anh ta là một nam nhân trung niên

- Thưa phu nhân, tôi xin phép vào trong kiểm tra sức khỏe gia chủ

- À vâng

Lục Hy Tuyết đứng sang một bên, cô khó hiểu liếc mắt về phía tên thuộc hạ, anh ta hiểu ý liền nói

- Là từ khi kết thúc cuộc giao dịch với lão già Ray thì gia chủ đã cảm thấy kì lạ, trong khi ngài ấy về phòng tôi đã gọi bác sĩ riêng của Bạch gia

Lục Hy Tuyết càng cau mày hơn, Ray sao?

Vị bác sĩ mặt vẫn lạnh nhạt đến gần cô, tuy khuôn mặt lớn tuổi của ông không biểu hiện gì nhưng cô có thể hiểu được ánh mắt nghiêm túc đó

- Ông có thể nói, anh ta bị gì?

- Hiện tại gia chủ bị trúng độc, là Tinh Cực Lạc, đây là một loại xuân dược không đơn giản. Bình thường các loại xuân dược có thể ngâm nước lạnh vài giờ nhưng Tinh Cực Lạc lại khác, loại dược này khi ngâm nước lạnh sẽ càng trầm trọng hơn và nếu không cùng người khác phải giải dược trong 4 giờ nữa sẽ chết. Chính vì thế nên ...

Nói đến đây, ông im lặng, không cần nói cũng hiểu được. Lục Hy Tuyết thở dài

- Hai người lui đi, tôi biết rồi

- Nhưng gia chủ đang ngâm nước lạnh nên tôi sợ ngài ấy sẽ không chịu được

Cả hai người rời khỏi phòng còn thay cô đóng cửa, Lục Hy Tuyết ngửa mặt lên trời, trước là tên Sở Hiên cũng trúng loại dược tương tự và giờ đến Bạch Hàn Dương? Lục Hy Tuyết vào nhà tắm, cô thở dài nhìn tên nam nhân ưu tú hơn người. Mái tóc đen của hắn rũ xuống trán, gương mặt trắng bệch, dù hắn đang mê man nhưng vẫn không làm giảm đi phong thái hoàn hảo của hắn

Lục Hy Tuyết đỏ mặt, cô phải cùng hắn... không được, phải nhanh lên không thì hắn sẽ chết mất

Lục Hy Tuyết cúi bả từng y phục, lúc sau toàn thân quyền rũ không còn mảnh vải, nhẹ nhàng bước vào trong bồn tắm rộng lớn của Bạch gia, chỉ là bồn tắm thôi nhưng lại như nơi tắm của vua chúa, Lục Hy Tuyết đối diện mặt hắn, hai cánh tay vòng qua cổ hắn, nhắm mắt lại hôn lên cánh môi kia, ra sức gặm cắn

Kỹ thuật tuy không tinh là thuần thực, cô chặt vật cạy hàm răng của hắn, khiêu khích hắn, nhớ từng lần bọn họ hôn cô, cô vụng về làm theo. Đồng thời, tay từ trên cổ hắn, dời xuống vẽ loạn lên vòm ngực cường tráng. Bạch Hàn Dương vốn đang mê man thì lấy lại được ý thức, toàn thân dâng lên cảm giác khô nóng, thân thể động đậy, đôi đồng tử dần mở ra. Hắn kinh ngạc, trước mắt hắn là dung nhan khuynh thành của Lục Hy Tuyết. Bạch Hàn Dương vốn dĩ đợi cô đồng ý thì hắn mới tiến thêm một bước nhưng thật ngoài dự đoán của hắn, hôm nay lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn này

Da với da ma sát nhau, môi với môi tiếp xúc nhau khơi dậy toàn bộ dục vọng trong người Bạch Hàn Dương. Lục Hy Tuyết từ môi hắn dời xuống cổ hắn khẽ liếm, lại dời xuống xương quai xanh hôn lên, thật không ngờ nam nhân mà cũng có xương quai xanh hoàn mỹ như vậy. Bạch Hàn Dương giọng trầm khàn rên ra tiếng, người con gái hắn yêu tình nguyện làm mọi điều vì hắn, giờ phút này cô cùng hắn trở nên thân mật hơn....

(Còn tiếp)

Còn H chương sau TT.TT nấy đạo t.g đi chơi nên chưa thể ra chap ms suýt nữa còn bị tịch thu đt

Quà năm mới là H and H nha =)))))) k bk có nên cho thêm sự tình thú vào k... ahilhi TTL sắp xuất hiện aaaaa

*Trailer:

- Đùng mà... A... không được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: H

Bạch Hàn Dương nổi lên phản ứng khi Lục Hy Tuyết hôn qua từng nơi, nam căn đứng thẳng so với thắt lưng, Lục Hy Tuyết nhận ra sự khác biệt, cô run lên, nơi đó của hắn cô sẽ không tiếp nhận nổi a

Bàn tay hữu lực ôm lấy eo cô, kéo sát cô lại gần hơn, nâng cằm cô lên phủ lên môi cô, hôn một cách cuồng dã, phía bên dưới khẽ khiêu khích Lục Hy Tuyết. Cô xấu hổ đáp lại nụ hôn của hắn. Sau một hồi Bạch Hàn Dương rời khỏi môi Lục Hy Tuyết, hắn cười tà

- Đây mới gọi là hôn

Bạch Hàn Dương cắn lên tai cô, hắn nhìn nhận được tổ đang dâng lên trong người cùng với dục vọng của bản năng, hắn dụ dỗ hôn lên trán cô, đôi mắt xinh đẹp của cô. Tuy đối với công việc và gia tộc hắn vẫn mang bộ mặt giả tạo, dù nữ nhân bên cạnh hắn vô số, nữ nhân muốn leo lên giường hắn nhiều vô kể nhưng thủy chung không một ai chạm được trái tim sâu trong đáy lòng hắn, hắn cơ bản cũng chẳng có cảm xúc hay phản ứng sinh lý gì với bọn họ.

Khoác tay, ôm eo những nữ nhân đó đi nơi này đến nơi khác, giả tạo nuông chiều họ và rồi cuối cùng không lưu tình mà đá văng bọn họ đi, hấn làm vậy như để trả thù nữ nhân như mẹ hấn, căm ghét bọn người hám hư vĩnh tựa phù du, và cũng như trả thù họ về việc là tình nhân ngu ngốc cho sự phản bội của bản thân. Đến cùng hấn chưa bao giờ động lòng cho tới khi gặp được Lục Hy Tuyết trên đường giúp cho cha con Lâm Gia Nam, cô lúc ấy diễm lệ đến chùng nào, dung nhan tỏa sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô mang đến cho hấn cảm giác xa lạ mà hấn chưa bao giờ thấy được. Cứ thể tìm kiếm bóng hình cô khắp nơi, 1 năm dù ôm biết bao nữ nhân bên người nhưng họ lại giống như vật thể thân và cuối cùng cô xuất hiện càng trưởng thành quyến rũ hơn và hấn càng si mê hơn. Nhưng như sét đánh ngang tai khi gia tộc họ Lục cùng gia tộc họ Dạ lại kí hôn ước với nhau, cô cùng Dạ Diễm đã trải qua chuyện kia, nằm dưới thân một người đàn ông khác khiến hấn tức điên lên, ghen tỵ với Dạ Diễm càng nhiều hơn. Từ đó hấn tức giận, tức giận khi quyền thế của Bạch gia không bằng Dạ gia, căm tức bản thân vô dụng khi không thể đưa Bạch gia lên hàng đầu trong tứ đại gia tộc. Lại nhiều lần bỏ lỡ cơ hội để người khác đến trước một bước mà đoạt lấy cô. Và ngày kia cứ ngỡ cô sẽ không qua khỏi, hấn rất sợ hãi, căm giận Long Ngạo Vũ luôn mắng hấn ngu ngốc, đồng thời cũng châm biếm bản thân không thể bảo vệ cô trọn vẹn

Những tâm tư đó, hấn giấu kín trong lòng, hấn không biết nên mở miệng như thế nào, Bạch Hàn Dương lớn lên trong sự cô độc không tình yêu thương, hấn sẽ không thể hiểu được sự ôn nhu khiến Lục Hy Tuyết bên cạnh mình mà bá đạo trời cô lại, chỉ là hôm qua hấn xót xa cho cô khi bị dây xích kim loại còng vào tay đến đỏ ửng nên mới mở khóa

Bạch Hàn Dương ôm cô vào lòng nhưng cũng nhìn không được thắm nuột khi bộ ngực đầy đặn của cô ép sát vào lồng ngực hấn. Nhấn nhìn sự khô nóng, nhẹ nhàng trầm giọng khàn khàn hỏi cô

- Em đồng ý sao? Tự nguyện cùng tôi sao?

- Tất nhiên rồi

Lục Hy Tuyết ngẩn người, giọng nói của hấn như độc được ngấm vào da thịt và máu của cô. Sau cùng cô nở nụ cười

Bạch Hàn Dương nghe được câu trả lời của cô, hấn hôn lên môi cô một lần nữa chỉ là lần này mang theo sự trầm luyến dịu dàng, hấn dòi xuống cổ cô, liếm mát để lại dấu hồng ngân, hai bàn tay không rảnh rỗi, nắn bóp lấy đôi gò bông ra đủ mọi loại hình dạng, trong mắt dần nhuộm đầy màu dục vọng, sự lạnh lùng nơi đáy mắt biến mất thay vào đó là ôn nhu là si mê. Bạch Hàn Dương bế cô lên, đặt cô ngồi lên thành bồn, lúc này không còn hạn chế về chiều cao, cô và hấn cao bằng nhau. Bạch Hàn Dương xoa nắn hai bên nhũ hoa, Lục Hy Tuyết thở hắt ra

- Đề anh nghe giọng của em a

Nói xong, Bạch Hàn Dương ngậm lấy một bên, không chút lưu tình cắn nát dây cò đôi nhũ hoa, Lục Hy Tuyết không nhìn được, miệng ngậm nga ra tiếng

- A... ần...

Nghe tiếng ngậm của cô, hấn càng nhấn không nổi

- Cho anh Tuyết nhi, tất cả cho anh đi

Bạch Hàn Dương trầm khàn nói, Lục Hy Tuyết run rẩy trả lời, cô nuông người dâng cho hấn, giữ lấy gáy hấn cô nguyện dâng lên tất cả cho hấn. Bạch Hàn Dương như tìm được món yêu thích càng ra sức chơi đùa cắn nát. Bạch Hàn Dương mút lấy nhũ tiem mềm mại, không ngừng khuấy đảo nó, tham lam nuốt lấy nó đến khi đôi gò bông trở nên căng cứng, không cho thêm cơ hội chân chửi, hấn quay sang công kích bên còn lại. Lục Hy Tuyết càng rên rỉ lớn hơn

- A... Ần... Ngô...

Một tay vẫn tiếp tục nắn bóp bên kia, tay còn lại tiến gần đến nơi mẫn cảm nhất đã ẩm ướt. Nhẹ nhàng tách hai cánh hoa, lập tức bị mút lấy. Bạch Hàn Dương khẽ gầm nhẹ trong cổ họng. Thật nghĩ đến nếu hấn tiến vào có bao nhiêu mềm mại nóng rực

Hấn trêu đùa đến bất diệc nhạc hồ, Lục Hy Tuyết run lên, miệng khẽ rên rỉ ngâm nga, cô cùng hấn chìm vào dục vọng, cô muốn hấn nhiều hơn

Ngon tay vừa tiến vào bên trong lập tức bị bao chặt lấy, Lục Hy Tuyết khẽ ngâm 1 tiếng, Bạch Hàn Dương càng muốn khiêu khích hoa huyết khiến nó ngày ẩm ướt hơn. Cơ thể gần đạt tới cao trào thì bỗng dưng Bạch Hàn Dương rút ra, dừng lại mọi động tác. Lục Hy Tuyết cau mày lên tiếng kháng nghị. Bạch Hàn Dương nở nụ cười, hấn khẽ cắn tai cô

- Sao? Nhìn không được sao? Gọi tên anh a

- Tên... sao?... Dương a...

- Em muốn anh làm gì?

- Anh...

Lục Hy Tuyết xấu hổ cắn môi, ai oán nhìn hấn nhưng bên dưới thật sự trống rỗng khiến cô nhìn không được

- Muốn anh... đâm... a... ần...

Bạch Hàn Dương hừ lạnh, hân thù bạo hân lên môi cô, dương vật xanh tím đang cương nổi đầy gân xanh và còn có xu hướng càng bành trướng và nóng rực hơn, hân không báo trước đâm sâu vào. Lục Hy Tuyết hét lên đầy đau đớn, của hân quả thật rất lớn a, Bạch Hàn Dương hít 1 hơi lạnh, hân bật ra tiếng rên trầm thấp. Hoa huyết của cô quả thật đúng như hân nghĩ, không, còn hơn thế, chặt hơn và nóng hơn, suýt chút nữa hân nhin không được buông hai tay đầu hàng. Dừng lại một chút lại động thất lưng ra ra vào vào liên tục, động tác càng mạnh và nhanh hơn, mỗi lần đều chạm tới gân tử cung thì lại dừng lại rồi rút ra lại đâm vào. Hân ôm chặt lấy cô, nâng người cô lên, hai chân kẹp lấy eo hân. Nửa người của cả hai chìm trong nước ấm, hoa dịch tiết ra vô số, lại nước ấm theo động tác của hân cũng tiến vào hoa huyết, mang đến cho cả hai thêm khoái cảm. Lục Hy Tuyết run rẩy, cô ôm chặt hân, khoái cảm dồn dập kéo tới kích thích mọi dây thần kinh của cô, cô không thể tiếp nhận kịp, cô rên rỉ đứt quãng, móng tay cào lên lưng hân nhưng Bạch Hàn Dương không hề thấy đau, trong đầu hân hiện giờ là điên cuồng chiếm đoạt cô. Lục Hy Tuyết không thể cứ tiếp tục thế này, cô lắc đầu nguầy nguậy bật khóc csầu xin hân

- Dừng mà... A... không được...

Cùng làm trong bồn tắm nước nóng thế này là lần đầu tiên, sự xa lạ cùng khoái cảm dồn dập cô chưa thể thích nghi. Bạch Hàn Dương nắn bóp đôi gò bồng đang đứng thẳng, hân hôn lên miệng cô, nuốt xuống những lời cầu xin nài nỉ hân dừng lại, cô không biết nài nỉ chỉ làm hân thêm điên cuồng

Không biết sau bao lâu, Bạch Hàn Dương gầm lớn, một dòng chất lỏng nóng rực tràn sâu vào trong người cô, lại tràn ra ngoài theo dòng nước hòa tan. Chưa kết thúc, Bạch Hàn Dương xoay người cô lại tiếp tục thêm một lần lại một lần dù cô có cầu xin bao nhiêu lần đi chăng nữa

Một cảnh xuân mặt đỏ tim đập tiếp tục diễn ra trong phòng tắm. Một ngày lại kết thúc sang một ngày mới

-----

T.k thể chỉnh font chữ đc vì đt nó vẫn v, có chỉnh bao nhiêu lần cũng k đc

Haizzzz... t.g đã bị đầu độc lâu r nên cảnh H có vẻ nặng, mà cũng chai lì r ==))

*Trailer:

- Đản ông buổi sáng không thể trêu chọc

- Em nói sai rồi, bất cứ lúc nào cũng không thể trêu chọc. Buổi sáng sau khi được ăn no thì sẽ là lưu manh bô si còn buổi tối sẽ trở thành con sói tà ác trơ trên

-.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Sau một đêm điên cuồng, Lục Hy Tuyết nằm trong lòng Bạch Hàn Dương khẽ cử động. Huyết mâu dần hé lộ, cô cau mày hừ lạnh. Hạ thân đau nhức không chịu nổi, eo như bị nghiền nát, cả người nổi bật vết xanh tím trên làn da trắng sứ. Trước mắt cô là khuôn mặt tuấn lãng ôn hòa khiến bao người mê mẩn. Lục Hy Tuyết chợt nhớ đến ngày hôm qua, hân bị trúng độc mà cô lại là người giải độc, hân quả thật rất trâu bò, không biết lúc cô ngất đi hân đã làm đến mấy lần. Cô đánh mạnh vào ngực hân thảm quát

- Cái tên cầm thú này, anh là thú nhưng tôi là người đây

Lục Hy Tuyết trừng mắt, Bạch Hàn Dương tuy vẫn nhắm mắt ngủ nhưng tay hân lại bắt được tay cô đang đánh bốp vào người hân. Giọng nói trầm khàn quặn rũ vào buổi sáng, Lục Hy Tuyết ngẩn người

- Yên nào

Lục Hy Tuyết ngẩn người, hân mở mắt tỉnh dậy bật cười

- Em không nên nhìn anh như thế. Nếu không anh sẽ không chắc được việc mình sẽ làm đâu

Lục Hy Tuyết giật mình, trừng mắt nhìn hân

- Cầm thú

Bạch Hàn Dương bật cười, bàn tay to thon dài dịu dàng vuốt ve mặt cô, ánh mắt ôn nhu như nước chỉ có duy nhất hình bóng Lục Hy Tuyết. Cô tức giận cắn tay hân, trừng đôi mắt đỏ rực. Bạch Hàn Dương mặt đen lại, thăm nuốt khan. Hân xoay người đặt cô dưới thân, Lục Hy Tuyết bị bắt ngờ, trợn mắt quát lớn

- Bạch Hàn Dương, tên cầm thú này, anh đang làm gì tôi??

- Xem ra em không hề mệt mỏi nha

- Mệt chứ!! Mệt!! Tránh ra

Lục Hy Tuyết giãy dụa nhưng con đầu truyền đến khiến cô run rẩy. Hắn chuẩn xác nhắm lên môi cô hôn lên, nuốt hết lời nói cô vào trong. Đến khi hết hơi, Lục Hy Tuyết đánh vào ngực hắn, hắn mới tạm thời dừng lại. Lục Hy Tuyết thở hồng hộc, mặt cô đỏ lên khê lăm lăm

- Đàn ông buổi sáng không thể trêu chọc

- Em nói sai rồi, bất cứ lúc nào cũng không thể trêu chọc. Buổi sáng sau khi được ăn no thì sẽ là lưu manh bô si còn buổi tối sẽ trở thành con sói tà ác trơ trẽn

-.....

Bạch Hàn Dương tà ác cười, hắn có thể nghe được mọi lời của cô. Lại thêm một cuộc vận động kịch liệt đến chiều, hắn mới thỏa mãn buông tha cho cô rồi bê cô tắm sạch sẽ mới rời đi. Lục Hy Tuyết sau khi được Bạch Hàn Dương dịu dàng chăm sóc cho cô thì chìm vào giấc ngủ

Lục Hy Tuyết tỉnh dậy đã là trưa ngày hôm sau. Cả người ề ảm đau nhức khiến dung nhan xinh đẹp nhăn nhó lại. Lục Hy Tuyết lướt nhìn xung quanh, Bạch Hàn Dương đã ra ngoài từ rất sớm mà hắn cũng biết cô rất mệt mỏi nên không đánh thức cô dậy. Đúng lúc này có một người hầu bước vào, trên tay là bữa ăn thịnh soạn dành cho cô

- Thừa tiểu thư, mời cô dùng bữa

Lục Hy Tuyết gật đầu, cô gái kia đặt xuống bàn nhưng lại lúng túng đứng im. Lục Hy Tuyết khó hiểu, nghiêng đầu nhìn cô ta, trong giọng nói còn lộ ra ý mệt mỏi nhưng lạnh lùng

- Cô còn muốn làm gì?

- A tôi... Tôi..... thừa tiểu thư... trên đó có một mẫu giấy... mong cô đọc nó... tôi 2 ngày nữa tôi sẽ trở lại

Nói rồi cô ta cúi đầu rất nhanh bỏ đi. Lục Hy Tuyết kinh ngạc, cô lại gần. Sau một hồi tìm kiếm mẫu giấy theo lời cô gái đó, nó nằm dưới đĩa, cô nghi ngờ mở ra

"Tôi vào 12 giờ đêm, em hãy bỏ trốn theo cô hầu gái kia. Tôi chờ em, nhất định em phải ra, không thì tôi vẫn chờ"

Lục Dật Thần"

Lục Hy Tuyết cau mày trầm tư, 2 ngày nữa? Liệu có được hay không? Bạch Hàn Dương ngày nào cũng ở bên cạnh cô làm sao mà bỏ trốn?

Ngày hôm sau, Bạch Hàn Dương sau khi mặt tây phục thì hôn lên môi cô rồi đi

- Em nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt. Anh sau 3 ngày sẽ về

Bạch Hàn Dương mỉm cười, Lục Hy Tuyết gật đầu ngoan ngoãn ngồi trong phòng. Đúng như dự đoán như trong mẫu giấy kia, cô có thể trốn thoát a!

12 giờ đêm

Cô gái kia xuất hiện trước cửa phòng Lục Hy Tuyết

- Tiểu thư, cô đã chuẩn bị xong chưa?

- Được rồi

Cô gái gật đầu, liếc nhìn xung quanh rồi đi trước. Cả căn biệt thự vắng lặng, hầu hết tất cả người trong đây đều đã ngủ xi. Một hồi lâu sau, cô hầu gái mới mỉm cười đưa cô đến cửa

- Tiểu thư, cô nhớ nhanh lên đấy, chỉ 2 tiếng nữa mọi người sẽ tỉnh và camera sẽ hoạt động trở lại. Còn một chuyện, cô phải cẩn thận đàn chó ngoại đáng kia, bọn nó tuy đã bị đánh thuốc mê nhưng vẫn còn cảm nhận được tiếng động

- Được, cảm ơn cô. À khoan... tại sao cô lại làm theo lời Lục Dật Thần trong khi cô là người Bạch gia?

- Tôi... Ngài ấy đã đưa gia đình tôi đến một mảnh đất an toàn yên bình, ngày ngày làm ruộng cũng đã dư giả còn các em tôi có thể đi học. Tôi cho dù có làm 10 năm đi nữa, cũng không thể cho cha mẹ một mảnh đất như thế

-... Cô vào trong đi, đừng để bị phát hiện

Lục Hy Tuyết mỉm cười vỗ nhẹ vai cô gái, cô gái gật đầu vào trong. Lục Hy Tuyết liếc mắt cẩn thận nhẹ nhàng. Cuối cùng cô cũng thoát được ra khỏi hàng rào, từ xa có một bóng dáng cao lớn tuần tú đứng bên cạnh là chiếc xe sang trọng đang chờ đợi ai đó cùng thêm một người ngồi trong xe cau mày cứ nhấc tay lên nhìn đồng hồ đắt giá trên tay. Lục Hy Tuyết mỉm cười chạy tới ôm chầm lấy hân từ sau

- Lục Dật Thần a, Thượng Quan Mặc a

Hai người bọn hân quay đầu nhìn cô đồng thời nở nụ cười

- Tuyết nhi, cuối cùng cũng tìm được em

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Ba mẹ

Lục Hy Tuyết vừa bước vào, vợ chồng Lục Vĩ đang lo lắng ngóng trông tại phòng khách, cô mỉm cười nhìn họ. Lục Hy Tuyết chạy nhanh đến ôm lấy Dương Linh, Lục Vĩ ôm cả 2 mẹ con. Dương Linh cười, bà đã rất nhớ con gái của bà

Lục Dật Thần nhìn một màn này cũng mỉm cười. Thượng Quan Mặc không nói gì đi lên phòng, một tấm hình đã ố vàng nhưng vẫn rõ mặt của cả 3 người trong hình. Thượng Quan Mặc hân đã từng có một gia đình 3 người hạnh phúc, kì thực lúc ấy mẹ hân đang mang thai em hân, em hân mới chỉ được 2 tháng, ngày hôm đó từ thần đã đến điểm danh người trong danh sách của thần rồi sai thần chết xuống đưa họ đi. Nếu như thần chết không lấy mạng gia đình hân, họ không có tên trong danh sách ấy thì có lẽ hiện tại hân đang ở cùng cha mẹ, có một đứa em để cưng chiều thì sao nhỉ? Nhưng số phận đã được thần an bày, không thể chống lại điều thần đã định mà hân cũng bất lực vì lúc ấy hân chỉ là một đứa trẻ chưa biết gì

Nhưng Thượng Quan Mặc đã không biết một điều, có một người bên cạnh hân đã và đang thay đổi số phận của cô ấy từng bước một, ngay cả thần cũng không thể nhúng tay vào, chỉ có tìm cách gây khó dễ cho cô để cô bỏ cuộc nhưng dù thế nào, hành trình thay đổi không quan trọng, quan trọng là ở kết quả, một tương lai không thể biết được là hạnh phúc hay đau khổ

Lục Hy Tuyết sau một hồi bị Lục Vĩ cùng Dương Linh xoay một vòng đến nhức đầu mới có thể buông tha cho cô nghỉ ngơi

Lục Hy Tuyết nhìn một lượt phòng mình, cô nở nụ cười, cô đã không có ở đây một thời gian nhưng cả căn phòng vẫn không nhiễm một hạt bụi nào

Lục Dật Thần hiện đang cau mày trầm tư trong phòng làm việc của hân, trên tay hân là bức thư do Bạch gia gửi đến hay đúng hơn là Bạch Hân Dương gửi đến Lục gia. Bạch Hân Dương đã thẳng thắn nói ra yêu cầu của mình, Lục gia phải hủy bỏ hôn ước giữa Lục Hy Tuyết và Dạ Diễm và cô phải cùng Bạch Hân Dương kết hôn. Lục Dật Thần cười châm chọc, hân có thể khiến giữa cả hai gia tộc hủy bỏ mối quan hệ này nhưng tuyệt đối sẽ không để cô cùng Bạch Hân Dương kết hôn bất kể là Lăng Mộ Hân hay anh em nhà Long Ngạo hoặc là nam nhân nào đi chăng nữa. Cô chỉ có thể thuộc về hân. Lục Dật Thần đứng dậy rời khỏi phòng

Lục Hy Tuyết vừa mới tắm xong, cô chỉ đơn giản mặc áo ngủ ngủ nằm lên giường hít một hơi sâu

- Trở về nhà thật tốt

"

Cạch"

Lục Dật Thần mở cửa phòng Lục Hy Tuyết, thấy cô nằm trên giường khẽ cười. Hân tiến lên nằm xuống kế bên cô ôm cô vào lòng

- Tiểu Tuyết...

Giọng nói vốn âm trầm lạnh lùng nay chỉ có sự ôn nhu. Lục Dật Thần ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc vàng kim

Lục Hy Tuyết im lặng. Cả 2 đều biết dù không nói gì nhưng vẫn hiểu được tâm tình của đối phương, hương thụ giây phút êm đềm này. Cứ thế ôm lấy Lục Hy Tuyết cùng chìm vào giấc ngủ cả đêm. Sự bình yên ấm áp này vẫn luôn phảng phất giữa hai người

---

Tại một nơi khác tầm tối hơn, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên trong không khí, những xác người không toàn thân la liệt khắp nơi. Giẫm lên từng người

một, hẳn không hề có bất kì cảm giác gì khi vô tâm vô phê tàn nhẫn giẫm lên từng thi thể. Mùi máu tanh làm cho hắn nổi lên sự hưng phấn, hai tay là hai khẩu súng đen đã gần hết đạn. Đứng trước hắn còn sót lại gần năm mươi người. Bọn người kia thấy chủ tử mình đang tiến dần về hướng này cúi người cung kính. Giọng nói lạnh tanh như vực thẳm của băng giá khiến từng người một rét run

- Trở về

Vừa dứt lời, bọn họ nhất tề đồng loạt nghe lệnh rời đi. Hắn vẫn đứng tại chỗ đầy cao ngạo ngang tàng, khí phách hiên ngang âm trầm như diêm vương, khuôn mặt yêu nghiệt vô cảm còn có những vết máu bên mặt hắn tạo nên cảm giác kinh sợ tột cùng và sự tàn ác nơi đáy mắt chưa hề tiêu giảm, đôi mắt tím lợt nhìn xung quanh

- Ra đi

Dứt lời, một hắc y nhân xuất hiện quỳ gối nói

- Thưa ngài, Lục tiểu thư đã trở về Lục gia

- Vậy sao?

Khóc môi khẽ giương lên đầy tà mị yêu diễm, nhưng chỉ trong chớp lát lại trở về như cũ thậm chí hai hàng lông mày tinh tế của hắn cau chặt lại, xoay người né tránh. Hắc y nhân không hiểu hành động của chủ tử mình vừa ngược đầu lên, hắn ta đã phải tròn tròn mắt, chỉ trong chớp mắt thôi đầu hắn ta đã bị một viên đạn xuyên qua. Một bóng người xuất hiện lạnh lùng không thua kém người đối diện, giọng nói tàn khốc vang lên giữa khung cảnh rợn người này

- Dạ Diễm, đầu tiên tôi sẽ có chút chuyện "cần bàn" đây

Dạ Diễm cười lạnh, hai bóng người lao vào ra tay tàn độc không kém nhau, tốc độ khiến người khác hoảng sợ, những chiêu thức khác nhau nhưng đều khủng khiếp không lường trước được

- Sở Hiên ngươi cũng to gan thật đấy

Dạ Diễm lạnh lùng nói, Sở Hiên im lặng vẫn ra tay thậm chí còn nhanh hơn mạnh mẽ hơn. Dạ Diễm cau mày khẽ nói tục, xoay người bẻ ngược tay hắn nhưng Sở Hiên lại trong chớp lát lật ngược tình thế. Cả hai người như là kẻ thù địch thù, không ai nhường ai

Cả hai nam chủ hắc hóa đã quay người đối chọi lẫn nhau, liệu cuối cùng ai thắng ai thua?

- Vẫn chưa có tin gì từ ả ta sao?

Long Ngạo Thiên đập bàn quát lớn, thuộc hạ hắn run lên thắp cầu nguyện cho mình. Long Ngạo Thiên hừ lạnh, quyền sách dày trên bàn hắn cầm lên bay về phía tên thuộc hạ, góc sách đập vào đầu hắn ta, máu chảy xuống mặt che đi sợ hãi

- Lui đi

Như chờ đợi câu nói này lâu rồi hắn ta đứng dậy vội vàng rời đi

- CHết tiết

- Thiếu gia, Lục tiểu thư đã trở về, chúng ta có cần về nước không?

- TRở về, chúng ta cần phải hợp tác với Lục thị

Tiêu Thư Ly khẽ cười, vốn dĩ hắn biết quanh cô là những tên thực lực toàn mạnh và cường hãn, cả thế lực cũng không đơn giản, mà hắn điểm mạnh không phải lực chiến đấu mà chính là công nghệ, hắn có thể khiến cho bọn họ thất thoát một số tiền lớn, hoặc đẩy đến đường cùng không có đường thoát. Hắn cũng không muốn ra mặt đối kháng với bọn họ, cứ để bọn họ đánh lẫn nhau còn hắn sẽ một bên làm ngư ông đắc lợi, chờ đợi thời cơ tất cả kiệt sức mà cướp Lục Hy Tuyết đi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Bạch Hàn Dương trở về là 3 ngày sau đó, nhưng hắn lại cảm thấy rất kì lạ, mọi người làm đều né tránh ánh mắt của hắn, bầu không khí tràn đầy căng thẳng

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Bạch Hàn Dương cau chặt mày, liếc mắt nhìn vị quản gia. Quản gia giật mình thầm đồ mồ hôi

- Gia chủ, mời ngài vào trong nghỉ ngơi... sau đó tôi sẽ nói

Bạch Hàn Dương hít mắt khẽ hừ lạnh, hắn đi về phòng

Một người hầu cả kinh chạy đến bên quản gia lén lút thì thầm

- Quản gia ơi là quản gia, gia chủ mà vào phòng thì sẽ biết thì sao?

Vị quản gia giật mình vội vàng đuổi theo nhưng xem ra đã không kịp

- Gia chủ, hay là ngài...

"Cạch"

Bạch Hàn Dương mở cửa, cả căn phòng không một bóng người, hoàn toàn trống vắng. Hắn cả kinh, mở cửa từng phòng một nhưng kết quả vẫn như một, Lục Hy Tuyết đã không còn ở đây

- Quản gia, vào thư phòng

- Vâng

Quản gia và cả người làm run lên, liếc mắt nhìn nhau. Đã đến lúc đối mặt với cơn giận của hắn rồi

- Tại sao người lại không báo lại cho ta ngay chứ? Lập tức rút

Hắn đập bàn gầm lên tức giận

- Gia... gia chủ hãy bình tĩnh, tôi... tôi...

- Ra ngoài

Bạch Hàn Dương quát lớn, hai tay nắm lại thành quyền. Vị quản gia run rẩy vội vàng rời khỏi phòng

- Xem ra phải dùng biện pháp rồi

=====

- Lăng Mộ Hàn? Anh đến đây làm gì?

Lục Hy Tuyết ngạc nhiên, một người yêu nghiệt trời sinh lại bất ngờ tới Lục gia?

- Tôi đến đây là vì thăm cô, nghe nói cô mất tích đã lâu nay trở lại nên tôi tới đây. Là bạn bè hợp tác thì phải quan tâm chứ

- A, mời anh vào

Lục Hy Tuyết khẽ cười, cô sao không biết mặt tốt bụng này của hắn nhỉ? Cô nhớ rõ trong nguyên tác hắn vốn dĩ không phải người tốt và càng không thể biểu hiện sự tốt bụng của mình

- Lục Hy Tuyết, cho cô

Lăng Mộ Hàn đưa đến trước mặt Lục Hy Tuyết một bó hoa lớn, cô ngạc nhiên

- Bất ngờ lắm sao?

- Phải, rất là bất ngờ. Anh là người đầu tiên đến đây thăm tôi từ khi trở về đây

- Thật sao? Tôi thật lấy làm vinh dự

Lục Hy Tuyết bật cười, Lăng Mộ Hàn ánh mắt lộ ra tia sùng nịnh, hắn ôn nhu nhìn cô

Lục Hy Tuyết không phát giác ra sự bất thường, cô cười đùa với hắn như bạn bè

- Tiểu Tuyết, thì ra là Lãng gia chủ sao?

Lục Dật Thần từ Lục thị trở về, cảnh tượng Lục Hy Tuyết vui cười thoải mái với Lãng Mộ Hàn thu vào trong mắt hắn, ánh mắt dần chiếm dần sự lạnh lẽo cùng đồ kị

- Không biết Lãng gia chủ đến Lục gia làm gì nhỉ? Lục thị và Lãng gia trên bản hợp đồng hợp tác đã không còn gì để bàn luận rồi kia mà?

- Không không anh hiểu nhầm rồi, tôi đến là thăm hỏi Lục Hy Tuyết thôi. Nghe nói cô ấy mất tích nay đã về nhà tôi chỉ muốn biết cô ấy có sao hay không. Huống hồ tôi là bạn của cô ấy

- Bạn sao? Thật là bạn?

Lục Dật Thần hít mắt nguy hiểm, Lãng Mộ Hàn nở nụ cười lạnh, hắn nhưng là nhận ra ánh mắt của Lục Dật Thần là đồ kị cùng lạnh lùng vô tình

- Phải

Lãng Mộ Hàn trầm tính toán trong lòng, hắn không chỉ muốn làm bạn với Lục Hy Tuyết thôi đâu, như vậy sao có thể thỏa mãn ý đồ của hắn. Những người khác đánh nhanh thắng nhanh như thế nào hắn không cần biết, hắn chỉ biết hắn sẽ sử dụng kế sách của hắn là đi từng bước, đánh lâu dài nhưng nắm chắc phần thắng lớn nhất, tỉ mỉ nhất

Lục Dật Thần khinh thường, nếu như mà như Lãng Mộ Hàn thì hắn đã bị cuốn hút cơ hội từ lâu rồi. Nhưng trong tương lai Lục Dật Thần đã không ngừng nghiên cứu âm mưu để phòng Lãng Mộ Hàn vì trong mọi việc tên này luôn là kẻ tiên phong thành công nhất trong số những người khác và hắn đã hiểu vì sao Lục Hy Tuyết lại "thiên vị" Lãng Mộ Hàn như thế a

- Lãng gia chủ thật tử tế và tốt bụng

Lục Dật Thần cười lạnh, Lãng Mộ Hàn mà tốt bụng thì mặt trời có mọc đằng tây

- Dật Thần, anh làm sao vậy? Lãng Mộ Hàn đến chỉ thăm em thôi mà

- Tiểu Tuyết em..

Lục Hy Tuyết liếc mắt nhìn Lục Dật Thần, hắn cau mày hừ lạnh bỏ đi. Cô trầm lắc đầu

- Tôi có việc phải đi rồi. Tạm biệt

Lãng Mộ Hàn khẽ cười, hắn đứng dậy rồi đi

=====

- A...a...um..

Tại một khách sạn, một nữ nhân đang triền miên cùng một người đàn ông to lớn, cô ta rên rỉ, thân hình mảnh mai lộ ra da thịt trơn bóng nằm dưới thân người đàn ông. Nơi tư mật của cả hai kết hợp nhau lộ liễu. Hai quả bầu ngực bị biến đổi đủ hình dạng trong tay người đàn ông

Sau vài giờ, một dòng chất lỏng trắng đục tràn vào hoa huyệt

- Tiền của cô đây

Người đàn ông ánh mắt lưu luyến dâm tà vẫn nhìn chăm chú thân thể cô gái nhưng hắn ta vẫn mặc lại quần áo chỉnh tề nhanh chân bỏ đi

Nữ nhân cầm một sấp tiền nắm chặt trong tay, ánh mắt thù hận nghiền răng

- Lục Hy Tuyết, tôi có ngày hôm nay là nhờ cô đấy. Cô hãy đợi đấy mà xem

Từ khu thoát khỏi địa ngục kia, cô ta phải kiếm tiền bằng cách dâm tiện và ghê tởm như thế này, nằm dưới thân những người đàn ông khác nhau già có trẻ có nhưng chung quy đều không có gì đẹp đẽ. Tuy gương mặt không như trước nhưng cô ta vẫn còn có thân thể nên cô ta tìm cách này để mà kiếm tiền. Từ ngày hôm đó đến nay, số tiền cô ta kiếm được cũng đã đủ để cô ta thực hiện kế hoạch của mình nhưng bây giờ thì phải chờ đợi thời cơ mới có thể ra tay

-----

*Trailer:

- Lâu rồi không gặp Hy Tuyết

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Lục Hy Tuyết trở lại trường học, cô vừa bước vào lớp thì chuông đã reo lên báo hiệu. Tự chọn cho mình chỗ ngồi, lật sách ra, dù cô đã bỏ tiết khá lâu nhưng hầu hết có phần cô hiểu, chỉ là còn vài câu hỏi cô đang thắc mắc

Cố Minh Hạo bước vào lớp, ánh mắt hần quét qua từng chỗ ngồi rồi dừng lại, khóe môi khẽ nhếch lên

- Chúng ta tiếp tục bài học

Cố Minh Hạo lạnh lùng nói, Lục Hy Tuyết chăm chú nghe hần thao thao bất duyệt trên bục cho đến khi hết tiết, hần bắt chợt nói lớn

- Lục Hy Tuyết, mời em lên phòng làm việc của tôi. Em đã vắng lâu rồi, tôi cần gặp để nói chuyện

Lục Hy Tuyết cau mày nghi hoặc nhìn hần. Hần muốn làm gì? Có nghi hoặc thế nào cô cũng để trong lòng, đứng dậy theo hần đến phòng làm việc

Cố Minh Hạo mở cửa mời cô vào trong, Lục Hy Tuyết đề phòng né tránh hần. Khóe môi hần giương cao lên

"Cạch"

- Anh... Giáo sư!!

Lục Hy Tuyết giật mình, hần nhưng là dám khóa cửa?

- Lâu rồi không gặp Hy Tuyết

Cố Minh Hạo giả bộ không nhìn thấy cô đang tức giận, hần nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa, bộ dáng kiêu ngạo không coi ai ra gì

- Có giáo sư, anh muốn làm gì?

- Lục Hy Tuyết, nói cho tôi biết hôm đây ở nhà Sở Hiên em có thể thoát ra được vậy?

- Hình như vấn đề này không hề có liên quan đến học tập đây thưa giáo sư

Lục Hy Tuyết hí mắt lại, cười lạnh. Cố Minh Hạo vô cùng gai mắt với nụ cười này của cô

- Nếu như em không nói e rằng sẽ khó khăn lắm đây

- Ý giáo sư là sao?

- Hiện nay, Dạ Diễm đang điên cuồng bành trướng thế lực, mọi thế lực nhỏ không đáng để mắt tới bị hần diệt trừ không còn thứ gì sót lại, Sở Hiên liên tiếp đi ám sát những nhân vật tầm cỡ, còn Bạch Lâu chính là anh em Long Ngạo còn hợp tác với Văn Luật điều mà chưa từng xảy ra giữa quân đội và thế lực ngầm. Chỉ từng ấy thôi, em có suy nghĩ gì?

- Thật sao?

Lục Hy Tuyết kinh ngạc, cô tròn mắt lên nhìn hần. Cố Minh Hạo đứng dậy, tiến sát gần cô. Lục Hy Tuyết không sợ hãi, ngẩng đầu lạnh lùng

- Hy Tuyết, hãy trả lời câu hỏi của tôi, làm sao em có thể thoát được?

Cố Minh Hạo hí đôi mắt hồ ly lại, hần rất tò mò về cô. Một người con gái vốn sinh non yếu ớt ấy nhưng mà có thể trốn thoát khỏi tổ chức của hần thì quả thật không hề đơn giản. Một là cô đóng kịch hoặc hai là cô chỉ có như thế nhưng hần thấy vẻ trước thích hợp hơn. Vì Lục gia rất có tiếng ở thế giới ngầm thậm chí có quyền lực dù rằng không bằng tổ chức của bọn hần nhưng luận về sức mạnh thì không hơn không kém. Hóa ra lâu nay cô giả ngạo, như vô tình không biết nhưng chỉ có trong lòng có là biết rõ nhất

Đáng tiếc Cố Minh Hạo chỉ đoán đúng một nửa. Lục Hy Tuyết nhận ra nghi hoặc và hào hứng trong ánh mắt hần, nở nụ cười châm chọc

- Có giáo sư hỏi để làm gì? Chuyện đã qua thì không nên nhắc lại

- Đừng gọi tôi là Cố giáo sư nghe xa cách như thế. Chuyện đã qua sao?

Cố Minh Hạo cười lạnh, hần nâng bàn tay dịu dàng vuốt tóc cô, tay hần chạm vào bên má Lục Hy Tuyết, vẻ mặt nghiền ngẫm trầm tĩnh đến đáng sợ.

Lục Hy Tuyết nuốt khan, lùi về sau vài bước nhưng Cố Minh Hạo liếc mắt, cảnh tiến gần cô hơn, ép sát cô vào tường

Một tay chống lên tường, một tay nâng cằm Lục Hy Tuyết vuốt ve

- Em nghĩ tôi sẽ không để tâm? Sẽ dễ dàng cho qua "chuyện quá khứ" đó? Sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện cô gái mình đã định ngủ với người đàn ông khác? Tuyết đối đây là sự châm chọc

Hắn ngừng lại, bàn tay càng nắm chặt cằm Lục Hy Tuyết, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ. Lục Hy Tuyết biết rõ một điều về bản thân Cố Minh Hạo. Hắn càng điềm tỉnh dịu dàng, không hề biểu lộ cảm xúc thì xin chúc mừng bạn, bạn đã chọc giận một con quái thú tàn ác, nếu hắn mà không tàn ác thì tổ chức của hắn sẽ đạt đỉnh cao như ngày hôm nay ư?

- Một Dạ Diễm đã đủ, tôi có thể đối phó hắn ta nhưng lại còn có thêm nhiều nam nhân khác như Lục Dật Thần, Thượng Quan Mặc, Bạch Hàn Dương, Sở Hiên, Long NGạo Vũ thì tôi không thể dễ yên được nữa. Em nói xem tôi nên làm gì đây? Tàn phá Lục gia sao? Nhưng tôi lại không nỡ làm nhạc phụ nhạc mẫu bị tổn thương a. Giết bọn hắn sao? Điều đó tôi không ngại nhưng gia tộc tôi thì ngại. Bất cóc em rồi "gạo nấu thành cơm" sau đó thêm nhiều bảo bối và tiểu tử thì sao a?... Hừm... cũng được đấy

Cố Minh Hạo nở nụ cười, Lục Hy Tuyết mặt càng ngày càng đen, hắn tưởng cô là heo mẹ sinh nhiều con cùng một lúc cho hắn sao? Cô cũng không điên

- Cố Minh Hạo, anh...

- Chắc, là Hạo

Cố Minh Hạo tặc lưỡi, cắt ngang lời Lục Hy Tuyết. Cô tức giận nắm lấy cổ áo hắn

- Cố Minh Hạo anh vô sỉ nhân

Lục Hy Tuyết trong lòng ngẩng đầu nhìn trời, cô vô cùng oán thán, một Dạ Diễm vô sỉ mặt dày đã đủ còn tới thêm một tên sao?

- Mà ai là nhạc phụ nhạc mẫu của anh chứ

Cố Minh Hạo cau mày

- Đừng nói là em có thêm cha mẹ a, lúc đó tôi sẽ vất vả đấy. Một nhạc phụ khó tính đã đủ khó khăn để rước vợ về còn thêm một người?

- CỐ MINH HẠO

Lục Hy Tuyết tức giận hét lớn

- Ai nha HY Tuyết, bớt giận, chuyện đấy trước sau gì cũng sẽ xảy ra thôi nha

- A

Lục Hy Tuyết thở phò, cô đoán lầm rồi a, tên này không phải tức giận

- TRánh ra

- Vợ à~~ em trả lời vấn đề kia sau cũng được, còn chuyện những tên nam nhân khác tôi sẽ từ từ tính sau

Cố Minh Hạo cười cười, Lục Hy Tuyết ngược mặt trừng mắt người nào đó cao hơn mình mà mặt cũng dày mấy tấc

- Đủ rồi, tôi không phải vợ anh

Nói rồi Lục Hy Tuyết quát lớn

- Mở cửa

Cố Minh Hạo làm theo lời cô, Lục HY Tuyết rời đi. Khi cô rời đi, bộ dáng vô sỉ kia biến mất thay vào đó là vẻ mặt điềm tỉnh đáng sợ. Lục Hy Tuyết đoán không sai, hắn càng điềm tỉnh dịu dàng càng cho thấy hắn tức giận nhưng hắn còn có một mặt khác là rất giỏi che giấu cảm xúc

- Tất cả bọn hắn hãy chờ đấy

Cố Minh Hạo cười lạnh, hắn sẽ trừng phạt cô vào lúc khác nhưng lúc này hắn phải dẹp tất cả vật ngại đường hắn

Liệu nếu như Cố Minh Hạo mà biết số nam nhân kia không chỉ dừng tại đó, mà thậm chí còn tăng lên thì sẽ biểu hiện thế nào nga~~ Dù sao một tên vô sỉ, phúc hắc và "mạnh mẽ" sẽ không chống chọi được một đám nam nhân không khác hắn nha

-----

*Trailer:

- Lục Dật Thần? A... Không được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: (vi H)

Lục Hy Tuyết trở về Lục gia đã là chiều tối. Tại phòng khách, một người đàn ông như tạc tượng, áo sơ mi trắng phẳng phiu, quần tây đắt tiền, hần ngồi bất chéo chân, tay nâng tách trà. Bộ dáng cao quý sang trọng toát lên, mang theo vẻ đẹp âm áp như thần mặt trời nhưng quanh người tỏa ra hàn khí khiến không ai dám lại gần

Lục Hy Tuyết tiến gần đến hần, liếc mắt nhìn người làm lẫn quần gia không ai dám tiến lên, cô khẽ thở dài

- Dật...

- Tiểu Tuyết đã mấy giờ rồi?

Đôi mắt Lục Dật Thần đang khép lại, nghe tiếng bước chân của cô hần lạnh giọng nói, Lục Hy Tuyết bắt giác rung mình

- Em... chỉ... trên đường bị kẹt xe nên là...

Lục Hy Tuyết nhìn xung quanh, cả ngày cô từ trường đóng đô trong thư viện rồi lại đến những quán bar tìm tung tích của Hạ Thanh. Cô giấu chuyện này bởi vì cô lo sợ

Lục Dật Thần đặt tách trà xuống, hần đứng dậy, kéo cô đi lên lầu không nói lời nào

Lục Dật Thần khóa trái cửa hần ép sát cô vào tường nâng cằm cô lên

- Tiểu Tuyết, em lại nói dối! Tại sao hôm nay em bỗng dung lại đi vào những nơi hỗn tạp như thế?

Lục Hy Tuyết kinh ngạc

- Nơi hỗn tạp? Em không có!

Lục Hy Tuyết vội chối cãi, Lục Dật Thần nhướn mày

- Em muốn tìm Hạ Thanh đúng không? Cô ta hiện tại không có ở thành phố này và cũng không hề để lại tung tích cứ như cô ta đã bốc hơi khỏi đây. Nhưng anh biết một điều, dung nhan cô ta bị phá hủy, trên trán kéo xuống gò má có một vết sẹo dài nên gương mặt rất dữ tợn

Lục Dật Thần cời bỏ đồng hồ đắt tiền trên tay, lạnh nhạt nói như Hạ Thanh kia vốn không cùng máu mủ với hần

Lục Hy Tuyết lâm vào trầm mặc, cô tiến gần đến hần, níu tay áo ngược mắt lên

- Dật Thần, anh... cho dù tìm được Hạ Thanh cũng đừng hại cô ta. Cô ta kì thực rất đáng thương

Lục Hy Tuyết nghĩ đến bản thân cô là nữ phụ, kết cục trong truyện không kém phần bi thảm, nếu Hạ Thanh cũng như cô thì... cô cũng không khác gì cô ta. Mà cô không thể chắc chắn trong tương lai bọn họ có thay lòng đổi dạ hay không

Lục Dật Thần xoay người, ôm cô vào lòng

- Tiểu Tuyết, anh biết rõ con người cô ta thế nào, cô ta không phải người thiện lương gì. Cô ta sẽ không bao giờ nhận lỗi của mình mà bắt người khác chịu thay. Người như vậy, còn độc ác gian xảo em tha cho sao?

Lục Dật Thần cau mày, Lục Hy Tuyết trong lòng hần trầm ngâm, cô đã từng giết rất nhiều người, không biết có tạo nghiệt cho mình hay không mà giết Hạ Thanh là điều không thể

Lục Dật Thần hít sâu, mùi hương hoa nhài trên người cô vẫn không thay đổi khiến hần nóng bừng lên

Lục Dật Thần hôn lên môi cô, cắn mút hai cánh môi hồng nhuận, bàn tay lớn ôm eo cô. Lục Hy Tuyết bất ngờ bị hần hôn nhưng cô không phản kháng, đáp lại hần

Lục Hy Tuyết bị hấn hôn đến không thể thở được nữa, cô vỗ ngực hấn gãy dựa. Lục Dật Thần nuôi tiếc buông tha cô, hấn cởi từng cúc áo của cô, cắn mút lấy cổ trắng ngần, để lại những dấu hôn đỏ chói mắt

- Lục Dật Thần? A... Không được

Lục Dật Thần cắn mạnh lên vai cô, để lại vết thương chảy máu. Lục Hy Tuyết cau mày

- Lục Dật Thần...

Lục Hy Tuyết tròn mắt, Lục Dật Thần khẽ liếm máu trên vành môi, hấn hừ lạnh

- Tiểu Tuyết, anh phải đánh dấu chủ quyền nha, bọn hấn đã chạm vào em, anh phải cho em biết em là của ai

Nói rồi Lục Dật Thần ôm cô đến bên giường, hấn cởi bỏ áo khoác, nói lỏng cà vạt. Mạnh bạo hôn lên môi cô, bàn tay to mang theo vết chai nắn bóp một bên gò bồng, tay còn lại mò xuống dưới. Lục Hy Tuyết muốn đẩy hấn ra nhưng chân cô mềm nhũn dựa vào hấn

- Không... Không được... Đây là... Lục gia...

"Cốc cốc"

Đúng lúc này, Dương Linh đã trở về, liền đến phòng Lục Hy Tuyết

Lục Dật Thần đen mặt, ánh mắt tràn đầy bất mãn cau mày. Một bộ dáng như muốn đánh người. Lục Hy Tuyết lúng túng vội đẩy hấn, chỉnh lại quần áo. Lục Dật Thần hừ lạnh cũng chỉnh lại y phục, cầm áo khoác lên. Cau có bỏ vào phòng tắm, Lục Hy Tuyết bật cười. Cô mở cửa. Dương Linh mỉm cười từ ái nói

- Tiểu Tuyết, con hãy cùng xuống dùng cơm nha. Con bị bắt đi lâu như vậy cũng khiến mẹ lo lắng cùng nhớ con không thôi

- Vâng, mẹ xuống trước đi rồi con sẽ xuống

Lục Hy Tuyết nở nụ cười, Dương Linh định quay người thì thấy trên áo cô có một mảng đỏ

- Tiểu Tuyết con bị thương?

- A không có gì đâu mẹ, đây chỉ là vết mực thôi

Lục Hy Tuyết vội lên tiếng, mặt hồng lên

- Tiểu Tuyết, con có chuyện gì giấu mẹ sao?

Dương Linh nghi hoặc. Trong lòng Lục Hy Tuyết chột dạ, không biết nên nói gì thì Thượng Quan Mặc vừa từ bên ngoài trở về, thấy cô đang áp ứng cùng trên vai thắm một mảng đỏ tươi. Hấn không cần nghĩ cũng biết ai là tác giả vết ấy

- Di, con trở về rồi. A Tuyết? Anh có mua vài thứ cho em cùng đi đây

Thượng Quan Mặc cười, đưa cho cô hộp quà, hấn vừa lời kéo Dương Linh đi. Bà bật cười

- Được rồi, hai đứa nhớ xuống cho đúng giờ đây

Thượng Quan Mặc gật đầu, Lục Hy Tuyết nhếch môi. Bộ dáng vừa rồi của hấn thật sự rất giống nịnh nọt

Trong suốt thời gian qua, Thượng Quan Mặc đang cố gắng lấy lòng hai vị phụ huynh nha~

- Tuyết, quả thật không công bằng

Thượng Quan Mặc cau mày hừ lạnh, từ lúc cô về hấn còn chưa được đụng tới cô a

Lục Hy Tuyết liếc mắt, bình tĩnh quay trở về phòng, mặc kệ người nào đó đang vô cùng bất mãn

-----

*Trailer:

- Dạ Diễm?

Hấn làm sao vậy? Lục Hy Tuyết không thích ứng được sự thay đổi của hấn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết vừa tỉnh giấc, cửa phòng liền có người gõ cửa. Cô lại nhìn đồng hồ, chỉ sáng sớm có ai lại đi gõ cửa phòng?

Lục Hy Tuyết vừa mở cửa là một cậu nhóc xuất hiện trước mặt cô, trên gương mặt non nớt còn nở nụ cười rạng rỡ

- Chị Hy Tuyết!!

- A Lâm Gia Nam

Lục Hy Tuyết kinh ngạc cùng mừng rỡ, cô cười híp mắt. Cậu bé kia đúng là Lâm Gia Nam, là cậu nhóc cô đã từng giúp đỡ

- Cuối cùng cũng được gặp chị a

Lâm Gia Nam liền nhào vào lòng cô, cô mỉm cười

- Được rồi, buông ra nào. Chị còn phải thay đồ

Nói rồi, cậu bé gật đầu, hào hứng đi xuống. Lục Hy Tuyết khẽ lắc đầu. Không bao lâu sau cô đi xuống, lại thêm một phen cả kinh. Vị hôn phu tưởng chừng như biến mất không tung tích nay lại ngồi trong nhà ăn? Hắn còn một bộ dáng nịnh nọt Lục Vĩ, một bên còn không ngừng đề phòng Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc. Cô co rút khóe miệng, cả cái nhà ăn bé tí ti của Lục gia thật không ngờ chứa được 3 nam thần một tay che trời mỗi người một phương này

Lục Hy Tuyết còn nhận ra được sát khí ẩn ẩn sâu trong ánh mắt Dạ Diễm, không gặp hắn một thời gian không ngờ hắn càng lạnh lùng như vậy

Dạ Diễm nâng mắt, người mà hắn điên cuồng tìm kiếm đang đứng sững sờ gần đó, khóe môi nhếch lên mang theo vẻ tà mị đen tối còn có sự giận dữ lạnh đậm, Lục Hy Tuyết giật mình muốn trốn chạy thì hắn liền lên tiếng ngăn cản cô nhắc chân đi

- Tuyết nhi, em phải đến chào vị hôn phu chồng tương lai của mình chứ?

Lời vừa dứt, Lục Dật Thần cùng Thượng Quan Mặc đồng thời liếc mắt đến hắn, mùi thuốc súng ngấm ngấm dày đặc trong không khí nhưng Lục Vĩ và Dương Linh vẫn thản nhiên dùng bữa sáng, Lâm Gia Nam chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện vẫn vô tư, Lâm Vệ đã đi thu dọn đồ của cha con họ

Lục Hy Tuyết rung mình, mọi lông tơ cô dựng đứng hết lên, còi báo động vang âm ỉ trong lòng

Cứng ngắc quay người, nở nụ cười có chút méo mó

- Dạ Diễm?

Hắn làm sao vậy? Lục Hy Tuyết không thích ứng được sự thay đổi của hắn. Quả thật lạnh đến không thể chấp nhận được. Mùa hè nóng nực mà có hắn bên cạnh bảo đảm không cần tốn tiền đầu nhĩ?

- Mau qua đây

Giọng nói trầm thấp lạnh đậm truyền đến tai cô, cô hít sâu bình tĩnh ngồi xuống

- Con gái, hôm nay cứ việc dành thời gian cùng A Diễm nhé. Lâu rồi hai đứa còn chưa bên nhau

Dương Linh mỉm cười lên tiếng, trong lòng Lục Hy Tuyết thầm kêu khổ, mẹ à, đừng đẩy con gái đến bắc cực chứ!!

- Dật Thần, ta có dự án muốn giao lại cho con

Lục Vĩ càng không nhận ra ánh mắt không cam lòng nhưng hắn có thể chống lại lời của phụ thân đại nhân ư? Chuyện bất khả tư nghị!!!

Thượng Quan Mặc càng thờ dài, hắn lịch trình còn dày hơn cả Lục Dật Thần, là anh để đương nhiên sẽ không thể thành thoi được a!!!

Dạ Diễm nhếch khóe môi càng cao, xem ra trời không phụ lòng hắn, có nhạc mẫu lên tiếng thì đừng mơ cô cự tuyệt

Lục Hy Tuyết thầm kêu thảm trong lòng, cô sắp bị vào miệng cọp rồi à không vào tên quỷ mặt than này a

Lâm Gia Nam chớp mắt di chuyển đến bên cạnh Lục Hy Tuyết, cô đang lờ lờ 18 đời tổ tông của Dạ Diễm ra một loạt nhắc đến thì thấy gương mặt bùng ra

sữa của cậu nhóc

- Nào cho chị ôm một cái

Cô mỉm cười, Lâm Gia Nam không do dự, dụi mặt vào nơi cao vút kia. Cả 3 người đàn ông tối sầm mặt, càng khoa trương hơn, đôi đũa trong tay Dạ Diễm không một tiếng động đã bị gãy làm đôi, số phận thật bất hạnh a~

Phải biết đã một thời gian rồi bọn hần còn chưa được ăn thịt đầu, nhớ đến tư vị mất hồn kia càng cảm phần hơn

Được rồi là 1 nam nhân cao thượng bọn hần sẽ không so đo với một đứa bé

Nhưng!!!!!! Bình dấm chua đã lan ra rồi!!

Hai vị nhạc phụ mẫu vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra

Thật quá là bình tĩnh...

- Dạ Diễm? Anh ở đây làm gì a?

Lục Hy Tuyết bị Lục Vĩ nhét vào trong xe hần mà hần lại không nói gì liền khởi động xe vọt đi

Ánh mắt tím đã liếc nhìn cô, im lặng lái xe lại nhếch môi lên

- Lục Hy Tuyết, xem ra thời gian qua không biết bên người em đã có bao nhiêu là đàn ông?

- Dạ Diễm? Anh có ý gì?

Lục Hy Tuyết cau mày, nhận ra tia bất thường trong mắt hần, không phải ghen tỵ càng không phải giận dữ

- Lục Hy Tuyết, có cần tôi liệt kê hết ra không? Còn có em chính là nguyên nhân khiến tên đại tướng chết tiết kia nhúng tay vào thế giới ngầm? Em rốt cuộc chọc vào bao nhiêu người?

Dạ Diễm đột ngột phanh gấp xe, quát lên. Lục Hy Tuyết giật mình, hần là đang sỉ nhục cô sao? Lửa giận trong lòng bùng phát cô cười lạnh

- Phải, anh đã khinh thường tôi như thế còn vác mặt đến Lục gia làm gì? Bên tôi nhiều nam nhân vậy có thiếu anh cũng chẳng sao

- Lục Hy Tuyết

Dạ Diễm gằn từng chữ, mấy ngày qua cục nghẹn này hần không thể nuốt trôi được, hần cảm phần đến mắt cả nhân tính rồi, hóa thành một cỗ máy giết người lạnh lùng như tu la. Cứ nghĩ đến cô bị bắt đi bởi bọn người kia liền không thể bình tĩnh được nữa

Cô nhất định phải là của hần!! Duy nhất hần

Nghĩ đến đây, sát khí chinh phạt lại nổi lên bao quanh cả không khí giữa hai người, Dạ Diễm đột nhiên bật cười lớn khiến cô hoảng sợ. Hần điên thật rồi

-----

Chương sau a~~~~ NAm chủ hắc hóa a => H lên 1 tầm cao ms a~~~~~

*Trailer:

- Anh bị điên sao?

Lục Hy Tuyết quát lớn, cô sợ hãi người đàn ông này a

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: (H)

- Dạ Diễm, anh đưa tôi đi đâu? Lối đến trường có phải đường này đâu!

Lục Hy Tuyết nhận ra sự việc bất thường liền quát lớn. Dạ Diễm không hề trả lời cô, im lặng lái xe

Dạ Diễm đưa cô đến Dạ gia, hấn vác cô lên vai mặc cho cô đang giãy dụa muốn thoát khỏi hấn. Người hầu trong nhà kinh ngạc, lần đầu tiên thiếu gia đưa con gái về nhà a~ nhưng không ai dám lên tiếng vì trong khoảng thời gian gần đây, Dạ Diễm rất đáng sợ, chỉ cần phạm lỗi nhỏ nhỏ hấn sẽ cho người đó lĩnh hình phạt rất nặng. Phận làm người hầu khiến bọn họ không dám tiến lên nên đành nhắm mắt cho qua

Lục Hy Tuyết bị hấn đưa đến một căn phòng tối âm u. Cô nghi hoặc, dù rằng đã quen nhìn trong bóng tối nhưng trong căn phòng này cô không thể nào nhìn ra được bất kì thứ gì. Cả căn phòng sáng lên, Dạ Diễm lạnh lùng ôm cô đến một kệ sách

Lục Hy Tuyết nhận ra đây là phòng ngủ của hấn, Dạ Diễm xoay đầu một bức tượng nho nhỏ, kệ sách tự động mở ra một lối đi dẫn xuống dưới lòng đất. Lục Hy Tuyết giật mình

- Này Dạ Diễm!

Trong lòng cảm thấy bất an nhưng Dạ Diễm không nói gì, chậm rãi vác cô trên vai dần dần đi xuống. Lục Hy Tuyết giãy dụa muốn trốn thoát nhưng tất cả đều vô ích

Không lâu sau trước mắt cô hiện ra một căn phòng khiến cho cô run sợ

Cả căn phòng có ánh sáng yếu ớt nhưng vẫn đủ để nhìn rõ mọi thứ. Căn phòng rộng lớn, giữa phòng sát tường có một chiếc giường lớn, bên phải là những tủ kính chứa đựng những dung dịch đủ loại màu sắc, bên trái là những kệ đồ lớn, nhưng trong không khí thoang thoảng mùi hóa chất. Lục Hy Tuyết thâm báo động trong lòng

- Dạ Diễm, thả tôi ra!

Dạ Diễm đặt cô lên giường, ghì chặt hai tay cô. Đầu giường có hai sợi xích kim loại, hấn xích hai tay cô, hai chân cũng thoát không khỏi số phận như hai tay

- Anh bị điên sao?

Lục Hy Tuyết quát lớn, cô sợ hãi người đàn ông này a

Lúc này Dạ Diễm ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi hấn nhếch lên

- Tuyết nhi, hôm nay anh sẽ xóa đi mọi thứ mà bọn người kia đã chạm qua em. Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc đã bày mưu dụ em lên giường, Long Ngạo Vũ bắt cóc em rồi còn cưỡng chế em, em lại giúp Sở Hiên giải oan được và Bạch Hân Dương cũng vậy. Những chỗ họ chạm qua anh sẽ từ từ xóa đi. Nhưng Tuyết nhi em đừng lo, sẽ không đau đâu

Dạ Diễm dịu dàng nói, thanh âm hấn truyền đến tai cô làm cô rùng mình

- Đừng Dạ Diễm. Anh không phải người như vậy

- Không phải sao? Hình như em chưa hiểu hết anh rồi

Dạ Diễm tới bên tủ kính, hấn lấy ra một lọ dung dịch màu xanh lam. Đến bên giường, Lục Hy Tuyết run rẩy muốn lùi về sau nhưng hai chân cô đã bị xích lại. Bất lực cầu xin hấn nhưng Dạ Diễm hoàn toàn bỏ ngoài tai. Hấn ép buộc cô uống hết dù cô đã cố gắng không nuốt xuống nhưng tay hấn bóp chặt cằm cô. Chất lỏng tràn vào cổ họng rồi xuống bụng. Tức khắc, cả người Lục Hy Tuyết dần trở nên khô nóng

Cô ngước mắt tức giận nhưng con nóng trong người như đẩy cô vào trong lò nung. Hai tay bắt giắc cởi bỏ từng tắc vại, hai chân không ngừng cọ xát vào nhau, tiếng rên rỉ mà mị bật ra. Dạ Diễm nở nụ cười tà mị

- Ừm..

- Sao vậy Tuyết nhi? Em làm sao thế?

Hấn ngồi xuống bên giường, mỉm cười vuốt mái tóc cô. Lục Hy Tuyết không nhìn được sợ hãi, hấn sao lại hắc ám đến thế?

Tay hấn vuốt một bên má cô, lạnh lùng nhìn cô thoát đi quần áo cuối cùng trên người không còn mảnh vải lộ ra da thịt hồng nhuận trơn bóng. Tay hấn chạm vào người cô khiến cô cảm thấy càng muốn nhiều hơn, bắt lấy tay hấn nhưng lại cắn răng kìm nén. Không, cô sẽ không cho hấn toại nguyện

- D...Dạ Diễm... anh... ừm..

- Tuyết nhi, em đừng chịu đựng, vì em sẽ chịu không nổi đâu. Đó là loại dược chỉ một mình Dạ Diễm anh có nhưng tuyệt đối không có giải dược. Và chỉ có anh mới phù hợp điều kiện để giải dược cho em. Là người đàn ông khác thì hấn sẽ chết mà em vẫn sẽ không đủ thỏa mãn đâu

Hấn cười đến híp mắt lại. Lục Hy Tuyết không thể níu kéo lý trí cuối cùng còn sót lại, nhìn hấn bằng ánh mắt cầu xin

- Ừm.. Dạ... Diễm... cầu xin anh

- Cầu xin gì?

Lục Hy Tuyết càng cảm thấy nóng rất khắp người, cảm giác trống rỗng đến bức người

- Diễm... Xin anh a... xin anh... ân...

Dạ Diễm cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô, hân thì thầm bên tai

- Tuyết nhi, em cũng có bộ dáng như thế này với bọn hân ư?

Dạ Diễm cắn nhẹ lên tai cô, Lục Hy Tuyết khẽ thở dài, tay cô bắt giắc gỡ bỏ cà vạt. Cà vạt vừa rút ra, Dạ Diễm nắm tay Lục Hy Tuyết ngăn cản hành động của cô. Hân nhếch môi

- Tuyết nhi, em phải lấy lòng anh chứ?!! Dù sao anh cũng không vội

Lục Hy Tuyết cắn răng nhẫn nhịn con lửa trong người đồng thời cũng nhẫn nhịn cảm giác muốn đánh người

Dạ Diễm bật cười lớn, tay hân lướt nhẹ lên đùi cân xứng của cô

- Chắc hân em phải biết lấy lòng chứ nhỉ?

- Dạ...Diễm... anh nhớ... kỹ đấy... Ừm...

Lục Hy Tuyết gần từng chữ một

Truyện này chắc phải hơn 100 chương quá T.T

*Trailer:

- Đùng... aa... không...không phải...chỗ đó

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: (h)

- Tuyết nhi, em đợi 1 chút. Tôi có một thứ sẽ khiến em rất thích nó

Dạ Diễm cười trào phúng, hân đứng dậy, Lục Hy Tuyết hướng hân cầu xin nhưng bóng lưng hân khuất dần

Không bao lâu sau hân trở lại, trên tay hân là một chai rượu cùng nho. Ánh mắt hân sáng đến kì lạ. Dạ Diễm lấy cà vạt che đôi mắt Lục Hy Tuyết. Giọng hân trầm thấp không thể che giấu sự hưng phấn

- Tuyết nhi, chắc hân em rất thích nho đúng không? Anh có cả nho và rượu cho em đây

Tiếng cười của hân vang lên bên tai cô khiến cô sợ hãi nhưng con nóng trong người vẫn cứ dâng lên

Đột nhiên trong miệng cô có một thứ gì tròn tròn mềm mềm lại ngọt ngọt, vị ngọt hòa tan vào trong miệng. Nhưng cô chưa kịp nuốt xuống thì lại có thêm một trái nho khác, cứ như vậy cho đến khi miệng cô đầy ắp nho

- Ngó... ừm...

Dòng chất lỏng lấp lánh chảy xuống bên khóe môi

- Tuyết nhi, em nên biết bây giờ là trái mùa nho, hân là nho rất đắt. Em nữ lòng hoang phí như vậy sao? Nhưng ở đây có rất nhiều nho, nên làm sao đây?

Dạ Diễm cười lớn một tiếng, hân lại tiếp lời

- Anh biết rồi, miệng trên của em không thể ăn nhưng bên dưới có thể đi? Ý tưởng này rất hay đấy. Huống hồ miệng dưới của em hiện tại rất ướt đầm đúng không?

Dạ Diễm nói xong, mặc cho cô vừa dụ hoặc vừa kháng cự, hần mở rộng chân cô, hoa huyết đang mấp mả như mời gọi, còn có mặt dịch ánh bạc. Hai ngón tay của hần đâm sâu vào hoa huyết không nề tình. Lục Hy Tuyết trợn mắt, ngực cô phập phồng lên xuống. Rút ra lại đâm vào, từ hai ngón tay đã biến thành 4 ngón

Lục Hy Tuyết lắc đầu, thân hình cô uốn lên, không ngừng thở dốc. Van xin hần tha cho cô nhưng được vẫn tác dụng kéo dài mãi, vừa đau đớn vừa tê dại

- Chưa được đâu nha Tuyết nhi! Anh còn có một thứ chưa kịp để em thưởng thức mà em đã đạt đến cao trào rồi? Em còn 1 cửa miệng nữa chưa xóa đi dấu vết của người đàn ông khác nha!

Từng trái nho hần đưa đến hoa huyết, những trái nho dần dần không thể nhét đầy thêm. Dạ Diễm thì thâm bên tai Lục Hy Tuyết

- Tuyết nhi, đáng tiếc em không nhìn thấy bộ dáng hiện tại của em đâm đáng thế nào? Hoa huyết của em ép chặt từng trái nho nha, mặt hoa cùng nước nho không ngừng chảy ra kìa

Lục Hy Tuyết muốn cầu xin hần nhưng miệng cô không thể nói được thì một thứ tròn tròn lớn hơn nho rất nhiều bị hần nhét vào hoa huyết. Nó còn run lên xoáy sâu hơn như nghiền nát hoa tâm cùng nho bên trong

Lục Hy Tuyết thở dốc, hoa huyết căng lên khiến cô càng khó chịu

- Đây là trứng rung, nó đặc biệt dành cho em đấy. Nhìn xem ngay cả nho cũng bị nó nghiền nát này?!

Lời nói khiến người khác đỏ mặt thốt ra từ miệng hần, Lục Hy Tuyết càng không thể chịu nổi

- A...

Dòng suối từ trong hoa huyết trào ra, cả người Lục Hy Tuyết run rẩy. Dạ Diễm khẽ cười lạnh, hần mở nắp chai rượu, đổ ra ly chân cao, vừa thưởng thức rượu vừa thưởng thức cảnh tượng trước mắt. Ánh mắt hần nóng rực khiến Lục Hy Tuyết càng ngày càng khó chịu hơn

- Tuyết nhi, không ngờ em có bộ dáng đâm đáng như thế này. Trước mặt bọn hần em đã như vậy sao?

Dạ Diễm càng nói, tia máu càng hiện rõ lên đôi mắt hần. Phải, hần đã không thể chịu đựng được sự ghen ghét ngày một dâng lên

Dạ Diễm đi tới, chất cồn sóng sánh trong ly còn một ít, hần nhấp một ngụm, tiến lên hung hăng hôn lên môi Lục Hy Tuyết. Cô không kịp phản ứng hành động của hần, rượu tràn ra khoe môi, chảy xuống cổ và xương quai xanh. Máu tím hồng yếu mị nổi bật trên làn da trắng hồng kích thích dục vọng của người đàn ông. Hần nuốt xuống vài quả nho còn sót lại trong miệng cô. Đôi mắt hần hít lại quan sát khuôn mặt cô

Dạ Diễm coi bỏ quần, cự long nóng rực thô to bại lộ trong không khí, hần điên cuồng dầy vào miệng nhỏ của Lục Hy Tuyết. Ngón tay hần bắt ngờ đâm sâu vào cục huyết, Lục Hy Tuyết trợn mắt nhưng tiếng hét của cô bị hần nuốt xuống. Sau khi cơ thể Lục Hy Tuyết đã có biến đổi, hần chọt tiến sâu vào cục huyết. Mạnh mẽ trừu sấp, rút ra chủ còn lại đầu nằm lại đâm sâu vào bên trong. Bạc môi hần nhếch lên có chế nhạo, có yêu thương đan xen

- Tuyết nhi, hần... là em rất thích a. Anh làm em thích hơn những tên kia sao?

- Dạ. Diễm... tên hỗn đản,... vương bát đản... A... ân... Chậm một chút... A... Không được

Lục Hy Tuyết cau mặt, cô thở dốc. Trứng rung vẫn còn rung điên cuồng, hoa huyết trướng lên mà hần lại thô bạo trừu sấp cục huyết a. Hành động dầy vào này cô không thể chịu nổi, cảm giác tê dại lần đầu đón xông lên

- Không được?... Bọn hần thì được sao? Sở Hiên, Lục Dật Thần, Thượng Quan Mặc, Long Ngạo Vũ, Bạch Hàn Dương thì được sao? Em đang chê bai khả năng của anh? Để xem em mấy ngày không thể rời khỏi Dạ gia này

Dạ Diễm tức giận, cô dám nói không được? Hần sẽ cho cô thấy

Dứt lời, hần như được gắn động cơ đâm vào rút ra, giọt nước từ trên trán hần nhỏ xuống thân thể cô. Lục Hy Tuyết cau mày, thân thể cô không ngừng lên xuống. Đột nhiên Dạ Diễm nghiêng người, một chân cô bị nhấc lên cao, thuận lợi cho hần lướt động. Lục Hy Tuyết thật sự không thể chịu đựng nổi

- A, không được... Dừng lại... Sắp hỏng rồi... ngô

Giữa cơn điên cuồng dâm mỹ, Lục Hy Tuyết ngất đi nhưng không bao lâu sau lại bị hần làm cho tỉnh. Không biết qua bao lâu hần mới chịu dừng lại

-----

T.g sắp chết rồi *nằm sải lai ra*

*Trailer:

- Tuyết nhi, anh xin lỗi. Anh không nên đối với em như vậy. Là do anh căm giận quá thôi

Dạ Diễm ôm cô vào trong ngực, vuốt mái tóc cô đầy dịu dàng. Hần phải nhanh chóng đổi tên cho cô, cô phải có tên trong Dạ gia sớm nhất. Dạ Hy

Tuyệt, cái tên này không tệ!!

Người nào đó bá đạo thậm đưa ra quyết định trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Lục Hy Tuyệt tỉnh dậy đã vài trưa hôm sau, cả người cô đau nhức như bị nghiền nát. Lưng kề sát một lồng ngực rắn chắc, một cánh tay ôm chặt eo cô không buông. Từng hình ảnh dâm mỹ ngày hôm qua tái hiện lại, Lục Hy Tuyệt rùng mình

- Tỉnh rồi sao?

Một giọng nói trầm khàn vang bên tai cô, hơi thở nam tính phả lên hõm cổ, hấn cắn lên vai cô

- Hồn đản

Lục Hy Tuyệt giật run người quát lớn. Dạ Diễm hừ lạnh

- Em đã chưa ăn gì thì hãy dậy đi. Giờ này chắc Lục gia đang lo lắng cho em đấy

- Còn không phải do anh?

Lục Hy Tuyệt quay người, đau đón từ dưới thân truyền đến bộ não làm cô nghiêng răng gặm nhẹ

- Em thích ứng từ bây giờ là được rồi. Trở về sau sẽ còn hơn thế này nữa đấy Tuyệt nhi

Dạ Diễm lạnh nhạt liếc mắt

"Chát"

Lục Hy Tuyệt tức giận tát mạnh lên mặt hấn

- Tôi không phải là búp bê cho anh làm vậy

Lục Hy Tuyệt không thể tưởng tượng được hấn đã thay đổi đến thế này. Dạ Diễm vốn dĩ đã không phải là người mà cô quen thuộc cũng chẳng phải là nam chủ trong nguyên tác, tính cách của hấn đã có xu hướng bạo lực còn có biến thái. Dạ Diễm ôm chặt cô vào lòng, thì thầm bên tai cô

- Tuyệt nhi, anh xin lỗi. Anh không nên đối với em như vậy. Là do anh căm giận quá thôi

Dạ Diễm ôm cô vào trong ngực, vuốt mái tóc cô đầy dịu dàng. Hấn phải nhanh chóng đổi tên cho cô, cô phải có tên trong Dạ gia sớm nhất. Dạ Hy Tuyệt, cái tên này không tệ!!

Người nào đó bá đạo thậm đưa ra quyết định trong lòng

- Nếu em đang mệt thì hãy nghỉ ngơi, anh sẽ nói lại cho nhạc phụ biết

Biết gạo đã nấu thành com, sau đó có một hôn lễ long trọng sau đó tiến hành quá trình sản xuất. Người nào đó đã tự tưởng tượng trong đầu

Lục Hy Tuyệt cười lạnh nhưng trong lòng thầm nghĩ hấn còn dư lại chút lương tâm đi, hấn đã tẩy rửa thân thể cho cô còn giúp cô bôi thuốc mặc dù việc này rất xấu hổ

- Đưa tôi về Lục gia, tôi muốn trở về nhà

...

- Đây là số tiền tôi thuê anh và chiếc xe này không hề có chủ vì tôi mua nó ở chợ đen. Anh hãy lái chiếc xe này giết chết ả tiện nhân này đi rồi phải bỏ chôn thật xa, nam nhân của cô ta không phải là người dễ dàng bỏ qua cho anh đâu

- Được rồi cô gái, việc này tôi đã làm nhiều lần rồi cô đừng lo

- Mọi việc giao lại cho anh

Hạ Thanh cười khẽ

...

- Đại tiểu thư Lục gia đã trở lại rồi?

- Vâng

Long Ngạo Vũ ngạc nhiên, hần lại lâm vào trầm mặc. Không khí im lặng đáng sợ kéo dài mãi

- Hần là nên gặp mặt và nói chuyện với em chứ nhỉ mèo nhỏ?

Long Ngạo Vũ bật cười, nhưng tiếng cười của hắn rất đáng sợ

Long Ngạo Thiên đã đến hợp tác với Vân Luật nên chưa biết chuyện gì đã xảy ra

...

- Tiểu Tuyết đã ở lại Dạ gia sao?

- Phải, con bé sẽ trở về ngay thôi. Tiểu Diễm vừa báo lại cho chúng ta biết

Lục Vĩ nhẹ nhàng nói với Dương Linh. Bà ngạc nhiên sau đó lại mỉm cười. Nếu là Dạ gia thì bà rất yên tâm (lạy thần thừa phụ nhân!!!)

Lục Dật Thần cùng Thượng Quan Mặc bên cạnh nghe vậy đồng thời cau mày, người nắm chặt tay, người trên trán nổi lên gân xanh. Dạ Diễm, lại là Dạ Diễm

...

Thật sự là quá đau tên khốn kiếp Dạ Diễm. Lục Hy Tuyết trợn mắt nghiêng răng, cô thật tình không thể tiếp thu được. Độ biến thái hiện tại của hắn đã có thể sánh ngang với cả Vân Luật a, thật tình thì nghĩ đến tên nam chủ còn lại cô thật không dám nghĩ. Hạ Thanh, tôi phải khâm phục cô khi chịu đựng những tên biến thái này nhưng đó là trong nguyên tắc còn bây giờ cô sắp đau triệt để rồi

Dạ Diễm bên cạnh lái xe có thể nhận ra tâm trạng căm hờn của cô, khóe môi nhếch lên. Còn nhiều thứ hắn còn chưa thử kia mà~~~ Cuộc sống sau này vẫn còn nhiều trò vui. Đáng tiếc Lục Hy Tuyết nhìn không ra trong đầu hắn đang có suy nghĩ này

Đột nhiên chuông điện thoại của Dạ Diễm vang lên. Hắn lặng lẽ nghe, Lục Hy Tuyết lén lút nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng lạnh, cô rùng mình. Hiện tại bản chất hắn còn kinh khủng hơn cả trước kia

- Tuyết nhi, em đúng là tạo nghiệt mà

Dạ Diễm hừ lạnh

-...

Cô cũng bị dính đạn? Cuối cùng đã có chuyện gì chứ? Tại sao lại có cô?

Lục Hy Tuyết không biết, Bạch Lâu đã cùng Vân Luật đánh sập 1 địa bàn của Dạ gia, mà địa bàn này chính là một trong những nơi mấu chốt để Dạ gia vận chuyển vũ khí tối tân. Vô số vũ khí đắt tiền khó kiếm đã thuộc về Vân Luật và Bạch Lâu, Dạ gia đã tổn hại một kho tiền!!

Long Ngạo Thiên hiện tại khinh thường nhìn từng số vũ khí chuyển về Bạch Lâu, đây chưa phải là tất cả

...

- Xem ra Lăng gia chưa ra tay được rồi

Lăng Mộ HÀn cười khẽ, hắn đang chờ đợi, mọi việc không thể nóng vội được

...

Sở Hiền bây giờ đang chìm vào bóng tối, trong không khí thoang thoang mùi máu tươi. Hắn đã một giây phân tâm mà bị tên Dạ Diễm kia ghim một viên đạn vào bả vai mà Dạ Diễm chỉ đơn giản trầy xước ngoài da!! Không hổ danh là Dạ gia chủ. Tính thách thức hắn rất lớn, xem ra một mình hắn không thể đơn độc chống lại thế lực của Dạ gia rồi. Còn có tứ đại gia tộc, và những tên khác, mỗi một tên đều đứng đầu mỗi thế giới riêng

-----

Kịch tính sắp xuất hiện a~~~ Hạ Thanh đã bắt đầu ra tay r~~~

Có vài bạn còn chưa hiểu rõ thể loại NP a:((((

*Trailer:

"Rằm"

- Long Ngạo Vũ!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Lục Hy Tuyết được Dạ Diễm ôm vào Lục gia mặc cho ánh mắt muốn giết người nhưng không thể làm gì của Lục Dật Thần và Thượng Quan Mặc

- Đề con đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi

Dạ Diễm mỉm cười nhưng nụ cười không đạt đến đáy mắt. Lục Vĩ và Dương Linh gật đầu. Lâm Gia Nam bên cạnh nghi hoặc nhìn hấn, tại sao cậu lại thấy người đàn ông này rất kì lạ?

- Dạ Diễm anh cố tình

Hấn cố tình không cho cô lên tiếng

- Phải anh cố tình

Dạ Diễm gật đầu, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Hấn nâng tay cô, dịu dàng hôn lên bàn tay cô

- Ngoan đi, nếu để anh biết em lại một lần nữa dám ở bên nam nhân nào hay còn "thân thiết" với hấn, anh không bảo đảm còn có thứ gì thú vị đang đợi em nữa đâu

Dạ Diễm lạnh lẽo vô tình nói, nếu cô không làm như vậy thì mọi thứ trong căn phòng kia sẽ không có cơ hội được chế tạo ra càng không có căn phòng kia tồn tại. Ban đầu căn phòng ấy hấn định giấu đi những vũ khí và những bản thiết kế vũ khí mới trong ấy nhưng hấn đã đổi ý

Lục Hy Tuyết cắn môi, cô quay đầu không nhìn hấn, đôi mắt màu tím yêu dị kia khiến cô sợ hãi. Dạ Diễm không tức giận trước hành động của cô, hấn đứng dậy bỏ đi còn không quên nói một câu

- Mọi lời anh đã nói với em thì anh làm được, đừng nghĩ rằng em là nữ nhân của anh hay là người anh yêu thì càng làm càn

Từng chữ một cứ lặng lẽ vang lên bên tai cô

"Cạch"

- Tuyết,...

- Đề em một mình

Lục Hy Tuyết thờ dãi vô tình cắt ngang lời của Thượng Quan Mặc khi bước vào phòng cô

- Khoan đã,...

Đường như nghĩ đến điều gì, cô lại ngăn cản hấn rồi đi. Thượng Quan Mặc dừng bước, nghi hoặc

- Mặc,... có chuyện muốn nói với anh

Thượng Quan Mặc gật đầu, ngồi xuống bên cạnh giường, Lục Hy Tuyết nhìn con đau ngồi dậy

- Thượng Quan Mặc, anh... có nghĩ tôi rất dơ bẩn hay không? Có hoa tâm hay không? Yêu nhưng cùng một lúc nhiều người? Tôi nghĩ...

- Tuyết, đừng nói như vậy, anh không phải đã từng nói với em sao? Anh không quan tâm việc em yêu nhiều người. Đúng là chia sẻ em với người khác là đau lòng nhưng thà vậy còn hơn là mất em, thà em có hình ảnh của anh trong lòng còn hơn là buông tay anh ra. Hy Tuyết, đúng là anh ghen tỵ bọn họ, anh không có thân phận đầy quyền lực như họ, anh chỉ đơn giản là một ảnh đế, không thể điều khiển cả một thế lực nhưng tuyệt nhiên tình cảm anh không hề

thua kém họ. Việc em yêu nhiều người không phải vì em hoa tâm mà vì em không thể buông tay. Bọn họ từng người một là những đàn ông ưu tú vượt bậc, có đầy đủ những yếu tố mà ông trời ban cho và cũng rất yêu em, đối xử với em rất tốt, trân trọng em, thậm chí còn cam nguyện hy sinh cả mạng sống, điều đó khiến em rung động là hiển nhiên. Anh không oán trách điều gì, chỉ là em đừng suy nghĩ như vậy, anh tin rằng họ sẽ nhún nhường từng người mà cùng nhau yêu em. Nếu buông tay thì có nghĩa là họ đã chết rồi

Thượng Quan Mặc lắc đầu. Lục Hy Tuyết trong lòng ngạc nhiên

- Nếu như họ được như anh thì chắc sắp tới sẽ không có cuộc tranh chấp như vậy. Ảnh đế cũng tốt, tổng tài cũng vậy. Đừng quá tự ti như thế chứ

Lục Hy Tuyết bật cười

Sáng hôm sau...

Hôm nay là cuối tuần cô không phải đến trường, cô bước đi trên phố. Cô muốn thật lâu suy nghĩ làm sao có thể thuyết phục được Dạ Diễm và những người kia, mỗi người đều làm cho cô rung động, thậm chí là yêu nhưng chia sẻ họ sẽ làm được chứ?

- Tuyết nhi!

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc gọi cô. Lục Hy Tuyết bắt giác xoay người lại, cô ngạc nhiên

- Long Ngạo Vũ?

Hắn làm gì ở đây?

Long Ngạo Vũ tiến gần đến bên cô. Người con gái mà hắn không bao giờ quên được mỗi ngày nhưng lời còn chưa kịp bật ra thì hắn trợn mắt, bắt tri bắt giác chạy nhanh tới gần cô hơn

Tiếng động cơ ồn ã vang lên, tiếng người người hoảng sợ. Chiếc xe cổ tình vượt lên chuẩn bị đâm vào Lục Hy Tuyết, cơ thể cô giật mình chuẩn bị xoay người tránh né nhưng động cơ có tốc độ với hàng trăm km/h thì cho dù là sát thủ cũng không thể sánh kịp hướng hồ chiếc xe đang ở gần cô mà còn hữu ý lại như vô tình lao đến, màn kịch đã dựng sẵn, chiếc xe đã chờ cơ hội từ lâu

Xe đã sắp tiến gần thì Lục Hy Tuyết lại bị xô ngã ra xa, cô kinh hoàng nhìn chiếc xe đâm sầm vào Long Ngạo Vũ

"Rầm"

- Long Ngạo Vũ!!!

Tiếng hét thất thanh vang vọng, thân thể của người đàn ông văng ra xa còn lăn vài vòng, bộ tây trang sang trọng bắt đầu nhuộm đỏ máu tươi, thân thể của người đàn ông dần chìm tròn vũng máu. Ánh mắt hắn thủy chung vẫn nhìn người con gái kia đến khi xác định cô không sao mới bất tỉnh. Cô không sao là tốt rồi

CHIếc xe hoảng sợ biết sự việc không thành vội vàng bỏ đi

Lục Hy Tuyết run rẩy bò đến gần hắn, cô bật khóc

- Long Ngạo Vũ! Anh tỉnh dậy

Ôm người đàn ông vào lòng, bàn tay run lên, giọng nói kìm không được sự bất an và sợ hãi

NGƯỜI qua đường giật mình bừng tỉnh trong nỗi kinh hoàng. Cảnh tượng đã khắc sâu vào trong tâm trí họ, người đàn ông như có sức mạnh vô hình cứu thoát cô gái kia, thả để mình bị tổn thương còn hơn là cô ấy. CẢ hai người dung mạo đã làm cho tất cả ghi nhớ nhưng cảnh tượng ấy còn rung động hơn. Người đàn ông chìm trong vũng máu, bộ tây trang nhuộm màu máu đỏ, tiếng gào thét hoa lê đài vũ của cô gái, dung nhan tuyệt vọng của thiên sứ hạ phàm, bộ váy xanh lam của cô thấm dần một màu. Thiên sứ tuyệt vọng ôm anh vào lòng, một mảnh trời âm u rơi dần xuống những hạt mưa nặng trĩu. Phải chăng ông trời sẽ xót thương họ? Xót thương cho vị thiên sứ đó?

Nhức đầu quá @@

*Trailer:

- Hiền Viên Triệt,... anh... anh... anh nhất định phải... cứu lấy anh ấy

- Em yên tâm, tôi sẽ cứu hắn. Hắn đã cứu em thì tôi sẽ cố hết sức

Hiền Viên Triệt đau lòng, đã một thời gian hắn còn chưa gặp lại cô vậy mà lại gặp cô trong hoàn cảnh trở trêu này. Cô khóc thất thanh như vậy, làm hắn rất đau lòng

Chương 75

- Hiền Viên Triệt,... anh... anh... anh nhất định phải... cứu lấy anh ấy

- Em yên tâm, tôi sẽ cứu hần. Hần đã cứu em thì tôi sẽ cố hết sức

Hiền Viên Triệt đau lòng, đã một thời gian hần còn chưa gặp lại cô vậy mà lại gặp cô trong hoàn cảnh trở trêu này. Cô khóc thất thanh như vậy, làm hần rất đau lòng

- Chuẩn bị phòng phẫu thuật cho tôi, tôi sẽ là người phẫu thuật cho hần

- Vâng thưa viện trưởng

- Em yên tâm, hần sẽ không chết được

Hiền Viên Triệt quay người chuẩn bị trước khi vào phòng. Cánh cửa phòng ngăn cản người ngoài tiến vào

- Long Ngạo Vũ, Long Ngạo Vũ, anh sẽ không sao... không sao đâu

Lục Hy Tuyết hoảng sợ, cô thần thờ đứng ngoài phòng phẫu thuật. 1 tiếng trước Long Ngạo Vũ đã được đưa vào bệnh viện và người phẫu thuật chính tình cờ lại đúng là thiên tài y học Hiền Viên Triệt. Lục Hy Tuyết nắm chặt vạt váy, khuôn mặt cô chảy dài hai giọt lệ, mái tóc ẩm nhếch nhác, quần áo có vết máu đỏ chói mắt. Dầu cho cô đang lạnh nhưng không lạnh bằng trong lòng, dầu cho sắc mặt cô trắng bệch nhưng vẫn không gục ngã. Ngăn người nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật đang đóng chặt

- Hy Tuyết!... Hy Tuyết! Đã có chuyện gì xảy ra?

Long Ngạo Thiên từ xa vội vàng chạy tới, Lục Hy Tuyết cứng người ngẩn đầu

- Ngạo Thiên, vì... vì... vì tôi mà Ngạo Vũ bị tông,... anh ta... anh ta đã cứu tôi... không màng tới bản thân mình. Tôi... tôi phải làm sao đây? Phải làm sao? Anh trai anh nhập viện phải đối mặt với cái chết là do tôi

- Bình tĩnh Hy Tuyết, không phải em. Lỗi không phải do em, bình tĩnh mới giải quyết được vấn đề. Nào nhìn anh

Long Ngạo Thiên thở dài, hai bàn tay ấm áp nâng mặt cô

- Tên đó sẽ không sao, anh ta sẽ khỏe lại. Tin anh, anh còn sống thì anh ta không thể chết được vì anh và anh ta là song sinh cùng thai. Hy Tuyết, Ngạo Vũ nhập viện không phải do em

Thanh âm dịu dàng tràn vào tai cô. Cô gạt tay hần, dựa lưng vào tường, sự lạnh lẽo từ lưng truyền đến não, làm cô dần bình tĩnh hơn. Im lặng không nói một lời. Long Ngạo Thiên cau mày, hai bàn tay hần nắm chặt lại kìm nén cơn giận, gân xanh hiện rõ trên trán. Phải làm thế nào?

Những tên thuộc hạ đằng sau thâm rùng mình liếc nhìn nhau. Chủ tử bọn hần vừa nảy thâm tình với cô gái này, dịu dàng như vậy đúng là lần đầu tiên bọn họ thấy trong suốt thời gian qua nhưng không bao lâu sau, hần lại nổi cơn giận, bọn họ bất giác lùi lại cách xa Long Ngạo Thiên

Ngoài trời cơn mưa vẫn còn chưa dừng lại như đang trút bầu tâm sự nào nề

...

- Đồ ngu, có một việc nhỏ như vậy cũng không hoàn thành? Thất bại mà anh còn về đây tìm tôi? Bây giờ người anh đâm trúng chính là Long Ngạo Vũ, người đứng đầu BẠch Lâu đó

Hạ Thanh tức giận quát lớn. Người đàn ông được trả tiền nghe thấy lời cô ta nói, mặt đánh lại. Bàn tay thô to giáng xuống cô ta một bạt tai, khuôn mặt hung dữ trợn trừng mắt

- Cô gái, đừng nghĩ rằng cô trả tiền cho tôi làm là muốn nói gì thì nói đâu nhé. Cô chỉ là một ả tiện nhân xấu xí lạc ở đầu đường xó chợ và còn là miếng vải rách cho bọn đàn ông chơi thì đừng so sánh với cô gái cô nhờ tôi đâm chết cô ta

Hần ta cười khinh bỉ, tuy hần làm việc không có nhân tính này chỉ vì đồng tiền nhưng hần ta tuyệt đối không để người khác càn rỡ như vậy

- Anh có đáng mặt đàn ông không? Dám đánh cả phụ nữ?

- Phụ nữ? Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, chỉ tông chết phụ nữ, chỉ đánh những ả ti tiện và tiểu nhân thôi rõ chưa?

Hắn ta bật cười chế giễu, cầm xấp tiền xoay người lạnh lùng rời đi. Hạ Thanh ôm một bên má, cắn phần trũng mắt, khuôn mặt dữ tợn xấu xí vằn vẹo càng kinh hãi hơn

...

- Cái gì? Long Ngạo Vũ cứu Lục Hy Tuyết không màng tính mạng? Tình trạng hắn như thế nào?

Vân Luật đang cúi đầu chăm chú trên đồng giấy tờ trên bàn, nghe báo cáo của thuộc hạ thì dừng bút ngẩng đầu nhướn cao mày

- Hóa ra Bạch Lâu chỉ chỉ là một kẻ lụy tình

Tiếng cười chế giễu trầm thấp vang lên

- Tình trạng?

- Đang trong phòng phẫu thuật thừa ngài. Người phẫu thuật chính chính là Hiên Viên Triệt

- Tình cớ sao? Thiên tài đã ra tay thì hắn ta tuyệt đối không chết được đâu. Ngươi lui đi, xem ra những thế lực khác sẽ rục rịch đây

...

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng chặt sau vài giờ đồng hồ đã được mở ra. Lục Hy Tuyết vội vàng lo lắng nhanh tới nắm chặt tay Hiên Viên Triệt

- Anh ta sao rồi? Sẽ không sao chứ?

- Long Ngạo Vũ không sao nhưng anh ta sẽ rất lâu để tỉnh lại, ít nhất là 1 tháng nhiều nhất là 3 tháng. Bộ não hắn đã bị tổn thương nên sẽ có một phần trí nhớ bị mất nên là cũng cần 1 thời gian để hắn nhớ lại

Hiên Viên Triệt thăm liếc mắt nhìn bầu không khí lạnh lẽo u uất xung quanh Long Ngạo Thiên. Hắn biết dạo gần đây Long Ngạo Thiên đã trở nên cuồng bạo và tàn nhẫn, tên này đã không biết bắn chết bao nhiêu người

- Thật vậy sao?

Lục Hy Tuyết hít sâu rồi thở ra. Hiên Viên Triệt bắt ngờ ôm Lục Hy Tuyết vuốt mái tóc dài nhẹ nhàng trấn an cô

- Hắn sẽ không sao vì tôi là Hiên Viên Triệt mà

Long Ngạo Thiên tối sầm mặt, hàn khí càng trở nên dày đặc. Tuyệt đối ánh mắt của Hiên Viên Triệt chính là khiêu khích, hắn thật sự muốn rút súng bắn nát sọ tên gian hiểm trước mặt nhưng vì có Lục Hy Tuyết ở đây, hắn mới ngăn cho mình kích động để không tổn mất một nhân tài cho đất nước. Lục Hy Tuyết nếu còn tâm trạng và biết được suy nghĩ của hắn, cô sẽ lăn ra cười mất

-----

Chào mọi người:))))

*Trailer:

- Tôi rất muốn bắn chết anh đây Hiên Viên Triệt

- Tôi biết chứ, dựa theo tâm lý biến thái của anh tôi biết anh sẽ làm gì

Tên cáo này hình như đã học được mặt dày vô sỉ không sợ chết là thế nào

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Long Ngạo Vũ sau khi được phẫu thuật cấp cứu, hắn được chuyển đến phòng VIP. Lục Hy Tuyết luôn bên cạnh chăm sóc cho hắn. Hiên Viên Triệt cau mày khó chịu, Long Ngạo Thiên một bên lạnh nhạt.

- Long Ngạo Vũ, sao anh lại vì tôi mà hành động như vậy?

Lục Hy Tuyết thở dài, cô nắm chặt tay hắn. Hiên Viên Triệt tiến gần, vỗ nhẹ vai cô.

- Hy Tuyết, sẽ không sao, hắn sẽ tỉnh lại sau vài tuần thôi.

- Vài tuần sao?

Lục Hy Tuyết tròn mắt, Hiên Viên Triệt gật đầu.

- Hiên Viên Triệt, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Long Ngạo Thiên hừ lạnh đứng bật dậy lên tiếng. Đừng nghĩ hắn không nói lời nào là tên này muốn tiếp cận Lục Hy Tuyết là được đâu.

Hiên Viên Triệt liếc mắt, theo sau hắn rời khỏi phòng bệnh. Cả hai lên trên tầng thượng của bệnh viện. Long Ngạo Thiên tựa người vào hàng rào cao chắn ngang, từ trong túi quần lấy ra điều thuốc, châm lửa. Hiên Viên Triệt cau chặt mày.

- Có chuyện gì sao?

- Hiên Viên Triệt, anh yêu Lục Hy Tuyết đúng không?

Long Ngạo Thiên phả ra làn khói trắng, Hiên Viên Triệt lùi một bước, hắn ghét khói thuốc lá, tay nhẹ nhàng nâng kính.

- Đúng thì sao? Tôi vẫn còn quyền cạnh tranh. Dù cho cô ấy đã kết hôn đi chăng nữa thì vẫn có thể ly hôn được.

Hiên Viên Triệt nhếch môi liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên. Đôi phương bật cười lớn

- Suy nghĩ của anh rất "độc đáo". Đúng vậy, cô ấy dù cho đã kết hôn thì vẫn còn có thể ly hôn nhưng cô ấy có tình nguyện ly hôn không đấy chứ.

- Long Ngạo Thiên, cả anh và Long Ngạo Vũ đều là một tay che trời trong thế giới ngầm. Kẻ thù của các người không ít đâu, vậy nên chỉ bằng dùng phí sức nữa vì các người chỉ mang đến nguy hiểm cho cô ấy. Nên nhớ, cả hai người ngu ngốc cỡ nào khi không giết chết tiện nhân Hạ Thanh để rồi cô ta tìm đến. Tương lai 1 trong 2 người thậm chí là cả hai sẽ hối hận không kịp đâu.

Hiên Viên Triệt cười châm biếm, lạnh lùng khiêu khích hắn. Long Ngạo Thiên nhàu mày gằn giọng.

- Tuyết đôi sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.

- Long Ngạo Thiên là Long Ngạo Thiên, anh không phải đức chúa trời mà mọi chuyện có thể theo ý anh. Tôi đã cảnh báo rồi, một ngày nào đó sợ rằng Lục Hy Tuyết sẽ rời bỏ hai người, khi đó tôi có cướp được cô ấy thì đã muộn cho hai người rồi.

Hiên Viên Triệt cười lớn. Long Ngạo Thiên nắm chặt tay.

- Tôi rất muốn bắn chết anh đấy Hiên Viên Triệt

- Tôi biết chứ, dựa theo tâm lý biến thái của anh tôi biết anh sẽ làm gì

Tên cáo này hình như đã học được mặt dày vô sỉ không sợ chết là thế nào

...

- Phải nghĩ ra cách khác để khiến cho ả chết, nghĩ đi nào Hạ Thanh.

Hạ Thanh cắn tay lòng vòng trong căn phòng trọ tồi tàn, kế hoạch của cô ta đã thất bại. Cô ta vẫn sẽ không để Lục Hy Tuyết tiếp tục gặp may mắn như vậy đâu.

"Cốc cốc cốc"

Hạ Thanh giật mình, xoay người mở cửa, là bà chủ nhà trọ, bà mang cho cô ta một bộ đệm gối

- Cô gái, chắc đây là lần đầu cháu thuê phòng trọ đúng không? Ta thấy cháu không mang đồ đạc theo chỉ có một chiếc vali nhỏ nên nghĩ là cháu không có chỗ nào êm để ngủ. Đây là bộ chăn gối của cháu gái ta, cháu cứ lấy mà dùng. Ta cũng có điều muốn dặn cháu, cách đây không xa có một vách núi, nếu rơi xuống đó thì sẽ có chuyện lớn đấy nên chỗ đó rất hoang vắng, cháu cũng đừng lại gần nơi đó không thì sẽ trượt chân. Thôi, ta đi đây.

Bà chủ nhà trọ nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt vào tay Hạ Thanh rồi xoay người. Hạ Thanh im lặng nhìn theo bóng lưng đã còng của bà cụ. Sau khi bóng lưng bà cụ khuất dần, cô ta lặng lẽ nhìn đồ bà đưa. Từng có một người cùng lo lắng cho cô ta như vậy.

"- Tiểu Thanh, con khi đã theo Lục Vĩ về Lục gia, con phải nịnh nọt ông ta, không được làm phật ý ông ta và cũng không nên trả thù sớm cho mẹ con

chúng ta. Đáng lẽ ra bây giờ chúng ta đã được sống trong căn nhà đó nhưng vì người phụ nữ kia mà mẹ mới bị vứt bỏ. Tiểu Thanh, con không phải con của Lục Vĩ, chỉ có Dật Thần mới là con ông ta..."

Hạ Thanh đã từng ước rằng cô ta sẽ có một người cha, cô ta luôn ghen tỵ với Lục Dật Thần vì hắn có cha là Lục Vĩ, vì hắn có cả mẹ. Nhưng đó chỉ là sự đồ kỵ, cô ta cũng không có ý hãm hại hắn vì hắn là người anh cùng mẹ khác cha với cô ta. Từ khi Hạ Thanh gặp Lục Hy Tuyết, cô ta sinh lòng căm phẫn, cô ta không cam lòng mọi thứ tốt đẹp đều là của Lục Hy Tuyết. Lục Hy Tuyết có nhan sắc trời cho, có cha mẹ yêu thương, có gia thế giàu sang, có anh trai yêu quý và có cả những người đàn ông ưu tú đều yêu cô. Tại sao Hạ Thanh lại không thể có những thứ đó? Tại sao ông trời lại bắt công đền như vậy? Cô ta nhận ra, cô ta phải tranh đoạt nếu muốn có những thứ ấy. Cô ta phải cướp đi từ Lục Hy Tuyết, phải chống lại sự bất công của số phận này. Nhưng mẹ cô ta lại ra đi với sự ngu ngốc của Hạ Thanh.

Chương này thấy hơi tội cho HT>>> mà thôi, đến đây thôi. Có những bạn không thích mình viết H, nhưng mà chương nào có H mình đều báo trước nên hãy né mấy chương đó ra nha. ĐÂY LÀ THỂ LOẠI NP, vui lòng đọc kỹ. Đừng hỏi ai là nam chính của truyện:) Một ngày nào đó sẽ có chương mới:">>>

*Trailer:

- Lăng Mộ Hàn? Sao anh lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Lục Hy Tuyết vẫn ngày ngày chăm sóc bên cạnh Long Ngạo Vũ vẫn đang hôn mê. Cô thờ dài, nhớ đến ngày đó hắn bất chấp mà lao ra thay cô như thế, không cảm động là nói dối. Cô biết hắn từng sai lầm yêu Hạ Thanh và cô biết hắn đã từng làm gì cô nhưng cô nhận ra cô đã yêu hắn, yêu hắn từ lúc khi hắn bắt cô. Lục Hy Tuyết lại thờ dài, không biết cô lại là người cuồng ngược?

Bây giờ hắn nằm trên giường bệnh là tại cô nên cô phải có trách nhiệm hướng hồ cô còn có tình cảm với hắn.

Long Ngạo Thiên vẫn ở bên cạnh cô mọi lúc, hắn cố tìm mọi cách để cô chú ý tới hắn. Lục Hy Tuyết trừng mắt nhìn hắn

- Long Ngạo Thiên, anh trai anh đang hôn mê!

Cô phải nhắc nhở hắn a! Hắn không lo cho anh trai hắn sao?

Long Ngạo Thiên hừ lạnh khinh thường.

- Hy Tuyết à, bọn anh là anh em song sinh nên là anh còn chưa chết anh ta cũng không chết được đâu.

Lục Hy Tuyết liếc mắt thông cảm cho Long Ngạo Vũ. Có một em trai như thế cũng tội cho hắn.

Long Ngạo Thiên dù cho có nói như vậy hắn vẫn còn chút lo lắng, lời hắn nói quả thật không sai và hắn cũng tin tưởng Long Ngạo Vũ nhất định sẽ tỉnh lại. Có đôi khi không biết vì sao hắn lại tự tin như vậy nhưng trong lòng vẫn cứ tin tưởng như thế.

Hiên Viên Triệt liếc mắt nhìn vào phòng bệnh từ ngoài cửa, hắn cau mày. Hắn vẫn chỉ chiếm được niềm tin của cô nhưng vẫn không thể chiếm được tình cảm. Xem ra hắn cần phải xâm nhập vào đời sống của cô càng nhiều hơn.

Sáng hôm sau, Lục Hy Tuyết dậy mắt tỉnh dậy, áo khoác trên người cô trượt xuống, cô ngạc nhiên. Đây là áo khoác của ai?

- Tỉnh rồi sao?

Một giọng nói trầm thấp làm cô bừng tỉnh. Đúng là những ngày qua cô vẫn không nghỉ ngơi đầy đủ nên không nhận ra sự hiện diện của hắn.

Áo khoác của hắn lại có mùi hương nhẹ nhàng của trầm hương, là cô làm sao?

Hắn ngay từ đầu vẫn lặng lẽ dịu dàng nhìn cô đã hơn 2 tiếng. Lục Hy Tuyết ngượng ngùng ho nhẹ

- Lăng Mộ Hàn? Sao anh lại ở đây?

Tên yêu nghiệt này sao cô thấy càng ngày càng thêm yêu nghiệt? Ngọn lửa nóng rực trong đôi mắt đẹp kia phản chiếu hình ảnh cô. Quanh quẩn trong không gian là trầm hương, không khí càng ái muội hơn. Lục Hy Tuyết muốn bật đứng dậy gào lên "Đây là bệnh viện! Còn có Long Ngạo Vũ a!"

Nhưng cho dù cô có nói ra thì Lăng Mộ Hàn vẫn bắt cần có Long Ngao Vũ hay không, có phải là bệnh viện hay không. Không nhưng là yêu nghiệt còn là vô sỉ nhân!

- Nghe nói có người bị thương là vì Lục tiểu thư cô. Tôi đến đây là để cảm tạ hấn và xem tình trạng hấn thế nào.

Lăng Mộ Hàn mỉm cười nhưng trong lòng hấn hoàn toàn đi ngược lại lời nói của hấn a~~ Hấn đến là để xem tình địch chết hay chưa mà thôi!

Vô lương tâm~~

- Anh ta vẫn còn hôn mê. Vì tôi mà anh ta phải nằm đây.

Lục Hy Tuyết lắc đầu, cô không nhận ra sự khác thường của Lăng Mộ Hàn.

- Cô cảm động sao?

- Đúng vậy

Lăng Mộ Hàn trầm mặc, nếu là hấn thì hấn cũng sẽ cam tâm tình nguyện chứ không riêng một mình Long Ngao Vũ. Nhìn người bản thân yêu chết trước mặt mình là điều tàn nhẫn nhất trên thế giới cũng như một thế giới duy nhất của hấn sụp đổ.

Lăng Mộ Hàn biết người gây ra không cần điều tra cũng biết là Hạ Thanh. Cô gái này hấn từng gặp qua 1 lần nhưng lúc ấy cô ta cứ diễn kịch còn hấn chỉ an nhàn xem cô ta sẽ chịu đựng đến khi nào nhưng đã chạm đến Lục Hy Tuyết thì hấn sẽ không ngồi không an nhàn như thế! Trước mắt hãy cứ để bọn họ tranh giành nhau còn hấn sẽ nhân cơ hội cuồn đi a~~ hấn cũng chỉ là một "thần dân" bất lực nhìn những vị vua tranh đấu mà thôi!

Muốn có được vợ thì phải mất dầy vô sỉ, trước mặt vợ, danh dự cùng mặt nghiêm hoàn toàn vô ích! Cứ bám lấy cô ấy thôi

- Tôi tin vì anh ta yêu cô nên mới hành động như vậy....

"Cạch"

- Lăng Mộ Hàn? Tên yêu nghiệt làm gì ở đây?

Long Ngao Thiên đi vào phòng bệnh thì thấy còn thêm một người khác, hấn đề phòng đối địch nhìn Lăng Mộ Hàn. Mà hấn lại cứ thản nhiên nhìn cô.

Lục Hy Tuyết lắc đầu, Long Ngao Thiên từ khi nào đã trở nên ấu trĩ như vậy. Tiết tháo và giới hạn đâu?

- Lục Hy Tuyết, tình trạng của Long Ngao Vũ thì khoảng 1 thời gian nữa mới tỉnh lại. Hôn mê thì sẽ không biết khi nào hấn tỉnh.

- Đã biết

Hiên Viên Triệt vẫn cúi đầu nhìn bệnh án trên tay mà không phát hiện không khí quỷ dị trong phòng bệnh.

- Đến lúc tôi phải đi rồi. Tôi thấy cô vẫn không có thương tích gì là tốt rồi. Tạm thời cô cứ bỏ công việc qua một bên đi, tôi sẽ lo liệu tất cả.

Lăng Mộ Hàn đứng dậy gạt đầu rồi đi. Lục Hy Tuyết mỉm cười.

- Long Ngao Thiên! Anh trẻ con cũng vừa phải thôi, tên ấu trĩ!

Lục Hy Tuyết trừng mắt, cô vẫn còn chưa tha thứ cho hấn đâu.

- Hy Tuyết, em phải biết đó là hiểu lầm!

- Hiên Viên Triệt, anh là viện trưởng, nên đuổi khách đi!

Phòng bệnh lại có thêm không khí tràn đầy sức sống, dù sao Long Ngao Vũ vẫn không việc gì. Hấn chỉ ngủ quá lâu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

- Tuyết nhi, em hãy về đi. Không nên ở đây nữa.

Dạ Diễm khuôn mặt âm trầm đáng sợ. Lục Hy Tuyết lắc đầu

- Dạ Diễm, Long Ngạo Vũ đã vì tôi mà phải nằm trên giường nếu như tôi bỏ mặc hắn ở đây là không nên.

Dạ Diễm hôm nay đến bệnh viện vì hắn ghen ghét cô lại dành quá nhiều thời gian cho Long Ngạo Vũ mà bỏ mặc hắn. Lục Hy Tuyết không biết nói gì hơn, Dạ Diễm càng ngày càng bá đạo.

- Vậy thì ít ra em cũng phải đi cùng anh ăn tối.

Hắn hừ lạnh, trừng mắt nhìn người đàn ông đang bất tỉnh nằm trên giường.

- Được thôi.

Lục Hy Tuyết có phần chột dạ nhìn dung nhan tà mị âm trầm của hắn. Nhớ đến ngày hôm kia mà chân cô như muốn nhũn ra, cô không biết từ bao giờ hắn lại có sở thích quái đản mà biến thái như thế.

Dạ Diễm đang tính lôi kéo cô rời khỏi phòng bệnh thì Long Ngạo Thiên xuất hiện. Lục Hy Tuyết thảm thán, lần nào hắn cũng xuất hiện đúng lúc như vậy?

- Buông cô ấy ra.

Long Ngạo Thiên cau mày, cao ngạo nâng cằm. Hắn chưa bao giờ có thể hòa bình với Dạ Diễm.

- Cậu có tư cách nói câu đó sao? Tôi là hôn phu của Tuyết nhi thì tôi có toàn quyền muốn cô ấy đi bất kì nơi nào cùng tôi. Còn cậu? Chỉ là kẻ luôn dòm ngó Lục gia mà thôi.

Dạ Diễm cười lạnh khinh thường. Long Ngạo Thiên nắm chặt tay thành quyền, đánh với hắn là sẽ không hay.

- Không đủ tư cách?

- Đúng không Tuyết nhi?

Dạ Diễm mỉm cười với Lục Hy Tuyết, cô im lặng từ chối cho ý kiến. Dù đã trưởng thành nhưng bọn hắn vẫn ấu trĩ như vậy.

- Dạ Diễm, đây là bệnh viện, anh đừng gây ồn ào ở đây. Ở đây còn có bệnh nhân.

Lục Hy Tuyết cau mày quát lạnh. Dạ Diễm hừ lạnh

- Hay cho em Tuyết nhi, hôm sau anh sẽ quay lại.

Dạ Diễm cười nửa miệng bỏ đi.

Long Ngạo Thiên ngồi xuống ghế vắt chéo chân. Lục Hy Tuyết lắc đầu.

Ngày hôm đấy tưởng chừng như có biến cố xảy ra nhưng vẫn trôi qua êm đềm.

...

Long Ngạo Vũ vẫn mãi chưa tỉnh dậy, Lục Hy Tuyết thở dài.

'Cốc cốc cốc'

- Mời vào.

Người gõ cửa là một nữ y tá, cô ta nhẹ nhàng bước vào, đưa một lá thư trên tay cho Lục Hy Tuyết

- Thưa cô, đây là thư của một người đã gửi chúng tôi đến cho cô.

- Cho tôi sao?

- Vâng

Lục Hy Tuyết nhận lá thư, khó hiểu.

- Cô có thể đi rồi

- Cô cần gì cứ nói chúng tôi.

Nữ y tá lén lút nhìn Lục Hy Tuyết, trong cả bệnh viện này ai cũng biết Hiên Viên Triệt có tình ý với cô gái này, không những là viện trưởng của bọn cô ta

mà cả những người đàn ông ưu tú khác. Cô ta có chút hâm mộ cô. Nữ y tá rời khỏi phòng bệnh, Lục Hy Tuyết lúc này mới mở lá thư ra.

Trên lá thư là những dòng chữ nghiêng thanh tú, có vẻ người viết là một cô gái. Lục Hy Tuyết cau mày, dung nhan xinh đẹp lạnh dần. Hạ Thanh đã bắt cóc mẹ cô! Cô ta đang giam giữ mẹ cô!

- Hạ Thanh!

Cô gần giọng, ánh mắt tối sầm lại lạnh lẽo. Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên.

-” Tiểu Tuyết, mẹ con mất tích rồi! Chúng ta chưa tìm ra được, đã hai ngày rồi”

- Cái gì? Sao có thể? Được rồi ba, con sẽ đi tìm mẹ ngay. Con biết ở chỗ nào rồi. 1 tiếng nữa ba hãy cho người đến khu ngoại thành. Còn địa chỉ rõ ràng hơn thì chút nữa con sẽ nhắn cho ba

-” Được. Con cẩn thận”

Lục Hy Tuyết vội vã rời khỏi bệnh viện. Cô lập tức đến địa chỉ của Hạ Thanh đang ở hiện thời.

...

Chiếc xe dừng ngay dưới chân núi của khu ngoại thành. Lục Hy Tuyết cau mày nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Hạ Thanh. Bất chợt có một bóng lưng quen thuộc từ xa ở trong rừng đi sâu vào trong.

Là Hạ Thanh!

Lục Hy Tuyết vội vàng đuổi theo.

- Hạ Thanh!

Hạ Thanh quay người lại, thấy cô đang đi về hướng cô ta. Khóe miệng cô ta nhếch lên một vòng cung quý dị. Xoay người bước tiếp về phía trước.

Cô đuổi theo Hạ Thanh, rất nhanh đã đuổi kịp đến gần lãnh vực.

Hạ Thanh đang kẻ sát thái dương củ Dương Linh là một khẩu súng nhỏ, Dương Linh thì lại bất tỉnh nhân sự. Lục Hy Tuyết tức giận quát lớn

- Hạ Thanh, cô mau thả bà ấy ra!

Cô ta bật cười

- Thả ra sao? Thả người phụ nữ ti tiện này sao? Vì bà ta mà mẹ tôi phải chịu khổ sở, chịu nhục nhã. Vì bà ta đã sinh ra cô mà tôi không thể có một người cha hoàn hảo như cô đang có, như cô đang sống trong sự giàu sang hạnh phúc còn tôi và mẹ tôi phải chịu cảnh cơ cực nơi xa lạ! Vì cô mà Lục Dật Thần quay lưng lại với tôi, vì cô mà Long Ngạo Vũ đã chán ghét tôi.

Hạ Thanh căm hận hết lên. Khuôn mặt vốn đã có vết sẹo lớn nay càng vặn vẹo càng xấu xí. Cô ta vốn có dung nhan thanh tú dịu dàng nay đã bị biến dạng. Khuôn mặt của cô ta đã bị phá hủy. Hận đã thêm hận.

- Nực cười, đó là do mẹ cô chuốc lấy. Bà ta đáng lẽ không nên đi câu dẫn người đã có vợ, bà ta phạm làm tiểu tam thì đáng bị như vậy! Còn trách ai? Nếu như mẹ cô đi yêu một người đàn ông độc thân thì mọi việc sẽ không như vậy. Là quả báo cho mẹ con cô!

Lục Hy Tuyết khinh thường. Đã làm phạm tiểu tam còn suýt giết chết một người đang mang thai, trên đời này có ác giả ác báo. Đáng lý ra số phận bà ta sẽ khác nếu không làm tiểu tam!

Tác giả năm nay học rất nhiều nên là các bạn thông cảm, ngày nào cũng đi học nên chưa có thời gian đăng chap mà nhà còn chưa sửa lại wifi nên chậm tiến độ. Xin lỗi mấy bạn a!

*Trailer:

- Cô chết đi tiện nhân!

Hạ Thanh trợn mắt tàn nhẫn đẩy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Lục Hy Tuyết nhún mào, khoe mắt cô lướt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Nơi đây là lãnh vực nên vô cùng heo lánh, khắp nơi trên nền đất là những sỏi đá nhọn, trong không khí còn mang theo mùi ẩm ướt, tiếng nước chảy mạnh dù nhỏ nhưng cô vẫn hoàn toàn nghe thấy. Lục Hy Tuyết thm hít sâu, xem ra cô phải liều mạng rồi.

- Hạ Thanh! Cô suy nghĩ lại đi, nếu cô thay đổi thì may ra mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

- Trở nên tốt đẹp hơn?

Hạ Thanh cười lạnh, Lục Hy Tuyết cẩn trọng tiến lên từng bước, Hạ Thanh bây giờ đang chìm trong suy nghĩ không chú ý đến sự khác thường của cô.

Chính là lúc này!

Lục Hy Tuyết đoạt khẩu súng trên tay cô ta, đẩy Dương Linh về phía bên kia tránh xa lãnh vực hẻm núi.

Hạ Thanh giật mình, hòng súng lạnh lẽo đối diện giữa mi mắt. Cô ta tức giận hét lớn

- Lục Hy Tuyết! Cô lớn mật!

- Tôi lớn mật hay không không phải chuyện của cô. Hạ Thanh dừng lại mọi việc đi không là tôi nổ súng.

Cô lạnh lùng uy hiếp cô ta. Đột nhiên Hạ Thanh bật cười lớn.

- Ai giết ai chưa biết được! Lục Hy Tuyết nếu cô chết đi bọn hần sẽ yêu tôi đúng không? Lục gia sẽ nằm trong bàn tay tôi đúng không? Cô đừng nghĩ rằng cô nắm được hết tất cả mọi chuyện. Kì thực cô ngay từ đầu đã ngu ngốc.

- Cô chết đi tiện nhân!

Hạ Thanh trợn mắt tàn nhẫn đẩy cô

Hạ Thanh trợn trừng đôi mắt hần lên thù hận và những tia máu như nữ quỷ, cô ta lao về phía cô nhằm đẩy ngã cô, Lục Hy Tuyết nhanh nhẹn tránh né nhưng Hạ Thanh lại xoay người, một ánh sáng bạc xẹt qua. Con dao nhỏ từ bụng truyền đến não bộ, bản năng ôm lấy bụng thì một nguồn nhiệt chất lỏng từ từ ngấm vào áo, một mảng đỏ tươi chói mắt.

- Cô...

Hạ Thanh đẩy ngã cô lần thứ 2, Lục HY Tuyết không phản ứng kịp, ngã về phía sau, cô rơi dần xuống vực. Bỗng bên tai cô vang lên tiếng gầm lớn tê tâm liệt phế

- KHÔNG

Lăng Mộ Hàn xuất hiện lao đến ven vực muốn níu kéo cô nhưng hần đã quá muộn. Lăng Mộ Hàn thậm chí còn muốn nhảy cùng cô nhưng bị thuộc hạ kéo lại.

- Gia chủ không được! Ngài không thể...

- Bỏ ta ra

Lăng Mộ Hàn quát lớn muốn thoát khỏi sự kìm hãm của 2 tên thuộc hạ.

- Ngài nhảy xuống thì Lăng gia sẽ thế nào? Ai sẽ tìm thiếu phu nhân? Dưới đó có dòng nước chảy, cô ấy sẽ không sao đâu thưa ngài.

Lăng Mộ Hàn dừng lại, thẫn thờ nhìn hai tên thuộc hạ. Đột nhiên hần nhớ đến Hạ Thanh, đôi mắt trở nên sắc bén nhìn nữ nhân ti tiện kia.

Hạ Thanh run rẩy, từ trong túi lấy ra thêm 1 con dao, kéo Dương LINH, kề sát dao vào cổ bà. Lăng Mộ Hàn càng thêm phần nộ

- Hạ Thanh! Cô mau buông bà ấy ra!

- Nếu anh thả tôi đi thì tôi sẽ thả bà ta.

Cô ta nắm chặt dao. Tại sao chứ? Người đàn ông này ưu tú không kém Long Ngạo Vũ mà hần cũng yêu Lục Hy Tuyết, chỉ vì cô ta đẹp quá ư?

- Cô sẽ chẳng bao giờ bì nổi cô ấy đâu

Lăng Mộ Hàn cười lạnh, hần giờ bàn tay lên, phát xuống.

Hạ Thanh khó hiểu nhưng mấy giây sau những tia máu văng lên trong không khí, cô ta đã hiểu ra. Xung quanh đây đã được Lăng Mộ Hàn bố trí những tên bắn tỉa bao vây.

- Muốn đầu với tôi chỉ dựa vào cô?

Lăng Mộ Hàn cười lạnh

- Đưa phu nhân Lục gia trở về, mặc kệ cô ta.

- Vâng.

2 tên thuộc hạ cúi thấp đầu

- Lục Hy Tuyết...

Lăng Mộ Hàn bi thương nhìn hẻm núi

- Hãy đợi tôi sẽ đưa em trở về.

...

- Tại sao tiểu Tuyết còn chưa trở lại?

Long Ngạo Thiên không hiểu trong lòng dâng lên cảm giác bất an khó tả. Hần lo lắng cùng Hiên Viên Triệt cau mày nhìn nhau

- Anh cũng như tôi?

- Bất an đúng không?

...

Cố Minh Hạo nắm được tin tức, vội vàng chạy đến nhưng chỉ thấy Lăng Mộ Hàn thần thờ đứng ngoài rừng, trên tay là điều thuốc lấp lánh ánh lửa

- Lăng Mộ Hàn! Tiểu Tuyết đâu? Cô ấy đâu?

Hần nắm cổ áo hắn nhưng Lăng Mộ Hàn vẫn không trả lời.

Cố Minh Hạo run rẩy không tin lùi về phía sau.

Chẳng lẽ không thể vẫn hồi lại?

...

Dưới hẻm núi, Lục Hy Tuyết nặng nề rơi xuống nước, cô hoàn toàn bất tỉnh mà trôi theo dòng nước chảy.

- Thưa ngài, những người khác hình như họ tìm thấy một cô gái dưới sông, cô ta còn bị thương ở bụng.

- Cô gái?

- Vâng thưa ngài, đây là cô gái đó

Tên thuộc hạ cẩn trọng đưa tấm hình ra trước mặt chủ nhân của hắn.

Người đàn ông kia nhìn đến dung nhan của cô liền nhíu mày.

- Cô ta ở đâu?

- Đã được Bối Hân chữa trị, có lẽ hiện tại không sao.

- Ngoài ra cô ta còn bị gì nữa không?

- Vì đầu va chạm đến đá khi chảy xuôi theo dòng nước nên có thể sẽ không nhớ mọi chuyện

- Được, nhớ giấu kín chuyện này, không được để bất kì ai biết vì thực lực của cô ta chính là bản năng chiến đấu rất cần cho thế lực của chúng ta.

- Vâng

Người đàn ông hí hóp mắt, một đạo ánh quang lướt qua mắt hắn.

- Chào mừng cô đến đây, Lục Hy Tuyết.

Là là la~ có ai đoán được là ai không nào?~))

*Trailer:

- Vẫn không tìm thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

- Vân Luật, đây là bảo vật mà anh giao nhiệm vụ cho tôi đi lấy về.

Lục Hy Tuyết đặt một chiếc rương nhỏ lên bàn làm việc của người đàn ông. Vân Luật tay dừng lại, tầm mắt chuyển từ máy tính rồi đến khuôn mặt lạnh nhạt nhưng khóe mắt lại lộ ra sự cẩn thận.

Từ 6 tháng trước hắn cứu cô lên, khi đó người cô lạnh ngắt, trên trán không ngừng chảy máu tươi, khuôn mặt trắng bệch. Lúc ấy hắn không biết vì sao hắn không để bất cứ ai ôm cô trở về căn cứ.

Hiện tại Lục Hy Tuyết đã mất trí nhớ, cô thậm chí còn không nhớ nổi tên mình.

- Huyết ảnh, cô làm rất tốt

Vân Luật khẽ gật đầu. Lục Hy Tuyết nhú mày. Lúc cô tỉnh dậy, cô đã ở tại trong căn cứ của tên nam chủ Vân Luật này. Cô chỉ nhớ mình xuyên đến cuốn sách cô đang đọc cô trở thành nữ xứng Lục Hy Tuyết, kí ức trước kia rất mơ hồ, cô không thể nhớ rõ.

Khi cô mở mắt cô đã rất sợ hãi khi thấy khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của Vân Luật mà không phải vì khuôn mặt hắn mà hình như vì... một điều khác?

Vân Luật gật đầu tiếp nhận bảo vật. Lục Hy Tuyết rời khỏi phòng làm việc của hắn. Vân Luật nhú mày.

- Huyết Ảnh, cô không được mặc bộ đồ đó nữa.

- Vì sao?

Cô khó hiểu

- Nhìn cô rất xấu

-...

Vân Luật không hề thích bộ đồ đó vì khi cô mặc trên người, bộ đồ đen bó sát làm nổi bật thân hình hoàn mỹ cùng nước da trắng như mỡ đông của cô lộ ra một cổ gọi cảm thu hút nhiều tầm mắt của nam nhân. Nếu thuộc hạ của hắn mà có ở đây thì hắn ta sẽ đập 3 lạy với hắn, vị tôn thần này hề có người đến trêu chọc cô thì đều lãnh hậu quả cả người ê ẩm đau nhức không thôi hướng hồ nam nhân này bắt giặc hành kẻ đó trong lặng lẽ.

- Nhưng biết làm sao bây giờ tôi lại rất thích bộ đồ này.

Lục Hy Tuyết mỉm cười

-...

Hắn thật sự không còn cách nào chinh được cô gái này vì hề giao nhiệm vụ nào cho cô, cô đều hoàn thành một cách hoàn hảo.

Vân Luật im lặng nhìn bóng lưng cô rời đi. Hắn không biết khi cô rời khỏi căn phòng này, một sự việc là nguyên nhân của nỗi sợ hãi trong lòng hắn được hình thành.

...

- Vẫn không tìm thấy sao?

Dạ Diễm cau chặt mày ngồi xuống. Xung quanh hắn là những nam nhân là đầu lĩnh của từng gia tộc mạnh mẽ. Lăng Mộ Hàn bắt lực lác đầu. Thượng Quan Mặc lộ ra vẻ mệt mỏi sau màn ảnh. Bọn hắn từ sau 1 tháng khi Lục Hy Tuyết mất tích đã hình thành 1 hiệp nghị là cùng nhau sống vai bên cạnh cô nhưng ngoại trừ 1 người.

- Anh trai ngươi hiện tại thế nào rồi?

Bạch Hàn Dương lộ ra vẻ mặt châm chọc mà hỏi Long Ngạo Thiên.

- Vẫn chỉ nhớ được nhiều đó kìa ưc

Long Ngạo Thiên thật sự hết cách, Long Ngạo Vũ khi tỉnh dậy không nhớ được Lục Hy Tuyết mà chỉ nhớ đến Hạ Thanh mà hắn lại cho rằng Hạ Thanh rời đi vì Lục Hy Tuyết.

- Đúng là ngu ngốc hết phần thiên hạ

Cố Minh Hạo bật cười nhạo báng.

- Bây giờ vẫn cứ chia ra theo từng phạm vi mà mỗi người tìm kiếm, tôi không tin cô ấy sẽ biến mất không một chút dấu vết và cũng không thể chết được.

Tiêu Thư Ly thở dài. Bọn hắn đã tìm khắp nơi thậm chí còn từng quốc gia khác nhau nhưng vẫn không thấy tin tức gì về cô.

- Ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì mà ngươi gọi đến đây, Cố Minh Hạo?

- Các ngươi có thấy dạo gần đây tổ chức của Vân Luật ngày càng lớn mạnh? Bất kỳ nhiệm vụ nào mà chính phủ giao cho hắn đều thành công?

- Thật sao?

Long Ngạo Thiên cau mày.

- Đúng vậy, 4 tháng trước có một thành viên gia nhập vào tổ chức của hắn, người này đã làm rất nhiều nhiệm vụ đều thành công nhưng không có bất kỳ thông tin gì về người đó có thể là do Vân Luật che giấu hoặc cơ bản "không có tồn tại" trong bất kỳ quốc gia nào.

- Sao có thể?

- Vậy hãy cứ điều tra đi.

Dạ Diễm đứng dậy rời đi, chuyện hắn quan tâm giờ chỉ có tung tích của Lục Hy Tuyết.

...

- J.K có nhiệm vụ nào không? Hắn ta lạnh lùng quá a!

Lục Hy Tuyết chống cằm, J.K là nam nhân tuy thoát nhìn hắn ta rất có vẻ thư sinh nhưng hắn lại có tài y học vô cùng đáng nể.

- Có, có một nhiệm vụ hạng A, tuy không rõ nhiều thông tin nhưng theo Lala thu thập thì nó chỉ đáng hạng A.

- Được rồi đưa tôi, tôi sẽ làm

Nói rồi Lục Hy Tuyết rời đi

...

- Lala? Cô làm gì mà vội vàng vậy?

J.K nghi hoặc. Lala vốn là một cô gái 16 tuổi nên cô chưa phát dục hoàn toàn, chỉ là một cô gái nhỏ bé nhưng đừng vì bề ngoài mà nghĩ cô đơn thuần. Không một ai đã bước chân vào tổ chức của Vân LUẬT mà đơn giản.

- J.K ca ca đã ai nhận nhiệm vụ mà em vừa nhận được mà giao cho anh chưa?

- Nhiệm vụ hạng A sao? Đã có rồi, là Huyết Ảnh a.

Lala lo lắng khuôn mặt nhỏ xinh bắt chợt tái đi.

- Nhiệm... nhiệm vụ đó là nhiệm vụ hạng SSS! Vì đó là nhiệm vụ chống khủng bố đa quốc gia a!

- Cái gì?!?

J.K giật mình

- Báo cáo lại với chủ tử nhanh lên. CÔ ấy đi cũng được 1 ngày rồi!

Khụ... khụ... lâu rồi k viết truyện chắc văn phong chả đâu vào đâu rồi!"(Maybe trong 3 ngày tết mình sẽ ra chap ms:">>

Ai đoán đc VL là đúng rồi. Bingo!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

- Lỗi là do cô cô nói đi.

J.K mặt nhăn nhó đẩy đẩy bả vai Lala.

- Anh không có nghĩa khí nam nhi sao? Vào cùng tôi có chết ai đâu. Mặt anh là mặt con khi ả?

Lala trừng mắt nghiền răng nghiền lợi nói. Cả tổ chức này ai chẳng biết chủ tử sủng cô ấy a chỉ có điều chủ tử không biết mà thôi.

- Cô điên à? Cô muốn đi châu Phi, muốn đến hang ổ bọn ma nghiện nhưng tôi không muốn a. Tôi càng không muốn đi khai thác khoáng sản đâu a!

J.K cười giả lả, hoàn toàn mất đi vẻ thư sinh vốn có. Lala hừ lạnh

- Anh sẽ không đi châu Phi đâu. Tôi nghĩ anh sẽ không phù hợp đi đến đó nên...

- Thật sao?

J.K nghi ngờ, ai phạm lỗi đều bị Vân Luật đày đi đến đó cơ mà.

- Đúng vậy, ngài ấy sẽ điều anh đi Bắc Cực. Với tài y học của anh cùng với thân phận nhà địa chất thì không nghi ngờ gì Bắc Cực sẽ là nơi phù hợp. Vì anh đến châu Phi chỉ tổ làm ánh hào quang của anh bùng cháy lên mà thôi.

Lala khinh thường liếc mắt, J.K căm tức

- Cô...

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng J.K, cánh cửa phòng của vị chủ tử của bọn họ bất ngờ mở rộng. Vân Luật cau mày nhìn hai thuộc hạ dưới trướng mình.

J.K cùng Lala giật mình liếc nhìn nhau, mồ hôi ướt đầm lưng áo.

- Chủ.... Chủ tử....

- Hai người các người đứng đây làm gì?

- Chủ tử... Là Lala có việc nhưng cô ấy... ách... lại kéo tôi đến đây!

J.K hoàn toàn không có tiết tháo chạy trốn đi mất để lại ánh mắt căm hận của cô nàng sau lưng.

- Hahaha... Chủ...

Lala cười ngặt nghẽo, trong lòng không ngừng liệt 18 đời tổ tông của J.K

- Vào đi

Vân Luật nhún mày ra lệnh. Cô nàng thăm chà sát hai tay, chủ tử thật lạnh nga~~ không biết khi ở bên Huyết Ảnh một nóng một lạnh sẽ thế nào a. Chủ tử sẽ thỏa hiệp sao? Lala chợt thăm nghĩ, chắc với bản lĩnh của cô ấy thì cùng lắm một là chủ tử bị đập xuống giường hay là hai là cô sẽ không thể xuống

giường mấy ngày???

- Có chuyện gì sao?

Vân Luật cau mày nhẹ nhàng dò hỏi. Lala lặng lẽ hít sâu một hơi để lấy dũng khí kể lại toàn bộ vụ việc.

- Ách... Ách... Chủ tử... là như thế đó!

Xong rồi xong rồi. Tạm biệt những lọ thuốc bé yêu, tỷ sẽ phải ra đi tại đây a.

- Ách... Chủ tử, tên J.K đó hẳn cũng có lỗi a. Hẳn không rõ nhiệm vụ còn giao cho cô ấy

"Anh trai, anh dám để tôi một mình đối mặt thì anh cũng không có quả ngon để ăn đâu. Tôi có đi châu Phi thì anh phải đi Bắc Cực!!"

Lala càng cúi thấp đầu khi nhìn ánh mắt càng ngày càng lạnh tanh của Vân Luật.

- Các người làm việc kiểu đó sao?!

Vân Luật phần nộ đập bàn quát lớn

- Tôi thật sự không có ý mà chủ tử...

Lala rung rung mắt như sắp khóc. Vân Luật thăm thò dài xoa bóp thái dương.

- Cô ấy đi bao lâu rồi?

- Đã hơn 1 ngày rồi... ngách...

- Khi nào nhiệm vụ này kết thúc người với tên kia nhận hình phạt đi.

Lời nói của hắn như đẩy Lala vào bóng tối. Vân Luật rời đi để lại một con người đang ngồi trong góc tường vẽ vòng tròn tròn nằm.

- Thật bất công mà! Tôi cũng là một mỹ nhân cơ mà.

Lala bĩu môi

...

- Nhất?

Vân Luật bước vào căn phòng chứa vũ khí, song còn triệu hồi cảnh vệ trong bóng tối.

Một bóng đen xuất hiện hóa ra là một nam nhân trẻ tuổi toàn thân là một màu đen.

- Lập tức tìm kiếm tung tích của cô ta đồng thời không được để bọn người kia biết đến sự tồn tại của Huyết Ảnh, cô ta mà có chuyện gì thì về đây tự bắn vào đầu mình đi.

- Vâng

Vân Luật lựa chọn những khẩu súng tiện lợi nhất, khoác lên áo khoác rời đi. Đôi mắt như chim ưng lạnh lẽo đến đáng sợ.

- J.K cậu có 10 phút xuất hiện tại cổng của căn cứ.

- "Ngách... Vâng thưa chủ tử"

J.K thật sự muốn khóc a

- Lôi cả Lala đi cùng, tôi cần thuốc độc của cô ta.

- "Vâng"

J.K lập tức mỉm cười khi có người cùng chung hoạn nạn với mình.

Đôi chân dài của hắn bước nhanh đi theo trong lối đi của căn cứ.

...

"- Ngao Vũ! Ngao Vũ! Tỉnh dậy a! Tôi không thể để anh chết a"

"- Đừng chết, anh mà chết thì tôi làm sao đây?"

"- Vũ..."

- A Vũ!

Long Ngao Vũ bật người tỉnh dậy, từ lúc hắn trong cơn mê thức tỉnh đến tận bây giờ hắn đều nằm mơ bên tai hắn vang vọng một giọng nói nhẹ nhàng.

Hắn chỉ nhớ được hình như hắn chỉ luôn... bên cạnh Hạ Thanh? Hắn đã đi tìm Hạ Thanh nhưng khi tìm được Long Ngao Thiên đã rất tức giận, thất vọng lắc đầu khuyên can hắn mà bọn họ cũng khinh thường trào phúng nói lời độc địa. Long Ngao Vũ chối bỏ sự trống vắng trong lòng dù đã tìm được và bảo vệ Hạ Thanh nhưng hắn vẫn cứ trống vắng không hề vui vẻ gì ngược lại mỗi đêm vẫn thoáng qua tai một giọng nói nghẹn ngào, trong mỗi giấc mơ có một cô gái luôn đứng ngược với ánh sáng không thể thấy rõ dung mạo của cô hắn chỉ biết cô rất đẹp...

"- Anh trai, tôi thật không ngờ anh chưa bao giờ rút ra được bài học như lần trước sao?"

"- Quá ngu ngốc, ngu ngốc hết cả phần thiên hạ"

Bạch Hàn Dương cười trên nỗi đau của người khác rất vui vẻ.

"- Xem ra lịch sử sẽ lặp lại một lần nữa"

Thượng Quan Mặc bật cười.

"- Được, người cứ để cô ta nép dưới cánh chim của mình đi một ngày nào đó tôi chỉ sợ cô ấy sẽ không bao giờ mở rộng vòng tay mỉm cười với anh"

Sở Hiên bắt lực lắc đầu

"- Đừng để cô ta quay lại cắn ngược lại anh mà liên lụy đến chúng tôi"

Dạ Diễm khinh bỉ quay người

Từng lời nói một không dừng lại mà cảnh báo Long Ngao Thiên. Hắn đột nhiên sợ hãi trong lòng. Cô ấy? Một lần nữa sao?

Hắn hoàn toàn mù mịt về tương lai phía trước.

Chúc mừng năm mới:))hôm qua mình định đăng rồi mà cuối cùng lại ngủ quên. Khe... xin lỗi các bạn.

Mà mình cũng xin nhắc lại lần nữa đây là truyện NP nó đã mang tính câu huyết rồi mà cũng không phải 1vs1 thì đừng nói rằng nữ chính không sạch. Vì là NP mà cũng là thịt vẫn nên không thể thiên vị cho 1 nam chủ. Ai dị ứng với loại truyện này thì đừng nên đọc rồi nói nọ:vv văn phong của mình cũng chẳng tốt như những t.g kia đâu nên đừng so sánh với cả mình chỉ nhận ý kiến đóng góp không nhận lời lẽ bất lịch sự ạ

Truyện đúng là câu huyết thật:))) t.g đang suy nghĩ xong VL rồi tiếp ai để bên cạnh LHT để cô yêu đây???? VL chắc chắn có H cho riêng mình anh rồi:))) Truyện kia chắc tạm thời mình chưa đang chap ms vì... bí ý rồi...

*Trailer:

- Không sao, sẽ không sao mà Hy Hy! Đừng ngủ!

Vân Luật run rẩy ôm chặt cô vào lòng, sợ hãi hôn nhẹ lên trán cô, vuốt tóc cô dịu dàng, hắn không chú ý máu tươi đã không ngừng thấm ướt quần áo cả hai.

- Chủ tử... ngài nên bình tĩnh. Ngài hãy để J.K trị liệu cho cô ấy. Ngài cũng bị thương kia mà.

Nhất thờ dài lên tiếng nhưng Vân Luật không nghe thấy lời của hắn ta

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

"Thưa quý vị, bản tin hôm nay sẽ được lên sóng. Vào ngày XX tháng XX năm XXXX, tại trung tâm thành phố QM nước Z đã xảy ra một trận khủng bố. Hiện tại tòa nhà cao tầng đã bị sập dẫn đến khoảng hơn 200 người bị thương 20 người chết. Chúng tôi vừa xác định danh tính của bọn khủng bố chính là bọn tội phạm quốc tế đang bị truy nã..."

- Lái nhanh đến đó nhanh lên!

Vân Luật gầm nhẹ, hai bàn tay hấn nắm chặt khẩu súng trên tay.

J.K cau chặt mày. Sự việc đã ngày càng nghiêm trọng, hôm nay lại là ngày bọn khủng bố hành động mà ngay tại gần đây!

...

Huyết Ảnh khẽ mỉm cười đầy phong mị, 1 tên khủng bố chợt ngẩn người.

- Anh trai, anh có thể thả tôi ra không? Tay tôi thật sự đau quá. Nếu như anh thả tôi, tôi sẽ không thể làm gì được và tôi cũng sẽ đi theo anh mà!

Huyết Ảnh giọng yếu ớt. Tên khủng bố nhìn cô từ đầu đến chân, xác định cô không có mối nguy hại, đồng thời cũng chẳng có vũ khí, hấn ta tiến lên ngồi xôm trước mặt cô. Khuôn mặt ngăm đen gian xảo thô kệch đối diện cô khiến cô muốn nôn hết ra.

- Mèo con, nhớ đừng khiến tôi cầm súng bắn thùng hộp sọ và bộ não của em.

- Anh nhìn đi, tôi còn cách nào khác sao?

Huyết Ảnh khẽ mỉm cười. Bây giờ trong mắt hấn ta cô hoàn toàn vô hại.

- Nếu phục vụ tốt thì tôi sẽ suy nghĩ lại nhưng ngược lại mà có manh động gì thì cô sẽ cùng cả tòa nhà này trong đồng đồ nát

- Anh định cho nổ tòa nhà này

Huyết Ảnh kinh ngạc, tên khủng bố cười to

- Nhìn thấy ánh lửa từ trái bom nổ, từng tiếng tích tắc đếm ngược vài giây đã định sẵn cùng tiếng la hét nhốn nháo giã đạp lên nhau rất là kích thích đấy. Nhưng cô biết không? Khi con người đứng trên ranh giới sống chết thì bản chất thật sự sẽ lộ ra, lúc đó thứ đáng sợ nhất không phải cái chết mà là lòng người!

Đôi mắt hấn ta trợn to hấn lên vô số tia máu điên cuồng.

- Anh thấy tôi không đến nỗi tệ dữ, cho tôi theo anh với. Tôi sẽ làm mọi chuyện anh nói!

Huyết Ảnh sợ hãi, tên kia bật cười, đôi mắt hấn hiện lên tia thỏa mãn.

- Được thôi, trong 5p nữa một chiếc trực thăng sẽ đáp trên tòa nhà này đồng thời một trái bom sẽ rơi xuống nổ trong 40s. Cô theo kịp thì sẽ thoát.

- Tôi sẽ kịp!

Không bao lâu sau, tiếng trực thăng vang vọng cả không gian nhấn chìm tiếng còi inh ỏi của cảnh sát, cứu thương, truyền thông... Một tên khủng bố nhảy xuống trực thăng, trên tay hấn ta cầm một trái bom kim loại hình tròn.

Huyết Ảnh khẽ cười, cô rút khẩu súng từ dưới gầm bàn bên cạnh lạnh lùng bắn chết từng người một, tên cài bom giật mình hoảng hốt nhưng trước khi hấn ta chết, hấn ta đã kịp kích hoạt bom.

- Chết tiệt

Huyết Ảnh gằn giọng, ôm theo trái bom chạy nhanh về phía trực thăng.

- Nhanh bay đi, cô ta đang tới!

Tên trùm khủng bố tức giận quát lớn.

- Chậc, quá chậm!

Huyết Ảnh kịp thời nhảy lên trực thăng

- Đã đi khủng bố còn cố gắng vì sắc.

Huyết Ảnh cười chế nhạo

- Mày chết chắc rồi

"Đoàng"

- Khốn kiếp! Hựt rồi!

- Ha ha ha... cả thành phố này...

Tên trùm phá lên cười lớn nhưng một con dao găm xẹt qua cổ hắn cắt đứt mạch máu từ sau.

- Thằng ngu, dù tao có chết cũng phải trả đũa kéo theo mày

Huyết Ảnh hừ lạnh, nhưng viên đạn vẫn ghim sâu bên bụng nhói lên từng đợt khiến mặt cô trắng bệch. Cô nhanh chóng giết chết tên lái trực thăng rồi lái nó lên cao.

- Chỉ còn 20s!

...

"Bùm"

Tiếng nổ vang lớn, trên bầu trời cao bị bao phủ bởi lớp khói đen cùng ánh lửa đỏ rực

"Két"

Chiếc xe đột ngột dừng lại, tiếng phanh chói tai nhưng không một ai quan tâm đến. Người đàn ông tuần tú với nỗi khủng hoảng trên mặt như tuyệt vọng nhìn nơi xuất phát tiếng nổ

- Không... Không thể như thế được

Gân xanh trên trán hắn giãn lên, hắn làm bầm. Lần đầu tiên trong cuộc đời của một vị đại tướng cấp cao lại đang cầu nguyện, dù hắn đã gần kề cái chết hắn cũng chưa một lần cầu nguyện ông trời nhưng ngoại lệ lần này.

Đột nhiên ánh mắt hắn đỏ lên, nỗi hận thấu xương lạnh cả sống lưng xuất hiện. Đôi mắt hắn trừng lớn dõi theo một đám người.

Hắn chạy đuổi theo

- Nhất, mau giết bọn họ.

Hai bóng lưng nhanh chóng biến mất.

...

"Đoàng đoàng đoàng"

Tiếng súng liên thanh làm mọi người giật mình sợ hãi, một vài xác người ngã xuống, tiếng la hét hỗn loạn đâm vào tai.

- Mẹ, kia là gì vậy mẹ? Có người đang lơ lửng trên không nha

Một tiếng nói của trẻ con nhìn trên bầu trời, người mẹ đang ôm con chạy đi xa nơi đây. Dù giọng nói nhỏ bị chìm trong vô số âm thanh nhưng nó như nguồn sáng soi rọi trong bóng tối vừa xuất hiện trước mắt hắn. HẮN nhìn lên bầu trời, bóng hình cô đang dần đáp xuống đất nhưng lão đảo yếu ớt sắp ngã.

TRong người người hỗn loạn, có một người đàn ông vội vã đang lội ngược dòng người. Anh ta chạy đến run rẩy ôm lấy thân hình nhỏ bé đang chuẩn bị ngã xuống.

Huyết Ảnh trước khi chìm trong bóng đêm, cô khẽ cười.

"Đại tướng! Tôi... đã hoàn thành... nhiệm vụ"

J.K, NHất sau khi giải quyết số tội phạm còn lại, bọn họ chạy đến lo lắng.

- Chết tiệt, không kịp!... không kịp! Vẫn không kịp!

Vân Luật gầm lên, tiếng gầm như của một con dã thú đầy bi thương dù chìm trong sự hỗn loạn nhưng đâu đó vẫn có thể nghe được.

...

- Không sao, sẽ không sao mà Hy Hy! Đừng ngủ!

Vân Luật run rẩy ôm chặt cô vào lòng, sợ hãi hôn nhẹ lên trán cô, vuốt tóc cô dịu dàng, hắn không chú ý máu tươi đã không ngừng thấm ướt quần áo cả hai.

- Chủ tử... ngài nên bình tĩnh. Ngài hãy để J.K trị liệu cho cô ấy. Ngài cũng bị thương kia mà.

Nhất thở dài lên tiếng nhưng Vân Luật không nghe thấy lời của hắn ta

-----

Mình k bk viết cảnh khủng bố và hành động hic...."(mấy bạn thông cảm nha:)"(cứ viết xong xóa, thật sự dở ẹc:)"(

Dở nên mình nhận hết mọi gạch đá écc...

Vì lí do là thi cử bài n nên h mình ms đăng... mà hic... sợ môn toán quá:((((

*Trailer:

- Anh đột nhiên mua cháo cho tôi làm gì? Muốn dứt phải nói trước chứ, phải nói với tôi "A" anh đưa muỗng đến trước mặt tôi sao tôi biết!

Lục Hy Tuyết mỉm cười vui vẻ há miệng ăn cháo hắn dứt nhưng nhanh chóng mặt cô đen lại. Không do dự cô gạt bỏ tay hắn

- Không! Không ăn!

Vân Luật quay đầu hỏi J.K

- J.K, người nào bị thương cũng khó tính vậy sao?

J.K thăm lau mồ hôi.

"Vị đại nhân của tôi, không phải do người ta khó tính mà do quá khó ăn!"

- Chủ tử ăn thử chưa?

- Chưa

-...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Vân Luật trầm mặc nhìn đôi tay đã quen thuộc phẫu thuật vết thương của J.K. Ánh mắt hắn vẫn cứ chú mục vào vết thương nghiêm trọng kia. Bình tĩnh đến đáng sợ nhưng hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại cho thấy tâm trạng của hắn rất khản trương.

Vân Luật bỏ ra khỏi phòng phẫu thuật, hắn bước nhanh trên hành lang tối tăm. Hắn bước vào một căn phòng sáng rực, treo đầy những thiết bị công nghệ cùng những lọ dung dịch hóa học đủ loại màu sắc. Giữa căn phòng là một chiếc giường kim loại mang theo nhiệt độ lạnh như băng, một người đàn ông dung mạo bình thường, anh ta đang run cầm cập hai tay muốn ôm lấy toàn thân như tìm kiếm hơi ấm nhưng vô dụng vì hai tay anh ta đã bị trói chặt lại.

Hắn chậm chậm đứng bên cạnh anh ta, từ trên cao nhìn xuống như đang nhìn một xác chết. Hắn như quý vương vừa từ địa ngục đi ra khiến người đàn ông sợ hãi, nhiệt độ trong mắt hắn làm anh ta càng run rẩy hơn. Anh ta muốn mở miệng cầu xin nhưng âm thanh vẫn vô dụng bật thốt lên.

- Ngươi sợ?

Vân Luật cười lạnh.

- Muốn cầu xin? Vì mạng sống bỏ qua lòng tự trọng cùng hình tượng của một tên khủng bố bị quốc tế truy nã? Dã tâm của ngươi đâu?

Người đàn ông trong bộ cảnh phục đỏ đen bật cười, hắn khẽ gật đầu với nhà khoa học đứng gần đó. Nhà khoa học đẩy một bộ máy đến bên cạnh, ông ta dán hai bên thái dương tên khủng bố 2 mẫu kim loại, bên trái lồng ngực ngay vị trí trái tim thêm một mẫu kim loại. Tên khủng bố hoảng sợ gào thét

- Ngươi.... ngươi định làm gì? Ngươi điên rồi sao? Ngươi không có lệnh làm thế!

Nghe anh ta nói thế, Vân Luật liền nhướn mày, hần nhếch miệng, từ trên cao nhìn xuống, chỉ một lời nói đủ để khiến tên khủng bố chìm sâu vào tuyệt vọng.

- Không có lệnh? Ngươi nên biết một khi đã phạm tội, nhất là trên thành phố này và cả tổn thương người của ta thì nên biết hậu quả chứ? Dù ngươi có bao nhiêu người bao nhiêu thuộc hạ để đứng đằng sau sai khiến chúng và che giấu hành tung của mình thì Vân Luật này cũng truy tìm được ngươi rất dễ dàng. Bắt đầu đi.

Vân Luật chuyển dời ánh mắt, kéo mũ xuống thấp che đi đôi mắt sắc bén như dao, bóng lưng khuất dần sau cánh cửa phòng thí nghiệm.

Nhà khoa học trung niên lắc đầu nhìn với tên khủng bố như một kẻ ngu xuẩn.

- Muốn khủng bố thì hãy nên tìm hiểu xem chủ nhân địa bàn là loại người gì, anh ta vốn dĩ không cần lệnh ngay cả chính phủ còn phải nể anh ta 3 phần thì các cấp cao khác có là cái đing gì. Tôi cũng phải nể anh đấy chàng trai, lần đầu thấy anh ta nói nhiều đến như vậy, xui xẻo cho anh rồi. Đừng nghĩ rằng anh ta không thể tìm ra được ai mà chỉ cần muốn tìm là anh ta tìm được, muốn ra tay thì anh cũng thoát đàng trời.

Nhà khoa học khinh thường, ánh mắt ông ta hiện lên tia lạnh lẽo độc ác chỉ vì tên này mà biết bao người, biết bao thành phố cùng đất nước đã phải chôn vùi trong đồng hoang tàn. Đầu tiên là mức điện trung bình rồi lên cao dần.

Dòng điện chạy nhanh qua não cùng tất cả dây thần kinh, noron khiến anh ta run rẩy, dòng điện chạy qua tim ngay tại lồng ngực khiến anh ta khó thở.

Tiếng gào thét vang dội khắp căn phòng.

...

- Thế nào J.K?

Lala lo lắng nắm chặt tay, J.K sau khi hoàn thành phẫu thuật, anh thở dài nhẹ nhõm.

- Cũng may là không ảnh hưởng đến nội tạng cùng những điểm trí mạng nhưng cũng khá là nguy kịch. Viên đạn xuyên qua từ sau lưng cách gần tim vài xenti không là cũng không thể sống nổi. Thể trạng của cô ấy vốn là sinh non nhưng thời gian qua Hy Tuyết cố gắng cải thiện cũng thành công phần nào.

Lala vỗ nhẹ ngực

- Khi nào cô ấy mới tỉnh?

- Vài giờ nữa thôi nhưng chủ tử đâu?

J.K nhỏ giọng hỏi, mắt liếc nhìn xung quanh như chợt dạ. Lala khẽ ho nhẹ nhưng J.k thấy vành mắt cô đỏ lên.

- Ngài ấy đang nấu cháo... khụ...khụ..

J.K sùng sốt há hốc miệng. Vân Luật nấu!??

- Lần đầu?

- Ân, lần đầu.

- Hy vọng là ăn được.

...

Cô gái khuynh thành nằm giữa căn phòng xa hoa to lớn, bên cạnh cô là từng thiết bị y tế hiện đại. Cô vẫn trong tình trạng hôn mê đã vài giờ.

"- Tiểu Tuyết rất thích Quan Mặc ca ca a!

- Em gái thì sao? Em có hối hận cũng muộn rồi, cùng anh chìm vào địa ngục luân lý đi!

- Lục Hy Tuyết em chính là và cũng mãi mãi là hôn thê của tôi!

- Nếu bọn hần đã bảo vệ cô ở ngoài sáng thì tôi sẽ bảo vệ cô trong tối. Trước kia tôi đã quen với bóng tối từ lâu rồi nhưng hiện tại đã khác vì bây giờ bóng tối chính là lợi thế của tôi để ở bên cô.

- Lúc nào cô cần một chỗ dựa để vui để buồn để yếu đuối thì đã có tôi ở đây.

- Lục Hy Tuyết! Cô là mối tình đầu cũng là cuối cùng của bọn thiếu gia. Cô chịu trách nhiệm đi!

- Tuyết, em lấy của anh lần đầu tiên, đã cùng anh tắm uyên ương rồi nên đừng hòng trốn.

- Tuyết nhi... anh xin lỗi
- Tuyết, chúng ta cùng hát đi.
- Chết tiệt, không kịp!... Không kịp! Vẫn không kịp!"
- Huyết Ảnh! Tôi lệnh cô mau tỉnh dậy.
- Chủ tử! Cô ấy cử động!

Lục Hy Tuyết nhú mồm, lông mi như cánh bướm vỗ nhẹ. Huyết mồm dần dần có ánh sáng.

- Vân Luật?

...

- Cô ăn cháo đi.

Vân Luật mở ra hộp giữ nhiệt, Lục Hy Tuyết kinh ngạc.

- Anh nấu?

- Ân

- Này, ăn được không đây tảng băng?

Vân Luật nhú mồm

- Cô dám nghi ngờ tôi?

Lục Hy Tuyết kì dị nhìn hân

- Rất nghi ngờ!

Lục HY Tuyết gạt đầu. J.K ở đằng sau hai người khẽ lau mồ hôi lạnh, quá ngầu! Huyết Ảnh thật thẳng thắn!

Lục Hy Tuyết thờ dãi

- Anh đột nhiên nấu cháo cho tôi làm gì? Muốn dứt phải nói trước chứ, phải nói với tôi "A" anh đưa muống đến trước mặt tôi sao tôi biết!

Lục Hy Tuyết mỉm cười vui vẻ há miệng ăn cháo hân dứt nhưng nhanh chóng mặt cô đen lại. Không do dự cô gạt bỏ tay hân

- Không! Không ăn!

Vân Luật quay đầu hỏi J.K

- J.K, người nào bị thương cũng khó tính vậy sao?

J.K thấm lau mồ hôi.

"Vị đại nhân của tôi, không phải do người ta khó tính mà do quá khó ăn!"

- Chủ tử ăn thử chưa?

- Chưa

-...

Xem mình đã trở lại và ăn hại hơn xưa rồi~~~~~

Xem ra không thể giới hạn trong 100 chap r, có vài nam chủ thiếu đất diễn quá lại còn chưa được ăn thịt nữa a... '3`

Từ h mình k viết trailer nữa

Dạo này mình đam mê thể loại mau xuyên hệ thống lạp =))) huhu mà truyện vừa khẩu vị thì ít quá nên là trong kho bản thảo đang tồn 1 truyện:v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.